Laketown

1. LEDNA

2003

Městečko Laketown je poklidné místo, kde se krásně žije, kde jsou vždy milí lidé a kde existuje dům, jehož minulost je temnější, než tma v pytli. Skupina teenageřů se musí spojit, aby zlo, které v domě kdysi přebývalo, zničila a jediné, co v tu chvíli mají v ruce je knžíka, která nemá konec….

Lovec vzdechů

Obsah

1 TEMNÁ PŘÍCHUŤ SMRTI 4
2 DRSŇÁK TOM 8
3 NEBEZPEČNÝ OBJEV 23
4 JOSEPH CREANT 32
5 MOST DO JINÉHO SVĚTA 43
6 TAJEMNÁ LUČIŠTNICE 49
7 OBRAZ ŘÍKAJÍCÍ VŠE 64
8 ZRÁDNÁ POMSTA 75
9 PŘÍLIŠ MNOHO TAJEMSTVÍ 90
10 MRTVÁ KRÁLOVNA OŽÍVÁ 104
11 ALEJANDRA MARÍA GUERRER 123
12 VŠE SE OPAKUJE 129
13 VRÁTILA SE! 141
14 PSI A OHEŇ! 150
15 LOVEC VZDECHŮ 157
16 ZÁCHRANA PŘICHÁZÍ ZE TMY 163

1 Temná příchuť smrti

Slunce lehce sálající teplo začalo zapadat za obzor. Údolím se proháněl energický vítr a mírně ohýbal stromy podél cesty směřující ke kostelu.

Ten vypadal díky zvýšené oblačnosti a paprskům slabě procházejícími skrz mrační mezery až mysteriózně podivuhodně.

Dveře kostela byly otevřeny dokořán a do jeho útrob vstupovaly zástupy lidí. Tam vpředu, u oltáře pod křížem s Ježíšem stála rakev barvy bělostné jako holubí křídla. Vedle oltáře stály v řadě malé děti a zpívaly zpěvy v latině.

Vzadu za všemi těmi lidmi postával v černém lehce otrhaném oblečení mladík. V tom si všiml, že někdo ze sedících se otočil, a zadíval se na něj.

Mladík zbystřil a pak rychle ale přesto potichu utekl ven do chladného počasí. Zastavil se na kamenité cestě a zadíval se na divoce bouřící nebe. Vítr se náhle zvedl a chrstl mu do tváře čerstvě spadané listí.

„Doufám, že nejdeš udělat to, co myslím, že jdeš udělat," ozvalo se za ním.

Mladík se otočil a jeho pohled se upřeně zastavil na vyšší, starší ženě. Vypadala ustaraně, ale přesto se v jejích očích leskl záblesk něčeho mnohem silnějšího než byl zrovna strach a obavy.

„Mami, nech mě prosím jít."

„Nemůžu. Nemůžu tě jít nechat udělat tu tu věc. Ani to nedokážu vyslovit."

„Jinak to nejde a nesnaž se mě přemluvit. Mé rozhodnutí stejně nezměníš."

„Prosím tě z celého srdce. Nech to být. Nechej tu Pandořinu skříňku zavřenou…"

„Zavřenou? Tak zavřenou…hmmm. Jenže ona už je otevřená. Je otevřená už celé věky. Nedá se to jen tak zastavit."

Jeho matka se rozbrečela a došla až k němu.

„Tak já nevím…" Mírně začala panikařit. Snažila se najít vhodná slova, aby alespoň na malý okamžik poslala pryč ty chmurné okamžiky, které sem zavál vítr od jezera. „…Mohli bychom se odstěhovat. Strýc z jihu by nás k sobě vzal."

Mladík prudce ucukl.

„To nejde! Nemůžu jen tak odejít a navíc není kam."

„Ale tak…"

Zase se o něco přiblížil ke své matce. Chytl ji za ruku a cítil, jak jí tep pulsuje jako o život. Její ruka byla chladná jako kostka ledu. Upravil ji šátek kolem krku a pak ji pohladil.

Lehce se usmála a přitáhla si ho k sobě.

„Nechci, aby se ti něco stalo. Nechci o tebe přijít. Jsi jediná věc na tomto světě, která mi ještě zbyla."

„Mami. Povede se mi to. Věř mi. Musím to udělat. Prostě musím. Kdyby se něco stalo, nikomu nic neříkej. Nikdo se nesmí nic dovědět….

„Ale," začala znovu brečet.

„Prosím, nebreč, je to pro naše dobro. Je to pro dobro všech ve městě."

Pak se náhle prudce začalo stmívat. Pochopil, že nastal ten čas. Nastal čas jeho odplaty.

„Už musím jít. Mám tě rád, mami.“

„Já tebe taky…prosím rozmysli si to…“

Naposledy políbil svou matku na tvář a pak se otočil a jeho kroky směřovaly ven ze hřbitova.

Jeho matku nechával stát za sebou v jejím zármutku, strachu a mateřské lásce. V hloubi duše tušila, že je to naposledy, kdy ho vidí živého.

V ten okamžik si to uvědomila. Rychle se rozeběhla za jeho mizející siluetou. Prudce ho zastavila a objala ho tak pevně, jak kdyby se už nikdy neměli odtrhnout od sebe.

Naposledy zašeptala ona slova: „Miluji tě, synku!“

Pak už ho nechala jít jeho cestou, jeho vyvolenou cestou.

Na městečko se pomalu snesla mlha a jeho postava se v ní ztrácela, až zmizela úplně.

Šel nejistým krokem po potemnělé ulici. Jeho boty klapaly o dlážděnou silnici a jeho dech byl nepravidelný. Zastavil se a ani nedokázal uvěřit, že už je na místě. Vzhlédl vzhůru a jeho zrak dopadl na děsivě černý dům, který se nad ostatními nízkými domy tyčil jako strážní věž, kde sedí patrola hlídající vstupní bránu do města, ale vše bylo jinak.

V ní nesídlila patrola, ale sám satan, který si z onoho domu vytvořil pekelnou bránu a skrze ní posílá na svět nejhorší pekelné věci, jež našel v podsvětí. To vše v podobě jediné osoby, jediného zjevení, ke všemu tomu živé osoby.

Ucítil chladný vzduch plující na podivné vlně směrem k němu. Bylo to jako závan smrti. Udělal krok ke kovaným dveřím, jenž byly mírně otevřené.

Když tu se zastavil. Zhluboka se nadechl a následoval další krok. Za chvíli se brána do samotného pekla zavřela a nastalo ticho.

Na nebi se jasně rozzářil Měsíc a temné lesy kolem městečka si šumem sdělovali, co se v městečku proslýchá.

V místnosti bylo lehce mrazivé chladno. Kdesi za dveřmi bylo slyšet přerušované vrzání schodů vyrobených z dubu asi před patnácti lety. Nebyly původní, protože v onom domě se toho mnoho událo. Dům prošel i jedním téměř kompletním vyhořením. To, když se neznámý zloděj pokusil ukrást sadu vrhacích nožů, jenž byla ve sbírce zbraní ze sedmnáctého století.

Někdo vzal za kliku a dveře s nepříjemným vrzáním otevřel. Měl v ruce starou petrolejovou lampu, jenž patrně vzal z přízemí, kde byla u dveří do sklepa připravena k rychlému použití. Dveře za sebou svižně zavřel a zamknul.

Rychle, ale zároveň se vší opatrností, položil lampu na stůl. Vytáhl z kapsy mírně špinavých kalhot krabičku sirek a zapálil svícen, který byl na stole. Cítil ještě nepříjemný chlad, když dosedl na studené dřevo menší židle.

Když už nebylo v místnosti tak odporně chladno, osoba vytáhla ze své bundy knížku a položila ji vedle již zhaslé lampy.

„Teď už mi nic jiného nezbývá. Musím to udělat. Teď nebo nikdy!“ Při slovech osoba vytáhla z kapsy nablýskaný nůž a křečovitě ho držela v ruce. „Už to jinak nejde.

Nikdo se k tomu neměl a teď …když jsou všichni mrtví, to musím udělat já! Možná už je pozdě, ale nedovolím, aby se to stalo. Nesmí se stát to, co mi řekla! Nesmí!“

Ještě jednou osoba zkontrolovala, jestli jsou dveře opravdu zamčené. Věděla, že v tom domě nikdo není, ale jistota je jistota…….

Pak osoba vzala do ruky čerstvě nabroušenou zbraň a pevně ho uchopila do pravé ruky. Ostřím se nejprve lehce dotkla dlaně druhé ruky. Pak mírně zvýšila tlak, pořádně se nadechla a čepel lehce zajela pod svrchní část kůže. Na knížku začala dopadat krev. Ta se vpíjela do desek a obarvovala je na rudo.

V oslabení otevřel deník a nalistoval na druhou stranu, na níž bylo něco napsáno, a začal číst.

Všude šero. Měsíc jasně zářil do temnot. Něco z jeho záře proniká malými okénky do sklepních prostor starobylého domu. Svíčka ve výklenku na chodbě pohasíná. Ta je osvícena už jen měsíčním svitem, co celému prostoru dává pocit nevinnosti, jež je jen klamnou a fiktivní představou toho, že je vše v naprostém pořádku.

Je takové ticho, že bys slyšel špendlík spadnout. Náhle cítíš, jak se chvěje zem. Slyšíš dupot a rychlý dech, který se k tobě přibližuje. Stále blíž a blíž. Pak je na pár minut opět hrobové ticho. Po těch minutách se ozývá klapání bot o kamennou podlahu. Na začátku chodby se začíná rýsovat postava. Díky měsíčnímu svitu máš šanci zachytit obrys něčeho, co vypadá jako obrys člověka. Podle zrychleného dechu usuzuješ, že by to mohl být chlapec. Ten utíká jako o život. Před čím? Nemá tušení. Ani neví, jestli opravdu běží. Možná stojí na místě a vše se mu zdá. Neví ani před čím utíká. Ale i přes vše, co cítí, prchá, jako kdyby ho honila smrt. Boty má celé ošoupané a jeho tělo je zpocené dlouhým a vyčerpávajícím během.

Doběhl na konec chodby. Tam, kde kdysi svítila svíčka. Ticho okolo něj je náhle protrženo mnoha větami a slovy. Ty víš, co máš dělat. Musíš být rychlý. Zachraň nás nebo umřeš.

Cítí se zmateně. Neví, jestli se má dát doleva nebo doprava. Moc času nemá. Otáčí se za sebe. Náhle, jako když ho polije vodou, se zalekne a dá se opět na úprk. Stále běží a běží. Probíhá chodbami, aniž by vnímal směr chodeb. Vnímá jen tlukot svého srdce. Ten je stále dominantnější a ohlušující.

Už ani neví, kde je. Jeho běh zastaví pád. Podívá se, o co se přerazil, a zahlédne kostru. Je mu hned jasné, že je lidská. V okamžiku mu v žilách ztuhne krev a on se jako kostka ledu otáčí za sebe. V hlavě se mu vybavují nejšílenější představy.

Nejprve slyší podivný šum. Pak uvidí temnou postavu blížící se k němu. Bytost,kterou tak dobře zná, zašeptá dvě věty šířící se po celém sklepení jako omamný a vše zabíjející plyn.

„Jsi má poslední oběť. Pak budu moci v klidu umřít!!!“

Chlapec zahlédne lesklou čepel a vytřeští oči. Snaží se najít něco ve svých kapsách, ale marně. Sune se dál od toho, co se k němu blíží. Zastavil se u drolící se zdi. Jeho ruka se dotkla něčeho kovového. Našel to. Nůž, který hledal, mu musel nejspíš vypadnout, když zakopl o tu mrtvolu.

V záři měsíčního svitu má šanci uvidět tu kostru ještě jednou. Teď to poznal a rukou si zakryl oči. Rozhodně to bylo tělo lidské. Na prstě ta kostra měla prsten. Poznal ho hned, jakmile ho spatřil. Patřil jeho přítelkyni. Pocítil svíravý pocit v hrdle při vzpomínce na její smrt.

Vrah se sune k němu, aniž by tušil zradu. Jeho ruka se dotkla hochova ramene a pevně stiskla. Pak se přesunula pod krk a začínala chlapce dusit. Jednou rukou mu pomalu odebíral kyslík a druhá se k němu blížila s kudlou v ruce.

Celým sklepením se ozval řev, když si kudla prorážela cestu hochovým hrudníkem.

„Áaach ….je konec. Už je *je je je je* ..... Hlasy utichly. Jen kolem dvou osob v labyrintu se proháněl vítr, který ty hlasy stále přinášel z dalekých konců chodeb. Jen ozvěny se linuly těmito temnými prostory.

V ten nepatrný okamžik jakoby se zastavil celý svět. Chlapci se začala valit krev do mozku a jeho ruce ztuhly. Hlavou mu proudilo tisíce vzpomínek. Vše, co se udalo od doby, co se k nim ta věc dostala. Skrze sled jednotlivých obrazů si začínal uvědomovat mnohem víc věcí než kdy dřív, že to ve celé je mnohem větší, že jeho smrt je jen nicotná záležitost v celém tom kolosu, jemuž se dá říci osud.

Pochopil. Vše do sebe zapadalo jako skládačka, kterou měl jako malý chlapec. Musí udělat jen jedinou věc. Poslat duši vraha dál, dál ve směru proudu života a smrti.

„Tady máš něco, co si na nástěnku svých nechutných činů nepověsíš. To je za Alfreda, Katrin, Anettu, Alejadru, Stephena, Tonyho, Karu, Andrewa a za ….“ Už nedokázal dopovědět to, co chtěl.

Měl v hrudi nůž, který jeho vrah stále svíral ve své špinavé a mastné ruce. Sám chlapec už povolil a jeho ruka už nesvírala nůž, který ještě stihl zabodnout do svého nepřítele.

Nad vrahem i jeho obětí se stahují mračna. Měsíc, doteď zářící, se zalívá krví a nad celou budovou se zjevuje vír smrti.

Chlapcovo tělo se rozpadlo v prach, který se rozletěl po celé temné chodbě a nad vrahem vytvořil mrak pohlcující duši. Náhle si připadal tak prázdný a i přes jeho prohnilou duši cítil, že o něco velmi důležitého přišel. Cítil tu prázdnotu, která ho zevnitř požírala, jako sup požírá zdechlinu.

Cítil se bezmocný. Strach,který mohl vždy načas ovládnout, teď plně ovládal jeho. Naprázdno polkl, když se jeho ruka začínala rozpadat. Pomalu mizel. Ztrácel se z toho prokletého světa. Pocítil nutkání prosit Boha o spásu jeho duše, ale bylo pozdě na nějakou snahu odčinit vše, co udělal.

V místnosti je klid. Svíčky na svícnu pomalu dohořívaly a chlapcovo tělo bylo ještě v polosedě. Jeho hlava ležela na stole a jeho ruka, před chvílí svírající nůž, teď visela volně podél těla. Z židle odkapávala krev a po kapkách dopadala na zem.

Na chvíli se zdálo, že nad louží rudé tekutiny přelétl nějaký stín. Po pár minutách pohltila vše absolutní tma.

2 Drsňák Tom

Pokrývka na posteli stoupala a klesala podle toho, jak pracovaly plíce. Blonďaté, dlouhé vlasy zatím ležely rozprostřeny na polštáři. Za oknem poletoval motýl demonstrující tak svou volnost a svobodu. Oční víčka se pomalu otvírala a na svět pohlédly nebesky modré oči. Hebká ruka je rychle zakryla, protože dopadající světlo bylo příliš dráždivé. Dívka se narovnala a opřela se rukama o postel.Snažila se probudit ze snu, který se jí zdál. Pak se pomalým pohybem přesunula na okraj postele. Její hubené nohy sklouzly na zem a dotkly se červeného koberce. Ten příjemný dotyk, který ji šimral na patách, by ji opět poslal do klidného a dlouhého spánku. Opět zavřela oči. Nad něčím přemýšlela. Pak je znovu otevřela. Podívala se z okna. Venku bylo krásně. Otevřeným oknem do místnosti pronikal svěží vzduch přicházející přímo z lesa, který byl všude okolo. Prostě perfektní den. Vstala a přesunula se k nočnímu stolku. Ze šuplíku vytáhla svůj mobil. Přišla jí SMS zpráva. Od koho asi? Od jejího kluka Trevora. Vyznával jí lásku. Jak ji šíleně miluje a že je pro něj vším. Usmála se a mobil odložila. Napíše mu později. Proč mu ale vlastně psát? Dnes ho uvidí ve škole .Jak ona ho má ráda. Ještě teď se jí vybavil ten den, kdy ho poprvé uviděla. Kdy spolu poprvé mluvili.

Potkali se poprvé, když byla ve druháku. On byl třeťák. Bylo to naprosto praštěný seznámení. Šla po schodech a náhle ho uviděla. Stál pod schody. Měl na sobě tenkrát červený tričko s krátkým rukávem a černé džíny. Ani neví, jestli se díval na ni nebo na holku, která stála za ní. Na tu potvoru Emily, díky které získala právě Trevora.

Šla tedy po schodech a Emily jí strčila. Ona ji totiž nesnášela. Ona pro Emily byla konkurencí. Až na to, že Emily, sama, byla pěkná mrcha, potvora a možná by se dalo říci i celé zlo na střední škole. To právě Emily posílalo den co den níž a níž.

Tak tedy, poté co do ní Emily strčila, se neskutálela dolů a nerozplácla se jako tele po porodu, jak by asi Emily čekala. Pak by byla totiž všem jen k smíchu, ale spadla na Trevora.

V podstatě ji Emily strčila Trevorovi přímo do náruče. Chvíli se na sebe dívali. Ne chvíli – spíš dost dlouho se takhle navzájem hypnotizovali. Pak ji Trevor jemně postavil na zem. Opět se na sebe dívali. Pak to vyřkl : "Doufám, že tě zase někdy uvidím!" Její mysl se ihned přesunula ke snění. Ještě se s ním uvidí. S Trevorem, s tím bohem této školy. A jak Trevor řekl, tak se také stalo a čas plynul, až se do sebe zamilovali. Teď je ve třeťáku a miluje ho čím dál víc.

Takhle se na chvíli zasnila ve vzpomínkách. Teď její zrak dopadl na hodiny. 8:14. A do …. Zaspala. Co teď? Musí si pospíšit. Rychle na sebe musí něco hodit. Bere první věc, kterou našla. Poslední autobus jí z téhle díry jede za deset minut. Pak by musela pěšky nebo stopem. A to se jí moc nechce. Musí si vzít batoh. Vyběhla z domu. Snažila se běžet rychle. Naštěstí ji to šlo. Měla tentokrát sportovní botasky a neměla na sobě jednu ze svých krásných letních sukní. Cesta k autobusu je z jejich domu trochu krkolomná. Bydlí totiž v lese a cestou si musí dávat pozor na různé pařezy a kořeny, co se jí dostanou do cesty. Už viděla silnici. Do školy jezdí školním autobusem – tím klasickým žlutým, co sváží lidi z celého širokého okolí. Ještě štěstí,

že tudy projíždí. Věděla moc dobře, že pokud tam nebude stát, autobus projede a čekat na ni nebude. Zahlédla mezi stromy tu žlutou strašnou věc. Dala do svého běhu vše, co mohla. Už byla skoro u silnice. Autobus právě projížděl označeným místem. Věděla, že když poběží po cestě,na sto procent ho nestihne. Vzala to rovnou skrz les k silnici a vyběhla přímo před autobusem, který musel naštěstí zpomalit z důvodu výskytu zatáček. Zamávala na řidiče a doufala, že si jí všimne. Autobus jí zastavil a otevřel dveře. Průpovídky řidiče „Á studentka jde dneska pozdě, co?“ přešla bez povšimnutí. Rád se navážel do opozdilců, co běží jen tak tak. „To je snad zázrak.“Sedla si dozadu a podívala se na sklo, kde byly vidět obrysy její hlavy díky slunci. Neučesala se.Byla zděšená. Ne že by byla přímo posedlá sebe-zkrášlováním, ale když si její dlouhé vlasy neučeše, vypadá jak strašidlo. Musí si je někde učesat. Takhle se před Trevorem nemůže ukázat. Modlila se, aby její kamarádka Zoe měla hřeben.

Autobus zastavil a všichni se s předstíranou chutí vyhrnuli ven k budově středoškolského teroru. Vystoupila jako poslední. Ještě stále byla trochu unavená. Většinou si dá ranní sprchu, pořádně se umyje svým oblíbeným mýdlem s vůní šalvěje, které jako by jí dodávalo více energie a hned se cítí lépe. Pak si vychutná ranní čaj a svou klasickou snídani - toasty a můsli. Následuje krátká rozcvička. Dokončí ranní hygienu a cítí se opravdu skvěle.

Pomalu došla do školy. Ví, že ať se bude snažit sebevíc, stejně přijde pozdě. Nemá ráda, když přijde uprostřed hodiny. Také ví, že Zoe má teď volno a bude ve škole. Najde ji a půjčí si hřeben. Na toaletě si pak upraví vlasy a vyrazí za Trevorem. Má zrovna basket.

Když má čas, ráda se kouká, jak Trevor hraje. Vždycky se u toho tak krásně zapotí a jeho svaly jsou dokonale napnutý. Při pohledu na něj cítí ohromnou přirozenost, dokonalost a smyslnost.

Přistoupí k ní. Jeho pach je cítit na hony daleko. Jeho rty se přiblíží k jejím. Spojí se v jeden celek, ale jen na malou chvíli. Vždycky se jí podlomí kolena. Chce ho.Touží po něm každou chvíli. Pořád je tak něžný. Pak se trochu odtáhne a usměje se.

Jenže teď má hlavní úkol dostat se do školy a najít Zoe tak, aby ji vidělo co nejmíň zvědavých očí, které by mohli jejího vzhledu využít ve svůj prospěch. Dveře ohromné hlavní budovy se otevřely a ona vstoupila.

První část úkolu je splněna. Bere do ruky mobil a píše Zoe, kde je. Dozvídá se, že teď právě sedí u počítačů. Je to jen kousíček od místa, kde stojí. Stačí zahnout doprava, projít úzkou chodbou do další budovy a je tam. Vidí ji. Sedí u jednoho z počítačů a něco si tam pro sebe píše. Zaťuká jí na rameno a Zoe se otočí. Její oči zvláštně zajiskří. V ten moment se z nich dá vyčíst zmatení, ale pak se rozzáří. Nejspíš štěstím. Zoe prohodí ironickou poznámku o jejím supermoderním účesu, který by mohl mít název - něco a lá vichřice. Prostě typická Zoe, ale ještě, že je to právě ona. Dokáže ji pochopit. Cítí s ní a co je nejdůležitější – má hřeben. Zoe se také zeptá, jestli by nechtěla půjčit ještě rtěnku, pudr nebo řasenku, ale dostává negativní odpověď, protože Trevor má rád přirozenost. To u Zoe neplatí. U ní je lepší pravidlo čím víc, tím líp. Náhle něco zapípá, Zoe zvedne mobil a přečte si nějaký vzkaz. Pak se postaví a řekne, že už musí jít, že něco má. Za vteřinu mizí pryč.

Osiřela. Drží v ruce hřeben a stojí u PC. Teď může být spokojená. Za chvíli bude vypadat k světu. Už se nemůže dočkat, až uvidí Trevora. Rozhlíží se, jestli tam není nějaký známý - naštěstí není.Musí toho využít a mizí na toaletu.Otevře dveře.Naproti kabinkám je řada zrcadel s umyvadly. Přistoupí k jednomu z umyvadel.Namočí hřeben a začne si rozčesávat vlasy. Za sebou uslyší podivné zvuky, které ale věrně zná. Taky je vydává, když je s Trevorem a jsou spolu v tom nejlepším, co na světě může být,

když se dva mají tak rádi.Přemýšlí, kdo by to tak asi mohl být. Náhle dostane pokušení podívat se mezerou pod dvířky. Sklání se, ale pak si uvědomí, že by to nebyla ona, kdyby se podívala. Narovná se a opět pokračuje v rozčesávání. Když už je hotová, a že jí to trvalo ,rozhodne se prozvonit Trevora. Nečekala, že jí to bude trvat tak dlouho a jeho basket už skončil. Chce taky, aby věděl,že na něj myslí. Jsou dohodnuti na tom, že když ho prozvoní, je to určitý signál, kterým se ti dva svolávají na jejich místečko. Vezme mobil a vyhledá jeho číslo. Normálně si číslo svého miláčka pamatuje. Jenže on má nový mobil. Má ho teprve dva dny. Chvilku jí to trvá, ale je si jistá, že v tom problém určitě nebude. Volá. V tom se v uzavřené kabince ozve mobil. Přestane volat a mobil hodí do tašky. Náhle si uvědomí melodii toho mobilu. Je jí nějak povědomá. Přistoupí ke dveřím a zaposlouchá se. Dech na chvíli slábne a ozve se mužský hlas :

„Budeme si muset pospíšit. Ta moje raketa mě už hledá!“

„To těžko, ta si teď někde rozčesává ty svoje úžasný vlasy. Bude jí to trvat hodiny, než se jí je podaří dát do normálu. Viděla jsem ji.Jen klid,“ ozve se druhý, ženský hlas.

„Dobrá. Teď se do toho pořádně opřu a dokončíme to. Nečekej, že teď budu brát ohled!“řekl přerývavým hlasem on.

Stojí u dveří a nemůže věřit vlastním uším. Vždyť podle hlasu je to Trevor. Ten druhý hlas nějak nemůže rozpoznat. Kdo ji jen mohl vidět.

„Sem blázen. Vždyť mě mohl vidět kdokoli. Jsem přece ve škole. Je tu x set lidí v jeden okamžik. Teď nebo nikdy. Jestli mě Trevor podvádí, musím to vědět.“ Otevírá dveře od kabinky. Ty jsou dokořán. Omámeně zírá na to, co před sebou vidí .To, že je to Trevor, je teď už naprosto jisté. Vidí ho.On má zavřené oči a na tváři výraz, který vypovídá sám za všechno.

„Trevore,“ slabě zavolá.

„Co je Jess?“ odpoví Trevor. „Jess?!?,“ zarazí se a přestane s předcházející aktivitou a podívá se za svoji spolu-aktérku. U dveří stojí jeho holka.

„Jess, já ti to vysvětlím. To není ....“

„To znám. Teď řekneš to není to, co si myslíš. Tak to vůbec není. S kým tady vlastně.....no ty víš co.“ Nerada říká takový slova. Nemá je ráda. Odhodlaná chce vstoupit do kabinky a dívku, co je teď opřena obličejem o Trevorovu hruď, chce odstrčit. Podívat se jí do obličeje. Byla by schopna jí do něj i plivnout. Ale cítí, že tak odvážná není a začne ustupovat zpět k umyvadlům. Oční víčka se jí začnou rychle pohybovat a z jejích očí prýští slzy. Otočí se k zrcadlům a vodou si omývá obličej. Statečně – ano tak se snaží chovat, statečně. Chce být lepší než je on. Odchází. Otevře dveře a vstoupí na chodbu. Bere do ruky mobil. Potřebuje morální podporu. Chce volat Zoe. Přitom, co jí volá, se dozví, že Zoe má vypnutý mobil. Jenže ona ho nemá nikdy vypnutý. Dveře za ní se otevřou a vyjde Trevor, tak aby si nikdo nevšiml, že byl na dívčích záchodech. Opět nahodil obličej vševěda. Jess se otočila ve chvíli, kdy si koukali z očí do očí. Dveře se otevřely podruhé. Z nich vylezla ....

„Ty mrcho, ty jedna štětko,“ začala řvát Jess. Tentokrát už nemohla zůstat klidná. Z kapsy vytáhla hřeben a hodila ho na zem.

„My ti to vysvětlíme!“

„Co mi chcete vysvětlovat, vy zrádci. Jak dlouho to spolu táhnete? No jen se pochlubte.“

„Už půl roku,“ odpověděli oba jednohlasně.

„Půl roku a já kráva vám věřila.“ Teď jí to došlo.

„A tak tohle je tedy ten tvůj tajemný přítel, co o něm nikdo nic neví, a co je naprosto dokonalej ve všem, na co šáhne a hlavně po TÉ stránce….“

„..Půl roku“ zopakuje znovu. „A kdy jste mi to chtěli říct – ha? Asi nikdy, co? Už se z toho nesnažte vycouvat. Končím s vámi...“ napjatě křikne Jess. „…s vámi oběma.“

Už bylo vidět, že za chvíli vybuchne jak sopka. Musela odejít. Musela jít ven, ven na čerstvý vzduch. Vše bylo tak nějak divně zkroucené. Hlava se jí motala a přišlo jí, že celý svět je vzhůru nohama.

Šla po ulici. Prodejna se zbraněmi. Nebezpečně modré oči pohlédly do vitríny. To, co jí padlo do očí jako první, bylo to pravé. To, co teď potřebovala. To, co jí může dostat z toho, v čem teď je.Vrací se do školy.V ruce revolver ráže,která není důležitá.Hlavní jsou náboje a ty ona má.To je to hlavní.

Dveře školy se otevřou. Ne neotevřou se. Sklo praská a hlučně padá na zem poté, co se dveře nárazem srazily se zdí. Trevor a Zoe se ze svého místa nehnuli. Stále tam tak tupě stojí a tváří se jak mrtvoly. Stačí jedna rána. Jedna přesná rána. „Výstřel“ a všichni padnou k zemi. Kolem Zoe louže krve. Přesná rána do hlavy. Nikdy to nezkoušela,ale povedlo se.Teď ten zrádce. Stojí připlácnutý u zdi. Nemůže dýchat. Jeho oči nervózně kmitají po chodbě,která se zdá být nějak šedavě červená. Sám cítí neskutečné horko v hlavě.

„Tak utíkej! No jen běž!“ křičí Jess na Trevora a namíří na něj zbraň. „Výstřel“ Trevor padl na zem a konečně chápe, že když neuteče, tak zemře. Jenže teď už neuteče. Zásah do kolena dokáže člověka pěkně znehybnit. Přesto se o to pokouší. Snaží se běžet a pravou nohu táhne za sebou. Spadl na zem, ale i přesto se snaží alespoň odplazit. Druhá rána míří do zad. Jinam se Jess trefit nemůže. Jeden student se jí snaží zbraň vykopnout. Trefa do břicha ho uzemní. Střelba a bolestný křik je zakryt křikem děvčat, která právě vyšla z jedné třídy. Pak padá poslední rána. Trevor se teprve teď přestal hýbat.

Stála se zbraní v ruce a její pohled kmital od Zoe přes dav ubrečených prvaček až na tělo svého expřítele. Její oči pak hbitě sledují,kde se co šustne. V mžiku se vrátí k davu lidí a náhle její pohled ztuhne. Celé její tělo je jako z kamene. Vidí něco, z čeho jí stydne krev v žilách. Vidí sebe visící na provaze uprostřed chodby. Ještě sebou cuká a její oči jsou zalité krví.

Jess přestane dýchat a její pověšené tělo se přestává cukat. Pak jako ve snu se její ruka zvedne a ukáže na samu sebe. Ukáže na Jess a v tom uslyší zvonění.

„Crrr“ „Tak už je zase konec hodiny,“ povzdechne si mladá nadějná učitelka Sophie Keynová a rozhlédne se po třídě. V duchu ji napadá, proč učí tyhle „děti“ něco, čemu stejně jedna polovina nerozumí,protože tomu rozumět nechce a druhá polovina tomu nerozumí, protože tomu prostě nerozumí.

„Už chci vidět, jak zvládnou písemku z evropských anglicky mluvících spisovatelů. Vždyť ani pořádně nevědí, kdo to je Shakespeare, natož pak Mackbeth nebo Othello. Možná si vzpomenou jen na Romea a Julii, ale budou o tom moci říct jen : „„Jo ta Clair Danes, co hraje tu Julii je fakt kost a nebo Leonardo Dicaprio vypadá jako anděl. Ó jak já bych s ním chtěla chodit…““ Na to se opravdu těším.“ Trochu se usměje a pak si vzpomene, co chtěla říct. Její hnědě vlasy, upravené do drdolu, se pohnou,když zavrtí hlavou.

„Nezapomeňte, že příště píšeme písemku na ty evropské autory.“ řekne nahlas. „Stejně už většina zmizela někam ven, dnes je totiž velké focení celé školy, a někdo si tu pěkně spí,“ řekne si pro sebe a koukne na Jess.

Zvonek Jess probudil. Celá zpocená si odlepovala kus papíru z obličeje. Nikdy se jí nestalo, že by usnula. Tenhle sen se jí poslední dobou zdá pořád. Je to od té doby, co ji její přítel podvedl s její kamarádkou. Jenže tentokrát to bylo dost tvrdý. Vybavila si ty sny,co má poslední týden. Jednou Trevora upálila, pohřbila za živa, nechala sežrat psi, probodala, pak utopila, udusila a teď ho zastřelila. No príma. Co bude dál? - usekávání končetin, polití kyselinou sírovou.

Slunce osvítilo dvůr mezi budovami. Fotograf připravuje přístroj a nadaný pomocník nutí studenty, aby se postavili do řad a byli všichni na fotce. Pak přicházejí učitelé a předvádění ty své na oko příjemné pohledy. Zdraví se s žáky, které znají a milostivě usedají na vypolstrované židle. Žáci takové štěstí nemají. Musí buď stát, nebo sedět na lavicích pro ně určených.

Za pár minut všichni prchají do tříd. Zatímco fotograf balí své náčiní a s úsměvem se zdraví s ředitelem.

Ve třídě je ruch. Do něj vběhne hnědovlasý kluk s brýlemi, které zakrývají většinu horní části obličeje. Skrz brýle jsou vidět hnědé oči. Jmenuje se John. Ve třídě, která je takový ten dobrý průměr, je on ten nejlepší a díky tomu mu všichni říkají, že je šprt, což to on taky je. V té rychlosti málem vrazí do stolu. Ze země sebere čerstvě zmuchlané noviny a poslepu najde stránku o zajímavostech městečka Laketown, které je z jedné strany ohraničeno jezerem Erie.

„Víte, co je nového?“ ,řekne John a přitom vyvalí své oči, které se zdají být díky brýlím přímo extrémní a položí na stůl zmuchlané noviny otevřené na straně jedenáct.

Dívka sedící vedle v lavici, označována za neženskou pohromu třídy, s úšklebkem odpoví: „Ne, nevíme. Snad že by ses konečně nešprtal a dostal z něčeho horší známku než A+. Jo a nebo …“ Vždy měla tendenci být hodně kritická. Nikdo nechápal, jak může být někdo tak krutý. Možná to bylo hodně uvolněnou atmosférou u ní doma. Otec byl černoch, pocházel z Jihoafrické republiky a často odjížděl do Afriky vyřizovat mnoho věcí. Chtěl se tam přestěhovat. Postavit dům. Vlastně nejdřív postavit ten dům a pak se přestěhovat i se zbytkem rodiny. Matka byla ze Skotska. Jejich dcera Carla byla zatím jejich jediným dítkem. Samotné Carle to vyhovovalo tam, kde byla. O Laketown říkala, že je to městečko primitivních lidí, že každý, kdo tu žije, je naprostý břídil a jediné, co nebo kdo stojí za záchranu v době katastrofy, je socha před knihovnou.

Myslela si, že bude jednoduché je ovládnout, ale její kritizování ji odstrčilo během krátké doby na samý okraj společnosti. Vlastně na tom byla stejně jako John. Jenže on z nich byl nejchytřejší. Za ním chodili spolužáci pro pomoc. Jenže ona byla průměr a to na všech frontách – vzhled, známky, inteligence.

Avšak, když začala chodit na Fitzgeraldovu střední, měla šanci dostat se na přední místa oblíbenosti. Tehdy se její kudrnaté, středně dlouhé, hnědé vlasy líbily každému. Byla celkem v pohodě a občas se i usmála. Pak přišel krach. Časem získala schopnost zkritizovat i nic a díky změně image z kudrlinek na dokonalou rovnost se dokonale řítila níž a níž.

„Proboha, musíš si pořád dělat tak blbou legraci, Carlo?“

„Hmm, tak co se stalo tak zajímavýho,“ zeptala se Carla a přitom se tvářila, jako že ona je tu ta chytřejší.

„Oni budou zítra bourat ten dům na 24.ulici,“ řekl John, ale ještě se přitom pro jistotu podíval do novin.

„To myslíš ten dům z toho x.století?“ znuděně řekla Carla a přišlo jí zábavnější dívat se na odpadkový koš, kde poletovala hladová moucha.

„Z jakýho x-týho?? Byl ze 16.století“, přidala se do rozhovoru Jess, která právě procházela kolem Johna. Stále ještě vypadala jako právě probuzená šípková Růženka. Teď by se jí opravdu hodil hřeben.

„Jak o tom ty, Jess,můžeš něco vědět?“, vtrhl se do všeho černovlasý kluk, který se jmenoval Tom. Na celé škole znamenal respekt, ale zároveň také výsměch. Respekt si získával tím, jak úspěšně s pokřiky odcházel z fotbalového hřiště po důležitém utkání. Výsměch se pak objevoval hlavně v jiných předmětech, kde nemohl ukázat svou hbitost,sílu a taktické myšlení. Tedy ve všech ostatních než byl tělocvik.

Celé své dětství prožil v dětském domově. Pak ho adoptovala rodina Jamesových a on získal stejně starou sestru Annu, která se snažila zpočátku změnit jeho vlastnosti, ale bez úspěchu.

.„Náhodou jsem si o tom četla,“ řekla Jess.

„Ty umíš i číst, ha ha fakt vtipný,“ řehnil se Tom.

„Jsem sice blondýna, ale to tobě, natvrdlýmu blbovi, nedává právo mě házet do pytle s těma ostatníma …,“ zaútočila Jess.

„Á, kočička vytasila svoje drápky,“ řekl Tom a chytl Jess za zadek.

„Nech ji na pokoji, ty jeden zdegenerovanej tupče!“ ozval se hlas za ním. Tom se otočil a jeho oči nebezpečně zajiskřily.

„Co, chceš jí takhle sbalit, Calvine? Jenže to se musí dělat trochu jinak,“ dodal s posměchem Tom a křečovitě zatnul pěsti.

Calvin tu byl nový. Tedy vlastně už tu byl měsíc, ale stále taková velká neznámá. Nikdy se s nikým moc nebavil. Zdálo se, že ani neumí pořádně mluvit. Tohle bylo možná poprvé, kdy se projevil. Každou holku uchvátil svou sportovní postavou, kterou mohli občas zahlédnout na hřišti, protože jako člověk, kterého tu většina lidí zná pod přezdívkou „nováček“, se snažil alespoň trochu zapadnout. Musel se přihlásit do fotbalového týmu.

Jenže hned poté,jakoby si uvědomil, co udělal, se zase stáhl do sebe a šel si hned sednout do lavice.

Jak dosedl, přiskočil k němu jeden z jeho spolužáků a snažil se mu vylíčit situaci. Tedy vztah mezi Jess a Tomem.

„Víš, oni teď mají hádavé období. Až to období pomine, tak spolu zase budou chodit a mít se strašně rádi.“

Chvíli ještě s přimhouřenýma očima pozoroval situaci a pak se opět zabral do čtení knihy Smrt na dosah – fakta a fikce o čarodějnicích.

Jess se na něj pár minut dívala s nečekaným zájmem, ale jen do té doby než si přečetla obal knihy, co četl a raději svůj pohled opět zaměřila na Toma.

Líbil se jí. Vlastně bylo zajímavé, jak někdo tak stupidní může být tak hezký. Ty jeho černý vlasy byly tak dokonalý.

„Jen klid lidi, tohle je fakt zajímavé. Když ten dům prohledávali, našli tam mrtvolu nějakého kluka. Rodina Creanta, ta hodně moc bohatá s tou temnou historií svého rodu, kdy nějaký muž z nich jednou za sto let záhadně zmizel a pak se našel mrtvý a s rukama od krve, to znamená jako že vraždil, byla nepřímo obviněna. Obvinění se neprokázalo v plné výši a tak mají konečně klid. “ řekl John.

Jess mu vzala noviny a sama se začetla do článku.

„Dále se tu píše, že podle rozboru, je to tělo už staré skoro sto let. Zatím nebylo možné tělo identifikovat. Mrtvola se musí poslat na analýzu do většího města. Tady v Laketown není žádný specialista.“

John opět vytrhl noviny Jess a chtěl číst dál.

„Hej, co takhle skončit s touhle stupidní konverzací?“ křikl Tom. Přišlo mu hloupé, bavit se o takových věcech. Rozhodně měl na mysli lepší věci. V hlavě se mu začal rodit mnohem úžasnější plán.

„Co se mu stalo?“, vyzvídala Carla.

„Myslím, že takhle se chová už od malička,“ řekla Jess a podívala se na Toma.

„Já nemyslela, co se stalo tomu pablbovi, ale co se stalo tomu klukovi,“ řekla Carla a její výraz dával najevo, že Jess by mohla být EBB (extrémně blbá blondýna)

„ Jedna verze tvrdí, že tam umřel hlady. Druhá pak, že ho někdo týral a pak existuje třetí a v ní měl být ….“

„Co že v ní měl být?“ vetřela se do rozhovoru nenápadná dívka s nazrzlými vlasy.

„Á, přišla naše malířská umělkyně a blázen, co se stará o zvířátka.. Kde máš ten svůj ocásek, Alice?“

Alice byla zrzka s kudrnatými vlasy. Málokdy se naštvala a spíše vedla klidný tichý život. Občas ji sice něco naštvalo, jako třeba Tomovy kecy, ale díky introvertnímu zaměření své osobnosti to zvládla, což ale nikdy nebyl případ Tomových keců. Vždy zrudla a její pihy byly výraznější než kdykoli jindy.

Někdy by byla schopna ho i zabít, jen aby neslyšela to, co říkají ty jeho drzá a prořízlá ústa.

Přes den to vše v sobě dusila a v noci pak malovala svoje pocity a nálady, čímž nechávala stres a špatnosti odtéct do nenávratna.

„Nech toho, jo ty … Teo je u novin. Musí ještě pročíst pár článků, než je dá k otisknutí a jestli chceš, aby se tam objevil i ten článek o tom, jak jste vy, tedy ty a tvůj tým Rudých medvědů vyhrály nad tím fotbalovým týmem z Erijské státní střední, tak by ses měl chovat líp.“

„K Teovi se já chovám dobře,“ zasmál se Tom.

„Já myslela ke mně to pako. Mám u něj velkej vliv …,“ odpověděla s úsměvem Alice.

„No tak fajn,“ zašklebil se Tom. Pak se nenápadně přiklonil ke Carle a pošeptal ji. „Začíná si nějak dovolat a využívat toho, že je nejlepší kamarádka pana šéfredaktora. Jako kdyby měla nějakou moc!“

„To ona taky má. Proč myslíš, že vyšel minulý týden ten článek o výstavě v galerii…“ odpověděla mu potichu Carla a pak se rychle usmála.

„Á..há!“ překvapeně si povzdechl Tom.

„…a řeknete mi tedy o co go,“ řekla tázavě Alice.

„Tak už to dopověz Johne,“ řekla Carla.

„Jasně. Takže ta třetí verze je, že ho tam někdo vykuchal a jeho …,“ snažil se zvýšit napětí, ale nějak se mu to nedařilo. Byl totiž přerušen Tomem uprostřed věty.

„…vnitřnosti pak strčil do jeho postele a když přišla jeho máma domů. Tak je tam našla a skončila v blázinci,“ dořekl Tom s extrémní vážností a mrazením v hlase. Když to dořekl, ztichl jako smrt a díval se po Carle,Johnovi a Jess.

„A to jako doopravdy,“ zeptala se Jess.

„Dělám si legraci. Je hezký se na vás dívat, jak vyvalujete oči.“ Zasmál se Tom.

„Ty seš blbej!“ křikla Jess.

„No jasně, jak je libo! Mě zatím napadlo něco geniálního. Co kdybychom se tam šli podívat,“ navrhl Tom.

Ostatní s ním nesouhlasili. Všem to připadalo strašidelné, anebo spíš děsivé. John při tom pomyšlení úplně ztuhl. Po velice zvláštním rozhovoru se všichni rozhodli, že na to raději zapomenou a půjdou domů. Jenom Tomovi to nedalo a rozhodl se, že se musí jít podívat na ten dům, ze kterého mají jeho spolužáci mokro v kalhotách a to ještě ten večer.

Slunce se přesunulo do své druhé denní části a on teprve teď opouštěl školní prostory a to díky zdržení při vyřizování důležitějších problémů. Chtěl se ještě stavit ve skrýši a říci kamarádům to, co se dozvěděl. Když dorazil, hned k němu běžel vysoký kluk s velmi krátkými vlasy a podal Tomovi ruku. Pořádně ji stiskl a pozdravil ho.

„Tak jaká byla ta blbost s Keynovou,“ zeptal se kluk.

„Nic moc, takže jako obvykle. Keynka kecala něco vo Shackespearovi a že z něj budem psát písemku,“ odpověděl Tom. „Jo, jak to, žes tam nebyl?“ dodal.

„Nechtělo se mi. Tak jsem nešel a co říkala vo tý písemce?“

„Jeffe, to bude asi fakt drsná písemka. Prý něco jako esej na určitý dílo toho Shackesp…eara,“ řekl Tom.

„Přesně řečeno budeme psát esej, kterej by měl bejt dlouhej asi dvě stránky papíru A4 a mělo by to silně ovlivnit výslednou známku,“ řekl sportovec, který právě přijel na kole. Na zádech měl nacpaný baťoh a nějak moc podezřele se smál. Celý udýchaný položil kolo na zem a shodil ze sebe zavazadlo. Pak si vytáhl ručník a utíral si pot.

„Ahoj TJ, proč tak vysmátej a zpocenej?,“ zeptal se Tom.

„Vždyť byl přeci běhat a pak plavat!,“ vyjekl Jeff posměšně.

„Otočil si to. Nejdřív jsem šel plavat a pak běhat. Zapomněl si ale ještě na něco, Jeffe,“ řekl TJ. „Byl jsem taky posilovat a na hodině literatury,“ dodal.

„No jó. Já zapomněl na to posilování. Máš hezký individuální rozvrh. Proč ta literatura? Neříkej, že si do ní udělanej,“ zasmál se Jeff a Tom jen zachrochtal a rukou se opřel o Jeffovo rameno. Přitom se podíval na TJ.

„Jo,třeba tam chodí kvůli tý kosti, Keynový. Taky bych si dal říct. Kdybych měl příležitost, tak jí hned vtáhnu na záchod a pořádně jí …“

„Ty si fakt komickej. Myslíš, že by s tebou šla?“ rozchechtal se TJ.

„No třeba i jo,“ řekl Tom.

„Fakt k smíchu,“ řekl Jeff.

„Ne, teď fakt, abych mohl mít tolik sportovních aktivit, tak musím občas navštívit i jiný hodiny než jen sportovat a tohle je docela hračka,“ řekl zcela vážně TJ.

„Jasně, jasně. Chtěl jsem vám něco říct, ale nějak mi to vypadlo z hlavy,“ řekl Tom. „Už vím. Zjistil jsem něco o naší záhadné krásné spolužačce,“ dodal.

„Myslíš o Jess? Ale ta není záhadná,“ řekl Jeff.

„Ne, myslím Sam,“ řekl s posměchem Tom. „Dnes jsem zase sledoval dívčí záchody z naší tajné skrýše a viděl jsem Sam a nějakou holku, jak si o něčem povídaj. V tu chvíli jsem ani nevěděl o čem. Říkaly něco o nějaký akci, a že si to pěkně užily. Zpozorněl jsem a pak mi to došlo. Znova jsem si přehrál tu větu a nějak mi vypadlo

slovíčko spolu. Kluci, Sam a její kamarádka si to spolu někde dost pěkně užily. Sam je asi na holky.“

„Seš si jistej?“ zeptal se TJ a jeho pohled dopadl na trávník.

„Jsem si jistej a myslím, že by se to dalo využít. Co takhle menší ztrapnění a pak bysme ji mohli…“

„Ty seš ale nechutnej. Jak tě něco takovýho mohlo napadnout? Pořád myslíš jenom na jedno. To vůbec nemyslíš na Jess…vím, máte teď chvilku voraz, ale to neznamená, že budeš mluvit jen a jen o tom, jak někoho vo to a podobně!“ naštval se TJ. Popadl svý věci a za chvíli se ztratil z dohledu.

„Á, pán je moralista. Co to s ním jen na tý literatuře dělaj,“ řekl Tom a zakroutil hlavou.

„Toho by se mohlo využít. Máme pro něj novou přezdívku. Ta by se mohla chytit – TJ, pan moralista,“ řekl Jeff a oba se zasmáli.

Slunce něžně ohřívalo prochladlou zem. Všude poletovalo listí padající ze stromů. Vítr si pohrával se vším, co leželo na zemi.

V parku poblíž školy byl klid. Vždy tam byl klid a toho klidu právě využíval jeden student této školy. Tiše ležel na zemi a oči měl zavřené. Cítil ten vítr i listí dopadající na zem okolo něj. Zhluboka se nadechl a otevřel oči. Viděl čistou modrou oblohu. Jen občas sem tam nějaký malý mráček. Jeho bledá kůže se snažila zachytit poslední zbytky tepla, které slunce mohlo ještě dát.

Tady na tom místě trávil čas, když chtěl načerpat novou energii. Přišlo mu, že místní stromy mají mnohem více energie, než všechny ostatní v Laketown. Nikdy odtud nechtěl odejít. Tady mu přišlo, že když usne, nebude mít ty divoké a kruté sny, co se mu zdají, a právě teď, kdy se mu do nich dostává to,co ho změnilo. Určitě by to byly sny přímo od přírody úžasné a krásné. Pomalu se postavil a jako šnek se šinul směrem k chodníku.

Přemýšlel nad tím, co bude dělat dál. Teď v tuto chvíli, když ví, že je jiný. Díval se na své ruce, které nepoznával. Hned mu připadalo, že se dívá na ruce, které nejsou jeho. Možná je ani nechce znát, ale jsou jeho, jeho vlastní. Jak to jenom řekne tetě a co mu na to asi poví? Určitě ho vyrazí z domu. Nesmí nic říct. Musí si to nechat pro sebe…. jenže…. co když ho zase uvidí?

„Alexi, proboha, přestaň na to myslet´´ řekne si pro sebe a jde dál po ulici s hlavou skloněnou k zemi.

Zatím na jedné z vedlejších ulic jel TJ jako blázen a stále si opakoval slova, která vyslovil Tom. „To je takovej prasák!“ říkal si. Zahnul směrem ke škole.

Jeho oči málem vylezly z důlků a jeho ruce pevně zmáčkly brzdy. Jenže bylo pozdě a TJ srazil chodce. Ten byl nárazem odmrštěn asi 2 metry dozadu.

Když se TJ vyhrabal z pod kola, začal nadávat na toho blba, který mu tam vběhl. Přistoupil k člověku ležícímu na zemi a otočil ho obličejem k sobě. Celý šokovaný zjistil, že je to Alex, spolužák z literatury. Ten se zatím probíral a otevřel oči.

TJ ho zvedl, očistil a začal se omlouvat. Alex to nějak moc nevnímal. Byl zmatený. Kluk, který ho srazil, byl ten samý, kvůli kterému nemohl posledních pár dní ani usnout. To on v něm probudil to, co ho tak změnilo. Začínal rudnout v obličeji, když se ho TJ dotýkal, aby ho očistil od prachu. Asi po půlhodině byl už Alex schopen vstát sám od sebe. Sám se také začal omlouvat, že se nedíval na cestu. Oba se cítili provinile a najednou se začali oba smát.

Stáli tam a smáli se.

Čas se pomalu sunul k večeru. Slunce zapadalo a nebe bylo barevné jako malířova paleta. Tom přišel domů kolem půl šesté. Otevřel dveře a vstoupil do tichého nevelkého domku. Naproti němu schody a vedle nich stůl s telefonem a nějakým papírem. Přišel k němu a začal číst:

Ahoj Tome,

Jeli jsme pro Annu na letiště. Víš, že dnes přijede z té soukromé školy. Snaž se neudělat nepořádek, ať je klid. Přijedeme pozdě v noci. Mohl bys umýt nádobí? Dík.

Jo a taky si ukliď svůj pokoj. Příští týden k nám přijede tvá sestřenice a bratranec z Londýna. Rodger bude spát u tebe a Taylor spí u Anny.Jasný? Ahoj.

Máma

,,Škoda, radši bych bral, aby u mě spala Taylor a Rodger by mohl spát u Anny´´ řekl si pro sebe a šel do kuchyně. Zamířil k lednici a do svého batohu hodil láhev s vodou a něco malého k jídlu. Vyšel po schodech až do prvního patra a zamířil chodbou ke svému pokoji.

Jeho pokoj byla jedna velká špinavá díra. V jednom rohu se na sebe vršily špinavé ponožky a spodky. U postele,která byla naproti dveřím u okna, ležely modré džíny a bílé tričko, které bylo kupodivu relativně čisté. Na jedné straně pokoje měl otevřenou skříň a na druhé pak stůl zaházený věcmi, vedle nějž byla ještě jedna skříň, ke které se ale nemohl nikdo dostat, pokud byly otevřené dveře. Kdyby se uklidil všechen nepořádek, na svět by pohlédl šedý koberec a kdyby se do pokoje někdy dostala Tomova máma a umyla okna, s jeho svolením, mohla by být vidět zahrada s rozkošnou malou jabloní uprostřed. Celý pokoj byl polepen většinou plakáty hudebních skupin hrající tvrdou muziku.

Než v tom „binci“ našel, co chtěl, uplynulo mnoho drahocenných minut.

Slunce už úplně zapadlo a nastala noc, chladná a mystická.

Jeho kroky směřovaly do 24.ulice. Cestou se zaposlouchal do nějaké hudby vycházející z místního baru. Vrátili se mu vzpomínky, kdy poslouchal disko. Musel se tomu hlasitě zasmát. Pro něj to bylo nejhorší období. V té době si totiž připadal tak průměrný.

Konečně stál před domem ověnčeným žlutými stužkami policie. Z blízkého hřbitova se táhla mystická mlha a nebe bylo plné hvězd. Nebe bylo dnes velmi jasné.

Cítil chlad vycházející z rozbitých oken v prvním patře. Ta budova sama o sobě mrazivě vyhlížela do okolí. Jejích pět pater se tyčilo jak obrovské monstrum mezi všemi těmi rodinnými vilkami s bazény a venkovním grilem. Na střeše zbývali stále dva chrliči z dob, kdy tam bydlel poslední muž z rodu Craentů. Udělal z toho tenkrát nevěstinec a ostatní chrliče odstranil. Tyhle poslední tam z prapodivného důvodu nechal.

„To, co se o něm povídá,by mohla být i pravda,“ zamyslel se v duchu a i přes jeho strach šel dál.

Těsně před vchodovými dveřmi se zastavil a ještě vyzkoušel baterku, jestli funguje.

S vchodovými dveřmi nebyl problém. Když dům chtěli nový majitelé strhnout, dveře museli vypáčit, ale nechali je na svém místě. I když nebyly zamknuty. Tom bez jakýchkoli problémů vstoupil.

Chodby byly úzké a v celé té ohavnosti se linula vůně prohnilých zdí. Teď věděl důvod toho, proč ten dům chtějí zbourat. Zbavit se vlhkosti, smradu a plísní by bylo nad síly celé uklízecí čety Laketownu a tak je asi lepší to zbourat a postavit novou

budovu. Představa, že tady chodily chlapi vyhledávat sexuální vyžití, byla dost legrační.

Když už tím domem procházel dvě hodiny a myslel si, že se nic nestane, došel k dřevěným dveřím v nejzapadlejším koutě přízemních prostor, které, kupodivu, nebyly otevřené. Chytl za kliku a chtěl se dostat dovnitř a ke svému druhému úžasu : „Ty dveře jsou zamčený. V celým baráku je vše otevřený a dost poničený. Jenom tyhle dveře jsou bez vnějšího zásahu a k tomu ještě zamčené."

Přemýšlel, co dál. Už je tak blízko. Měl by to snad vzdát? Ani náhodou. Vždyť přeci proč by někdo zamykal dveře, kdyby za nimi nebylo nic, co by mělo nějakou hodnotu?

Vybavil si zážitky z dětského domova, kdy si ředitelka schovávala kde jaký nesmysly do svého šuplíku. Och, jak pro něj bylo jednoduchý dostat se do něj a ochudit tak tento ústav o pár tisíc dolarů. Nepřišlo se na to. Nakonec se z těch peněz vyklubal jeden velký podvod. Ředitelka asi neměla ráda daně a možná ani ty děti.Příspěvky, co na ně chodily, vždy z 50% zmizely v její kapse. Takže ta krádež v podstatě nebyla zas tak strašná, vysvětloval si malý Tom.

Tom ožil. Celá jeho duše i tělo jásaly. Rozhlédl se po chodbě, aby našel něco, čím by šly ty dveře alespoň rozmlátit. Pak to zahlédl. U napůl rozpadající se zdi ležela na zemi docela dobře zachovaná velká cihla. Vzal jí do ruky a hodil. Cihla vrazila do dveří a spadla na zem. Dveře se jen mírně zachvěly. Ty vypadaly nedobytně. Tom k nim přišel a snažil se najít alespoň nějaký škrábanec. Z dotyku vycítil, jak v nich život už dávno zmizel. Podařilo se mu sloupnout prohnilý povrch dveří. Normálně by se už rozpadly, ale tyhle byly ovládnuty snad nějakým kouzlem nebo co. Trochu víc se opřel a dveře povolily. S hlukem spadly na schody za nimi.

Ze začátku bylo světla docela dost, ale při postupu dál do nitra sklepení byla už tma jako v pytli. Vzduch zapáchal smrtí a na zemi bylo slyšet, jak se prohánějí myši a jiná havěť jí podobná.

Popošel pár metrů, když tu náhle do něčeho kopl. Vzal do ruky baterku a posvítil si. Sehnul se a očistil tu věc. Otevřel to a ona to kniha (spíše deník). Nebyla moc tlustá, ale ani ne tenká. Nebyla nejkrásnější, ale to asi proto, že tu ležela dlouho, moc dlouho. Tom si ji dal do batohu a pomalu se chystal k odchodu.

Chodba se začala plnit bělostnou ledovou mlhou. Zdálo se, že se k němu blíží něco divného. Tom raději rychle pospíchal ven a rovnou domů.

Když přišel domů, bylo asi kolem půl deváté. Zavřel se hned do svého pokoje. Vytáhl knihu a hadrem z ní setřel stoleté pavučiny a prach. Kniha měla červené tvrdé desky se zlatým rámováním. Papír byl zežloutlý. Teď Toma napadlo, jak je možné, že se ještě nerozpadla. Lehl si na postel, přikryl se dekou, zakousl se do jablka a knihu rozevřel. Připadal si jako Bastien z Nekonečného Příběhu. Nyní ho očarovalo i písmo. Na první stránce byla napsáno: Napiš sebe a dalších 9 lidí a uvidíš, co se stane. Zasmál se a vzal do ruky tužku a napsal do první kolonky Tom James.Pak chvíli přemýšlel a napsal Alici Tomeyovou. Dál už moc nepřemýšlel a psal jedno jméno za druhým. Náhle mu přišlo, že jeho ruku něco vede. Ten samý pocit dostal, když otočil na další stránku, tentokrát měl někde hluboko v mozku napsáno, že musí tu knihu přečíst až do konce a tak začal.

Všude šero. Měsíc jasně zářil do temnot. Svíčka v rohu na chodbě pohasíná. Ta je osvícena pouze měsíčním svitem. Je takové ticho, že bys slyšel špendlík spadnout. Náhle cítíš, jak se chvěje zem a slyšíš dupot a rychlý dech, který se k tobě přibližuje.

Stále blíž a blíž. Pak je na pár minut opět hrobové ticho. Po těch minutách se ozývá klapání bot o kamennou podlahu.

V jednom okamžiku se Tom cítil jak na kolotoči. Kolem něj proudila mlha až uviděl temnotu, která rostla odnikud a ztrácela se daleko za ním.

Tom stál poblíž pohasínající svíčky a v ruce držel deník. Klapání se stále přibližovalo. Na začátku chodby se začíná rýsovat postava. Díky měsíčnímu svitu má šanci zachytit obrys něčeho, co vypadá jako člověk. Podle zrychleného dechu usuzuje, že by to mohl být mladý muž nebo chlapec. Ten utíká jako o život. Před čím? Nemá tušení, ani neví, jestli opravdu běží. Možná stojí na místě a vše se mu zdá. Neví ani před čím utíká (mohl zahlédnou myš). Ale i přes vše, co cítí,prchá, jako kdyby ho honila smrt. Boty má celé ošoupané a jeho tělo je zpocené dlouhým a vyčerpávajícím během. Zastavil se. Pohlédl na Toma a povídá: „Co tady děláš? Ty tu nemáš vůbec být. Takhle to nebylo a nemá být.“ Otáčí se a vidí, že vrah už je skoro u něj. Tom ani nedýchá. Chlapec se otáčí zpět k Tomovi se slovy : „Musíš utéct,teď hned! Musíš najít toho, kdo má schopnost probouzet. Jinak umřeš. Běž!!!“

Tom zpočátku neví, co se děje. Jeho srdce buší jako o závod. Jeho mozek chce utéct, ale jeho nohy stojí a ani se nehnou. Náhle je tam nějak moc světla. Svíčka na konci chodby je dlouhá, silná a hoří jasným plamenem.

Všude kolem něj to záhadně jiskří a kvílí. Konečně se může hnout. Doběhl až na konec - jestli se to dá tak říci. Za sebou slyší křik a pak zabíjející ticho. V ruce pořád drží deník. Otevírá ho a snaží se najít to, kde se to změnilo. Jeho oči vidí prázdné stránky. Jen na první straně je seznam a na další stránce je nadpis Tom. Vše si začíná uvědomovat příliš pozdě.

Slyší za sebou dýchání. Zahne doleva a běží. Jednou doleva, podruhé doprava. Zastaví se. Celý zadýchaný se sesune na zem a funí.

Co ho ještě víc znepokojilo je místo, kde je. Zase je u té svíčky. Stále za sebou slyší šoupající kroky svého nepřítele. Začíná přemýšlet, co se stalo. Vždyť četl jen tu knihu. Po čase zbystří a zjistí, že se zvuky rozplynuly a nechaly tu jen to ticho pohlcující vše. Vstane a jde se podívat na to místo, kde viděl toho kluka.

Vidí tam ležet tělo. Nehýbe se. Vypadá to, že je mrtvý. Dojde až k němu. Nakloní se. Tep se mu zrychluje.

Vždy byl až moc zvídavý a tak chce vidět, jak se asi tváří mrtvý člověk. Jestli má otevřené oči. Chce se podívat chlapci do obličeje. Áno, to chce. Chce vidět jeho obličej. Obličej mrtvého člověka. Na vteřinu mu to přišlo absurdní, ale pak si uvědomil sám sebe a kdyby to neudělal, nebyl by to on. Rukou se dotýká ledového těla. Jeho studené prsty se dotýkají jeho tmavých vlasů. Cítí mastnotu. Ten kluk už se nemohl mýt alespoň čtrnáct dní. Zvedá mu hlavu. Ztuhne. Chvíli ani nedutá. Jen vytřeštěně zírá do chlapcových černých očí. Teď si začíná uvědomovat chybu, kterou udělal, když vlezl do toho domu. Chlapcovy rty se jemně pohnou. Tom s úděsem odskočí.

Čas se zpomaluje. Tom pociťuje neskutečně ohromnou bolest na břiše, která se mu přelévá za strany na stranu.. Jeho ruka se dotkla něčeho za ním. Pak se přesouvá výš. Tomovi to nedá a hlavu zvedá nad sebe. Nepopsatelně zkroutí obličej. Jeho ruka sjede na břicho. V tom okamžiku ucítí Tom největší bolest. Díky měsíčnímu svitu vidí něco jako tyč. Rukou rozpoznává tvar. Překonává se a hlavu zase skloní.

Tom se dotýká ledové čepeli nože. Stále ještě žije. Poslední, co mohl spatřit, byl obličej jeho vraha.

Myslel si, že když člověk umře a je mrtvý, že nic necítí. Jenže on cítil chlad, který mu útočil na poslední část jeho bytí – na duši. Připadalo mu, že přichází o víc než jen o život.

Čas se úplně zastavil. Od stropu se pomalu snesl malý list a dopadl na Tomovu dlaň. Ze své zelené záře ztmavl až úplně zčernal. Během pár vteřin se rozplynul v prach a zmizel do nenávratna a čas šel dál.

V tom Tom slyšel křik, který trval jen pár sekund. Křik, který mu připadal jak začátek konce. Byla z něj cítit bolest, strach a smrt. Tomova duše pohasla jak plamínek skomírajícího ohně.

Byl na místě znehybněn. Jeho duše uvězněna někde, kde to nezná. Přesto je při plném vědomí. Nemůže se hnout. Po jeho těle se jako had obtáčí pavučina. Jeho tělo je paralyzováno a on upadá do věčného spánku. Je po všem….

Hodiny odbily půlnoc. Auto Tomových rodičů zastavilo před domem. První, kdo vylezl z auta, byl Tomův otec, který se hned hnal ke kufru, aby ho otevřel. Další, kdo opustil vyhřáté vozidlo, byla Tomova matka.

Přes tmavé okýnko auta je vidět jen obrys třetí osoby. Jen matně jsou teď vidět středně dlouhé tmavé vlasy.

„Anno, mohla bys také vylézt z auta a pomoci nám s tvými věcmi? Stejně pořád nechápu, jak to, že jich je tolik. Vždyť když si tam začínala, měla si jich tak málo a ty peníze, co jsem ti posílala, ti nemohly určitě stačit na tolik nesmyslů.“

„Mami, já měla brigádu, víš?“ mluvila na matku z auta.

„A to si jim rozuměla?,“ překvapeně se zeptala matka.

„Mami, to je Anglie. Tam se taky mluví anglicky,“ zasmála se Anna.

„Jo, jasně. Tak už vylez a pomoz nám s těmi věcmi.“

Anna vylezla z auta a rozepnula si bundu. Nadechla se a šla rodičům pomoci s věcmi. Matka vzala krabici nákupu, který udělali po cestě z letiště a pomalými kroky šla po vydlážděné cestičce, lemované po obou stranách záhony růží, které teď měli barvu šedi a černočerné noci. Jen ty bílé byly nápadně světlejší. Projíždějící auto na chvíli osvítilo jejich dům, takže se Anna mohla poprvé po roce podívat na jejich zrekonstruovaný dům. Také poprvé byla vidět její bledá pleť. Normálně jej její pleť svěží, ale po pár hodinách v letadle. Letadlo nepatřilo mezi její nejoblíbenější druhy přepravy. Dokonce zjistila, že zhubla. No alespoň bude vypadat dokonale až se půjde osprchovat a v klidu se vyspí.

Vedle v domě se na chvíli rozsvítilo světlo. Doba prohlídky vnější fasády domu mohla trvat déle.

Vše bylo do tónu červeného, který kontrastoval s jasně bílými zdmi; červené rámy u oken, červené okapy, nová střecha. Dveře, též červené, se leskly novotou.

Annina matka došla ke dveřím, kde složila nákup na rohožku a z třetího květináče napravo ode dveří vytáhla klíč.

Dveře se otevřely a do tmavé haly proniklo trochu světla z nedaleké lampy.

„Tome! No tak Tome. Pojď nám pomoct s věcmi a jdi se přivítat s Annou!“ Nic se neozývalo.

„Kde si ty jeden lenochu! Už netrpělivě volala nahoru do patra máma. Rozsvítila a klíče položila na stolek u schodů.

„Mohla by si pro něj skočit. Já odnesu krabici do kuchyně,“ otočí se s žádostí na Annu.

„Jasně, už jdu," odpoví Anna a ještě nakoukne do obývacího pokoje, kde je stále ten nepoužívaný krb, vedle nějž je naskládáno pár polínek. „Mami, vy zas používáte krb?"

„Ano, otec ho nechal vyčistit a udělal okolo něj obklady. Nevypadá nádherně?" volá z kuchyně máma.

„Jasně, vypadá," odpoví Anna a jde po schodech nahoru. Tomův pokoj je až na konci chodby.

Stojí přede dveřmi s nápisem - RODIČŮM VSTUP ZAKÁZÁN,SESTŘE BEZ MÉHO DOVOLENÍ TAKTÉŽ, OSTATNÍ KLIDNĚ DÁL - .Zaklepe na dveře, ale ono nic. Tak bouchá a stále nic. Nakonec vezme za kliku, otevře a koukne dovnitř. Hned zase zavře a nadechne se a pak opět otevře a vstoupí dovnitř.

V místnosti nikdo. Jen deka, jablko a jakási kniha pohozené na zemi a kromě toho děsný smrad a špína. Anna přistoupí k posteli a jen si v duchu myslí to své o Tomovi.

Máma právě otevřela lednici a ukládá tam vajíčka, když ji z poklidu vytrhne neobvykle děsivý křik a pak dlouhé ticho.

Svítá. Policie již odjela. Anna se slzami v očích sedí na zápraží a popíjí další hrnek kafe. Otec odjel s policií vyřídit formality. Nechtělo se mu, ale musel. Máma sedí na gauči a její oči sledují stěnu za běžící televizí. Její oči jsou rudé a její pohled skleněný. Před ní na skleněném konferenčním stolku je skoro prázdná láhev whisky. U nohy se jí tře kočka a mňouká. Vítr slabě fouká a slunce si hraje se svými paprsky za okenním sklem.

Na silnici před domem rodiny Jamesových zastaví Porsche. Z něj vystoupí Jess a nějaká brunetka. Anna se na ně chvíli dívá a pak vstane a jde k nim. S pláčem obejme nejdříve Jess a pak i brunetku.

Brunetka, co jí její vlasy sahají až skoro pod zadek, má smutný výraz v obličeji, ale zároveň se občas usměje. Jmenuje se Sam a včera měla zvláštní rozhovor s TJ, který jí řekl,že si Tom myslí, že je na holky. Rozesmálo jí to. Vzpomněla si na to, jak si povídala se svou kamarádkou na záchodech o tom, jak si to spolu užily, ale jen ona věděla co. Den předtím pořádala její kamarádka akci, kde byli ještě dva kluci a právě to si spolu dokonale užili. Byla to dokonale dobrá párty.

Teď ale zase zvážněla.

„Tak dlouho jsem vás holky neviděla. Přijedu a hned něco tak otřesnýho!"

„Slyšeli jsme to," odpoví Sam, protože na Jess je vidět, že na tom také není moc dobře.

„Jak to můžete vědět, vždyť se to stalo…" nedořekne Anna.

„Tady nic neutajíš. Jsme prťavý městečko. Já to slyšela od svýho táty. Je přeci policajt a Jess ode mě přes telefon. Málem to s ní seklo. Tom a Jess spolu chodili šest měsíců."

Jejich slova jí připadají jako ze vzdáleného snu, protože si vybavila to, co viděla, když odkryla páchnoucí deku. Bylo to, jako by to pod tou dekou bylo několik týdnů. Pak slyšela svůj opakující se křik a opět Tomovo tělo. Tedy jestli se to tak dá říci. Spíš jen jeho části.

„Anno, vnímáš nás vůbec?" zeptá se Sam.

„Jo jasně, Sam, …." zasekne se Anna, „…jen jsem se trochu zamyslela."

Za pár minut před domem zastaví druhé auto a z něj vystoupí Annin otec s nějakými papíry a jde směrem k holkám.

„Ahoj Jessico! Ahoj Samantho," řekne poněkud tlumeně.

„Dobrý pane James," odpoví obě současně.

„Tati, máma je vevnitř a ..," odmlčí se, …a otevřela si whisky," řekne váhavě Anna.

„Hmm, půjdu za ní," odpoví otec.

„Jo a tati … už ji má skoro celou vypitou," dopoví Anna.

Otec se zarazí a pak se otočí a rychle běží do domu. Za pár minut už sedí v autě a jede se svou ženou do nemocnice.

„Hele, my už půjdeme,ale zase se vrátíme. Potřebuješ mít alespoň chvíli času sama pro sebe. Pak ale chceme slyšet vše o Londýně a o anglickejch klucích a tak. Zatím ahoj," řekne Sam.

Anna zamávala odjíždějícímu autu a pak se vrátila zpět do domu. Byla v celém domě sama a teprve teď na ni dopadl pocit bezmocnosti, trápení a osamocenosti.

Teď je sama. Vzpomněla si na hádky, které často doprovázely rozhovory s Tomem. Musel si téměř pokaždé prosadit svou. Málokdy měla Anna poslední slovo.

Sedla si na schody do patra a dívala se na otevřené dveře ven na silnici. Do domu proudil studený vítr beroucí s sebou vše, co cestou posbíral. K jejím nohám dopadl uschlý kaštanový list.

Den byl celý pochmurný a obloha byla zatažená. Každou chvíli to vypadalo, že bude pršet. Ve škole nebylo moc veselo. Alex, Carla a Alice absolvovaly písemku z biologie, při které se všichni tři zapotily, až jim z toho mohl prasknout mozek přepracováním. Profesor Gardwitch vždy hrozně rád trápil své studenty a to se stalo právě teď. Na té písemce si dal opravdu záležet. Sam, která také chodila na biologii k panu Gardwitchovi, na tu písemnou práci přišla pozdě a dostala její neoblíbenou známku E, ale bylo jí to tentokrát jedno. Gardwitch se snažil ji donutit ke vzteku, ale jediné, co z ní dostal,bylo krátké jistě. To ho tak dožralo, že Sam napařil pár hodin po škole. Načež opět dostal odpověď jistě a neudržel se a musel jí to dát i příštích čtrnáct dní. Reakce byla nulová a tak si konečně zase sedl do svého křesla a chvíli se díval z okna. TJ, Teo a Jeff trávili, místo běhání za míčem, čas v posilovně, což ani jednomu z nich nevadilo.

O jedné přestávce se všichni sešli a Sam jim pověděla vše o tom, co se stalo Tomovi. Někteří to věděli, protože tyhle zprávy jdou rychleji než ty dobré.

Ani jeden z nich pak nemohl zůstat ve škole, protože by se na nějaký šprtání stejně nemohli soustředit.

„Do pr… tady je ale bordel," řekla Anna, když opět musela vstoupit do Tomova pokoje. Otevřela okno a nechala do místnosti proudit čerstvý vzduch. Na posteli byla už jen ta odporná pokrývka. Chvilku si zapřemýšlela, jestli má vůbec smysl uklízet. Pak si vzpomene na bratrance Rodgera a její ruce stahují deku a prostěradlo z postele. Hodila věci doprostřed místnosti a rozhlédla se po pokoji. Její zrak dopadl na slabou knížku vykukující z pod postele. Sehnula se pro ní a položila na stůl. Její oči nemohly uhnout pohledem jinam a kam se otočila, vždy se její zrak ubíral směrem ke knížce. Vzala ji do ruky a nalistovala na první stranu, kde viděla Tomovo jméno. Vyděsilo jí to natolik, že knížku upustila a vyběhla z pokoje v pláči.

3 Nebezpečný objev

U lesní cesty vedoucí do zalesněných kopců zastavilo červené auto. Chvíli stálo jen tak s běžícím motorem, aniž by se dělo něco víc. Po pár minutách se otevřely dveře vedle řidiče a vystoupila Jess. Sam byla tak hodná, že ji dovezla téměř domů. Teď, v tomhle stavu, to bylo to nejlepší, co mohla pro Jess udělat.

Auto se elegantně otočilo a Sam ještě zamávala na rozloučenou mizící v dáli. Jess stála na té cestě. Po tváři jí tekly slzy. Nemohla se zbavit myšlenek na Toma.

Jejich vztah byl prazvláštní. Jednou se hádali a nemohli spolu vydržet. Pak přišlo období usmiřování, kdy Tom Jess pořád lichotil a ona jeho lichotky odmítala. Když se usmířili, vydrželo jim to týden a pak už byly zase na ostří nože. Po dalším týdnu boje opět přišel mír. Vždy se v usmiřování střídaly. Jednou to byl Tom, co jí kupoval květiny na usmířenou a jindy Jess chodila na každý jeho trénink, aby mu mohla říci, že dnes byl nejlepší on.

Cítila k němu něco jiného než ke svým bývalým klukům. Vytáhl jí z problémů, které jí způsobil Trevor a Zoe, za což mu byla vděčná. Od té doby spolu začali vést tento divný vztah.

Došla až k malému domu uprostřed lesa. V jejích deseti letech si tu připadala jako v pohádce. Před domem bylo vysázeno pár jehličnanů a na zahradě za domem byl malý sad. Teď na podzim to tu vypadalo opravdu kouzelně.

Otec byl sice majetný, ale chtěl,aby jeho dům vypadal zvenčí jako normální domek. Vevnitř to už ale tak obyčejné nebylo. V obývací místnosti měli kachlový krb, který ale sloužil pouze na okrasu, protože si Jessiin otec mohl dovolit vyhřívání podlahy.

Ve sklepních prostorách domu měla Jess k dispozici malou saunu, kterou hojně využívala hlavně za chladnějšího počasí. Kromě sauny tam pak byly vydatné zásoby nejlepších vín. Otec si vždy nějaké víno z jeho služebních cest,směřovaných většinou do Evropy, přivezl.

Do jejího pokoje, který byl v prvním patře, mohla jít vnitřkem domu nebo mohla využít jejích vlastních dveří, které měli své vlastní dřevěné schody ze zadní zahrady.

„Chudák Anna," řekla si Jess, když odemkla dveře hlavního vchodu. „Právě přijede po roce stráveném v Anglii a musí se stát tohle." Pak ale své myšlenky musela nechat plynout, jinak by se zase rozbrečela. Ještě sice politovala Anninu matku, ale pak už se opravdu snažila myslet na něco jiného.

Vyběhla až do svého pokoje. Nic extrémně luxusního její pokoj nebyl, ale byl její. Lehla si na postel a chvíli se dívala jen tak do stropu. Víčka ji pomalu klesla a ona upadla do spánku díky psychickému vyčerpání.

„JESSICO!" zaslechne náhle a probere se z dřímoty. „JESSICO,ZACHRAŇ JI!" Jess se snaží najít místo, odkud volání přichází, ale nějak se nemůže dobrat zdroje hlasu. Poté se chvíli nic neozývá a Jess se opět natáhne na postel.

Hlas jí ale nenechává klidnou. V hlavě jí stále duní Jessico, zachraň ji, zachraň ji. Snaží se na to nemyslet.

Rychle vstane, pustí si rádio a vleze si do křesílka u postele. Zaposlouchá se do písničky a opakuje si *Save me,like the rain saves the rainbow,save her,save her from the depths of the darkness.* Jenže takhle ta písnička není. Zná ji moc dobře, velmi dobře a ten refrén tak na 100% není – zachraň ji z hlubin temnot Je zmatená.

Vezme do ruky časopis a začne si pročítat. Otáčí stránku za stránkou až dojde k příběhům od čtenářů a první, co přečte je nadpis „Jak ji zachránit?“, další „Záchrana mé kamarádky!“

„Ale koho mám zachránit,“ zařve na celou místnost. „Koho mám sakra zachránit! Mám hodně kamarádek.“

Nastalo hrobové ticho. Jess vstala a došla k zrcadlu naproti posteli.

„No, co že teď mlčíš, ať si kdo si? Proč mi neodpovíš?“ tázavě křikne na svůj odraz v zrcadle, jako kdyby jí on mohl dát tu odpověď, ale mlčel.

„Tak mě neotravuj, mám svých problémů až až. Teď se třeba obávám o Annu. Takže mě nech ty dotěrný hlase na pokoji,“ frustrovaně dořekne větu a stále zírá na svůj obraz.

Zrcadlo se zachvěje pod nátlakem jejího křiku a na chvíli opět nastane ticho. Ze stolku pod zrcadlem spadne sklenička a na koberci se vytvoří tmavá skvrna, připomínající člověka s něčím v ruce, která je posetá malými skleněnými diamanty, v nichž se odráží sluneční svit a hází to malá prasátka na protější zeď.

„No a ještě tohle,“ zlostně pokřikne jen tak do vzduchu.

Zrcadlo se opět začne třást.

„JESSICO, ZACHRAŇ ANNU!“

Teď už ví, odkud to vychází. Stojí před zrcadlem, celá rudá a nervózní.

„JESS,NENECH JÍ ČÍST TU KNIHU!“. Jess pohlédne do zrcadla. V něm se z prasklin zjeví Tom a něco k ní říká.

Když už se Jess snaží konečně naslouchat hlasu ze záhrobí, je už pozdě. Tomova tvář mizí daleko v jejím obrazu a to, co jí říká, už není srozumitelné.

Síla, která mu dovolila mluvit, ho opustila a on byl opět odsouzen k věčnému mlčení. Jediné, co z jeho úst mohlo vyjít, byly skřeky a jiné pazvuky, ale ani ty už Jess neslyšela. Jen tak tam stála a hloupě koukala na přihlouplý výraz osoby v zrcadle.

Její obličej začínal měnit tvar a bylo vidět, že v jejím mozku začíná docházet k chemickým reakcím, které měli za následek to, že skoro až tragikomicky vyběhla ze dveří a snažila se co nejrychleji dostat z domu.

Teď teprve mohla litovat toho, že ne vždy uklidí něco na své místo. V rychlém běhu se přerazila o židli, pak spadla ze schodů, když se snažila vyhnout něčemu, co na nich leželo a co tam nejspíš bylo od jejího mejdanu minulou sobotu. Venku před domem málem zašlápla kočku pomalu se plazící směrem ke kuchyni, kde později marně čekala na svou denní dávku kalorií, vitamínů, bílkovin atd. v podobě konzervy.

Tímto okamžikem si také ještě více uvědomila propastný rozdíl mezi žitím na malém městečku nebo žitím v lese. Kéž by teď bydlela tam, co ostatní lidé z jejich vrstvy. Mezi těmi honosnými vilami, bazény s perličkami a anglickým trávníkem z čerstvě koupeného kanadského trávníkového porostu, který málokdy mění barvu. Nemusela by teď běžet lesem plným živočichů. Připadalo jí to, jako ten její sen, co měla včera na Evropské literatuře nebo jak se ten předmět jmenuje.

Utíká, co může. K Anně to sice není daleko, ale i tak má co dělat. Dům Jamesových je na kraji Erie a tak je k ní v podstatě nejblíže. Jen musí proběhnout jednou ulicí, která je po jedné části zastavěna malým nákupním centrem a z druhé strany je volná příroda,plná nebezpečné dravé zvěře.

Ve francouzské restauraci právě sedí Jeffova matka, otec a jeho mladší bratr Josh. Sedí u stolku, který má výhled ven, k lesu a silnici, která ho protíná ve dví a táhne se do dálky.

Všichni si vychutnávají klidu a ticha, které je jen málokdy přerušeno šepotáním hostů. Jsou přeci jenom lidé z vyšší vrstvy. Slušně vychovaní,zdvořilý a až nechutně arogantní.

„Mami, kdy už budem moci jít do normálního bufíku? Tady je nuda," oznámí Josh podrážděně při pohledu na talíř, na kterém leží něco prapodivných tvarů.

„Miláčku, nebuď drzý. Měl bys být rád, že můžeš jíst něco tak delikátního jako je šnek. Ve Francii je to národní specialita. Měl by sis uvědomit, jaké máš štěstí, že to můžeš jíst."

„OK, jenže já šneky nerad, je to hnus. Chci kolu a hambáče a ne šneka a prvotřídní, ani nevím, co to piju," pohotově odsekl Josh. „A kde je vůbec Jeff?" dodal.

„To nevím. Měl by tu být každou chvíli," řekne zmateně matka. Začíná rudnout a ohlíží se zda Joshův výrok někdo neslyšel. Byla by to pro ni ostuda. Všimla si starosty Laketown a jeho ženy a pak také pár významných lidí města. Otec, zatím klidný, zapíchl vidličku do kusu propečeného masa. Jediný nemusí jíst tu francouzskou delikatesu. Má na šneky alergii a tak je ušetřen. Za to není ušetřen výtek své ženy ohledně toho, že si dnes vzal do jejich firmy červenou kravatu, která mu osobně přišla nejlepší. Je přeci vlastník a kdyby přišel v teplákách, tak si toho stejně žádný zaměstnanec nevšimne. Jsou, jak říká svými slovy, nevzdělanci a je jim jedno, zda má šéf kravatu modrou,červenou nebo se zelenými puntíky.

„Už ho vidím," řekne Josh s nadšením, že už tu nebude sám a koukne přes sklo na chodník, kde právě jde Jeff a nějaká holka.

„Pane bože, on jde s Carlou. No to mě podrž."

„Joshi, kdo je Carla?" zeptá se matka.

„Tu neznáš. To je jedná kráva, co chodí na naší školu."

Matka vytřeští oči a začne rudnout ještě víc. „Vyprošuji si, abys takto mluvil na veřejnosti. Když už chceš říct tohle, tak řekni třeba, že je divná, primitivní, ale ne to zvíře, co přežvykuje," řekne matka s obavami, zda to slovo neslyšel někdo poblíž. Teď už její pohled padl přímo ke konkrétnímu stolu.

„Tak dobře. Mami, to je jedna dívka, co chodí na naší školu a s Jeffem na nějakÝ předmět, nevím už jaký, ale vím, že je blbÝ,tedy nudnÝ," řekne Josh a přitom se usmívá, aby dal najevo nesympatie s tímto druhem konverzace. Po každé schválně zdůraznil koncové tvrdé y. „Ona má na škole pořádně zkur...pardon .. špatnou pověst," řekne Josh a opět se koukne z okna na blížící se siluety.

„Jsme tedy domluveni. Ty mi pomůžeš se připravit na tu písemku o těch básnících a já se tě pokusím uvést do naší společnosti," řekne Jeff a přitom sleduje Carliny reakce.

„Dobře, jsme dohodnuti," odpoví Carla a nenápadně se usměje.

Pro Carlu tahle ďábelská smlouva byla most ke svobodě. Tímto paktem se možná dostane z vyhnanství, do kterého se sama zahnala. Teď pro ní svitla naděje na záchranu.

„Jo," náhle se Carla zastavila a chytla Jeffa za loket. „Kdy se sejdeme?"

Jenže Jeff vypadal nepřítomně. Díval se směrem k silnici vedoucí do lesa. Carla se po chvilce také otočila směrem k lesu a viděla, jak nejprve mlhavá silueta běží podél silnice.

Silueta dostává obrysy a když už je u křižovatky, poznají v ní Jeff a Carla Jess.

Jess netuší, co jí donutilo to udělat. Její cestu ji začíná znepříjemňovat déšť narážející do jejího obličeje.

Před ní je křižovatka. Už zbývá jenom kousek. Ani nezaregistrovala Carlu a Jeffa stojících u francouzské restaurace. Proběhla kolem nich jako vítr nebo spíš jakoby tam ani nebyli. Normálně by se zastavila a alespoň se zarazila nad tím, jak ti dva mohou být u sebe, ale ono nic.

„Co se jí stalo?“ zeptala se Carla a nechápavě se podívala na Jeffa.

„Nevim. Mluvil jsem se Sam a prý chtěla zůstat doma. To kvůli Tomovi. Jenže nikdy by mě nenapadlo…“ nestihl dořict Jeff.

„… že chtít zůstat doma znamená běhat jako šílená po městě a k tomu zrovna, když prší,“ doplnila Jeffa Carla.

Byla to velmi krátká chvíle, kdy mohli Jess vidět běžet kolem nich, protože se jim za pár vteřin vzdálila z dohledu a zmizela na další křižovatce doprava.

Dveře Tomova pokoje nezůstali dlouho zavřené. V jeho pokoji ležela na zemi nádoba s prádlem. Anna musela rychle vyprat, protože každou chvíli očekávala příjezd rodičů z nemocnice a máma by nebyla spokojená a ještě by to s ní švihlo. Muselo vše vypadat perfektně, ani kapka krve. Prostě nic, co by to mohlo připomínat.

Pomalými kroky se blížila k místu činu. Její srdce bouchalo ostošest.I šnek by byl rychlejší při otvírání dveří než Anna. Do Tomova pokoje se opět dostal svěží vzduch. Průvan, který vznikl otevřením dveří rozcuchal Anně vlasy a její pohled se upřel na Deník ležící na zemi.

Po pár minutách běhu se Jess celá zadýchaná zastavila před Anniným domem. Unaveně přišla ke dveřím a zazvonila. Zvonek se rozléhal. Nic. Zkusí zaťukat. Stále nic. Bouchá jako o život. Pořád nic. „To je divný, že by nebyla doma, no aspoň se podívám dovnitř,“ řekne si.

Jess si snažila vzpomenout, kde je klíč od domu. Hledala všude a doufala, že Anna neztratila tu americkou vlastnost schovávat klíč někde poblíž venkovních dveří.

„Kouknu se pod tenhle květináč,“ odklopila první. Tam není. Kde jen může být? Zkusím to ještě pod rohožkou. Taky ne. Kde jen, kde jen . . . Ááá už to mám, naposled byl pod třetím květináčem,“ vzpomněla si Jess. Odemkla dveře a vstoupila do domu.

Staré kukačky v hale zakukaly přesně dvakrát a Jess bylo jasné, že uplynulo skoro patnáct minut od doby, kdy vyběhla z jejího domu.

Stála v hale a náhle zaslechla vrzání vycházející z horní části domku.

„Vrz,vrz,“ ozve se znovu ze shora, ale teď už to bylo trochu hlučnější. Nastalo ticho a pak velká rána.

Jess vyběhla nahoru a zamířila k pokoji Anny. Tahle fáze hledání byla celkem snadná. Byla tady, když Anna pořádala dívčí noční akce.

„Anno jsi tu? Ozvi se, jestli tu jsi!“ volá, avšak beznadějně. Nikdo se neozývá. Otevřela dveře. Když tu si uvědomila divný postup toho, co dělá. Nejprve by měla otevřít dveře. Bylo by to asi logičtější, než nejdřív zavolat a pak otevřít. Uvnitř nikdo nebyl, což se dalo předpokládat.

Pak se rozhodla vejít do pokoje zesnulého Toma.

Když už stála před nápisem Vstup zakázán, pocítila osamělost a strach. V hlavě jí dunělo a její myšlenky začaly tmavnout pod náporem pocitů vzteku a nenávisti, které se objevovaly z ničeho nic.

Něco se jí snažilo zabránit otevření té brány ze dřeva. Její zrak slábnul a ona viděla jen tmu. Cítila tlak vznikající pod náporem ruky na kliku. Ta počínala pálit a čím víc se Jess snažila v temnotách dveře otevřít, tím víc klika spalovala její dlaň.

Její duše se snažila najít v chaosu, který pociťovala, klid, když v tom ji ozářilo jasné světlo dopadající svrchu na její psychicky poničené tělo.

Zprvu cítila bolest. Chtěla křičet. Chtěla pryč. Cítila jak do ní něco vstupuje a pak světlo začalo slábnout, ale žár nepominul. Usídlil se v její hlavě a pak se na pár vteřin ponořila do mikrospánku. Uslyšela svou matku křičící bolestí. V těch pár vteřinách se ukázala v bílé místnosti, kde uprostřed bylo porodní křeslo. Všude bylo plno doktorů a na křesle byla její matka. Pak místnost i lidé zmizela a Jess to došlo.

Energie se začínala rozlévat po celém jejím těle a oči náhle viděli něco, co Jess nedokázala pochopit. Kromě toho, co měla vidět normálně ,dveře, viděla před sebou i něco rudého, co se pohybovalo směrem k něčemu jasně zářivě žlutému.

Teď ji klika nepálila a ona pootevřela dveře. Rudá postava zmizela a Jess v zrcadle spatřila odraz Anny stojící u skříně v rohu za dveřmi. Držela deník v rukách a dívala se do něj. Jess dveře rychle rozrazila a vběhla do pokoje. Přitom srazila Annu k zemi.

Annina hlava se střetla s tvrdým dřevem skříňových dveří a pak se její celé tělo sesunulo k zem. Jediné, co zpomalilo a změkčilo náraz, byly její vlasy.

Jess jakoby to ani nebyla ona stála uprostřed místnosti a dívala se kolem sebe. První, co ji zajímalo, byl deník,který při nárazu vypadl Anně z rukou a teď ležel otevřený na zemi. Sehnula se pro něj a jakoby věděla, co má dělat,ho poslepu zavřela. Pak se opět vzpřímila. Chvíli se rozhlížela a pak vzala z Tomova stolu papírovou tašku a dala tu věc dovnitř. Její záchrana se obrátila na Annu. Nepřítomně se na ní podívala a pak do ní prstem drcla. Při dotyku se Anna probrala.

„Co se děje? Proč jsem v Tomově pokoji? Proč tu sedím na zemi a co tu děláš ty a proč se na mě takhle divně díváš jako kdybych byla blázen," vychrlila ze sebe Anna.

Opravdu si Anna nevymýšlela. Jess se na ní upřeně zírala a zdálo se, že se vlastně vůbec nedívá na ní – jen skrze ní. V hlavě se jí promítala jedna jediná myšlenka *Proč dělá, že o ničem neví. Třeba byla v transu. Jak se ale do něj mohla dostat?*

Na chvíli se Jess ztratila ve svých představách. Seděla u Anny na zemi a v ruce měla papírovou tašku. Tušila, že něco je jinak, ale nevěděla co. Zdálo se jí, že ji někdo připravil o pár minut, během kterých cítila nesmírnou bolest a zároveň neuvěřitelný pocit klidu a bezpečí.

„Anno, chci ti něco říct. Je to hodně důležitý. Viděla jsem Toma," z ničeho nic řekla Jess. Teprve nyní byl její pohled normální.

Anna s vyvalenýma očima zírala nevěřícně na Jessicu. „Kde?"

„U mě v pokoji, v zrcadle. Řekl mi, že jsi v nebezpečí. A nevím proč, ale poslechla jsem ho," rychle dodala.

„Co by se mi mohlo stát. Vždyť jsem doma."

„To nevím, ale …" zčista jasna přestala mluvit. V hlavě se jí míchalo vše dohromady. „…ale určitě na to postupem času přijdu. Musíme na to přijít. Tedy já…. JÁ na to musím přijít!" Jess začínala být záhadnější a záhadnější.

„Můžeš mi to vysvětlit tak, abych to pochopila," řekla Anna a snažila se vstát.

„Vysvětlím, ale teď není čas. Co takhle udělat menší akci na tvůj příchod a k rozloučení s Tomem podle našeho?" řekla Jess.

„Hmm, to je dobrej nápad, ale kde…? Počkat, ty se snažíš utéct od tématu!" řekla nervózně Anna.

„NÉ…vůbec se nesnažím utéct od tématu…," řekla a tašku posunula za sebe. „…Fakt se nesnažím utéct od tématu. Jen mě tak náhle napadlo, že rozloučit se s Tomem by byl dobrej nápad," vymlouvavě řekla Jess.

„OK. Když se tedy ….no to je jedno. Tak kde dáme to rozloučení? Kde by měla být ta akce?“ řekla Anna, ale přesto si myslela své. *Jess se snaží něco zamaskovat ,ale co?*

„U mě, kde jinde. Je tam klid. Nikde žádnej člověk. Rodiče jsou někde v Německu kvůli obchodům a zvířátkům to pro jednu noc vadit nebude.“

„Fakt dobrý,“ usmála se poprvé od svého příjezdu Anna. I když představa, že se bude muset táhnout do kopce jen aby se rozloučila s Tomem, ji přišlo trochu zbytečný. Stejně tak dobře mohla tu akci udělat tady. *Určitě má něco za lubem*. „V kolik?“

„Co takhle dnes večer v devět? Jo,mohla bys zavolat ostatním z naší party a jestli chceš tak si taky někoho pozvi,“ doplnila a přitom se na Annu usmála a dál rukou za zády kryla papírovou tašku.

„Takže na tý akci budeš ty, já, TJ, Sam a Jeff.“

„Jasně. Ještě si zapomněla na Tea a Alici.“

„A jo. Myslíš, že by mohl přijít i Alex?“

„No mohl by přijít. Jenže to bychom pak měly pozvat Carlu a …“ Nastala půlminutová pauza. „Pamatuješ si vůbec na Carlu?“

„Byla jsem pryč jenom rok. Je to ta, co se pořád pletla mezi mě a Jeffa, když jsme spolu chodili a o Alexovi rozkecala, že je gay. Moc dobře si na to pamatuju.“

„A nezapomeň, že to ona mi řekla o vztahu Trevora a Zoe. To je její plus.“

„No jo, tys mi o tom psala email,“ vzpomněla si Anna. „Jess jsi v pohodě?“ zeptala se Anna, když se podívala na Jess dívající se na flek na koberci.

„Jsem úplně v pohodě,“ řekla Jess a vstala.

Při odchodu dala Anně čísla na známý. Vydala se do deštivého dne a její cesta mířila domů. Snažila si vybavit vše, co by ji pomohlo vysvětlit to, co se stalo.

Zastavila se na té samé křižovatce, kde míjela Carlu a Jeffa. Posadila se na lavičku a z papírové tašky vytáhla deník.

Vítr kolem foukal stále silněji a něco v ní ji říkalo, ať ho neotvírá. Chvíli na něj koukala. Na zadní desce deníku bylo napsáno Listopad 1901 a iniciály JC.

Teď to bylo tak jednoduché. Viděla to před sebou a místo domů zamířila k místní knihovně.

Knihovna ve městě byla klasickým vzorem moderního slohu a zároveň jistým pokusem o experiment, kde se člověk mohl setkat jak se secesními prvky ve výzdobě interiérů až po antické sloupořadí. Celá ta budova připadala Jess naprosto úchvatná. Ne, že by se někdy o něco takového zajímala, ale toho, s jakou pečlivostí byla knihovna postavena, by si všiml každý. Zde se promíchávaly nejrůznější vrstvy lidí, od nejbohatších až po ty nejchudší. Kromě jiné to bylo i místo pro odpočinek. Uprostřed přízemní kruhové haly byla zbudována fontána v renesančním stylu s jezírkem, kde se občas objevila nějaká ta rybka. Po vnější části haly byly zcela pravidelně rozestavěny palmy a jiné exotické rostliny. Člověk si tu připadal jako v jiném světě. Obzvláště, když si k tomu půjčil nějakou zajímavou knihu. Hala sloužila nejen jako uvítací místnost, ale také jako čítárna. První patro bylo, na rozdíl od uvítací haly a čítárny, uzpůsobeny zcela k praktickým činnostem. Strohá výzdoba, bílé zdi. Dřevěné židličky s poničeným polstrováním, obyčejné stolky a další věci, to vše říkalo člověku jediné: „TADY SE PRACUJE!“ K vybavení patřilo několik počítačů s možností připojení na místní internet a několik s možností připojení na internet klasický. Kromě těchto vymožeností tu byl i scanner, který se, bohužel pro chudší obyvatele, musel platit. Jess musela jednat rychle. Za chvíli se sem měla přihnat banda puberťáků-jako každý den-a hledat nesmysly o PC hrách. Ani nevěděla, proč jim to tolerují, ale co by zmohla proti

partě výrostků. Sedla k jednomu počítači napojenému na vnitřní internet. Ten se jí teď hodil. Bylo na něm vše o městě, jeho historii, stará čísla novin, časopisů, události, které ovlivnily tuto díru na severovýchodě USA.

„Co vlastně hledám? Něco, co souvisí s …..," nevěděla.Otevřela deník na předsádce a snažila se v něm najít něco, co by jí pomohlo. Nečetla ho. Jen prohlížela v rychlosti stránky. Pak jí to blesklo hlavou. Nejprve našla v seznamu část, kam by mohla vstoupit, stará čísla místních novin. Na obrazovce se jí objevily dvě možnosti čísla od roku 1831 do 1951 a pak 1952 až 1999. Díky tomu , co našla na zadní desce, klikla na první variantu. Další krok směřoval na rok 1901.

Na obrazovce se jí objevil nápis není k dispozici. Co teď? Nutně to potřebovala. Rozhlížela se po okolí, až uviděla jednu z místních pracovnic. Žena právě táhla vozík plný starých knih. Jess Rychle vyskočila a šla k ní.

„Mohu se zeptat?" zastavila Jess ženu středních let v modrém a se štítkem na prsou se jménem Joanne Witter. „Mám takový problém. Chtěla jsem se podívat na nějaké starší noviny, protože potřebuji něco do školy, ale objevilo se mi tam, že nejsou k dispozici. Co mám dělat?"

Žena se usmála a odpověděla: „Některá vydání nemáme na internetu z důvodu bezpečnosti. Jsou pouze v klasické podobě a to v archívu knihovny. Může k němu pouze omezená hrstka lidí, ale že vypadáte jako slušná dívka, tak vás tam pustím. Pojďte se mnou," řekla žena a šla kolem počítačů, až došla k plechovým dveřím.

Jess ji následovala. Tak snadné to opravdu nečekala.

Joanne otevřela velké šedivé dveře a šla po kovových schodech dolů.

„Tady schováváme vše, co by nemělo být ukázáno veřejnosti!" řekla a postupovala stále níž do nitra knihovny, která se zdála být zevnitř obrovská.

„Proč? Co v nich je tak zvláštního, že to nemohou vidět obyčejní lidé?"

„To víš," začala Jess náhle tykat. „Někde jsou fotky, nad kterými se ti udělá špatně. Jinde jsou nemravnosti, které nesmějí vidět děti a řekni dítěti, že na tyhle stránky nesmí a půjde tam už jen proto, že se to nesmí. Tady schováváme výtisky časopisů pro pány a takové ty věci okolo toho."

Došly až skoro na samé dno knihovny. Bylo tam chladno a tma.

„Tak a jsme tady," řekla Joanne a rozsvítila. Všude byly regály plné novin a časopisů. „Nechápu, že se tyto časopisy produkují v takové míře," a pokračovala teď podél regálu hned vedle šedivé stěny. Zastavily se asi v polovině jednoho dlouhého regálu. „Tady najdeš, co hledáš a nenech se rušit. Já teď jdu nahoru. Až budeš hotová, tak to tu zhasni a zamkni. Klíč mi dáš nahoře," řekla a vracela se po kovových schodech nahoru.

Jess stála před regálem, u kterého bylo napsáno Laketown Paper 1901. Přímo před ní byl balík s nápisem listopad 1901. Znovu se podívala na zadní desku.

„Jak jste mohla vědět, že …"zarazila se. Nikde nikdo nebyl a kroky dupající po schodech zmizely v tichu. Vypadalo to, jakoby se vypařila. „…že hledám zrovna listopad 1901," dodala už jen pro sebe šeptem.

Stála tam pár vteřin a dívala se na schody. Bylo to pro ni jako věčnost. „*Musím si pospíšit. Třeba se vrátí a bude mě chtít vyhodit. Těmhle ženským se nedá moc věřit.*"

Otočila se zpátky k regálu a začala se probírat jednotlivými čísly. Nevěděla, kde má začít. Kdyby to bylo v počítači, bylo by to jednoduší. Napsala by do vyhledávače JC a bylo by to. Našli by se všechny odkazy s JC a nemusela by číst kdeco.

Neměla žádné tušení, co zkratka JC znamená. Může to být zkratka organizace, firmy, iniciály, ale může to být úplně něco jiného.

Vzala do ruky první číslo měsíce. Musela číst rychle a tak jen četla nadpisy článků. Na první straně vždy byla napsána jedna kulturní věc a dne 1.11.1901 to byly nějaké oslavy na počest otevření přístavu. Dále tam bylo: Starosta se svojí ženou navštívili místní hřbitov k památce …. Bla, bla, bla. Postupně pročítala stránku po stránce. Vedle ní se vršily přečtené noviny a na druhé straně pomalu ubývala hromada těch nepřečtených.

Nevěřila, že by našla něco důležitého, ale přesto si přála,aby alespoň něco malého v těch novinách bylo. Při procházení stránek se jí do hlavy vpisovaly nesmyslné názvy článků: Lupič okraden, Zahájení stavby první banky v Laketown, Na oslavách …bla.., ..bla.. se majitel přístavu opil … bla …a spadl do dortu.

Tak to šlo od čísla k číslu. Další nedůležité nadpisy, glosy, oslavy, atd. Chlapec nalezen ve sklepení domu Creantových na ulici Sigh, Bouření přistěhovalců atd…… Pak se jí to zastavilo před očima. Smrt chlapce. Zvláštní. Vrátila se nazpátek k tomu článku. Byl vlevo dole. Musela si pořádně přimhouřit oči aby to přečetla. Stálo tam:

Včera odpoledne bylo nalezeno tělo 17letého chlapce, který se pohřešuje od 12.11. tohoto roku. Tělo bylo objeveno v nejhonosnějším domu v Erie, který vlastní rodina Creantových. Strážci zákona mají podezření, že by mohlo jít o vraždu. Z té obvinili majitele domu Josepha Creanta. Proces by měl probíhat ode dneška za týden na naší radnici.

„Chtělo by to něco víc.Musím něco zjistit o tom Josephovi Creantovi.“ Napsala si jeho jméno a snažila se najít něco víc. Jenže z novin se už nic nedozvěděla. Uklidila noviny zpátky na místo a jak jí řekla Joanne, Jess zhasla a šla nahoru.

Otevřela dveře a zamkla je za sebou. Procházela místností a pokoušela se najít Joanne. Jenže marně. Vydala se tedy k malému stolku u schodů vedoucích dolů do haly.

„Dobrý den! Nevíte, kde bych našla Joanne Witterovou?“ zeptala se Jess.

„Já jsem Joanne Witterová! Co jsi přejete,slečno?“ řekla paní Witterová.

„Počkat, vy nemůžete být Joanne Witterová. Mluvila jsem s ní.Je to taková bledší žena s blond vlasy,“ překvapeně řekla Jess. Hlas se jí trochu chvěl.

„Mohu vás slečno ujistit, že jsem Joanne Witterová. Jak jste říkala, že ta žena vypadala?“ zeptala se skutečná Joanne.

„Blond vlasy, delší upravené do drdolu, orlí nos a …,“ začala s popisováním mírně zmatená Jess.

Joanne se zarazila a se svou židlí se otočila o stoosmdesát stupňů. Ze šuplíku za ní vytáhla desky. Pak se vrátila zpátky k Jess a začala v nich listovat.

„Je to tato osoba?“ řekla Joanne a otočila otevřené desky k Jess.

Jess se podívala na zežloutlý obrázek ženy. Byla to Joanne, se kterou Jess mluvila. „A..ano, je to ona,“řekla koktavě Jess.

„To je Amélie Sandová. Pracovala tady do roku 1901. Ještě když tu byla stará knihovna. Pak ale spáchala sebevraždu, když její dcera Kara - byla ve vašich letech- zemřela,“ řekla trochu posmutněle Joanne a znovu se na chvíli posunula směrem k šuplíkům. Chvilinku se prohrabovala v papírech, až nakonec ukázala Jess starou fotografii Amélie Sandové a nějaké dívky, zřejmě Kary.

Jess nemohla ani dýchat. Jediné, co dokázala říci bylo „Co se stalo její dceři?“

„Neměla bych vám to říkat. Její tělo bylo před všemi zahaleno. Tedy tak jsme to slyšela od své babičky a ta zase od své. Ale říká se, že ji někdo upálil," řekla velmi vážně Joanne.

Jess už se neodvážila říct ani slovo. Otočila se a odcházela.

„Je vám dobře, slečno?"zeptala se Joanne.

Jess už neodpověděla. Šla dozadu k zadnímu počítači a v ruce pořád svírala klíč od archívu. Jak je to možné? Celý den je tak zmatený. Nejprve ji duch Toma řekne, ať jde zachránit Annu. Pak to s tou klikou a ten pocit,když se jí dotkla a ta záře.Teď jí pomáhá mrtvá žena,která spáchala sebevraždu,když její dceru někdo upálil.Začínalo se to dost komplikovat.

Sedla si na židli a cítila se prapodivně. Touha přijít všemu na kloub byla čím dál tím silnější. Pokud byla silná v době, kdy se pročítala noviny, tak teď byla milionkrát vyšší. Musela na to přijít stůj co stůj. Teď už ji nikdo nezastaví.

Naťukala jméno Joseph Creant do počítače a za chvíli měla pár odkazů.

15.12.1801, Za podivných okolností byl majitel sídla Creant obviněn ze zabití deseti dětí.Byl odsouzen a měl být poslán do blázince,ale stalo se něco nepředpokládaného.Proti rozhodnutí soudu se odvolalo deset rodičovských párů.Trest byl na přehodnocených nálezech změněn na trest smrti.Toho se ale vrah nedožil,protože upadl do záhadného stavu a umřel.Sídlo bylo poté prodáno, protože jeho žena v tomto domě nechtěla bydlet.Odstěhovala se neznámo kam.

„Jak se zdá, tak asi každý Joseph Creant byl šílenec a masový vrah."

Případ Joseph Creant versus stát New York zkomplikován

„To by mohl být on. Tak co nám o něm poví internet. Je zajímavé, že když vyhledám jméno, tak mi to najde úplně všechno. Někdo si musel dát pěknou práci a nacpat tam všechny tyhle údaje.

Jeden odkaz je dokonce na Laketown Paper. To vydání, které má být uschováno dole v archívu. Jen na místním internetu o tom není ani zmínka, ale proč?"

19.11.1901, Laketown Paper, Erie. Právě dnes mělo probíhat slyšení, při kterém měl být Joseph Creant obviněn ze zabití minimálně jednoho chlapce. *Je jasné,že tento člověk není zcela při smyslech a měl by být souzen velmi tvrdě* – tak zněla slova matky Charlese, pravděpodobně poslední Creantovy oběti. Mezi dobou zatčení a prvního soudního jednání byly nalezeny spojitosti mezi Creantem a dalšími čtyřmi obětmi, které byly usmrceny během několika po sobě jdoucích dnů.Je také zcela jisté, že záhadné zmizení Katrin Isaacové padá na ruce Josepha Creanta. Ten se zatím k ničemu nepřiznal.

Dále je možná spojitost mezi Karou a Amélií Sandovými s JC.

Ke slyšení bohužel nedošlo, protože sám Joseph Creant zmizel za velmi zvláštních okolností v den před soudním přelíčením. Byl nalezen mrtev ve svém domě.

Jak lékaři uvedli: „Něco ho dokonale zbavilo energie a jeho tělo se vysušilo. Zbyla po něm kromě domu manželka a čerstvě narozený syn Mark."

Ne, že by jí to nepomohlo,ale teď si připadala ještě víc zmatená.

Pak si všimla ještě jednoho odkazu. Jenže ten už nesměřoval do Laketown Paper – což byly noviny, které fungovaly až do roku 1995. Pak společnost ECC – Erie Culture Coorporation koupila Laketown Paper a název se přejmenoval na Erie Newspaper – Laketown – EN - L.

Ten odkaz byl z data 2.11.2001, což bylo včera. Otevřela ho a nadpis byl AUTONEHODA NA KŘIŽOVATCE Crofford a Main.

Včera v podvečer – 1.11.2001 se na křižovatce, která protíná ulice Main a Crofford, srazila dvě osobní vozidla. Při nehodě, která dopadla tragicky, zemřeli tři lidé – dvě ženy (28 a 35) a muž (47) na místě. Zbylé dva převezla sanitka do Erie Hospital ve velmi vážném stavu. Muž kolem 30 svým zraněním podlehl a jeden zatím bojuje o život. Jeho jméno je Joseph Creant. Je mu 18 let a právě se chystal začít studovat v Bostonu, kam měl příští týden odjet.

Při pitvě bylo zjištěno, že jedna žena byla ve třetím měsíci těhotenství.

Podle policie za neštěstí mohla hustá mlha, která včera padla na celé území kolem Laketown.

Anette Storm

Viz 2.11. Autonehoda na kžižovatce Crofford – Main.Joseph Creant upadl včera kolem deváté hodiny večerní do těžkého komatu. Doktoři tvrdí, že na záchranu už není naděje. Rodiče však nechtějí nechat odpojit svého syna od přístrojů. Stále věří na zázrak z nebe.

An.St.EN-L

Jess vzala do ruky tužku a podtrhla si pro ni důležitá fakta. Stále měla u sebe klíč od archívu. Jenže co s ním? Měla by ho asi vrátit Joanne Witterové, ale té pravé.

Došla až k jejímu stolu, ale Joanne tam nebyla. Položila klíč na stůl, a protože už vstřebala vše, co mohla, v klidu opustila knihovnu a zamířila domů. Teď už jí to bylo jasnější.

Venku se právě čerti ženili, ale ona měla cestu jasnou a to, že venku prší a fouká vítr jí bylo jedno.

4 Joseph Creant

Jess utíkala a funěla. Až chvílemi nemohla dýchat. Proběhla kolem staré lampy. Pak minula park, až doběhla do tmavé uličky poblíž hřbitova. Ticho skoro jako v hrobě, ale teď to bylo spíš jako po smrti zloducha. Temno, chladno a smrtelně čisté nebe bez jakékoliv hvězdičky. Světlo z lampy sem již nedosáhlo. Jen měsíc, který se zdál být až

hrozivě obrovský, ozařoval prostory poblíž Jess. Přistoupila ke dveřím a dotkla se kliky. Nejistě je otevřela a ony zaskřípaly a s duněním dopadly na zem. Před ní bylo prázdno. Nikde žádný dům, jen přední stěna a velká díra přímo u jejích nohou. Jess sjela po srázu do ještě větší temnoty. Dveře teď ležely na zemi před ní. Pod nimi se ozvalo zaškrabání. Jess odsunula dveře dál a klekla si. Její prsty se zaryly do vlhké půdy a začala hrabat, až ze sebe málem vypustila duši. Během pár minut byla díra tak velká, že by se tam Jess vešla dvakrát. Přestala a oddychovala. Z čela jí stékal pot. Narazila na dřevo. Pomalu ho odklopila. Uvnitř ležel Tom. V jejím konání ji přerušil blesk. Začínalo pršet a hlína se měnila v bahno.

Tom se probouzí. Jess si k němu klekne a láskyplně ho objímá. Její ruka se dotýká Tomova promrzlého těla. Pak si otře obličej od slané vody. Pohlédne na ruku. Krev. Na její ruce je krev. Nejdříve si myslí, že je její, ale na hlavě žádnou ránu nemá. Její krev to v tom případě být nemůže. Oči se opět vracejí k Tomovi. Zírá na ni příšerný škleb. Jess se rukama zapře do hlíny a snaží se odsunout. Z Tomovi hrudi trčí nůž.

Jess pociťuje malé vibrace, které nabývají jak na intenzitě, tak i na síle. Vše praská a prolamuje se. Tom se vzdaluje.

„Jess zachraň mě, pomoz mi a vysvoboď mě!!“, volá Tom jako o život. Jess nemůže nic dělat. Sama má málo síly na to, aby se udržela. Ruce jí slábnou a pod ní vře lávová řeka rudá a nebezpečná. Jess pomalu klesá. Pak se pod ní utrhne jedna-vodou promáčená část vrstvy hlíny.

Padá do pekel. Padá. Padá. ÁÁÁÁÁHH. Celá zpocená se probere. Kolem ní je klid. Otevřeným oknem vniká do pokoje svěží vzduch a Slunce se chystá ulehnout do svých peřin. Vše se začíná ponořovat do tmy.

Na svém telefonu má jednu sms. Je od Anny.

Obvolala jsem vsechny ty kontakty, co jsi mi napsala. Alice nemuze-ma brigadu v Erie Hospital. Az si to prectes tak mi zavolej. Je to dulezity. ANNA.

Jess vstala a velice klidným krokem šla vytočit číslo k Anně domů. Zvedl to pan James.

„Dobrý večer, pane James. Tady Jessica Swanová. Je doma Anna?“ zeptala se Jess.

„Počkej chvilku Jessico, zavolám ji,“ řekl do telefonu pan James.

Jess slyšela, jak pan James volá na Annu, ať jde k telefonu, že volá Jessica Swanová. Pak byl slyšet dupot a někdo začal funět do telefonu.

„Ahoj Jess. Jsem ráda, že voláš. Máme problém. Jeff chce pozvat na párty Carlu. Prý spolu mají nějakou záhadnou smlouvu.“

„To se nějak přežije. Tak to můžem tedy pozvat i Alexe, protože by nám to nikdy neodpustil, kdybychom pozvaly Carlu a Alexe ne.“ řekla Jess.

„Volala jsem mu. Jenže on bude moci přijít později, protože jeho teta a strýc jdou na nějakou akci pořádanou šéfem jeho strýce a on se musí blýsknout v dobrém světle. Takže Alex musí hlídat jeho sestřenici Audrey.“

„Nic si z toho nedělej. Takže kromě Alice tam budou všichni. Skvělý. Tak kolem devátý ať tu jste.“

Jess položila telefon a šla připravit něco k jídlu a ještě pár věcí. Cítila se unaveně a potřebovala koupel. Podívala se na hodiny a zbývalo jí asi ještě čtyřicet minut.

Voda pomalu plnila bílou rohovou vanu. Pohled na stoupající pěnu byl jako cesta časem. Z ničeho začínaly vznikat nejprve malé kopečky, které byly díky síle živlů vyzdvihovány výš. Jess ležela v horké lázni a teprve teď mohla relaxovat. Nemusela

nad ničím přemýšlet. Vše, co se dělo kolem ní, jakoby uteklo, usnulo a zdálo se, že se to nikdy neprobudí.

Dokud měla zavřené oči, tak tomu tak bylo. Tom i fiktivní Joanne Witterová zmizeli za pahorky z umělého sněhu. I Anna a ostatní kamarádi mizeli za těmi kopci. Otevřela oči a její tělo chtělo vanu opustit, jenže mysl nemohla něco takového dovolit. Tady v ráji klidu a harmonie plné esenciálních vůní a páry bylo vše jednodušší, nekomplikované a problémy, které byly všude kolem, jen ne tady u ní.

Devátá se nemilosrdně přiblížila. Jess musela opustit místo záchrany pro svou duši.

Na okně líně mizel záhadný opar a po chvilce bylo sklo dokonale průhledné. Venku zatím padla tma na vše a díky světlům v domku se zdál les okolo temnější a strašidelnější.

Zvonek u dveří zazvonil a hostitelka šla otevřít prvním příchozím. Byla to Anna, Sam a TJ. Jess je s malým úsměvem přivítala a pozvala je dál.

TJ jí hned vyjádřil upřímnou soustrast za smrt jejího přítele.

„Měl bys to říkat spíš Anně než mě," řekla překvapeně Jess a v hlase bylo cítit něco zvláštního.

„To už se stalo," řekla Anna a objala se s Jess.

Dveře se zavřely a všichni šli do obývacího pokoje. Nálada byla něco mezi pohřbem a oslavami narozenin. Ve vzduchu bylo napětí a Jess se zdála být náhle nějak vykolejená.

Z toho ji dostalo další zazvonění venkovního zvonku.

„A to bude asi zbytek,"řekla Jess, a aniž by čekala nějakou reakci od přítomných, šla otevřít.

„Ahoj Jess, upřímnou soustrast," řekl Jeff a vstoupil dovnitř. Při čištění bot o vnitřní rohožku ještě dodal: „Je mi líto Toma. Byl to můj nejlepší kamarád. Občas to sice fakt přeháněl, ale takhle skončit…."

„Ty ses nechal dneska zase oholit," řekla Jess,když viděla, že Jeff má na hlavě sotva milimetr vlasů. „Vidím, že Sam svou práci odvedla perfektně," řekla Jess, když hodnotila informovanost kamarádů.

Jeff jí ani nestačil odpovědět, protože byl přerušen hlukem za sebou.

„To ani nemusela," řekla osoba blížící se ke dveřím.

Všichni kromě Jess a Anny zbledli.

„To snad ne. Ona přijde i Carla. Já myslela, že to je bez otrapů," znechuceně řekla Sam. Jess stála v předsíni a snažila se situaci uklidnit. Jenže na to by musela být trochu při síle, protože Carla už byla uvnitř domu a její ústa už se nedala jen tak zastavit.

„Víš, Sam, určitě by tě potěšilo, kdybych tady teď nebyla, ale ty o tom nerozhoduješ. Nejspíš bys byla ráda, kdybych byla mrtvá, ale to se taky nestane," řekla Carla a udělala pár kroků do obývacího pokoje. Její kožený kabát sjel z jejích ramen a dopadl na zem.

„To je fakt. Kdyby bylo po mém, tak jsi zalezlá v tý svý díře. Kdo to byl, že tě sem pozval?" odsekla Sam a odvrátila pohled do krbu.

„Jen klid Sam," řekl Jeff. Právě sundal bundu a pověsil ji na věšák v předsíni. Jess zavřela dveře a snažila se uklidnit.

„*Doufám, že se nezačnou rvát. Měla jsme k… tušit, že ty dvě se nesnášej."* Sprostě se snažila mluvit jen ve své hlavě. Přeci si nemohla kazit svou celkem dobrou pověst tím, že by řekla nějaké sprosté slovo.

„Pozval jsem ji já," řekl o něco hlasitěji Jeff.

„Jak tě to mohlo napadnout? Víš, že je strašně dotěrná a snaží se akorát najít nějaký drby do tý svý rubriky o životě na naší škole," čím dál tím hlasitěji křičela Sam.

Jeff se snažil rozdýchat napětí, které v něm bylo. „Je to smlouva. Prostě dohoda. Ona mi pomůže s literaturou a já jí někam vezmu, aby …"

„Nechte toho, všichni," zakřičela Jess a vypadalo to jako kdyby měla každou chvíli omdlít. „Teď se přece nemůžeme hádat. Teď ne," řekla a musela se přidržet něčeho poblíž sebe.

Opět se jí zatmělo před očima. Po celém těle ji polil chlad. V hlavě jí dunělo. Nemohla myslet. Nemohla se pohnout a připadala si bezmocná. A po té tmě zase přišlo osvobozující teplo. Když konečně viděla, měla před sebou to samé, co viděla přede dveřmi Tomova pokoje. Jenže teď nikde nebyla ta rudá postava. Kolem ní jen samé zlaté světlo. Pak se ovšem stalo něco, co všechny ostatní přivedlo do mlčení. Jess se sesunula a bezvládně ležela na zemi.

„Koukejte, co jste provedli," řekla Anna a hned, jak Jess omdlela, k běžela ní a pokoušela se ji probudit. „No tak, Jess, prober se!" šeptala Anna. „Skočte někdo pro vodu a ručník, rychle," řekla do houfu kolem ní stojících lidí.

Někdo zazvonil.

„To bude asi Teo. Jděte někdo otevřít," Anna začala rozdávat rozkazy jak generál.

Carla se Sam nějak zapomněly na jejich roztržku a běžely rychle pro ručník a vodu. Jeff šel otevřít a cítil se hloupě. *Proč se ta Carla nechová, jak jsem jí před pár minutama řekl. Hned musí jít a udělat takovejhle chaos. To bude dost tvrdé období. Otevřel* rychle dveře a ani nepozdravil promrzlého Tea a běžel rychle zpátky k Jess.

„To je ale přivítání," řekl Teo a šel dál. „Co se tu děje?" zeptal se procházející Carly.

„Trochu jsem se chytla se Sam a Jess sebou sekla. Teď se ji snažíme vzbudit," řekla rychle Carla a zase zmizela v hloučku nahlas mluvících lidí.

Teo došel až do obývacího pokoje. Na zemi ležela Jess. U ní seděla Anna a bylo vidět, že je bezmocná. Ze shora se na to díval TJ a pokoušel se udržet pozitivní náladu.

„Ahoj Teo,kde máš Alici?" zeptal se TJ, aby alespoň na chvíli měl před očima něco jiného než Jess.

„Nemohla přijít. Víš, jak má tu brigádu," řekl Teo.

„Jo!" odpověděl TJ.

„No, tak dnes má noční," řekl smutně Teo.

„Tak to fakt naštve, ale zas o tolik nepřišla," zašeptal TJ, aby to nikdo neslyšel.

Alice právě přecházela Hlavní ulici a před jejíma očima svítil červený nápis Laketown Hospital. Teď si přála být jinde. Někde jen o pár kilometrů dál.

Laketown Hospital byla naprosto normální nemocnice. Byla až na konci Hlavní silnice vedoucí přes Laketown od jihu k severu přes Erie a dál až k Niagarským vodopádům.

Před Alicí se otevřely dveře a ona opět cítila tu typickou vůni. Zastavila se u hlavní recepce a s velmi malým nadšením se podívala na hlavní sestru.

Slečna Clarková, jak se sestra jmenovala, se na Alici dívala skrz její brýle vždy přísně. Alice dostávala při jejím pohledu nepříjemné chvění v břiše. Vždy pak musela jít na záchod a trochu se osvěžit chladivou vodou. Díky její vizáži působila nejen jako silná autorita ale také naháněla velký strach-a to nejen u brigádníků. Měla raději hrát profesionálně basketball za ženský tým Laketown. Určitě by se konečně dostal do dalšího kola. Jenže ona ne, ona se musí stát vrchní sestrou. Měla na starosti rozdávání úkolů pro brigádníky. Dívala se na ně vždy jako na odpad, co nemá v nemocnici co dělat. Brigádník byl pro ní ne člověk-živá bytost, ale pouze něco bez praxe. Díky tomu také Alice dostávala samé nechutné činnosti – umývání záchodů, vynášení odpadků a tak.

„Dobrý večer slečno Clarková!“ řekla tichým hláskem.

„Čekala jsem tě dřív, Tomeyová. Ještě minutu a měla byste smůlu.“

Alice se nadechla a už zase cítila chvění.

„Tak copak ti dáme dneska,“ řekla Clarková do větru, jakoby čekala, že se někdo zastaví a něco řekne.

„Tak třeba …,“ schválně nedokončila větu. „Už to máme. Dnes na tebe padl úkol uklidit třetí patro.“

Alice se zarazila. Třetí patro bylo místo označované ostatním personálem jako hřbitov nemocnice. Oddělení, kam svážej lidi v komatu. Kromě toho na třetí patro posílají lidi v případě, že na jiném oddělení je plno. Zdálo se to být jako lehká práce.

„To není vše Tomeyová. Chybí jim tam jedna sestřička a tak budeš náhrada. Někteří z těch lidí potřebují čas od času na záchod. Sami si tam nedojdou. Ty jim s tím pomůžeš,“ řekla přísně a přitom jí nebezpečně ukázala zuby a celé to zakryla v jednom úsměvu.

„To myslíte jako …pomoci jim na záchod?“ nechápavě se zeptala Alice.

„Ne, ty hloupá. Vezmeš bažanta a strčíš jim ho, ty víš kam. Tak už jdi,“ řekla s malým posměškem v hlase Clarková.

Alice si připadala jak vyvrhel. Ne že by měla něco proti bezmocným lidem připoutaným k lůžkům, ale nějak se jí nezamlouvala činnost, kterou byla pověřena. Takhle bylo jasné, že se odtud nedostane tak brzo. Na modrou blůzu si připnula cedulku se svou fotkou, jménem a slovem brigádník a šla pomalu k výtahu.

„Ahoj Tomeyová,“ řekl mužský hlas za ní.

„Ahoj Barnie,“ řekla a usmála se, když viděla alespoň nějakou známou tvář, vedle které si nepřipadala jako ten nejhloupější člověk na světě. Barnie byl, stejně jako ona, brigádník.

Svými sto osmdesáti pěti centimetry a celkem dobře stavěnou postavou dokázal Alici vždy dokonale omámit. Nebylo těžké si nevšimnout toho, že se Barnie Alici líbí. Občas jí přišlo, že i ona jemu není lhostejná.

„Tak co si dostala za úkol?“ zeptal se Barnie a přitom se usmál. Sám, aniž by čekal odpověď, hned dodal, že on má pomáhat převážet vozíky s raněnými a podobně. Pak ještě řekl, že čekal něco horšího, když úkoly rozdává Clarková.

„Já mám na starost nějaký ty práce ve třetím patře,“ řekla Alice a čekala nějakou odezvu, ale dnes jí nějak štěstí nepřálo. Barnie právě mizel za rohem.

„No tak zase někdy …“ řekla si už jen pro sebe Alice.

Dveře od výtahu se otevřely a ona byla vtáhnuta davem do malého prostoru ve výtahové kabině.

Výtah se rozjel směrem vzhůru. Všude se na ni tlačili lidé v bílých pláštích a ona začínala dostávat strach o svůj životní prostor. Výtah se zastavil v prvním patře a z kabinky vystoupili tři lidé. Těsnost trochu povolila, ale Alice si stále připadala jako v kleci. Dveře se otevřely podruhé a do kabiny zavál voňavý vzduch z dětského oddělení smísený s hlukem novorozenců. Když se dveře zavřely, zůstala Alice ve výtahu sama.

Opět se zastavil a na Alici dopadla temnota. Vstoupila do té chodby plné ticha a tmy. Jen na konci chodby bylo vidět světlo z malého informačního střediska sloužícího také jako odpočívárna pro návštěvy. Díky dvěma automatům na nápoje a tyčinky sloužil tento prostor i k občerstvení.

Alice došla až k tomuto místu,kde našla osamělou duši tohoto patra.

„Tak ty jsi další posila,jak vidím," řekla trochu chraplavým hlasem ta sestra, když viděla Alici.

„Jo to jsem já. Jsem Alice," odpověděla Alice.

„Já jsem Rachel. Teď z nás budou takové malé kamarádky. Jsme tu jediné na celém patře. Vlastně ne. Máme tady takový zařízení a když by byl nějaký problém, tak se zmáčkne tlačítko a někdo z dolního patra tu je během minuty," řekla Rachel a usmála se.

„Proč …?"

„Proč jen my dvě," dokončila briskně Rachel. „Je to prosté. Jak si se asi dozvěděla, tak tady na tom patře jsou hlavně lidé v komatu, kteří jsou úplně odepsaní a jsou tu hlavně proto,protože příbuzní doufají v záchranu, aniž by viděli skutečnost, a pak tu jsou ti, kteří se nevešli na jiná oddělení."

„JO!! To už jsem slyšela."

„Jenže dnes většina z nich odešla. Nemyslím ty v tom komatu," řekla sarkasticky a zasmála se. „Prostě už na tom byli lépe. Někteří do jiné části nemocnice a jiní do domácího léčení. Zůstat tady některé vyjde mnohem dráž, než když budou doma. Navíc, kdo by tu chtěl zůstat? Jsem tady už pár let a jediné co je záživné, je to, když přivezou někoho nového. Někoho, kdo potřebuje pomoc. Jak říkám, dnes jich je tu málo."

„Jestli se můžu zeptat, kolik?" Musela se zeptat. To by přeci nebyla ona.

„Tak to ti řeknu přesně. Na čtyřce je paní Fitzová – šedesát tři let. Je po autonehodě. Pak je tu pan Steward – sedmdesát. Je po několikátém infarktu. Převezli ho před pár hodinami. Teď už to vypadá, že každou chvíli umře. Jeho příbuzný ho tady nechali v naději, že se tak stane co nejdřív. Jsou to děsný lidi. Prý je docela slušně bohatej a oni jsou jako supy. Až umře, rozkradou to, i kdyby měly přepsat závěť," řekla Rachel a pak ještě dodala,že se o tyhle dva stará ona.

„Jo ještě tu je Joseph Creant. Docela pěknej kluk. Srazilo ho auto nebo něco takovýho a teď je v komatu a zatím se nezdá, že by se měl probudit. Ten je na desítce," řekla a ukázala dozadu směrem k výtahu.

Alice se otočila za sebe a viděla otevřené dveře.

„Tak a teď k tvé práci. V úklidové komoře je kýbl a hadr. Můžeš si vzít koště. Vytřeš chodbu a pokoje jedna, dva, tři a pak šest až devět. Na devítce se pečlivě podívej za postel. Byl tam jeden takovej malej kluk a měl tendenci házet věci za postel. Odvezli ho na dětský asi před hodinou. Nezapomeň. To kdyby se chtěl někdo přestěhovat…," zasmála se, „…víš jak to myslím. Pak, až to budeš mít, je jedno jak

dlouho to budeš dělat, tak si třeba pokecáme a pomůžeš mi vyprat nějaký ta prostěradla, OK?“

„Jasně, to zvládnu,“ řekla Alice a opět se musela podívat na otevřené dveře vzadu.

„Tak fajn. Kdybys něco potřebovala, tak jsem tady na tom místě nebo v pokoji čtyři s paní Fitzovou. Hrozně ráda si povídá.“

Alice se podívala na hodiny v chodbě. Bylo osm hodin. Ta práce vypadala sice jednoduše, ale nedoufala v to, že by tu párty u Jess stihla včas.

Odložila si své věci v informačním centru třetího patra a šla na to.

Čas letěl jako blázen a když Alice měla hotovou celou chodbu a ty neobsazené pokoje, bylo už devět a deset minut. Rachel ji požádala, jestli by se mohla podívat na toho kluka na desítce. Alice to neodmítla a šla k jedinému otevřenému pokoji.

Tam,na posteli ležel mladík vypadající na sedmnáct možná osmnáct. Hlavu měl obvázanou a všude kolem něj byly pípající přístroje, které kontrolovali jeho životní funkce. Alice šla blíž. Ještě neviděla člověka v komatu a teď tu byl. Vypadal tak nevinně. Vždyť také byl nevinný. Měl zavřené oči a jí se zdálo, jako kdyby se i přes ty jeho zavřené oči na ni díval. Mráz ji běhal po zádech. Vždyť je někde mezi životem a smrtí. Přímo na rozhraní dvou světů.

Rozmítat nad tím,co je po smrti,patřilo mezi její nejoblíbenější aktivity.Ráda pročítala knihy o reinkarnaci a jiných zajímavostech,které s tím souvisely.Věřila v to,že po smrti něco následuje,ale nikdy se nedokázala přímo ztotožnit s tím,že lidé jdou opět na svět v jiné podobě a nebo že zůstávají tam někde.Někdo by řekl v nebi.Proto ji tak uchvátil stav,kdy je tělo v komatu.

Její nervozita začínala narůstat a v tom se jí někdo dotkl.

„Aah,“ lekla se Alice a otočila se. Její obavy hned spadly. Za ní stála Rachel a se slovy někdo ti volá a větou mobil máš v informačním středisku se zase otočila a šla za paní Fitzovou.

„Haló! Ahoj Teo, co chceš? Víš, že jsem na tý brigádě a nemůžu moc času strávit telefonováním.“

„Jasně, jasně. Já jen volám, protože jsem teď u Jess a ona nám tu zkolabovala a tak jsem se chtěl zeptat, když jsi teď v nemocnici, jestli bys nám nepomohla.“

„S tím ti nepomůžu. Já nemám lékařskou praxi. Myju tady podlahy a tak,“ řekla Alice a procházela se po chodbě sem a tam. „Jak se to mohlo stát?“ Stále přitom sledovala Rachel a její potutelný smích.

„Víš to je tak: Jeff vzal na párty Carlu a všichni víme jaká Carla je,“ začal povídat Teo.

„Mně ani moc nevadí. Ne že bych ji přímo milovala, ale tak nějak se k ní chovám neutrálně,“ zareagovala Alice chladně, jakoby ji tento problém moc nezajímal.

„Jasně. Tobě nevadí. Mně taky nevadí. Jenže Samantě vadí. Vadí jí natolik, že hned jak se Carla ukázala v domě a řekla nějakou tu svou rádoby vtipnou poznámku, Sam vybuchla a začli se tu hádat. Asi před pěti minutama sebou Jess sekla. Já u toho nebyl. Přišel jsem a hned jsem ti volal,“ řekl Teo a na chvíli se odmlčel. „Můžeš vydržet u telefonu? Něco se děje,“ řekl a rychle přerušil spojení. Alice pokrčila rameny a strčila mobil do kapsy u kalhot.

„Co se děje?“ zavolal Teo do obývacího pokoje.

„NEBEZPEČÍ,“ vykřikla náhle Jess. Sam pustila sklenici s vodou a ta se roztříštila na malé kousky.

„ALICE …NEBEZPEČÍ," vykřikla hlasitěji Jess. Její tělo se prapodivně zmítalo na zemi a její prsty se zatínaly do koberce pod ní. Jako když utne se přestala Jess klepat a její tělo klidně leželo na studené podlaze. Měla otevřené oči plné slz.

„Probudila se," řekl někdo.

Jess vypadala jako bez duše. Postavila se a snažila se najít něco, do čeho by se mohla obléknout. Odstrčila od sebe Annu a TJ a šla do předsíně. Rychle vytáhla nějaké boty, co byly v botníku hned na kraji a nasadila si je. Pak z věšáku vzala Jeffovu bundu a chtěla vyrazit ven.

„Zadržte ji. Teď nemůže nikam jít. Obzvláště ne v tomhle stavu," řekl v nastávajícím chaosu Jeff.

„Já … musím … jít … za Alicí. Je ..v ne.. bez..pe čí," říkala sekaně Jess.

„Alice je v pořádku…," snažil se říct Teo, „… teď jsem s ní mluvil. Je v nemocnici. Co by se jí mohlo stát?"

Jess se zastavila a otočila se. Její oči byly náhle tak zvláštní. Dívala se na Tea a chtěla něco říct. Bylo vidět, jak hodně je naštvaná. Proti zdi byla rudá. Její prsty byly pevně semknuty v pěst. Pak povolily a malý hlásek říkal *Musím jít za Alicí. Řekl mi to Tom. Musím jít za ní. Umře.*

Jess pohlédla na Annu, která se pomalu vzdalovala. Vzpomněla si, co jí Jess říkala u nich doma, v Tomově pokoji *Viděla jsem Toma*. Teď jí to naháněło hrůzu. Že by Jess začínala bláznit? Vždyť odpoledne byla v pohodě. Možná to skrývala. Třeba ji smrt Toma změnila. Byla jeho holka. Kdo by to taky vydržel. Ale dojít až takhle daleko? Jess teď upustila bundu a sedla si na zem. Stále opakovala *musím zachránit Alici*.

„Pojď Jess, dovedu tě do postele," řekl TJ a zvedl ji ze země. Za pomoci Tea ji dovedl až do jejího pokoje.

Položili ji do postele a přikryli dekou.

„Alice je v nebezpečí. Rychle za ní běžte.Nenechte, aby JC…" říkala Jess, ale uprostřed věty usnula.

„Zavolám Alici a tím si ověřím, že je OK," zašeptal Teo a pak společně s TJ opustili její pokoj.

„Co myslíš, že Jess myslela tím Nenechte aby JC…,"zeptal se TJ na schodech Tea.

„Tak to nevím, ale docela začínám mít obavy o Jessiino zdraví. Neměli bychom ji tu nechávat samotnou."

„S tím souhlasím. Zůstanem tu," řekl s konečnou platností TJ.

„Já teď zavolám Alici, jestli je OK a ty jdi za Jeffem, Annou, Sam a Carlou a hlavně to mezi těma dvěma urovnej," řekl Teo a dole pod schody zahnul do kuchyně, kde byla větší pravděpodobnost ticha.

„Tak zavolat Alici. Není problém. Rád ji zavolám´´, říkal si pro sebe Teo.

Když Alici začal zvonit telefon, tak právě dávala do pračky nějaká ta prostěradla.

„Ahoj Teo, co žes tak dlouho nevolal? Už jsem myslela, že se ti něco stalo," řekla ironicky Alice.

„Ale, Jess tady začala vyvádět. Bylo to jak z hororu. Prý,že se ti něco stalo, nebo tak něco. Tak ti volám, jestli jsi OK?"

„Jasně, že jsem v pořádku. Co myslíš, že by se mi tu mohlo stát. Je tu jenom taková sympatická sestřička Rachel, pak nějaká starší babka a dědula, který jednou potřeboval na záchod. Jo, pak taky takovej mladej roztomilej kluk- Joseph Craent- jenže ten mi nic udělat nemůže, protože je v komatu," zasmála se Alice a nacvakala na pračce

program pro praní. „Jo možná by mě mohla zabít zdejší vrchní sestra. Má pusu prořízlou a ostrou jak žiletka. Ty její kecy by mě fakt mohly zabít, ale jinak nic.“

„OK. Když jsi v pohodě. Kdy končíš? Zajedu pro tebe.“

„Končím něco kolem dvanáctý. Tak přijeď, jestli se ti ještě bude chtít,“ opět se zasmála a ukončila hovor.

Teo došel do obývacího pokoje, kde už byl relativní klid. Carla seděla s Jeffem na jedné pohovce a naproti seděla Sam a Anna. Jak Teo zaregistroval tak mezi Sam a Carlou šlehaly - naštěstí jen imaginární - plameny.

„Je v pořádku,“ řekl Teo a šel si sednout do volného křesla.

„Jdu si trochu zakouřit do patra pod námi, jestli ti to nevadí. Tam je kuřácký salónek pro personál,“ řekla Rachel, když po delší době vyšla z pokoje číslo čtyři. Namířila si to přímo k výtahu.

Alice osiřela. Paní Fitzová usnula a pán na pětce dostal svou denní dávku prášků, po kterých se mu vždy nádherně usínalo.

Na hodinách právě ručičky ukázaly deset hodin. Alice vytáhla prádlo ze sušičky a položila ho na hromadu k ostatním nevyžehleným prostěradlům.

Chtěla si povídat. Jediné,co ji napadlo,byl Joseph.Šla do pokoje číslo deset a přistrčila si k jeho posteli židli.

„Tak, jak se vede?“řekla Alice a chvíli nechala promlouvat ticho.

„No mohlo by být hůř,že?“ zasmála se a sama pro sebe si odpověděla. Přitom její oči sledovaly Josephovo tělo. Pravidelné zvedání jeho plic. Dotkla se jeho paže. Byla chladná. „Kdybys byl na naší škole, určitě bys mě přehlédl. To víš. Nejsem moc komunikativní typ. Kluci na mě nejedou, ale třeba by sem se ti líbila. Tedy pokud jsi na kudrnatý zrzky.“ Alice zavřela oči a představovala si, jak jde po školní chodbě a narazí na něho. On jí pohlédne do očí a usměje se ….

Náhle ucítila chlad. Otevřela oči a uviděla otevřené okno. Vstala a šla ho zavřít. Pak se vrátila k Josephovi. Její oči uviděly něco zvláštního. Židle, na které seděla, byla zpět na svém místě v rohu pokoje.

„Co to je?´´ zeptala se sama sebe a židli opět přistrčila k Josephovi. Posadila se a všimla si posunuté deky. *„No tak, že by si se mnou někdo hrál?´´*pomyslela si. „Je tu někdo?“ zavolala do ticha. Vyšla z pokoje a rozhlédla se. Nikde nikdo. Jen vzadu vrzly dveře. Alice se pomalu rozeběhla. Otevřela dveře od pokoje číslo čtyři. Byl prázdný.

Kde je paní Fitzová? zamyslela se Alice. Otočila se směrem do chodby a šla lehkými kroky zpět. U odpočívárny zaslechla šramot. Zrychlila a …

„Uff, to jsem se lekla,“ vykřikla nahlas Alice. U automatu na tyčinky stála paní Fitzová a právě si dávala do kapsy tři čokoládové tyčinky.

„Paní Fitzová, co tu děláte? Vždyť už je po desáté,“ řekla docela naštvaně.

„Já …já dostala chuť na něco sladkého. Tak jsem vstala a šla si pro to,“ řekla jasně paní Fitzová.

„Dobře, dobře. Ale teď už jděte spát. Kdyby vás tu viděla Rachel, tak to schytáme obě dvě.“

„Ano, jak si slečinka přeje,“ řekla stará paní Fitzová a zmizela ve svém pokoji.

„No a jsme zase sami,“ řekla, když dorazila do Josephova pokoje. „To víš, paní Fitzová by chtěla narušit náš intimní vztah,“ řekla velice jemně a přitom se musela smát. Mluvit s člověkem v komatu. Třeba se probudí a políbí jí. *„Začínám magořit,´´* řekla si pro sebe a bála se, jestli to Joseph neslyšel. Jenže ten jen ležel na posteli a

vypadalo to,že jí ignoruje. Opět si k němu sedla a chvíli mu povídala o rodině, o svých želvách a starším bráchovi, problémech ve škole a co vlastně cítí k Teovi.

Bylo už jedenáct a Rachel se stále nevracela. Alice si připadala unavená. Pořád tu mluvila jen ona. Kdo jiný by ji mohl odpovědět. Byla trochu paranoidní a tak si představila, jak se Joseph probudí a řekne jí, ať konečně sklapne. Nic se nestalo. Její hlava spadla na Josephovu postel.

„Ahoj," řekl neznámý hlas.

„Ah, kdo to je?" zeptala se Alice hned poté, co zvedla hlavu. Její tvář byla trochu otlačená od deky.

„Ty mě moc neznáš, ale já tebe znám perfektně," řekl hlas za ní.

Alice se na židli otočila a před ní stál Joseph. Měl na sobě jenom bílé boxerky.

„Ale vždyť ty jsi v komatu," řekla trochu vylekaně a otočila hlavu na postel. Tam ležel Joseph přikrytý dekou. Nechápavě se otočila zpět. „Jak je to možné? Já to nechápu."

„Je to jenom sen, který se ti právě teď zdá," řekl Joseph záhadně a posadil se na postel před Alici.

„Víš, přijde mi to tak reálný. Nemůžu uvěřit, že se mi zdáš."

„Je to snad tak špatné?"

„Co?" nechápavě se zeptala Alice.

„To, že se ti zdá o mě!" řekl jasně Joseph.

„Ne, to vůbec ne, tedy rozhodně ne," řekla ztěžka Alice.

„Teď mi můžeš něco povídat a možná i něco víc."

„Co tím "víc" myslíš?" ulekaně řekla Alice.

Joseph se usmál a řekl, že jí může konečně odpovědět. Seděli naproti sobě a Alice mu vše, co měla na srdci, řekla a on ji poslouchal. Pak ji v jeden okamžik chytl za ruku a občas také něco řekl.

„Víš, kdybych chodil do vaší školy, tak bych si tě určitě všiml. Podle mě jsou zrzky nejhezčí holky na světě," řekl a trochu víc stiskl Alici ruku. „Také si myslím, že ten Teo si tě vůbec nezaslouží a nedokáže ocenit tvé klady."

„Opravdu?" řekla Alice s viditelným červenáním ve tváři.

„To si piš," řekl a jako reakci na otázku ji k sobě přitáhl. Jeho ruce ji něžně objaly a jeho rty se dotkly rtů Alice. Ze začátku Alice nemohla dělat vůbec nic. Byla jako v transu. Její ruce se konečně dotkly Josephova polonahého těla. V místnosti začínalo být horko. Joseph byl celý zpocený, ale i tak nepřestával líbat Alici, která už také útočila na jeho rty. Jejich těla byla propletena jako dva nenasytní hadi. Josephova ruka začínala pomalu hledat tu část těla, která dělá ženu ženou. Jeho hbité prsty pomalu rozepínaly jeden knoflíček po druhém, až její kalhoty dopadly na zem.

Alice vydala sten, když se Josephova ruka dostávala do jejích kalhotek. Všude začínalo být vedro jako v pekle. Druhou rukou jí strhl brigádnické tričko a slíbával její šíji. Alice zavřela oči a začínala se topit v rozkoši. Její prsty byly zaryty do Josephova vypracovaného těla.

„Alice!"

Otevřela oči. Hlavu měla na dece. Před postelí stál Teo a tvářil se dost překvapeně.

„Ah..oj Teo, co tu děláš?" překvapeně se kolem sebe rozhlížela Alice.

„No řekla si, že končíš ve dvanáct. Mám trochu zpoždění, ale jak vidím, tak ses tu nenudila. S tímhle Josephem Creantem," řekl Teo a šel ke dveřím.

Když odcházela Alice z Josephova pokoje, připadala si nějak jinak. Musela se otočit na jeho postel. Nic neobvyklého. Rozloučila se s Rachel. Dole se jim podařilo minout se s tou strašnou vrchní sestrou a konečně mohla Alice zmizet z nemocnice.

Auto nastartovalo a Alice se ještě naposled otočila. Ve třetím patře byla všude tma až na jedno okno. Tam v tom okně ležel její přítel. Sice jenom snový a imaginární, ale to, co se jí zdálo, bylo tak něco úžasného, že si přála mít další službu na patře číslo tři. Jediné, co jí bylo divné, byla poodhrnutá záclona v Josephově pokoji, když se naposledy otočila tím směrem.

Alice bydlela se svou matkou v pronajatém bytě. Jenže teď už konečně Alice získala možnost bydlet sama ve vlastním. Matka před měsícem vyhrála - jak se u nich vždy rádo říkalo - spoustu peněz a tak si koupila lepší dům a Alice prý, aby se osamostatnila, dostala ten pronajatý byt. Alice tento akt chápala jako snahu zbavit se jí, aby od ní nechtěla nějaké peníze. Něco málo jí nechala, ale dál ať se stará sama o sebe. Proto si musela Alice brát dost často brigádu. Hlavně noční, které jsou lépe placené.

„Mám tu s tebou zůstat?" zeptal se Teo, když stáli u dveří jejího bytu.

Alice se na chvíli zamyslela a pak mu odpověděla, že ne. „Jinak, díky za odvoz," řekla s malým úsměvem na tváři a zabouchla dveře.

Lesy byly temné a měsíc ozařoval Swanovic dům tak, že to z dáli vypadalo, jako kdyby jejich střecha byla ze stříbra. Do tmy svítilo jedno velké okno v přízemí a malé v prvním patře.

„Dobrou noc," ozvalo se z místa poblíž krbu, ze kterého teď šlehaly malé plamínky a pohrávaly si s tvary předmětů před krbem.

„Doufám, že zítra bude lepší den," špitla naposledy Anna a zavřela oči.

„Takhle jsem se naposledy cítila na tom táboře," řekla Carla a čekala odpověď.

„Mohla by sis nechat tyhle svý nepodstatný výlevy pro někoho jinýho?" ozvala se Sam.

„Představ si, že nemohla. Byl to ten tábor, kde si …" Dál už nic neřekla. Na hlavě jí přistál polštář a uzemnil jí. „Tak ty chceš válku, jo?" řekla Carla a polštář hodila zpět do místa svého původního startu.

„Au…To bolelo," zařvala Sam a hodila ho tam, kde slyšela něco, co vzdáleně připomínalo smích.

„Hééj. Já se tohohle neúčastním," ozvala se Anna, ale nemohla nechat tohle bez odplaty a hodila polštář zpátky na Sam.

„Tak se uklidněte. Jsme skoro dospělí," řekl od krbu Jeff a hned schytal jedním polštářem do hlavy a druhým do břicha. Všichni se museli začít smát.

„Jo tak dospělí!" ozvalo se opět a vzduchem prolétl další polštář.

Pak se zklidnili a asi po půlhodině usnuli.

Mezitím nahoře seděl TJ u postele a díval se,jak se měsíční svit odráží na Jessiině obličeji. Její pleť teď měla barvu alabastru. Konečně spala klidně.

5 Most do jiného světa

Deka byla odhrnuta. Alice stála na kraji postele a svlékala se. Chvíli se na sebe musela podívat do zrcadla ve své skříni. Některé části jejího těla byly zarudlé a trochu pálily.Nejvíce bolestivé to ale bylo v oněch intimních partiích.Přistoupila blíže,aby se mohla podívat. Nemohla uvěřit vlastnímu zraku. Byly tam jakoby vypáleny otisky prstů. Zhrozila se a podívala se na sebe do zrcadla. Dívala se do svých očí. Musela začít z ničeho nic brečet. Slzy jí stékaly po obličeji a Alice si vybavila ten sen.

Zhasla lampičku a lehla si. Na pár minut se zahleděla do stropu.

„Jsem rád, že tě zase vidím," řekl pro ni známý hlas.

Alice se lekla a posadila se na postel. „Co tu děláš? Vždyť jsem ani nestačila usnout."

„Kdo říká, že jsem ve tvém snu," řekl chladně Joseph a vystoupil z temného koutu pokoje.

„Jak…vždyť si v komatu tam, v nemocnici," nechápavě,ale přitom energicky vykřikla Alice.

„To víš. Jednou tam,jednou tady. Víš, to v nemocnici bylo skvělý. Jenže já chci víc. Ne jen se tě dotýkat a líbat tě," řekl až nebezpečně.

Alice rychle vstala z postele a běžela do kuchyně. Cítila za sebou vítr. Rychle popadla telefon a snažila se vytočit první číslo,které ji napadalo.

„Copak? Tobě se to nelíbilo?" řekl jemně Joseph. „Mně ano, ale teď se mi to bude líbit víc," řekl drsně a chytl Alici za ruku.

„Au…To bolí," vyjekla Alice, protože tento stisk ji začínal drtit ruku.

„Jen klid. Věřím, že i tobě se to bude líbit," řekl a pevně si ji přitáhl.

Telefon jí vypadl z rukou a s hlukem dopadl na zem.

„Víš…," řekla polekaně Alice, „…v tom snu to bylo hezčí. Takový jemný a …"

„To víš. V tom snu to bylo… bla, bla, bla …Teď to bude teprve něco," řekl stroze a odtáhl ji do pokoje.

Postel se málem propadla, když ji Joseph hodil do peřin. Snažila se křičet, ale Joseph ji ústa přikryl rukou. Proti jeho svalům neměla šanci. Stačil mžik a Joseph byl celý nahý. To ovšem nebyl žádný problém, protože měl na sobě opět jenom bílé boxerky. Alice jenom vyvalila oči a Joseph se smál.

„Dám tu ruku pryč, ale jen když mi už nebudeš křičet," řekl.

Alice mu to odkývala a on dal ruku stranou. Pak jí slíznul slzy, které jí stékaly po krku. Začal ji hladit po vlasech a Alice byla stále klidnější. Teď se jí to začínalo líbit.

Jako kdyby měla v sobě příliš mnoho energie - stala se i ona aktivní. Pak už jen znělo rychlé dýchání a hekot.

Jeho ruce si s ní pohrávaly jako s malým kouskem plastelíny. Tvarovaly její tělo podle přání majitele.Chvíli si připadala jako na samém vrcholu a pak tvrdě přistála zpátky v realitě, když ji začal svým způsobem "hladit". Okno se zamlžilo a vše se zdálo nejasné.

Jess se probudila a nemohla se pohnout. Připadala si, jako kdyby se probudila po spánku, který trval celou věčnost. Její tělo bylo od pasu dolů přikováno k posteli. Bála se zvednout hlavu a podívat se. Nedokázala si vzpomenout, co se stalo. Byla na té "párty". Nejspíš nedopadla moc dobře. Teď ji strach přešel. Její vlasy se odlepily od polštáře. Ze srdce ji spadl obrovský kámen. Byl to jenom TJ. Ležel na jejích nohách.Tedy alespoň svojí horní částí těla. Trochu se pohnula a TJ se probral.

„Proboha, proč spíš tady?"

„Víš, jak si nás vyděsila? To byl teda večer," řekl TJ rozespale. „Tys nám dala."

Jess se snažila si včerejší večer vybavit, ale jediné,co měla v hlavě, byla hádka Sam a Carly a pak jenom mlha. „Co se stalo včera večer?" zeptala se a přitom pohlédla na TJ, který v jejích očích viděl zmatek.

„Potom, co jsi omdlela, přišel Teo," začal vyprávět TJ. „Snažili jsme se tě probudit, ale nešlo nám to. Pak si dostala něco jako záchvat."

„Záchvat?" zopakovala po TJ trochu vystrašeně. Její oči byly zabodnuty do jeho očí.

„Jo. Bylo to fakt krutý. Pořád si křičela, že musíš zachránit Alici," říkal TJ a přitom se jeho hlas chvěl. „Nebyl na tebe hezký pohled. Měla si v očím něco zvláštního, něco temnýho. Pak si vstala a šla se obout. Prostě z ničeho nic. Dívala si se na nás a zároveň skrze nás, jakoby jsme tam vůbec nebyly. Pak jsme tě uklidnili a ty jsi zase upadla do toho divnýho stavu jako předtím. Já a Teo jsme tě odnesli do tvého pokoje," dořekl TJ. „Jo ještě jsem zapomněl říct, že Teo volal Alici, jestli by nám nějak nepomohla, ale nic. Potom tvým záchvatu radši pro jistotu ještě jednou zavolal Alici. Byla OK."

Jess nevěděla, co má říct. Její mozek si nedokázal stále nic vybavit. „To je tedy všechno?" zeptala se Jess a posunula se na kraj postele.

„Jo…vlastně ještě něco. Přespali jsme všichni u tebe."

„Všichni?"

„Jo…jen Teo jel před půlnocí pro Alici. Jinak všichni. Asi ještě budou spát. Je přeci sobota."

Byla sobota ráno. Jess vstala a musela si najít něco na sebe. Nemohla přeci zůstat v tomhle. Jedinou výhodou,které tu oblečení mělo, byl fakt, že ji nikdo nepřevlékal a tudíž se jí asi také nikdo zbytečně moc nedotýkal.

TJ chtěl opustit místnost, ale Jessiin hlas ho zastavil.

„Díky za to, žes u mě zůstal a hlídal mě. Jsem fakt ráda," záhadně řekla Jess a aniž by čekala na jeho reakci, opustila pokoj dřív než on.

TJ slyšel bouchnutí dveří na konci chodby.

„Jasně. Vždyť to není vůbec žádný problém. Mile rád jsem s tebou trávil čas v jednou pokoji a na jedné dece." TJ se ponořil na chvíli do snění. Klidně došel až k oknu a díval se ven. Počasí nestálo za nic. Ranní mlha byla všude kolem a do toho byl i přes tu skleněnou bariéru cítit déšť, dopadající na vše tam venku.

Otočil se a šel ke dveřím. Minul postel a jedním prstem levé ruky přejel po dece.

„Au," vykřikl z ničeho nic a cítil bolest na palci u nohy. Jak šel, nevšímal si ležících věcí na zemi. Kopl do něčeho, čeho si před tím nevšiml. *To bude asi Jessiin deník. Což se takhle kouknout,co si naše kráska píše* řekl si v duchu a zvedl deník ze země.

Celkem zajímavá kresba na první straně. Kdo to kreslil, musel být fakt šílenec, ale dost dobrej, zamyslel se. *A konečně něco ke čtení, ale tohle nevypadá jako zápisky Můj milý deníčku dnes jsem ho potkala na chodbě naší školy nebo učitelka na vědy si na mě zasedla a já nevím, co mám dělat. Určitě je na holky a snaží se chovat k nim tvrdě*. Jeho úvahy byly tak složité a vážné, jako otázka co bude dnes dobrého. I přes prapodivný začátek si musel něco přečíst.

Všude šero. Měsíc jasně zářil do temnot. Něco z jeho záře proniká malými okénky do sklepních prostor starobylého domu. Svíčka v rohu na chodbě pohasíná. Ta je osvícena pouze měsíčním svitem. Je takové ticho, že bys slyšel špendlík spadnout.

V jistém malém okamžiku se díky měsíčnímu svitu na zdi objevil stín. TJ stál uprostřed chodby. Bylo to zvláštní. Zábly ho nohy, protože neměl boty a pak zjistil, že má jenom kalhoty. Zima byla všude kolem něj. Rozhlížel se okolo sebe a se stoprocentní jistotou věděl, že není u Jess a ani v jejím sklepě. Je někde úplně jinde. Jak se odtud dostane? Šel chodbou až na její konec, kde byl už jen vosk ze svíčky. Díky jeho čichu poznal, že ještě před pár minutami ta svíčka hořela. Jenže kam dál-

doprava nebo doleva? Šáhl do kapsy a vytáhl minci. Napadla ho spásná myšlenka. Hodí si korunou a padne-li hlava, půjde doprava ,orel doleva.

Mince vylétla do vzduchu a s hlukem dopadla na zem – orel. Šel tedy doleva. Tak to trvalo hodnou chvíli. Už začínal být nejistý. Jak dlouho tady je? Jak dlouho tady ještě bude? Už ho určitě někdo musí hledat. Podíval se z vysokého okna na nebe tam venku. Měsíc pořád svítil jasně. *Vždyť už bylo světlo. To musím být někde na opačné straně zeměkoule,* uvažoval. *A taky když jsou tu okna musí tu být i dveře,* řekl si. Tahle myšlenka byla jako spásný nápad z temného nebe. Procházel chodbami. Jedna křižovatka za druhou mizela čím dál rychleji. Pak se ale znovu objevily, aby mohly později zase zmizet v dálce. Měsíc ho pořád sledoval a TJ si byl jistý, že musí chodit v kruhu. *Musím si nějak označit cestu* ... napadlo ho ... *ale čím*? Podíval se na své kalhoty. *Jak je ale natrhám*. Tohle byl problém. Pak si vzpomněl na tu svíčku.Její svícen měl přeci hroty. Jenže jak jí najde. Pokud chodí v kruhu, tak si jí dřív nevšiml, ale co když… zkusil si odtrhnout kousek látky. Nešlo to. Jeho svaly se napínaly. Kalhoty byly pevné, ale TJ to nevzdával. Teď mohl využít ty hodiny z posilovny. Prask se konečně rozlehlo chodbami na hony daleko. Za relativně krátkou dobu měl kalhoty už jen nad kolena. Strčil si kusy látky do kalhot a šel dál. Na každé křižovatce pak položil jeden kus látky a pokračoval dál. Po další asi hodině chůze už neměl ani energii, ani sílu a ani tu látku.

Sedl si na zem a složil hlavu do dlaní. Už dál nemohl. Připadal si bezmocný a ztracený. Teď mohl pocítit na vlastní kůži, co je to být sám. Teď i on byl sám. Temnota a chlad na něj doléhala z každé zdi a z každého koutu.

Do jeho ucha se donesl nějaký zvuk. Zbystřil a rychle vstal. Jeho svaly na nohách byly trochu ochablé a tak bylo ze začátku náročné se na nohách udržet. Další zvuk se ozval a TJ vyrazil po jeho stopách.

Viděl je. Konečně je našel. Před ním byly dveře. Došel k nim a dotkl se jich. Za nimi slyšel hlasy a zvuky. Konečně civilizace. Už ne žádná tma, chladné zdi a strašidelné křižovatky.

Otevřel dveře…..

Bylo to jako šok. V hlavě cítil bodání, které sílilo. Nemohl dýchat a připadal si, jako kdyby mu ho jeho krk někdo svíral v obrovských tlapách. Jeho nohy klesly k zemi a kolena se dotkla rozpálené země. Všude bylo horko a jeho krev začínala vřít. Z očí mu vytryskly slzy a hned se ztratily ve vzduchu. Kalhoty na něm začínaly doutnat. Jeho kůže rudla a místy byla spálená, jako kdyby se moc dlouho opaloval na přímém slunci. Jeho mozek byl obklopen rudou temnotou, která ho zevnitř zžírala a pojídala jeho duši. Viděl krev. Viděl umírat lidi na celém světě. Musel strpět bolest matky, která přišla o své malé dítko. Zažil v tom okamžiku, jaké to je, trpět hlady a žízní. Před jeho očima viděl mnoho lidských krutostí.

Začal křičet a jeho křik se rozléhal po okolí toho, kde byl. Nedokázal vidět skutečnost. Jeho oči osleply a jeho křik byl stále slabší a slabší. Připadal si mrtvý,ale pak konečně mohl vidět.

Před ním byly rozsáhlé rokliny a propasti. Na první pohled to tam vypadalo jako na Marsu. Všude jen rudá poušť a skály. Před ním se v dálce na obrovské hoře tyčil monstrózní hrad do výše mnoha set metrů.“ Nebe“ bylo rovněž rudé a v dálce počínalo černat. Všude poletovaly stvůry s velkými křídly a pod ním, na dně jedné z mnoha set roklí, byl slyšet hluk, nářek a křik. Naklonil se a jeho obličej málem sežehl gejzír ohně.

Chtěl něco říct, ale nic z jeho úst nevyšlo. Otočil hlavou na stranu ke dveřím. Stále byly otevřené. Chtěl vstát, ale nohy měl spálené. Doplazil se ke dveřím. Za sebou slyšel hluk křídel. Tušil,co to je,ale nechtěl se podívat. Něco ostrého se mu zarylo do zad. Teď už se nemusel otáčet. Nad ním ve větru poletovala ta okřídlená monstra. Jejich drápy škrábaly TJ všude, kam se jen dostaly. Jeho steny byly překřičeny krákáním.

V jednom malém okamžiku uviděl světlo. Něco jako zářivá ruka se k němu blížila. Roztrhla rudou oblohu a vzala sebou kousek blankytně modrého ráje. Jako blesk se monstra rozlétla do pryč a "boží" šíp se dotkl TJ zlikvidovaného těla.

Ležel na zemi v Jessiině pokoji. V jeho pravé ruce měl deník a druhou rukou si zakrýval oči.

„Klid, už je všechno v pořádku. Jsi v bezpečí," řekla skoro svatým hlasem Jess a pomohla mu se posadit.

„Co se stalo?" šeptal TJ,protože si nebyl jistý, zda už může mluvit.

„Řeknu ti to celý, pak to budeš chápat lépe," řekla Jess vážně. „Byla jsem v koupelně a když jsem se utírala, začala jsem pociťovat něco zvláštního. Oslepla jsem a pak viděla něco znepokojujícího. Nějaká osoba klečela někde, nevím kde, protože to bylo rozmazaný. Viděla jsem jenom obrysy. Ta osoba strašně trpěla. V tom se mi to trochu zostřilo a poznala jsem tebe."

„Jak je to možný?" řekl vystrašeně TJ.

„Že jsem viděla tebe?" zeptala se Jess.

„To taky. Mě spíš zajímá jak to, žes oslepla?" odpověděl TJ.

„Ani nevím. Stalo se mi to už jednou a to po Tomově smrti," řekla klidně Jess.

„Víckrát a bylo to úplně stejný jako včera?" tázal se TJ.

„Ne, tedy alespoň si to myslím. Mé pocity ze včerejška jsou jiné. Z nich si nic nepamatuju, ale dnes ráno s tebou a včera ráno s Annou, to bylo jiný. Tma, slepota, bolest. Pak přijde pocit uspokojení a já otevřu oči a vidím na pár minut červeně a žlutě.

„Co tedy bylo dál?" opět se zeptal TJ.

„Pak jsem se musela chytit umyvadla, protože tentokrát ta bolest byla silnější a prudší. Když to trochu pominulo, věděla jsem,co mám udělat a snažila se dojít do mého pokoje, kde jsi byl naposledy. V jeden okamžik jsem si uvědomila, že jsem tam nechala ležet ten prokletej deník. Víš, mám takový tušení, že to on může za smrt Toma!"

„To je absurdní," zaskočeně křikl TJ.

„Já vím," pokrčila rameny a povzdechla si. „Ale když si to tak vezmeš," řekla náhle a přisunula se blíž k TJ. „Když umřel Tom, našla tam Anna deník a…"

„Jak si můžeš být tímhle jistá?" tázavě se na Jess podíval.

„To je sice pravda, nejsem si jistá, ale nech mě mluvit. To, co ti teď říkám, nikdo jiný neví. Nechávám si to pro sebe. Jenže teď už to musí vyjít na povrch, ale pro jistotu mi ještě slib, že to, co ti teď řeknu si necháš pro sebe."

„No …,"

„Slib mi to, teď a tady,"řekla Jess a pokrčením obočí to zdůraznila.

„Fajn,slibuji,že si to nechám pro sebe."

„Tak jo.Anna našla u Toma ráno po jeho smrti deník. Mezitím já byla doma v pokoji a dělala si zásobu slané vody…."

Nepochopil, co tím chtěla říci a podivně se na ní díval.

„…brečela jsem ze smrti Toma. Pak jsem viděla Toma v zrcadle. Chtěl po mě, ať jdu zachránit Annu, že je ve velkém nebezpečí. Běžela jsem tedy za ní. Před Tomovým pokojem jsem pak dostala ty stejné pocity jako dnes ráno. Něco mě nechtělo pustit do pokoje a pak, jak jsem ti vše řekla na začátku, jsem ucítila energii a dveře otevřela. Anna právě chtěla číst deník. Jenže já ji srazila dveřmi na zem a on jí vypadl z rukou. Probudila jsem ji a deník jsem schovala u sebe. Nikdo ho pak neviděl."

„Zajímavá historka. Jenže pořád si mi neřekla důvod, proč si myslíš, že za smrt Toma a to, co se mi stalo, když jsem otevřel ten mizernej kus slepených papírů, může právě ten deník."

„Nech mě, sakra,domluvit. Šla jsem do knihovny a …a víš, co koukni se sám. Tady dole vzadu je vytisknuto datum a písmena JC," řekla a podala deník TJ.

„Tady nic není," konstatoval a vrátil ho Jess.

„To není možný. Vždyť jsem to tam viděla," naštvaně řekla Jess. „To je jedno. Bylo tam prostě napsáno 1901 a myslím, že 1.11. Tak jsem si tento den našla v archívu," řekla Jess. Taktně se radši nezmínila o té tajemné ženě, co ji tam pustila.

„A co jsi našla?" řekl TJ a potichu se zasmál.

„Můžeš se prosím přestat smát?"

TJ ztichl.

„Našla jsem pár informací o jistém Josephu Creantovi…"

„Cože?" překvapeně zopakoval TJ.

„Jak říkám. Joseph Creant, jeho iniciály byly na tom deníku JC. Takovej pošuk, co vraždil kdysi před sto lety a před dalšími s…t….o " dívala se na TJ. Celý zkoprnělý se díval do prázdna za Jess. „Co je ti," zeptala se Jess.

„Řekla si opravdu Joseph Creant?"

„Jo!"

„Víš, když podruhé volal Teo Alici do nemocnice. Tak mu ze srandy řekla, že si tu povídá s nějakým klukem, který se jmenuje Joseph Creant a je v komatu."

„Whaat? Ah, Cože?" vykřikla Jess, „ale v tom případě s tím vším souvisí i to mé omdlení," zašeptala Jess.

TJ chvíli mlčel a pak jen pomalu dokončil Jessiinu myšlenku. „Pak tedy to tvé volání, že musíš pomoci Alici, mělo něco do sebe. Ale když Teo volal Alici, tak s ním normálně mluvila," zarazil se TJ.

„Hmm, to je pravda, ale co když se to stalo později. Vždyť už uplynula celá noc a já si nic nepamatuju. Třeba jsem měla nějaký záchvat během toho, co jsi spal."

Oba tam seděli. Jess mu ještě stihla dokončit to, jak se k němu dobelhala a probudila ho. TJ musel vše poctivě do detailu říct zase Jess.

„Takže to, jak jsem se tě dotkla, vypadalo tam kdesi jako boží ruka, hmm,to je zajímavé," divila se Jess. „Když tedy za to vše může ten deník. Tak proč jsi neumřel? …. Tedy pardon!"

„Nic se neděje. Jen to zní trochu divně. Měl jsem opravdu pocit, že umírám. To se moc často nestává," řekl TJ a sarkasticky se zasmál. „No třeba to nemusí být ten deník. Vždyť mě by se asi celkem nic nestalo, kdybych neotevřel ty dveře. Třeba je to něco víc…" řekl TJ.

„Ty myslím jako třeba …"

„Most do jiného světa….“ dořekl TJ za Jess. „Most do samotného pekla.“

„Ale kdo něco takového mohl udělat. Kdo je tak zvrhlý, že …. co to plácám nikdo z živých bytostí nemůže napsat něco, co ho přenese do pekla.“

„Živý ne, ale mrtvý ….vždyť si sama řekla, že ten Joseph vraždil před sto lety a před dalšími sto lety a tak dál..“ řekl zcela vážně TJ, protože začínal tušit něco strašného, něco co mu může změnit jeho poklidné dospívání.

„To je pravda, ale proč, k čemu a já vůbec nevím. Nevyznám se v tom. Jde to po mých kamarádech. Tom umřel. Málem si umřel Ty a Anna. Kdo bude dál?“ řekla Jess a v tom se rozbrečela. Její hlava spadla na TJ rameno.

„Co teď budem dělat,“ brečela Jess.

„Nějak si poradíme a tomu parchantovi nakopeme prdel,“ řekl nejistě TJ, protože věděl, že to nebude tak lehké. Oba teď stáli na křehkém ledě a jejich šance byly mizivé.

„Myslím, že bychom to zatím neměli říkat ostatním,“ řekl nakonec TJ.

Jess jenom hnula rukou a přitiskla se k TJ.

6 Tajemná lučištnice

Bylo asi čtvrt na šest, stále byl pátek a na Apple street padla tma. Patřila mezi nejchudší ulice široko daleko. Jeden malý domeček vedle druhého. Někdo se pravděpodobně nechal inspirovat úžasnou Anglií.

Procházet touto částí města v noci bylo vždy nebezpečné, protože se říkalo, že se tu potuluje “laketownská“ mafie, jak ji nazvali místní. Nedalo se přímo říci, že by to byla doslovně mafie. Byla to jen banda kluků, kteří ostatním znepříjemňovali život. V tom, co dělali, byli opravdu dobří. Nikdo s tím nedokázal nic udělat. Díky tomuto “dárku“ tu bylo v noci absolutně mrtvo.

Někde uprostřed této ulice stál červený dům s hnědou střechou. V tom domě už pár let bydlel Alex Sealand.

Z pod deky byly vidět jenom rozcuchané vlasy. Zbytek Alexova hubeného těla byl poctivě schován, protože zima tady v té oblasti byla vždy větší než tam na jihu. Občas se pohnul a vydal nějaký ten zvuk. Stále ho ještě trochu bolelo setkání s TJ. Jeho bok byl ještě pořád odřený a pár kostí měl naražených. Teď spal a měl zase jednu ze svých nočních můr, jak tomu rád říkal. Vždy se mu líbily napínavé sny, které měli v sobě i dokonce nějakou tu hororovou složku. Něco jako létání se mu nikdy nezdálo. Jeho život mu připadal díky jeho snům pestřejší.

Probudil se a trochu zpocený vstal a šel do kuchyně, která byla v přízemí. V domě byl docela klid. Jeho teta a strýc spali v ložnici vedle jeho pokoje. Byl to docela milý pár a Alex u nich bydlel už asi deset let. Přestěhoval se k nim poté, co se mu v Evropě zabili rodiče při autonehodě. On byl s nimi, ale vyvázl jen s nějakou tou zlomeninou. Cítil, že někdo tam nahoře ho nechal žít z určitého důvodu. Vždy si rád vymýšlel a tak pro něj nebyl problém představit si, že v budoucnu udělá něco velmi důležitého, něco,co zachrání celý svět. Teta Sue a strýc Warren si pro něj museli jet až do Španělska. Pak začal bydlet tady. Teď už byl v pohodě. Měl kamarádky a dokonce pár kamarádů.

Napil se vody a šel zase do svého pokoje. Vlezl si do postele a usnul. Přitom se těšil na další úžasný sen.

Stál na hřbitově. Po tváři mu sjela jedna kapka slz. Před ním byly dva hroby. Henry Sealand bylo napsáno na jednom a na druhém Lucy Sealand. Hroby jeho rodičů byly jediné široko daleko. Rozhlédl se a v dálce zahlédl další. Šel k němu. Nemohl se mu pořád přiblížit a tak zrychlil. Teď už utíkal, co mohl.Hrob byl pořád daleko. Jako kdyby Alex jel po běžícím pásu, přepadl přes hrob, který byl nejprve tak daleko a z ničeho nic před ním.

Narovnal se a trochu se oklepal od špíny. Vrátil se před hrob – Tomas James – stálo tam. Byl zmatený. Celý tento svět, kde byl, musel být zmatený, neuspořádaný. Nebe bylo prapodivně barevné. Převládala hlavně rudá v kombinaci s černou. Na první pohled mu připadala namalovaná, ale nebyla temně černé mraky se pohybovaly po krvavě rudém nebi, jako loď brázdící širé oceány, bez zábran. Zem tady byla vysušená a nikde žádný květ, tráva či cokoli živého.

Pořád stál před tím hrobem, když ucítil vibrace. Půda pod jeho nohama se z ničeho nic začala chvět a vedle něj zčista jasna vyrůstal strom. Uskočil stranou právě včas. Ze ztvrdlé země se na temně rudý svět prodrala větev onoho stromu. Znovu uskočil, ale tak nešikovně, že spadl na zem. Díval se do půdy a slyšel jen praskání větví a drolící se půdu.

Zem se přestala otřásat. Alex se otočil a byl ohromen stejně hodně jako zděšen. Něco ohromného, vysokého a přímo explozivně odpuzujícího se právě prorvalo skrz mrtvou zem, aby se podívalo na jedovaté nebe. Alexe hned napadlo, že tento strom musel přijít rovnou z pekla. Byl celý černý a na místo kůry měl něco mazlavého, ale nebyla to pryskyřice. Spíš to vypadalo jako sliz. Někdo stál u stromu. Byl to Calvin, nový spolužák ze třídy. Občas spolu zabředli do prapodivné konverzace. Jeho vlasy byly mastné a neupravené. Měl na sobě šedivý potrhaný kus hadru. Kůži měl zšedlou a

plnou divných skvrn a díval se na Alexe svýma temnýma očima. Jeho ústa se otvírala a něco říkala. Chtěl se Alexe dotknout, ale nemohl se pohnout. Jeho nohy byly zaryty v zemi.

Alex začínal dostávat strach. Všiml si, že Calvin někam ukazuje a tak se podíval tím směrem. Další hroby. Došel k nim. V jeho očích byla vidět hrůza. Stály tam hroby v řadě za sebou. První byl nepravidelných tvarů a jméno na něm bylo k nepřečtení. Další měl přelomenou desku v půli a zbytek desky byl rozeset na zemi pod ním. Jediné, co se dalo přečíst bylo m ake. V tom se celý tento svět začal pohybovat. Alex to cítil velmi silně. Opět ležel na zemi. Chtěl se něčeho přidržet, ale v okamžiku, kdy něco našel, svět se zastavil a před Alexem byla díra s náhrobkem.

Stál před tou dírou. Nemohl dýchat z překvapení a zároveň z šoku. Všude kolem něj začal poletovat písek. Alex cítil jak se mu pod nohama podlamuje, ta před chvílí bytostně pevná, půda. Spadl do nezakrytého hrobu. Ležel tam dole na vlhké hlíně. Nemohl se pohnout. Vítr nad ním zuřil a hnal sebou vše, co mu přišlo do cesty.

Na Alexe dopadlo první malé zrníčko písku. Teď se začal obávat. Písek se na něj sunul čím dál rychleji. Snažil se uskakovat tak, aby ho nezasypal. Padal na něj ze všech stran a pro Alexe bylo zhola nemožné se mu vyhnout. Už se nemohl ani hnout. Měl volné jen ruce. Písek stoupal výš a výš. Pak se něco změnilo. Už pod sebou neměl pevnou zem. Bylo to jako kdyby pod ním byl už jen ten písek, na kterém se nedokázal udržet. Zrníčka teď dosahovala jeho rtů. Plival je, snažil se je dostat ze svých úst, ale marně.

Musel zavřít oči.

Otevřel je a strhl ze sebe deku. Byl celý zpocený. Tenhle sen nebyl jako ty ostatní. Byl zvláštní. Nikdy předtím se mu nezdálo o něčem podobným. Jeho sny byly cyklické. Jednou za čas se opakovaly nebo měnily částečně průběh děje, ale tohle bylo zcela jiné.

Všiml si, že je ráno. Konečně jeden volný den. Na tenhle víkend se docela těšil. Sice ho štvalo, že nemohl jít na tu párty s Jess. I hodinu poté co se probudil, nemohl zapomenout na Calvina a jeho šokující vzhled.

Do jedenácti se včera musel Alex starat o svou sestřenici Audrey. Bylo to dost náročný. Pořád křičela a brečela a na svých pět byla až moc vynalézavá. Kolem deváté, jak bylo Alexovi řečena, měla jít spát, ale uspat tohle malé klubko rukou a nohou, které má extrémní přebytek energie a snaží se ho zbavit právě ten večer, bylo zprvu zhola nemožné. Po hodině konečně usnula.

Teď se jeho mysl čím dál více vracela ke Calvinovi. Bylo na něm něco zvláštního. Něco mystického. Díval se z okna kuchyně na silnici. Mlha se začínala místy trhat a Alex mohl dohlédnout až na druhý chodník, kde stálo sousedovo červené auto.

Za tu dobu, co je u nich ve třídě, si nedokázal, nebo možná nechtěl, vytvořit nějaké pevnější kamarádství. Na druhou stranu až na tu jeho mlčenlivost byl vcelku normální a na literatuře obyčejně průměrný.

Držel v ruce sklenici mléka a pomalu usrkával. V druhé ruce držel toast, který si rychle připravil. V patře uslyšel hluk. Musel tedy přerušit své myšlenky nad Calvinem. Dupání na schodech se rychle blížilo do kuchyně.

„…hoj Alexi," ozval se malý holčičí hlásek ode dveří. „Mám hlad, uděláš mi něco," řekla nesmlouvavě Audrey a ukázala na něj řadu malých drobných zoubků, mezi kterými byla jedna černá mezera.

„Musíš poprosit," řekl Alex, opětoval úsměv a opřel se zády o linku. Připadal si jako velký brácha a zároveň se cítil velmi důležitý a potřebný.

„Plosím,“ řekla Audrey a ve svém malém obličeji zrudla. Styděla se za to, že neumí říci “r“.

„Dobře, když mě tak hezky plosíš,“ zasmál se Alex.

Audrey se na něj naštvaně podívala. Zkroutila prsty své ručky do pěsti a praštila ho do břicha. Alex se zasmál a řekl, že to byl jen takový malý vtip. Pak ji položil ruku na hlavu a trochu ji rozcuchal její hnědě, ještě hezky kudrnaté, vlásky.

„No dobrá, tak já ti tedy něco udělám. Co bys chtěla sezamový rohlík s rostlinným máslem nebo černý chléb a pravou nefalšovanou dietní marmeládu…“

„Ne,“ skočila Audrey Alexovi do řeči, „…to je moc fuj, já chci coln flaky s mlékem a pak zmlzlinu a čokoládu a taky….“ Audrey toho vyjmenovala snad tunu a pořád jí napadaly další a další věci.

„Tohle všechno sníš?“ zeptal se s úsměvem Alex, když Audrey konečně došly nápady.

„Jasně!“ řekla krátce Audrey a přitom si hrála se svými kudrnatými, hnědými vlásky a také se je pokoušela dát do původního tvaru.

„Dobře,tak ti dáme třeba …,“ řekl tajemně a čekal,jak se na to bude Andrey tvářit. Po chvilce čekání vytáhl z horní poličky Cornflakes a z lednice mléko.

Audrey zasedla za malý stůl v kuchyni a pustila se do její snídaně. Její nohy tloukly o dřevěné nohy židle ve velmi nepravidelném rytmu a Alex začínal být nervózní. Stejné bouchání bylo slyšet v tom snu, co měl.

„Audrey, víš, že když si s těmi vlasy budeš hrát tak ti všechny vypadají,“ řekl když viděl, jak v jedné ruce drží lžíci a v druhé pořád mačká své vlasy.

„To není plavda a nech toho nebo …“ Přestala mluvit,protože v ruce držela jeden volný vlas. Sama si ho nechtíc vytrhla, ale nevěděla o tom. Přestala s tou extrémní péči o své hebké vlásky a vnímala jen chuť cornflakes a mléka.

Hodiny v předsíni zabimbaly devět hodin, když Alex umýval nádobí po Andrey, která se šla dívat na televizi.

Voda mu protékala mezi prsty. Byla jako vodopád padající odnikud. Stál v něm a voda mu příjemně masírovala ramena. Měl zavřené oči a nechával sebou procházet čirou energii.

Tlak na jeho tělo slábl až téměř ustal. Byl něčím přinucen otevřít oči. Blížila se k němu tmavá postava. Snaha dostat se k němu i přes obrovskou vodní plochu, která byla všude kolem něho, byla silnější než cokoli jiného.

Byla to Alice. Šla k němu bez jakéhokoli kousku oblečení. Její vlasy už nebyly ani zrzavé a ani kudrnaté. Mohly zcela jistě šokovat svojí neskutečnou rovností a také neschopností určit jejich barvu. Jednou se zdály být hnědé, jindy černé, ale nikdy ne přímo černé nebo hnědé. Občas se v nich mihl odstín červené nebo žluté.

Začínal se cítit jako ve svém předchozím snu. Ta bezmocnost cokoliv udělat byla nepřekonatelná.

Ve vteřině ucítil dloubnutí do stehna.

„Najdeš mi, plosím, tu pohádku o tom zeleným obšíkovi?“

Alex se otočil na Andrey, která stála u něj a stále ho dloubala prstem do stehna.

„Jasně! Říkalas o zeleným obšíkovi?“ zeptal se zmateně, protože neměl v ten okamžik ponětí, o čem to Andrey mluví.

„Jo, zelenej obšík,“ odpověděla Andrey a hodila na Alexe nechápavý pohled.

„Fakt zelenej obšík …. Jó, zelenej obšík, tedy obřík. Ty asi myslíš Shreka, co," řekl a připadal si jako hlupák, když se na něj Andrey opět podívala nechápavě a pak zavrtěla hlavou a rychlým úprkem poháněným slabým chichotáním zmizela v chodbách domu.

Na obloze se občas objevil mráček, aby mohl zase nenápadně zmizet. Alex konečně přežil tento den. Bylo odpoledne,kdy se konečně zase dostal domů.Byl s Warrenem, Sue a Andrey u jezera na pikniku.

Neměl z toho výletu celkem žádnou radost. Audrey každou chvíli trénovala r a ř, ale zatím se to, co říkala, ani jednomu z těch písmenek nepodobalo. Došli k jezeru a teta Sue roztáhla deku blízko klidné vody. Alexe, ležícího na kusu deky, postupem času začínalo z toho celého Audreyina trénování bolet hlava. V ní to dunělo, mozkové buňky se začínaly otřásat ve svých citlivých základech a nervová vlákna byla schopna explozivně reagovat i na jemně melodickou uklidňující hudbu. V tom se Audreyin hlas ztratil, tedy nejprve zeslábl, až se ztratil.

Alex zvedl hlavu, Audrey a teta byly pryč. Ne přímo pryč. Jejich siluety se ztrácely v dálce a obě mířili směr centrum něco koupit k jídlu.

U jezera na něj přišel spánek. Během kterého se mu zdál ještě podivnější sen.

Stál v tmavé chodbě. Nejprve ticho,které se měnilo na bouchání a křičení. Viděl k sobě běžet TJ. Proběhl kolem něj,jakoby tam ani nebyl. Za ním běžela Anna a pak Alice. Teď její vlasy byly zase zrzavé a kudrnaté. Jenže něco bylo zvláštní. Nebylo to přímo v tom jak vypadala, ale když kolem něj proběhla, cítil něco negativního. Avšak její oči byly hrozivé a zdálo se jako když za Annou neutíká, ale spíš ji pronásleduje. Dál už nic nevěděl, protože ho jeho milá sestřenice probudila svým "VLLL". Obě byly zase zpět a Audreyin obličej teď zastiňoval Slunce.

Stál ve svém pokoji a říkal si pořád dokola: *„Co teď budu dělat."* Nemohl se přes tuhle větu přenést. Venku se slunce přehouplo k horizontu a po celé obloze se to míhalo odstíny žluté, rudé a fialové.

„Ťuk,ťuk," ozvalo se a do jeho pokoje vstoupila vyšší žena s hnědými středně dlouhými vlasy. V ruce držela knížku O Sněhurce. „Alexi, jestli chceš, tak můžeš dnes večer klidně někam jít. Vím, že se ti to hodilo včera …"

„To je v pohodě teto. Udělal jsem to rád," řekl Alex a na oko se usmál. Vybavil si to příšerné mučení, když se Audrey měla jít koupat. „Vždyť Andrey je jak má sestra, kterou jsem nikdy neměl," řekl zdvořile a zase se usmál. *„Kdyby jenom Sue věděla,jaký je Andrey číslo,tak by ji zavřela do atomovými krytu."*

„To jsem ráda,že to tak bereš. Dnes už s ní zůstávám já. Warren sice jde na nějakou pracovní párty…," řekla trochu sklesle, „..ale na to, abych uhlídala Andrey, nepotřebuju celý regiment, že," řekla a nahlas se zasmála. Pak zavřela dveře a její kroky se pomalu vzdalovaly.

„Jo! Kdybys teto Sue jenom věděla, že na uhlídání tý malý rakety by byly zapotřebí nejmíň dva týmy S.W.A.T. Přeji hodně štěstí a upřímnou soustrast za padlé," řekl polohlasem a snažil se vymyslet něco, co by mohlo zaplnit jeho díru v plně využitém dni. Při této představě se zasmál a nápad tu byl.

Mlha opadla a slunce se posunulo za poledne. Všude kolem padalo na zem listí a tvořilo malé závěje. Lidé po obědě vyráželi na své každodenní výlety k blízkému jezeru s velkými piknikovými koši a vychutnávali si poslední období, kdy slunce ještě alespoň trochu hřálo. Předpověď pro dnešní den byla vcelku přívětivá. Mělo být bez mraku a bez deště. Město se rychle vylidnilo a ten kdo nešel chytat paprsky k jezeru se uvelebil na své zadní terase a pořádal grilování.

Jessica by za normálních okolností šla se svými rodiči také k jezeru. Kolem jejich domku v lese už nebylo tak příjemně. Vlhkost, stromy a jiné faktory nedovolovaly slunečním paprskům, aby ještě něco na zemi zahřály. Jenže rodiče byly pryč. Sama Jess nedokázala říci, kde přesně jsou.Teď byla doma.

Dalším faktorem,proč zůstala doma, byl fakt, že jí stále nebylo moc dobře a neměla chuť se bavit o tom, jak snáší Tomovu smrt. Představovala si ty šíleně ukecané spolužačky ze školy, které nesnese ani, když je OK. Byly to asi ty nejblbější osoby na planetě: Tina, Christin a Amanda. Dokonce měly i svůj klub, který se jmenoval NHL.

V podstatě ta zkratka zněla BGL – the best girls of Laketown a význam byl tedy jasný – nejlepší holky Laketown. Ty holky byly fakt úplně stupidní. Měli i vlastní hymnu a vlajku. Už měli minimálně patnáct členek, které kudy chodily, tudy někoho pomlouvaly, nutily nosit stejné oblečení a tak dále. Dokonce to měli i ve svém desateru. Tedy tak tomu ony říkaly. Spíš to byl seznam pouček, co má každá dívka NHL dělat, aby byla „in“ pro ostatní dívky NHL.

1. *Oblékat se podle nejnovějších trendů, které určuje vedoucí sestra (VS) NHL*
2. *Používat kosmetiku, kterou schválí jen VS NHL*
3. *Bavit se jenom s lidmi, které schválí VS NHL*
4. *Chodit pouze se sportovci,herci, manekýny a to po dohodě s výborem pro kulturu (VPK)*
5. *Navštěvovat kluby, které schválil VPK a VS NHL*
6. *Chodit jen na předměty určené odborným poradcem pro studium (OPS) NHL*
7. *Jíst pouze nekalorická jídla a to po dohodě s odborným poradcem pro konzumaci (OPK)*
8. *Chodit pravidelně na klubová setkání a přinášet nové informace o spolužácích*
9. *Snažit se získávat nové členky NHL*
10. *Přímý zákaz bavit se s Jessicou Swanovou. Jen v případě šíření drobností o jejím soukromém životě!!!*

VS,VPK,OPS,OPK

Jess tam také chtěly, zprvu. Musela se naučit to jejich desatero nazpaměť. Samozřejmě tehdy tam na desátém místě nebyla ona, ale jistá Anna Jamesová, která se stala její nejlepší kamarádkou. Pak si to rozmyslela, a kdyby mohla, založila by si klub vlastní, jenž by měl zkratku asi KNL – klub normálních lidí.

Od té doby měla tu čest být na listině jejich desatera jako desáté pravidlo.

Tahle představa nebyla vůbec náročná. Vybavit si otázky, které ji měly deptat – Jak ti je? Bylas do něj hodně zamilovaná? Spali jste spolu? A pokud jo, seš těhotná? A necháš si to? A… bla, bla, bla… Při dalších představách ji z toho vždy začínala bolet hlava.

Poslední, co ji hodně ovlivnilo, bylo dnešní ráno. Sobotní ráno, které ji obrátilo život vzhůru nohama. Byla to realita nebo jenom sen. A pokud to byl sen, tak jak by bylo možné,aby se zdál i TJ. Vše se teď točilo kolem deníku. Je to opravdu to, co ji s TJ napadlo nebo je to něco jiného a jenom se to tak chová. „*DOST!!!*“ řekla si v duchu. „*Takhle myslet by mě dostalo do hrobu*.“

V domě byla sama. Kromě TJ všichni ostatní odešli už kolem deváté ráno. TJ ji pomohl uklidit a pak s ní zůstal až do té doby než uslyšel: „Jsem v pohodě. Klidně můžeš jít.“ Nějakou dobu trvalo, než tomu i uvěřil.

„Myslím, že by se to mělo prozkoumat,“ řekl TJ ještě předtím, než odešel.

„Jak to myslíš prozkoumat.“

„No mělo by se opravdu zjistit, jak to funguje. Tedy myslím jako ten deník. Pokud to funguje, jak jsme si mysleli. Pak by to byla bomba. Mohli bysme něco zjistit.“

„Jako co?“

„No myslím třeba to, kdo zabil Toma.“

„Myslím si, že je to dost riskantní. Co když umřeš nebo třeba já?“

TJ se podíval do prázdna a zamyslel se. „Chce to mít jistotu – pojistku. Někdo musí být vzhůru.“

„Teď tě nechápu. Jak někdo musí zůstat vzhůru. Pokud bysme to udělali … ty a já tak….“

„Kdo říká ty a já. Já myslím jako my všichni – já, ty, Anna, Sam, Teo, Alice, Jeff a třeba ještě Carla. Ta tu byla taky a pokud to nějak souvisí s Tomem, tak by do toho mohla být namočená i ona.“

„Ty do toho chceš zatáhnout všechny,“ řekla Jess a její obavy začínaly narůstat.

„Jen klid,“ řekl s klidem TJ.Na jeho tváři nebyl sebemenší náznak znepokojení. Vypadalo to, jako kdyby zapomněl na to, co se stalo.

„Jak jen klid…,“ řekla Jess a její hlas se začínal zvyšovat. „…tohle není hra. Pokud je to pravda, tak by mohl klidně někdo umřít….už umřel Tom.“ Její hlas se třásl a její obličej rudl.

„Tak jsem to nemyslel. Buď v klidu. Ty zůstaneš tady a budeš nás hlídat. Už jsem to se všemi probral. Přijdou večer na seanci a prý už se moc těší.“ řekl TJ a Jess byla bez sebe.

„Tys jim to řekl… Jak tě to mohlo napadnout. Vždyť si mi to slíbil, že si to necháš pro sebe. Počkat, kdy jsi to stihl, vždyť jsme celou dobu spolu.“

„Tos ani nepostřehla, že při tom uklízení jsem stíhal posílat SMS o tom, že mají šanci oplatit Tomovu smrt. Odepsali a všichni souhlasili. Večer v osm.“

Jess přestala rudnout v obličeji a pomalu chladla. Nakonec s tím souhlasila, ale připadala si tak nějak bezradná.

Teď se osmá hodina začala přibližovat. I když bylo teprve něco po dvanácté, dolehl na ni pocit viny. Celý den chodila po domě jak smyslů zbavená. Její mysl bloudila neznámo kde. Jen TJ a Tom viděli, jak to „tam“ vypadá.

Její oči sledovaly stíny, které se postupem času měnily. Během odpoledne ji každou chvíli někdo volal. Jednou to byla Anna, jestli to opravdu myslí s tou akcí vážně. Jess nedokázala potopit TJ a tak to musela odsouhlasit. Pak si uvědomila, že tomu sebevražednému srazu mohla zabránit, ale neudělala to.

Po Anně volal Jeff, kdy to začíná. Zapomněl to. Pak Sam, jestli přijde Carla. Poté Carla jestli přijde Sam. Obě dali najevo, že když se tam ta druhá ukáže, balí věci a odchází.

Jess si připadala jak v grotesce. U dveří zazvoní Sam a jde dál. Pak zazvoní Carla a také vstoupí. Obě se potkají a začnou na sebe křičet a házet jedna na druhou urážky. Sam při tom bude bránit její kamarády a Carla bude sobecká a bude bránit jenom sebe. Pak do sebe začnou strkat. Vše vyvrcholí škrábáním a taháním za vlasy, což bude doprovázeno ječením a prskáním. Nesmí se zapomenout na ohlasy publika. Anna bude křičet, ať se chovají jako dospělí. TJ bude jako klasicky stát v pozadí a myslet si své. Nebude se zabývat tím, proč se ty dvě perou. Spíš bude koukat na Annu, která ho fascinuje vždy, když křičí. Jeff se bude nejprve rozmýšlet na kterou stranu se přidá.

Pak zvolí Carlu a to díky dohodě, kterou s ní má. Jinak by ho dál neučila literaturu. Teo bude opět nad věcí a nějaká rvačka ho nebude zajímat. Pouze konstatuje „zajímavé“. Pak se ovšem naskýtá otázka, co bude dělat Alice. Tedy vlastně, co bude dělat Teo, když tam bude Alice. Bude pečlivě zírat na ženský domácí turnaj v tom, která z těch dvou má pevnější stisk, vlasy a drápy, nebo bude vysloveně čumět na Alici.

V téhle změti představ ji zastaví další zvonění telefonu. Tentokrát to byl Teo, který se ptal, jestli může přijít i Alice. Na to mu Jess mohla říci jedinou odpověď „ano“.

Vzpomněla si na včerejší koupel, ale pak od nápadu jít se naložit do vody upustila. Stejně by to nastávající katastrofu neodvrátilo. Tak proč se namáhat.

Sedla si do křesla v obývacím pokoji a vychutnávala si zvuk praskajícího dřeva a ohnivého světla. Ještě měla ruce od sazí, jak se snažila rozdělat oheň. Pak mohla říci, ještě štěstí, že ho otec uvedl do chodu a mohl být popřípadě použit.

Za chvíli, byla už venku docela pořádná tma, zazvonil opět telefon. Byl to TJ, že už se pomalu řítí.

Jess pohlédla na hodiny. Ani si neuvědomila, jak ten čas letí. Bylo půl osmé a zcela jistá pohroma byla přede dveřmi.

Přišlo to, co nechtěla, aby se stalo, ale co mohla dělat. Uslyšela to odporné crrr a musela jít otevřít.

„Ahoj Jess, jak je,“ řekla Sam a trochu zmateně vešla dovnitř. Pak se usmála a chtěla něco říct. Jess pochopila a řekla: „Carla přijde taky, ale zůstaň tady, prosím. Kvůli mě.“

Hned se z mírného úsměvu její tvář posunula k mírnému naštvání. Na druhou stranu nemohla to teď udělat, když viděla výraz v Jessiině obličeji.

„Ale když bude mít blbý kecy tak půjdu pryč, já nebo ona,“ řekla vážně a přidala do koncového já nebo ona větší důraz.

„Jen klid, ještě tu není,“ řekla Jess. Pak rozsvítila světlo nade dveřmi a podívala se na lesní cestu směřující od hlavní silnice až k domku. Slyšela čtyři hlasy, které sem doléhaly. Byla si jistá, že to je TJ, Teo, Anna a čtvrtou osobou byla Alice. Za pár minut mohla vidět i je samotné.

Došli až k ní a všichni byli v podezřele dobré náladě. Jen Alice byla nějak bledší než obvykle.

„Tak si tu povídáme, že za chvíli se k tobě můžem přestěhovat,“ houkl Teo a zasmál se.

„Ať vás to ani nenapadne. Pak by odtud utekla všechna zvířata,“ řekla hlasitě a Jess.

„Kde máte Jeffa a naší expertku přes vznětlivou náladu?“ Její hlas už byl tišší, protože se celá skupinka pomalu sunula blíže k Jess.

„Jeff a Carla jsou ještě dole u cesty. Jeff se jí snaží říci, jak by se měla chovat,“ řekla Anna.

Chvíli bylo ticho, ale pak se po celém lese ozval hlasitý smích. Všech pět se začalo smát.

„Klid,“ řekla tichounce Jess. „Už ty dva vidím. Jděte dovnitř a já za váma přijdu.“

Stála tam na prahu a čekala až k ní ti dva přijdou.

„Ahoj!“ zavolala na ně. Pokoušela se překonat nechuť ke Carle a hned jak byli u ní se na oba usmála.

Ten večer byl téměř shodný jako včerejší. Když k ní přišel TJ a požádal ji o ten deník, její srdce bušilo stále rychleji. Nohy byly stále slabší, když pro něj šla do pokoje. Ruce se jí klepaly, když ho nesla dolů. A pak když ho předala do TJ rukou, místo aby se jí ulevilo, spadl na ní velký balvan obav. Jako socha stála u dveří a pozorovala ostatní, jak si posedávají na zem. Smějí se a tohle považují jen za vtip, který jim má zpříjemnit víkend. Brali to nejspíš jako kino nebo divadlo. Pak až budou tam, tak to bude paintball, ale bez barvy a dost naostro. Jediná stála a začínala si připadat trapně. Všichni na ni koukali a ona … Posadila se na pohovku. Chtěla zavřít oči, ale nedokázala to.

„Jess…Jess," volal TJ, ale ona nevnímala. „Jess, myslím, že bys měla na chvíli odejít. Jinak bys tam mohla být také. Tedy pokud je to, co si myslíme, pravda."

„Máš…pravdu… Tak já …už ….jdu," řekla Jess a pomalu vstala a odešla, ale v tom ji napadlo něco geniálního. Vyběhla rychle nahoru. V pokoji si vzala sluchátka a walkmana a šla rychle zase dolů

„Tak tedy… Jste všichni připraveni. Buďte v klidu a nepanikařte, až tam budete. Otevřel deník a chystal se začít číst.

Jess vstoupila do pokoje a opět si sedla na pohovku. Podívala se na TJ a ten zase na ní. Oba se jen pousmáli a TJ pokračoval ve čtení. Jess jen vnímala jeho otvírající se rty. Hudba byla velmi hlasitá a přesto ji konečně naplnila klidem. Vnímala je ji.

V pokoji začínala být zima. Teo otevřel oči. Byl v prázdné místnosti. Na sobě měl jen kalhoty. Na zemi nebyla žádná podlaha nebo prkna. Stál bosýma nohama na hlíně. Bylo zvláštní, že i přes žádnou existenci okna tu bylo světlo. Nebylo příliš silné, ale alespoň mu mohlo ukázat, kde je.

„Tohle je bomba. Virtuální svět, do kterého vlezeš jen díky knize, kterou nemusíš ani číst. Paráda. To až se dozvědí kluci v počítačovém centru. Ty budou panečku čubrnět." řekl si pro sebe a rozhlédl se. Byly tu jedny dveře. Přistoupil k nim. Jeho ruka se dotkla zrezlé kliky.

Vrzání se rozlehlo po chodbě, která byla za dveřmi. Na Tea to udělalo ještě lepší dojem než předtím. Dveře zavřel a dal se dál chodbou. Jeho nos nasál vůni ohně. Jeho kůže se začínala ohřívat. Jeho sluch zaslechl křik a pak jeho oči viděly obrovskou žhavou kouli valící se na něj.

Jeho tělo se rychle otočilo a běželo zpátky ke dveřím. Byly zaseklé a nedaly se otevřít. Žár se blížil k jeho zádům.Dveře povolily a on vběhl dovnitř. Rychle je zabouchl a udýchaně se o ně opřel. Něco velkého právě narazilo na slabé dřevo.

„No skvělý. Dokonce i nějaká akce," řekl si. Opět nastalo ticho a chodbou se zase ozvalo vrzání. Teď je nezavřel. Nechal je pro jistotu otevřené. Co kdyby tu byla ještě další past. Konečně se dostal k prvnímu rozcestí.

„Co teď. Půjdu pořád rovně. Na bludiště jsem expert," řekl nahlas. Jeho kroky a rozhodování ho donesly do slepé uličky. „Tak nic. Tudy to asi nepůjde. Během sekundy ho něco praštilo do hlavy.

Otočil se a v temné dálce uviděl zahalenou postavu držící v ruce kámen.

„Odejdi!" řekla osoba chraplavým hlasem. „Odejdi a mohl bys žít! Zůstaneš-li, zemřeš."

Teo stál na místě. „Rád bych, ale nevím kudy. Nemohl nebo nemohla bys mi pomoci najít cestu ven z tohohle bludiště?"

„Nemohla. Nesmím radit vetřelcům, kteří vstoupí na tuto půdu, jak se dostat ven!" řekla a pak si odkašlala.

„Já nejsem vetřelec!“ řekl nahlas Teo a snažil se to neříkat moc tvrdě, aby se záhadná bytost nerozzlobila.

„Jsi vetřelec,“ řekla klidně a mrštila kamenem před sebe. „Každý cizí je tu vetřelec,“ křikla a hodila dalším kamenem tak prudce,že zasáhl Tea do hrudi.

Teo spadl na zem, ale snažil se neukázat slabost a vstal. Rukou si promnul bolavé místo na prsou a podíval se před sebe. Bytost byla pryč. Slyšel jen své bijící srdce a strach hlásící se o slovo. Narovnal se a rychle běžel chodbami. Mysl ho zavedla až do velké místnosti. Ta bytost tam byla také.

Zahalena v černém hávu se dívala dírou ve zdi na rudou oblohu. Pak se s šustěním otočila a Teo viděl jen její krvavé oči.

„Měl ses vrátit domů. Varovala jsem tě. Teď umřeš,“ řekla chraptivě. Její ruce se rozpřáhly a uchopily luk a šíp. Napnula a ….

Jess si konečně sundala sluchátka z uší. Něco jí znepokojovalo, ale stále neměla stejné pocity jako v případě, kdy se do deníku dostal TJ. Dívala se na všechny své kamarády. Jejich pohled byl zmrzlý. Byly v záhadném transu.

Její pohled dopadl na Tea. Seděl nejprve klidně a pak sebou jednou škubl a sesunul se k zemi. Teď to cítila. Cítila to v sobě. Bylo to hodně hluboko. Nastal čas a Jess zavřela oči. Už tušila, co přijde. Bylo to tentokrát jasné a čisté. Po tmě a slepotě, přišlo světlo. Viděla to - Luk – šíp – krev – křik a ona věděla, že Teo má problémy. Jeho obličej byl rudý a zpocený.

Chytla ho za ruku a on se probudil. Celý od potu se posadil a jeho vytřeštěný výraz říkal vše. Po pár minutách se podíval Jess hluboce do očí a řekl: „Tohle … je … teda …něco. Bylo to tak reálný a přesto …..“ Pak se chtěl postavit a ucítil bolest na prsou. „Tohle nebyla fikce? To se fakt stalo?“ a nechápavě se koukl na Jess.

Ta jen přikývla a podívala se na ostatní. Ty byly v klidu.

„Jak jsem se dostal zpět,“ zeptal se.

„Viděl jsi něco jako boží ruku, tam na tom místě?“

„Jo. Bylo to něco úžasného.“

„To jsem byla pravděpodobně já.“

„Tomu nerozumím. Jak ty?“

„Na tohle ti neodpovím. Sama to nechápu, tedy zatím nechápu. Jen tak ses dostal ven. Jinak to nejde.“ Pak se zamyslela a řekla smutně: „Existuje ještě jeden způsob, jak od tamtu pryč!“

„Jaký?“ zvědavě řekl Teo a podíval se na Alici, která docela hodně funěla.

„Ten způsob je, že tě tam něco zabije. Pak už ti to může být jedno.“

Jeho oči teď upřeně koukali na Alici. Pak se opět vrátil k Jess. „Tak je probuď. Než umřou. Je to tam fakt drsný,“ křikl Teo a chytl Alici za ruku. Alicino srdce bilo o sto šest. „Je tam taková žena v kutně nebo v něčem, co je kutně hodně podobné. Má rudé oči, chraptí a hrozně ráda má luk a šíp.“

„Víš…. Nechci ti to říkat, ale musím… já to můžu, až když to ucítím. Jinak ne. Už jsem to zkoušela. Dají se probudit, až ve chvíli, kdy jim hrozí nevyhnutelná smrt.“

Oba se podívali na „spící“ kamarády.

„Co když to nestihneš,“ až kňouravým hláskem sykl Teo, protože se začínal obávat o Alicin život.

„U tebe jsem to stihla. Pár sekund a měl bys šíp v hlavě.“

Tohle nebylo něco, co by ho mělo povzbudit. Byl nervózní a každou chvíli se díval z Alice na Jess.

Silné ruce prorazily ztrouchnivělé dřevo dveří a Jeff se konečně mohl nadýchat čerstvého vzduchu. Byl špinavý a pohled na mrtvolu, se kterou musel sdílet tu odpornou kopku, mu ještě teď dokázal zamíchat s žaludkem.

Po chvíli svižné chůze se už nezastavoval vždy, když uslyšel křik. Jediné, co ho zajímalo, bylo nejprve najít něco, co mohlo dokázat TJ a Jessiinu teorii a pak pryč.

Ty tmavé chodby, vlhko a pavučiny mu začínaly lézt na mozek. Konečně našel další dveře. Varován TJ pomalu otevřel dveře. Před sebou měl místnost, kde byla postel potáhnuta šarlatovým saténem. Vstoupil. Dveře se za ním zavřely. Ucítil omamnou sladkou vůní. Poblouzněn si sedl na postel a natáhl se.

„Jeffíku, miláčku nespi, snad nechceš, abych se tu unudila k smrti“ Jeff se při nárazech do těla probudil. Překvapeně zíral na dívku ladných tvarů, oblečenou jen tak, jak ji bůh stvořil. Jeho ruka se nejprve nedůvěřivě a chladně dotkla božsky hebkého těla. Dívka usedla k němu na měkkou postel. Jeff se k ní nahnul a jemně přejel po její čisté pleti. Přitom se jí dlouze díval do jejích krásných černých očí. Byly tak tmavé a tak elektrizující. Jeho ruka směřovala níž a jeho rty se pomalu přibližovaly k rudým, ohnivým až skoro exoticky smrtícím rtům oné děvy. Jejich rty se spojily. Po chvilce si Jeff připadal úplně v pohodě a po hodině přímo až ďábelského sexu byl v ještě lepší náladě než předtím. Úplně zapomněl na logiku, kterou tohle vše s naprostou přesností nemělo. Až si myslel, že to není pravda, že je to jen sen. Chvilku nechal ještě zavřené oči. Cítil její dotyk po celém jeho těle. Něco chladného přejíždělo přes jeho břicho. Otevřel oči.

Nemohl ani dýchat. Jeho náhlá přítelkyně stála v rohu a klepala se. Před dveřmi stála zahalená osoba. Musela to být žena, protože její nohy vykukující z pod hávu byly bez chloupku a hubené.

Jediné co mu vadilo, byl šíp namířený přesně na jeho celkem vypracované břišní svaly. To byl ten chlad, co cítil, když měl zavřené oči.

„Jak to, že si se opovážil vstoupit do našeho království, vetřelče?“ řekla hlasem, který by rozbořil celý chrám.

„Já…já jsem nechtěl…“ Nevěděl, co má říci. Teď už si uvědomoval, kde je. Zcela zapomněl na úkol a nechal se svést tou dívkou.

„Kromě toho, že si sem vnikl. Ještě k tomu si zneuctil chovanku naší královny. Teď za to budeš pykat.“ řekla a svou rukou mávla do větru.

Jako když bičem práskne, stálo u postele pět statných mužů. Vypadali jako tvrďáci, ale jejich oči byly zrudlé a byly poněkud sežehlí. Chytli ho za končetiny a přivázali ho.

Jeff zavřel oči. Slyšel jak se napíná tětiva. Pak slyšel hvizd a … Něco teplého mu sálalo nad hlavou. Nemusel to vidět. Jen cítil něčí dotyk a pak konečně přišla spása.

„Jeffe, jsi Ok?“ řekl známý hlas. Teď je opravdu otevřel a hned jak viděl Jess a Tea, mu vytryskly slzy a on se musel začít smát.

„Už jsem myslel, že umřu, že mě tím šípem provrtá.“

„To nic. Už je po všem. Vítej mezi živými,“ řekl Teo a poplácal Jeffa po rameni.

„Kolik jich tam ještě je?“ zeptal se když už mohl normálně mluvit.

„Kromě tebe a Tea všichni,“ řekla Jess.

Carla se konečně dostala skrz první bariéru. Bylo to celkem náročné, protože dveře, které jí bránily jít dál, byly z pevného tvrdého dřeva a zamčené. Teď, když už měla

cestu volnou, si přála aby zůstala zabedněná v místnosti. Došla až k velké hale, kam ji přitahoval neobyčejně velký hluk.

Dlouhá, vysoká a klenutá místnost byla plná lidí. Na první pohled byli zcela normální, ale když se podívala zřetelněji, všimla si,že všichni mají spálené oči. Nacpáni do kožených obleků drželi v ruce meče a dívali se odpředu. Na vyvýšeném podstavci tam stála zahalená osoba. Držela v ruce luk a přes rameno měla přehozený toulec plný šípů. Něco jim říkala, ale Carla nemohla slyšet co, protože šum těch slepých lidí byl větší, než hlas tajemné bytosti.

Pak všichni utichli a pečlivě naslouchali.

„Mí bojovníci. Byly jste vytáhnuti z dlouhého nevědomí, aby jste pomáhali té bytosti, která nám všem tady vládne. Vydejte se teď do chodeb a pochytejte ty, kteří sem přišli vykonat odplatu. Já půjdu s vámi a potrestám jejich opovážlivost.“

Hlas byl jako hrom a Carla ani nedýchala, když ustal. Poodstoupila dál do tmavé chodby, ale stále sledovala záhadnou postavu.

Ani se nepohnula, když se zrak postavy zastavil na chodbě, ve které byla.

„Támhle je!“ vykřikla a její prst ukázal do chodby. Vytáhla z toulce šíp a rychle se připravila ke střelbě. Dopadl těsně u Carliných nohou. Poodskočila a spadla na zem. Když se zase rychle postavila, byli už u ní. Stáli před ní a v jejich čele byla ta zahalená bytost. Před obličejem měla Carla špičku šípu a jejích boků se dotýkaly hroty ostrých mečů lesknoucích se do tmy.

„Jsi vetřelec a budeš usmrcena!“ řekla tajemná chraptivých hlasem.

Carla před nimi stála bez možnosti utéct. Její oči se dívaly do očí záhadné. Carlin hnědý obličej se začínal potit a srdce jí tlouklo.

„Teď! Co teď? Teď to musím udělat. Ať využiju ty lekce z gymnastiky. Sice jsem tam nechodila tak pravidelně, ale když tak se nedám jen tak.“ Byla rozhodnuta. Udělala to nejšílenější, co ji napadlo. Trochu povolila v kolenech a už dál nečekala, až ji, ať je to, kdo je to, zasáhne šípem přímo do jejího obličeje. Odrazila se a udělala salto.

Přeletěla přes ně jako pták a dopadla za nimi na tvrdou kamennou podlahu. Nestačili ani zareagovat. Záhadná se otočila a vystřelila. Její šíp však poslal k zemi jednoho z jejích bojovníků. Jeho tělo dopadlo na zem a po pár vteřinách bylo spáleno na uhel a doprovázeno nářkem rozprášeno po okolí.

Carla musela využít vší své inteligence, které až tak moc neměla, aby odtamtud utekla. Další východ byl naproti vyvýšenému místu. Nějak si ani neuvědomovala, co se jí povedlo. Přeskočila celou tu tlupu bez jediného škrábnutí. Něco jí dodalo energii a tak měla menší náskok. Stále za sebou slyšela dupot a řev těch poskoků “Tajemné“.

Její běh byl ukončen. Něco ji zasáhlo do nohy. Byl to šíp s rudými pery. Prošel skrz svalovinu a hrozivě na ni koukal z druhé strany stehna. Ty obludnosti se blížily a ona se toho šípu musela zbavit.

Jediné, co ji napadlo, bylo zlomit šíp a pak ho vytáhnout. Doplazila se do relativně tmavého koutu chodby. Chtěla křičet bolestí, když šíp na straně s pery odlomila. Bolest to byla neskutečná, ale Carla si nemohla dovolit křičet nebo brečet. Našli by ji. Byli moc blízko. Jejich dupot už byl blízko místa, kde byla takto zpomalena. Natlačila se na zeď a kousla se do volné ruky, když vytahovala zbytek dřeva z její nohy.

Krev tekla na zem, kde tvořila loužičky. Teď jen zastavit krvácení. Přitiskla dlaň k ráně, aby alespoň nějak zastavila tekoucí rudou řeku. Samozřejmě že to nepomáhalo.

Dupot přestal a Tajemná se zastavila v čele své malé armády. Její obličej byl stále zakryt ve stínu kápě. Její rty se chvěly. Zvedla ruku a část rukávu sjela k loktu. Ve světle loučí se leskla a byla zřetelně vidět hebká kůže bez jediné oděrky či ranky.

Její oči rentgenovaly chodbu, až si všimly kapek krve na podlaze. Její ruka hbitě vytáhla druhý šíp a její zvláštní smysl ji vedl přesně ke Carle jako maso přitahuje psa.

Zastavila se a namířila na postavu schovanou ve tmě. Její oči zrudly a chtěla něco říci, ale v tom cítila neskutečnou bolest tam kdesi hluboko svého prázdného těla. Bodání bylo silnější a silnější. Ze stropu padala drobná zrnka prachu.

Tajemná zvedla hlavu nad sebe a rychle ji sklonila. Něco zářivého se prokousávalo kamenem. První paprsky dopadly na zem a kapky krve se vypařovaly. Rychle uskočila, aby se před nebezpečnou září uchránila.

Bojovníci stáli nehybně v chodbě, až první paprsek světla dopadl na toho, co mu byl nejblíže. Sám se rozplynul a na zemi zůstalo jen kožené brnění a meč.

Tajemná upustila luk na zem a sama chtěla to místo opustit. Chtěla si stáhnout kapuci z hlavy a jít za tím světlem. Už zvedala ruce. Ty se dotkly tvrdé, špinavé a černé látky. Na světle se tak ukázala nejprve její tvář a pak první pramínky rovných vlasů.

Carla už byla pryč, když účinky světla pominuly a Tajemná se opět ,zmatená, zahalila. Její vztek byl zdi ničící řev. Její zbylí silní bojovníci se váleli na zemi, jak padalo kamení, a každý měl mnoho tržných ran. Jenže jim to nevadilo. Teď bude jejich hlavní lučištnice pořádně krutá.

Opět si nasadila kápi a sama se vydala po stopách vetřelců.

„Proč se vždycky nechám ukecat. Jsem prostě blbá. Musím vždycky udělat nějakou blbost. To by mě zajímalo, kdo tohle vymyslel," řekla Anna, když ze sebe ztrhla přebytečné oblečení. Bylo mokré, protože právě vylezla ze špinavé stoky. Byla to jediná šance, jak se dostat pryč od těch odporných krys, co jí žraly ruku, když se probudila v té místnosti plné zápachu.

„Nikdy by mě nenapadalo …"nemohla to doříct. Před ní už nebyla chodba, ale ani zeď. Prostě nic. Něco vzadu ji vyrušilo. Rychle se otočila.

„Tebe už jsem někde viděla?" řekla, když za sebou viděla postavu v hábitu.

„Pochybuji, že by si mě viděla. Jsi vetřelec, a jak už se tu párkrát stalo, tak se i stane znovu."

„Jak to myslíš *stalo* a *stane znovu*," zopakovala Anna. Její ostříží zrak se nejprve usadil na místě, kde bytost měla zakrytou hlavu. Pak sjel níž a zastavil se u ruky, která držela luk. V druhé ruce pak měla jediný šíp. Uvažovala rychle a tak nebyl větší problém dojít ke stejnému závěru, jako došel Jeff.

„Mohla bys mi říci, co jsem udělala, že jsem vetřelec," řekla Anna a rozkročila se sledujíc rudé oči.

„Jsi na cizím území, kam nemá nikdo vstup povolen….. a kromě toho si smrtelník!"

„Aha, a že nikde u vchodu nebylo napsáno vstup smrtelníkům zakázán," řekla s výsměchem Anna. Tuhle bitvu musí vyhrát, ať to stojí, co to stojí.

„ah…tady…nemáme žádný vchod," řekla zmateně záhadná bytost.

„Všude je nějaký vchod a také východ!"

Bytost byla zmatená. Nevěděla, co říci. Namířila luk na Annu, ale ruce se jí třásly. Pak ho upustila na zem a šla k Anně.

„No, co budeš dělat teď. Jsi slabá!" snažila se Anna rozčílit ji.

„Já….já to nechci dělat, ale musím,“řekla vystrašeným hlasem bytost. „Slib mi, že mi pomůžeš,“ řekla a její hlas se třásl. Na chvíli se Anně zdálo, že to říká úplně jiná osoba, než ta, která začla svůj monolog: „Jsi vetřelec bla, bla …“

„Když po tom tak toužíš, tak jo. Slibuji ti …“ Nestačila dokončit větu a tajemná lučištnice do ní strčila. Anna padala do temnot. Kolem sebe měla neustále tmu a nic jiného. Přetočila se na druhou stranu a viděla blížící se zemi. Pak se s ní v plné rychlosti střetla, ale stále byla živá, jako kdyby někdo nechtěl, aby umřela. Podezřelé na tom bylo i to, že ji nic nebolelo. Stála v chodbě plné výklenků.

Nedalo by se zrovna říci, že to byla chodba. Strop byl pryč. V každém výklenku bylo nějaké tělo a u každého bylo jméno. Táhlo se to až k velké hoře, která byla z jedné strany obklopena rudým nebem a z druhé částečně černým nebem. Vypadalo to jako rozhraní mezi dnem a nocí. Šla dál, až se dostala na konec. Při průchodu měla zvláštní pocit. Někdo ji sledoval, ale nikoho neviděla. Musel být hodně dobrý, protože tady se neměl kam skrýt.

Poslední plný výklenek. Přistoupila k němu a hrůzou oněměla. Byl v něm Tom.Zabalený do pavučin. Jeho kůže byla šedivá a vysušená, ale byl to on. Z očí jí začaly téci slzy. Neviděla ho už tak dlouho. Hrozně se ho chtěla dotknout.

Jeho ruka byla mírně zdvižena a prst ukazoval naproti. Její vlasy vytvořili menší větřík, když se otáčela. Teď teprve přišel šok. Dívala se na jméno.

„To není pravda,“ křičela do ticha. Běžela dál a četla jedno jméno za druhým. „Tohle prostě není pravda.“ Nohy se jí podlomily a ona složila ruce do klína.

„Tak je vidět, že poslední vetřelec si našel cestičku až sem,“ ozval se chraptivý hlas a Anna teď neměla energii vzdorovat.

Natáhla tětivu a vypustila posla smrti.

Blížil se k ní, ale prolétl skrz její mizející tělo. Tajemná lučištnice se dívala do prázdna a v jejích očích hledících vzhůru byl smutek.

Anna otevřela oči. Když je zavírala byla tu pohoda a teď… jen chaos. Jess byla podrážděná a vypadala naštvaně. Anna asi uhodla na koho.

„Rychle přineste skleničku vody. Já ti TJ říkala, že je to nebezpečný. Jen se koukni. Carla to přežila jen tak tak,“

TJ, který si právě přidržoval krvácející bok kusem bílé látky, se podíval Carlu, která ještě teď ležela na zemi a nemohla se zbavit šoku.

„Viděla jsem něco…,“ říkala nesrozumitelně Anna.

„OK, řekneš nám to, až budeš mít víc energie. Teď klidně lež,“ řekla Jess, a když viděla, že je na tom jinak celkem fajn, šla dál.

„Jak je na tom Alice. Nevypadá to dobře. Nevíme, co s ní je. Má zavřené oči a k tomu, nevypadá vůbec dobře. Nemá sice žádné zranění, ale je zpocená a nedýchá.

„Jess, kam šla Sam,“ zeptal se TJ, který byl probuzen pár minut před Annou.

„Poslala jsem ji domů. Kromě trochu odřené hlavy byla v pohodě. „Jestli chceš, můžeš jít taky,“ řekla s chladnou hlavou Jess. „Jediný problém je ten, že nemůžem jít do nemocnice. Jak bychom vysvětlovali tyhle zranění doktorům.“

„Zůstanu tu kvůli Anně,“ řekl polohlasem TJ.

Po hodině se Carla konečně dala do kupy. Anna pořád myslela na to, co viděla, tam u té hory. Teo seděl u Alice a hladil ji.

Jako ránou kladivem se Jess zhroutila.

Tma, všude byla tma.Jess byla ve vzduchoprázdnu a kolem ní nic. Jen ta tma. Pak přišel náraz větru a ona teprve nyní pocítila, že padá. Vítr si s ní hrál jak s papírovou kuličkou. Pak jako když udeří blesk se z ničeho nic začínalo tmou šířit rudé světlo. Tvořilo kolem ní prstence, které se spojovaly a ty se zase spojovaly s dalšími a tak dál. Až kolem nebyla tma, ale jen rudá záře.

Přibližovala se k něčemu, co vypadalo jako zem. Měla čím dál vyšší rychlost. Rotovala ve větru a strach z pádu byl v jejím srdci jako doma. V dálce zahlédla velkou horu a pod sebou starobylou pevnost, která byla všude pod ní. Někde byly ve stropu díry a jindy chyběly zdi. Mířila právě do jedné díry. Těsně před dopadem zavřela oči.

Ležela na hliněné a musela zvednout hlavu, aby se nadechla.

Věděla kde je, teď tam byla, ale jak se dostane ven, to netušila. Ona přeci má tu schopnost dostat ty druhé ven, ale když je ona uvnitř, jak se sama probudí.

Odhodlána se nevzdat, vstala a musela vidět to místo. Byly před ní dveře. Nechtěla je otevřít, protože cítila bolest TJ, když on sám otevřel dveře.

Každou chvíli se otáčela, aby nenarazila na tu Tajemnou, jak o ní každý mluvil.

Nakonec, i přes vše co cítila, dveře otevřela. Oslnilo ji světlo a pak…

Viděla sebe v obývacím pokoji. Seděla na pohovce a dívala se na její kamarády. Byla zmatená. Má to být snad nějaká past toho temného světa, asi ne. Necítila se zle ani ohroženě. Jako stín procházela pokojem. Na zemi ležela Carla v bolestech.

Náhle se celou místností přehnala světelná záře a ona byla ve tmě měnící se ve světlo a pak opět tmu. Viděla Carlu a sluneční svit, který ji obklopovat. Stála v tmavé chodbě a pod jejíma nohama rostly pampelišky zářící ohromující žlutou barvou.

Z prázdna se zjevil motýl a chvilku kolem ní kroužil a pak se jí usadil na dlani. V tom světlo zmizelo a Carla padla na zem. Pampelišky zvadly a motýl klesl mrtvý na zem.

Pak se z ničeho nic objevila v další temné chodbě, kde na zemi ležel TJ, jako blesk se postavil a hodil do temnot nůž.

Viděla někoho sedícího v nějakém baru. Byl to Alex a byl tam s Calvinem a o něčem si povídali. Nad Alexem zářilo podivné světlo.

A na konec viděla Alici zahalenou v bílém a ležící na nemocničním lůžku. Kolem ní bylo mnoho doktorů a něco mumlali. Zavřel se za nimi výtah a oni jeli do patra číslo tři. Malý elektrický výboj a byla zase v té chodbě.

Něco se k ní blížilo. Tušila, co to je, ale přišlo něco jiného.

Jako blesk se probudila. Bylo to pro ostatní jako pár sekund. Nikdo to nezaregistroval.

„Něco mám. Pohnula se! Alice se konečně pohnula," vykřikl Teo.

Alice se konečně probrala. Její rty se otevřely a do plic mohl jít čerstvý vzduch.

„Jak ti je? Můžeš mluvit? Co si viděla? Co se stalo? No tak mluv už konečně," mluvil na ni Teo a křečovitě ji svíral ve svých rukách.

Nepromluvila. Jen mlčela a dívala se do prázdna. Rozhlédla se po pokoji. Chovala se celkem klidně až do chvíle, když se do jejího zorného pole dostal TJ. Její oči pomalu vylézaly z důlků. Pak se musela odvrátit, ale v tom její oči dopadly na zmrzačenou Carlu. Zatnula pěsti, ale pak se mírně usmála. Vše bylo zavrženo rychlým útěkem, když viděla Jess stojící u velkého okna.

Nikdo to nechápal, ale nějak víc se nad tím nepozastavoval. Nikomu nic nebylo podezřelé. Jen Jess tam stála a zamyšlená hleděla do temného lesa.

Přiběhla, celá promrzlá, domů. Dveře bouchly a ona se o ně opřela. Byla celá bledá a pouze tváře a nos měla rudé od zimy tam venku. Z vlasů jí skapávaly kapky deště. V lednici nebylo skoro nic jen pár zbytků od oběda. Hlad neměla, ale náhle ji přepadla obrovská žízeň. Naplnila si sklenici studenou vodou a začala rychle pít. Když měla dopitou asi pátou, připadala si zvláštně. Začínala jí být zima. Všude byla zima. Co teď? Co jen má dělat? Horká koupel by možná pomohla. Šla rychle do koupelny a cestou ze sebe shodila vše, co měla na sobě. Pustila vodu a vlezla si do vany. Kolem ní byla pára a voda začínala být extrémně horká, ale Alici byla stále větší zima. Bodala jí po těle a útočila na každou buňku jejího těla.

„Potřebuješ to!“ ozvalo se.

Věděla, že je to on. Věděla, že jí pomůže. Voda přestala téci a on stál přímo před ní, svlečený. Její tělo se začínalo kroutit mrazem, ačkoli z vody stále ještě stoupala pára. Zima se jí dostávala až do mozku, kde zabíjela jednu buňku po druhé.

„Musí to být! Jen vydrž! Za chvíli bude po všem a ty budeš silnější!“ řekl on a stále tam jen tak stál a když už se její tělo nehýbalo, usmál se.

Teď si jenom moje! Jenom moje a já už tě nepustím!“ Slyšela kdysi hluboko v jejím mozku, kde ještě pár buněk žilo. Zdálo se, jako kdyby jí projel elektrický proud. Voda vystříkla z vany, když se opět nadechla. Zima byla ta tam a ona si přidala plná energie.

7 Obraz říkající vše

Přišlo pondělí a tudíž i další den školy. Mlha začínala být hustší a trvalo déle než opadla. Stromy shazovaly své listí ve velkém a dešťů začínalo přibývat. Vítr zesílil a z políček u domů na pokraji Laketown se rázem stávaly bazény bláta.

V ten den se psala písemka z literatury a slečna Keynová už netrpělivě čekala, až se do třídy dostanou všichni její žáci.

Někteří byli bledí jako stěna. To byl i případ Jeffa, který byl sice dobře připraven Carlou, ale i tak se té písemky obával. Celou neděli, kdy se spolu učili, se musel dívat na stav, v jakém Carla byla. Byl zázrak, že se sem vůbec dostala a odvážila. Její noha sice vypadala o něco lépe, ale přesto na ni nebyl nejhezčí pohled. Jess se dívala z Carly na Alexe a zase obráceně. Něco na nich muselo být,ale neměla sebemenší tušení co. Pak její pohled přejel přes Calvina a jako chaotický míč se vrátil zpět na Alexe.

Dveře se za chvíli otevřely a vstoupila Alice. Byla o něco bledší než obvykle. Rychle usedla na své místo a vytáhla z tašky termosku s něčím horkým. Nepodívala se přitom ani na jednoho ze svých kamarádů. Očima tikala po celé třídě, než dosedla.

Pak se otočila na Alexe, který seděl za ní a zeptala se, jestli nemá knížku na literaturu, že si ji nechala doma a musí se ještě na něco podívat.

Byl zmatený. Nikdy dřív si nic nezapomněla a vždy byla perfektně připravena. Podal jí tedy tu knihu. S odpovědí díky se Alice zase otočila a nalistovala na stránku, na které bylo to, co potřebovala.

Alex se rozhlédl po třídě. Jeho oči se setkaly s Jessiinými. Pohledem ucukla na Alici a mimikou se z něj pokoušela dostat,co po něm chtěla.

Poslední pak přišel TJ.

„Pane Carter, jdete pozdě!“ řekla slečna Keynová potichu.

„Promiňte, slečno. Byl jsem v knihovně,“ řekl potichu a rychle si sedl vedle Jeffa.

„Dobře! Tak se do toho pustíme, ať to máme za sebou,“ řekla opět tiše slečna K. a rozdala všem papíry. Na tabuli napsala osm témat ve dvou sloupcích

„Každý si může vybrat dvě témata, která pak rozpracuje. Z každého sloupce jedno. Jak jste si mohli všimnout. První sloupec obsahuje jména autorů a jedno jejich dílo, které rozepíšete. Chci znát váš názor. Proč to tak bylo a podobně. Jedno téma na jednu stranu.“

Všichni se podívali na hodiny na zdi nad dveřmi. Pak bylo slyšet jen psaní.

Po celé škole se rozlehlo zvonění ohlašující konec hodiny.

„Odevzdejte mi své práce. Budu je mít opravené do týdne.“

Všichni se rozutekli do všech různých koutů školy. Jess rychle doběhla TJ a chytla ho za rameno.

„Od kdy chodíš do knihovny?“zeptala se nedůvěřivě.

„No,od teď,“řekl bez jakýchkoli emocí TJ a odešel.

„Co je to s ním?“ řekla si v duchu a jak viděla Carlu, běžela k ní. Musela se na něco zeptat.

„Carlo, počkej, prosím. Musím se na ně zeptat,“ řekla nervózně.

„Co chceš?“ odsekla Carla. Potom hrozném večeru se s Jess a ostatními nechtěla bavit.

Její mozek se náhle zastavil. Před obličejem jí stál Jeff, jak si ho z toho večera pamatovala. Ve tváři měl strach a obavy, když viděl Carlinu nohu. Začínala se bezděčně usmívat a ani nevnímala Jessiina slova.

„…… nějaká zvířata?“

„Cože? Promiň, můžeš to říci ještě jednou?“

„Jestli jsi neviděla tam dole….“

Poprvé ty slova nevnímala. Teď už zbytek nechtěla slyšet. „O tom já se teď bavit nechci. Možná jindy,“ řekla podrážděně a při odchodu si zamumlala „…a nebo taky nikdy!“

Poslední osoba, se kterou potřebovala mluvit byl Alex. Právě chtěl opustit vydýchaný prostor třídy.

„Alexi,mohu s tebou mluvit …“

„Jó,můžeš!“odpověděl Alex.

„…a mohlo by to být někde v soukromí?“ šeptla Jess a táhla Alexe do nějaké klidnější části školy.

Ve školní knihovně byl teď klid. Sedli si do nejvzdálenějšího místa od místní hlídačky.

„Cítil si to taky?“ zašeptala Jess a rychle čekala odpověď.

„Co?“

„No ten pocit, když si zahlédl Alici. Viděla jsem ti to na očích.“

„No já…ne, vlastně ano, ale …Jak to myslíš taky?“

„Víš, asi bych ti měla říci něco, co vím, že se týká i tebe a taky mě, Carly a TJ a vlastně také Alice.“ Její hlas klesl ještě o něco níž. Nechtěla, aby ji slyšel někdo cizí, co kdyby tu přeci jenom někdo byl. Přitom se jí chvěly ruce, jak byla nervózní, a když se jí Alex podíval do očí, mohl zjistit, že se Jess něčeho bojí.

„Začalo to po Tomově smrti… pak jsem měla tu “párty“……a Carla byla vážně zraněná……byla tam prý jedna lučištnice…….zbývala už jen Alice…..díky mé schopnosti, kterou jsem měla jsem je mohla dostat ……náhle jsem byla tam,co oni, nebo si to alespoň myslím…..viděla jsem tebe, Alici, Carlu a TJ a nejde mi to do hlavy……no a teď víš vše, co já.“ Skončila svůj dlouhý monolog.

Alex nemohl věřit svému vlastnímu sluchu. Na rukách mu stály chlupy hrůzou. Nic neřekl. Jenom se opřel zády pořádně o židli a díval se na Jess.

„Všichni se dnes chovají nějak divně.“ řekla z ničeho nic Jess.

„Myslíš, že je to potom, co byli tam….“

„Nevím, ale když jsem tam byla já….Viděla jsem TJ. Měl v ruce dýku. Hodil ji do tmy a zdálo se, že ji bez problémů ovládá. Víš, chápeš to, jako kdyby se s ní narodil. Jako kdyby mu patřila a byla určená jen jemu.“

Alex zamyšleně koukal do stolu a snažil se najít spojitost mezi vzorem nalakovaného dřeva a svými otisky prstů.

„Alexi?? Alexi vnímáš mě??

„Cože? Jo, jo! Jasně vnímám tě! Jen tak přemýšlím. Ráno před třídou jsem slyšel Carlu, jak mluví, že půjde na ten výběr peněz pro ochranáře přírody. Víš jako dotace pro sázení nových stromů na severu Laketown.“

„Na severu Laketown???“ Byla trochu mimo. On tady povídá něco o sázení stromů. To s tím přeci nesouvisí. „Hmm…Alexi, řekni mi. Nemáš poslední dobou divný pocity?“

„Jak to myslíš? Teď tě nechápu.“

„Divný pocity, zvláštní příhody! Nepotkal si někoho divného. Nestalo se ti něco, co si nedokázal vysvětlit? Už chápeš?“ Když to říkala byla čím dál víc nervózní. Připadala si jako prvotřídní blázen.

Tušil kam asi Jess míří, ale nemohl jí to říci. Když se to tak vezme, tak sny nejsou nic zvláštního. Proč to říkat? Proč se o tom zmiňovat?

„Ne. Nic zvláštního a ani neobvyklého!“ řekl tak rychle.

„Jsi nějak nervózní!“

„To se ti zdá!! Už musím jít,“ řekl a rychle vstal od stolku. Zrychlujícími kroky odcházel z knihovny plnící se lidmi.

„Něco tají!“ zašeptala potichu pro sebe Jess a také opustila knihovnu.

Cestou na další hodinu potkala Annu.

„Ahoj Anno. Myslíš, že bys mohla dnes přijít. Nechci tam být sama a ty bys také neměla zůstávat doma tak opuštěná. Jak je na tom máma?

„Ale jo, jde to. Ještě se nevzpamatovala z Toma a je pořád v nemocnici. Táta je u ní pořád, 24 hodin denně. Přijdu mile ráda, ale nebudeme nic číst, že jo. Mě to minule naprosto šokovalo. Měli bychom se ho zbavit a to jednou pro vždy."

„Já to ještě neudělám. Pokud za to deník nemůže, tak by jsme ho neměli likvidovat."

„Jak myslíš," řekla Anna a šla dál bez Jess.

„Počkej, já to myslím …" Už nemělo smysl dál mluvit. Anna byla pryč a Jess tam stála sama. Kolem ní chodily davy lidí, z jedné třídy do druhé a ona byla osamocena.

Její večer probíhal ve stejném tempu jako kdysi. Seděla v kuchyni a jedla právě něco, co rychle uvařila. Anna ji napsala krátkou zprávu o tom, že přijde kolem deváté.

Za oknem už zase byla tma a v celém domě bylo naprosté ticho. Dojedla poslední zbytky těstovin se sýrovou omáčkou a vložila talíř do dřezu.

Někdo zazvonil. Podlaha místy vrzala, když došla k hlavním dveřím a otevřela je.

„Ahoj Jess. Přišel jsem se podívat na ten deník. Zajímá mě to, co si mi o něm řekla."

„Ah…oj Alexi," řekla překvapeně Jess a hned u ní svitl plamínek naděje, že to z něj, co chce vědět, dostane. „Tak pojď tedy dál. Nechceš něco k pití," řekla odcházejíc do kuchyně.

„Jestli najdeš něco nealkoholickýho tak jo, díky," odpověděl. „Tak kde máš tu věc?" zeptal se a sundal ze sebe mokrou bundu. Venku opět pršelo. Pak si rychle zul boty a položil je k botníku.

Přinesla mu sklenici pití a šla s ním nahoru do svého pokoje. Čím byla svému pokoji blíž, tím šla pomaleji.

„Mám ho schovaný. Co kdyby někoho napadlo tam jít. Beze mě by tam zůstal na věky nebo něco horšího….!

„Jo, umřel by," řekl s úsměvem Alex a následoval Jess do pokoje.

„Fakt se na něj chceš podívat?" zeptala se Jess a vytáhla ho ze své tajné skrýše.

„No vcelku vzato ANO, ale spíš bych se chtěl podívat tam do toho světa."

Při posledních slovech se Jess vyděsila. Teď víc něž kdykoli jindy, měla strach, že když by tam byl, nemusela by ho odtamtud včas dostat. Pohled na Carlu byl pořád zaryt v její mysli.

„Jen klid. Beru to na sebe. Jestli chceš, klidně to i napíšu," zasmál se a začal hledat tužku a papír.

„Proboha nic nehledej. Já tě tam nenechám!" křikla Jess a hodila deník na postel.

„To je on, tedy!" zeptal se Alex.

„Jo…to je on!" odpověděla vystresovaně Jess. „Já jdu na chvíli pryč. Jen si přečti pár stránek a budeš tam," řekla až laxně. Znělo to jako třeba. Támhle je televize, a když si ji budeš chtít zapnout, tak na stole leží dálkový ovladač. Já zatím dojdu nakoupit. Kdybys něco chtěl. Jako třeba k jídlu. Tak lednice, to víš kde je. Za půl hoďky se vrátím. Sama si to uvědomila, ale vracet se a říci to trochu jinak…Na to už bylo pozdě.

„Hmm, tak se do toho dáme!" řekl si pro sebe Alex a otevřel ho. Nalistoval na první stranu a začal. Četl chvíli a pak cítil, jak se postel začíná propadat. Rychle vstal a

otočil se. Postel propadla podlahou. Po ní zbyla v místnosti díra, která nevedla do dolní místnosti, ale do hluboké temnoty.

„Tohle je jako v nějakým hororu nebo scifi.“ řekl s posměškem.

Rychle šel ke dveřím a otevřel je, ale nic tam nebylo. Vlastně ano! Byla tam zeď. Pěkně stavená a z pořádných kusů kamene. Jediná cesta jak pryč byla díra uprostřed pokoje.

Sehnul se dolů do tmy a zašmátral rukou do prázdna. Náhle se vše začalo třást a on spadl přímo po hlavě do nekonečné tmy. Jak se pak přetočil, viděl vzdalující se světlo. Dopadl do vody.

Byla temná, špinavá, zapáchající a hodně hluboká. Chvíli plaval, ale konec nikde. Pak se z ničeho nic dotkl pevné půdy pod nohama. Za chvíli stál na suchu a před ním byly dveře.

Otočil kulatou klikou a otevřel je. Vstoupil do dlouhé kamenné chodby, kde kromě té chodby, prachu na zemi a kamenných zdí byla jenom ta chodba,prach na zemi a kamenné zdi. Jen občas nějaký výklenek. Nedaleko pak bylo jedno vysoké okno a pochodeň zasunutá ve zdi.

V tom tichu byly náhle slyšet kroky, které se blížily k Alexovi.

Rychle se schoval do jednoho z výklenků a snažil se být úplně ticho. Když se ty kroky přiblížily až k němu, raději ani nedýchal. Výklenek byl relativně vysoko a tak měl na osobu stojící trochu víc napravo od výklenku slušný výhled.

V přítmí, ale mohl vidět jen něco. Rozhodně to byl muž, možná kolem 20. Měl na sobě pouze kalhoty a tak mohl Alex vidět, že to nebude žádný “zdegenerovanec“ jako on, ale určitě dokonale trénovaný člověk. Měl krátké černé vlasy, a když se podíval směrem k výklenku, kde byl Alex,tak se málem Alex udusil. Ani se nehýbal. Pak se otočil a šel dál.

Alexovi spadl kámen ze srdce. Vylezl z výklenku a pomalu a lehce se dostal na zem. Šel raději rychleji.

Jess se vrátila do svého pokoje. Vzala deník a položila ho na stůl. Sama si sedla do křesla a zavřela oči. Cítila se být dokonale připravená na to, až Alex bude mít problémy. Nemohla spadnout a nemohlo ji nic zdržet. První sebemenší náznak a má ho zase zpět.

Její vyrovnanost narušil zvonek. Hodiny na zdi ještě neukazovaly devět. Anna to být určitě nemohla.

Šla pomalu ze schodů do přízemí. Dveře působily tak mysticky, když rozsvítila světlo na zápraží. Kromě deště a šumění větru nebylo venku slyšet nic jiného.

Otevřela dveře, ale zaraženě se dívala do ztrácejícího se světla. Nikdo tam nebyl. Popošla pár kroků.

„Je tu Někdo?“ zavolala do tmy.

Po čase ticha, opět zavolala to samé, aby se ujistila, že tam opravdu nikdo není. Pozpátku došla do domu a zavřela za sebou dveře.

Dům teď působil mnohem více tajuplně a strašidelně. Její ruka se natáhla k tlačítku na zdi a zhasla před domem.

Právě v tuto chvíli uslyšela opět zvonek. Rychle se otočila a otevřela dveře. Zdálo se jí, že je tma blíže než kdy jindy a jako slizká věc se kolem ní protáhla a byla všude.

„Je tu sakra někdo?!?“ Zakřičela do tmy z plných plic. Zpoza jednoho stromu uslyšela šum. „Vím, že tu někde jsi!“ zavolala tím směrem. Neodvažovala se jít dál.

Uslyšela křupnutí větví a její ruka rychle plácla do zdi uvnitř domu. Rozsvítilo se světlo v hale dosahující pár metrů od domu.

Z náhlého pološera vylezla postava zahalená v rouše stínů a černého oblečení. Jako had se propletla mezi stromy a mířila k Jess.

„Jé, ahoj, to jsi ty," řekla Jess blížící se osobě a evidentně jí spadl kámen ze srdce. Rozsvítila světlo, aby lépe viděla. Jak Jess, tak i ta osoba vešly do domku.

„Jak je?" zeptala se Jess. Osoba jen pokrčila rameny. „Je tady Alex. Chtěl prozkoumat deník," řekla klidně Jess. Osoba jen kývla hlavou. „Nechceš něco k pití?" Osoba přikývla. "Čaj??" Opět přikývla.

Jess zmizela v kuchyni. Zatímco připravovala vodu, hrnek, čaj a další potřebnosti jako cukr a citrón, osoba se opřela o zábradlí a její pohled mířil na schodiště od prvního schodu až nahoru do patra. Tam se upřel na otevřené dveře.

„Tady máš ten čaj," řekla mile Jess a podala ho do studených rukou svého hosta.„Jdem za Alexem ne!" řekla vyzývavě a schod po schodu šla nahoru.

Osoba potichu položila čaj na malý stolek pod schody. Pak vytáhla něco ze svého černého kabátu. Pevně to chytla do rukou. Napřáhla se a máchla.

Dřevěnou pálkou se trefila do Jessiiných nohou.

Jess dopadla s duněním na schody, ze kterých se svalila v bolestech na zem do haly. Ležela tam v křečích a vydávala tiché skučení. Měla otevřené oči a viděla, toho, kdo k ní jde. Držící v ruce baseballovou pálku se mrazivě usmívala. Osoba až děsivě pomalu došla k ochromené Jess.

„Proč???" sykla Jess. Pak se jí zatmělo před očima a dál už byla jen mlha

Alex zatím procházel věčným bludištěm. Začínal mít obavy,jestli se odtud dostane. Tajemného muže už neviděl.

Pak ale uslyšel konečně zase ty kroky. Rychle se rozhlédl po chodbě.

„A to je pech. Nikde žádný výklenek. Musím mu utéci." řekl si polohlasem. Otočil se a prchal. Kroky za ním ale nemizely. Byly stále blíž a ačkoli utíkal, co mohl, stále ho pronásledovaly. Chaoticky se rozhlížel kolem sebe. Záchrana tu byla v pravý čas. Výklenek. Byl tu jako stvořený ke skrytí. Vyškrábal se do něj a čekal.

Jeho sluch byl ale zmaten. Kroky slyšel z obou stran. Vlevo byly ty, které znal. Podle dupání to byly kroky toho muže. To bude asi ten mladík. Na druhé straně se k němu blížily jemné a rychlé. Musel to být někdo lehčí, možná menší. Možná žena, dívka, či něco takového.

Obě postavy se setkali přímo u jeho výklenku. Narazili do sebe a začali se líbat. Alex měl pravdu. Druhá osoba byla lehčí a rozhodně jemnější a opravdu to byla žena. On se jí dotýkal všude a ona mu prsty prohrabovala jeho krátkou čupřinu černých vlasů.

Byli jako pominutí. V pološeru viděl málo. Tentokrát mu nemohla pomoci žádná louče ani pochodeň. Žádná v blízkosti nebyla a měsíc byl žalostě málo.

Pak přestali.

„Je to zařízený?" zeptal se on.

„Je. Hrozně se mi to líbilo. Byla jsem … chci říci …taková…" říkala ona.

„To já měl stejný pocit. Chápu to, co cítíš. Je to svoboda. Můžeš cokoliv. Jen nesmíš zapomenout na…" říkal záhadně on a přitáhl si ji k sobě.

„Na co nesmím zapomenout?" zeptala se ona a začala ho líbat.

Odsunul se a řekl: „Musíš odvést daň!"

„To mi je teď jedno," řekla ostře a opět se utápěli v polibcích.

Alex nemohl nic říci, nic udělat. Chtěl odejít. Jeho oči hypnotizovaly pouze mužovu tvář, jeho krátkými, černými chloupky porostlé paže. Jeho rty přisáté na rtech té ženy. Vydechl.

Přestali, jako když utne a oba se podívali do výklenku. Dozajista si ho všimli.

Alex vyskočil a utíkal. Slyšel je za sebou. Oba křičeli kolem sebe a ze zdí se začínala vynořovat armáda nemrtvých. Utíkal a modlil se, aby Jess rychle zareagovala.

Jess otevřela oči. Viděla rozmazaně, ale poznala, že je u sebe v pokoji. Její hlava jí třeštila a ona cítila, jak jí něco teče po obličeji. Její ruka se chtěla dotknout jejích vlasů, ale nemohla. Nemohla s nimi hnout. Pak zaostřila a pochopila.

Měla svázané ruce a nejen ty. Její celé tělo bylo přivázáno k posteli. Alex byl v jednom rohu za ní a ona si to uvědomila. Deník byl pryč a její, náhle nebezpečný, host také.

Alex už nemohl, protože jeho nohy slábly. Doběhl do slepé uličky. Před ním byla zeď. Zavřel oči a čekal. Dupot za ním ustal. Otočil se, aby hleděl smrti přímo do očí, aby alespoň viděl, kdo to je.

Jeho srdce bušilo jako o závod. Nikdo tam nebyl. Zase. Prostě zmizeli. Ještě před chvíli slyšel dupot. Byl zmatený. Pomalu se vracel temnou chodbou.

Po pár krocích se ale zvuky opět rozezněli a tentokrát jich bylo víc. Opřel se o zeď a nakoukl do vedlejší chodby.

Jeho oči málem vypadly z důlků. V popředí davu šel ten muž a vedle něj šla…. Pořádně se podíval na tu dívku. Jeho smysly ho museli klamat, pomyslel si, když se opět podíval.

Byla to … .Nedokázal to vyslovit. Nechtěl si to ani představit, ale když se opět podíval, byla to ona, ta nevinná, mírumilovná dívka.

„Teď se těch lidí zbavím lépe," řekl ten muž a hlasitě se zasmál.

Hluk se přiblížil. Alex se tak přimáčkl na zeď tak, že by s ní málem splynul, kdyby to jen šlo. Cítil dusot bot tak blízko, že by mohl říci, že to vychází z jeho vlastního těla. Nemohl nikam utéci nebo se schovat. Viděl sice jeden ze svých záchranných výklenků, ale ten byl až ve druhé části chodby, která byla půlena tou, po které šli ti divní lidé. Kdyby se pokusil tam dostat, určitě by si ho všimli, a měli by ho dřív, než by napočítal do tří.

Opět vykoukl, aby se ještě přesvědčil, že ta dívka je opravdu ta, kterou myslí. Byla to ona a také si ho všimla.

Celá ta hlučná a velmi nebezpečná skupina lidí zrychlila. Zastavila se až na rozcestí. Alex teď stál ve tmě na konci chodby. Jeho srdce bilo jako o závod.

Zpočátku to vypadalo, že si ho nevšímají, ale pak se krok po kroku přibližovali k místu, kde byl. Díky pochodním mohl zřetelně vidět toho muže a i jí. Nebylo na nich celkem nic zvláštního. Co ho zajímalo a také vystrašilo víc, byli lidé kolem nich.

Vypadali jako bez duše. Od úst jim tekly sliny a jediné, co vyluzovali, byly skřeky, mumlání a další neurčitelné zvuky. Někteří měli v ruce pochodně a jiní nějaké zbraně a to především zrezlé meče.

Povšiml si ale jistých viditelných rozdílů. Pár osob tam mělo normální oblečení, jen trochu špinavé od něčeho rudého.

Zastavili se na povel muže vepředu. Jeho prst ukázal do tmy. Alex začínal přemýšlet nad nejhorším. Už aby ho Jess probudila.

Z davu se do tmy vyřítilo několik urostlých monster a Alex začal křičet. Vzpínal se a cukal sebou. Když už ho mají zabít, tak ať to nemají tak lehké. Byl vytažen ze tmy a stál přímo před jeho kamarádkou.

Její oči byly skleněné a pohled matoucí. Nic neříkala.

Zvedla ruku a z davu jí někdo přinesl luk a toulec šípů.

„Počkej, to snad nemyslíš vážně! Jsem tvůj kamarád. Nemůžeš mě zabít!!“ křičel Alex a snažil se dostat z kleští svých věznitelů.

„To je pryč. Teď umřeš!“ řekla mrazivě a natáhla tětivu.

Jess se mezitím snažila dostat z té hromady provazů. Jako když blesk udeří byla všude tma. Bolest hlavy se přidala hned poté a Jess tušila, co se děje. Jenže ona nemohla pomoci Alexovi, když mohla zase vidět. Stále byla přivázaná. Bolest se stávala neskutečně nepříjemnou. Byla větší a větší. Jess se snažila rychle dostat z pevných provazů. Byla schopna rozhýbat celou postel, jen aby Alex nezemřel.

Alex čekal nevyhnutelné. Šíp měl před očima.

„Stát,“ křikl do hluku ten muž.

Alex si oddychl a jeho tělo povolilo.

„Proč stát, když ho zabijeme bude o jednoho míň!“ řekla Alexova kamarádka.

„Musí umřít tak, jak to stojí v knize!“ řekl a chytl Alexe za ruku. Jen cítil prudký úder do hlavy a pak přišla tma.

Alex otevřel oči. Musel přemýšlet. Kolem něj byla tma. Nic neviděl, ale věděl, že vidí. Po hmatu poznal, že je kolem něj dřevo. Byl v něčem dřevěném a … pak mu to došlo. V tom jeho snu, co měl, se málem udusil pod náporem sypajícího se písku, co padal do díry, kde by měla stát rakev. Nemohl téměř nic dělat a teď je to tady.

„Pusťte mne ven. Vždyť tu umřu.“ křičel. „Proč tu tak křičím, vždy´t to mají v úmyslu, abych tady umřel!“ Začínal dostávat záchvat. Bál se extrémně malých prostor. Slyšel dopadat hlínu na dřevo nad ním.

Jessina hlava začínala dunět. Pořád se pokoušela dostat z provazů. Jeden už byl za ní, ale další před ní. Energie žádná.

Dole se ozval zvonek. Bylo devět. *„To je Anna. Bože ať si pospíší. Ať jí to napadne! Ať jde nahoru, prosím!“*

„Jess, to jsem já, Anna“ volala před dveřmi. Otevřela je a vstoupila do domu.

„Rychle pojď nahoru, Anno,“ zakřičela Jess co mohla,ale moc síly už neměla. Slyšela dupot po schodech a ve dveřích se objevila Anna.

„Co tu děláš,“ překvapeně se zeptala Anna, když viděla svázanou Jess a v rohu ležícího Alexe.

„Není čas na vysvětlování. Alex je v knize. Už jsem ho měla probrat, ale naše společná kamarádka mě svázala a deník ukradla. Není čas na vysvětlování.

Anně už to bylo jasné. Přiskočila k Jess a pomohla ji s rozvazováním.

Alex cítil poslední zbytky síly. Cítil, že jeho duše odchází. Zavřel oči a nechal se unášet zvukem dopadající hlíny. Ten po krátké chvilce ustal. Cítil zase teplo a klid. Otevřel oči.

„Tak takhle vypadá nebe nebo peklo?“ zeptal se sám sebe.

„Spíš peklo,“ řekla osoba sedící u něj na zemi.

Překvapeně se rozhlédl a všiml si, že je doma, v Laketown, u Jess. Byl zdravý a živý. S Annou a Jess vedle sebe.

„Viděl jsem Alici," řekl a čekal překvapení, ale od Jess se překvapenosti nedočkal.

„Já vím. Byla tady. Praštila mě baseballovou pálkou a pak mě svázala. Promiň, že jsem tě nezachránila dřív."

„To nic. Důležitější je to, že si mě vůbec zachránila. Nechtěl bych umřít pohřbením za živa," řekl Alex a začal konečně dýchat pomaleji.

„Měli bychom rychle najít Alici!" řekla Jess z ničeho nic.

„Proč??" zeptal se Alex. Sice mu asi došlo, že kvůli tomu, co se stalo, ale to snad tak nespěchá.

„Ty to nevidíš?!?" vykřikla Jess. „Vždyť nám ukradla deník, zmizela někam pryč a chtěla tě zabít tam v tom světě a mě praštila pálkou. Je nebezpečná!!!"

„Co chceš dělat?" zeptala se rychle Anna, aniž by jí něco docházelo. Ne, že by přímo nechápala, o co jde, ale šlo to nějak moc rychle a ona stále žila v poklidu v Anglii, kde bylo to, co zde zatím nenašla – klid.

Zamyslela se a v paměti jí stále utkvívala Taylor, její sestřenice. Ta na rozdíl od jejích přátel z rodného Laketown měla vybrané způsoby a typický jemný anglický humor. U Anny to byla prostě třída.

„Musíme jí najít, to zaprvé. Za druhé musíme zjistit, co s ní je a za třetí … za třetí už mi to leze krkem!" řekla a jako blesk se postavila. Hlava se na okamžik přihlásila se svou bolestí. Jess se pro jistotu opřela rukou o Annu.

Starobylý výtah dojel do čtvrtého patra pětipodlažního domu, kde Alice bydlela. Světlo z výtahové kabiny ozářilo chodbu, do které vstoupily tři osoby. Zdálo se spíše, že se mezi sebou nemůžou dohodnout, kdo první vystoupí, jelikož výtah byl poměrně dlouhou dobu otevřený a oni ve dveřích. Jejich šeptání se rozléhalo do celého patra.

Pak na chvíli přišla tma.

„Kde je ten blbej vypínač!" řekl Alex.

„Hledej a najdeš ho! Auu!!" zasyčela Anna, protože ji někdo stoupl na nohu.

„Jéé, pardon, někomu jsem teď šlápla na nohu," špitla Jess.

„Mě," zlostně řekla Anna.

Náhle přišlo světlo. Alex konečně našel vypínač.

„Jaký má číslo pokoje?" zeptal se a podíval se nejprve na Annu a pak na Jess.

„Copak já vím. Já u ní byla jen jednou a to, když se nastěhovala. Vím, že měla před dveřmi růžový kobereček." řekla s úsměvem Jess.

„Jo! To proto, žes jí ho tam dala ty," rejpla si Anna.

„Někdo jí ho tam dát musel. Ten hard, co tam zbyl po její babičce byl děsně odpornej. Přišlo mi, že ho snad nikdo nikdy nevy…."

„Nechte toho," zarazil to nesmyslné tlachání Alex. „Musíme to najít dřív, než na nás přijde majitel. Tomu by se asi nelíbilo, že mu tady po domě běhají tři cizí lidi…" Podíval se na holky a pokračoval, „…jedna s uschlou krví na hlavě a boulí od baseballovky a jeden pošahanej buzík!" Při posledních slovech snížil svůj vše rozbíjející hlas.

„To s tím nemá nic společnýho," řekla Anna.

„Ale má. On je proti naší skupině zaujatej. Vím to!" zakřenil se Alex a přitom sledoval okolí.

„Jak to můžeš vědět?" vyjela hned Anna.

„Prostě to vím," řekl definitivně Alex. „*Vždyť to je jasný jako facka,"* řekl si pro sebe a trochu zachmuřeně se podíval na Annu.

„Nechte toho. Tady na těch dveřím stojí A.Tomey. To je asi Alicin byt. Kolik A.Tomeyových tady asi může bydlet. Rychle se tam musíme dostat," řekla jednoznačně Jess.

„Třeba je to byt její babičky, která se shodou okolností jmenuje také A.Tomeyová." řekla potichu Anna.

„To dává přeci úplnou logiku. Vždyť ten byt má po své babičce. Ta už je mrtvá. Je to asi pět měsíců. Byli jsme jí na pohřbu, že jo Jess."

„Jo. Byl to móóc krásnej pohřeb. Škoda, žes tu nebyla, Anno," zašeptala s nenápadným úsměvem Jess.

„Radši bych pro tento případ zůstala v Anglii. Teď mi tak dochází, že si babičku Alice vůbec nepamatuju," smutně pověděla Anna.

„Nebuď smutná…."začal Alex, ale jak rychle začal, tak byl rychle uťat.

„Mohli byste mi, vy dva, raději pomoci,místo toho, aby jste tu jen tak stáli a plácali hlouposti. Takhle na nás ten majitel opravdu vyběhne,"zasyčela Jess.

Dveře se jako vzduch otevřely a všichni vstoupili do temného bytu. V kuchyni se svítilo a na zemi ležela baseballová pálka od krve. Dveře na balkón byly otevřené a do malé místnůstky vnikal chladný vánek. Vedle byly jedny černé tenisky a batoh stejné barvy. Jak skupinka postupovala do nitra bytu, nacházela jeden černý kus oblečení za druhým. Na posteli v ložnici ležel dlouhý, černý kabát,ale po Alici ani stopa. Jen ty věci válející se všude kolem.

Každý se vydal jiným směrem. Musela tu být. Ty věci byly jasný signál, že tu někde je. Kromě jiné to byl signál, že to musela být ona.

Alex otevřel dveře a rozsvítil. Hned na něj dýchla vůně barev, štětců a pod vším se skrývala tvrdá práce malířky. Stál v Aliciným "ateliéru". Uprostřed místnosti byl stojan a na něm kresba dívky stojící uprostřed vody. Ze shora na dopadaly kapky deště a ona se dívala do dáli. Bylo to něco neskutečného. Pomalu se začal probírat dalšími jejími výtvory.

Malovala vždy tak trochu abstraktní díla. Dvakrát měla výstavu ve škole a jednou i v místní galerii. Její obrazy byly vždy velmi emotivní. Alex se nechával unášet peřejemi Niagarských vodopádů padajících do hluboké tmy. Byl ozářen západem Slunce nad místními temnými lesy. Vždy ráda kombinovala něco energického s tmou, temnotou a šedí.

Pak mu do ruky přišel poslední výtvor. Na něm byla ona stojící před zrcadlem. Její oči byly upřeny na postavu, která objímala Alici v zrcadle. Podíval se na ruce obtáčející se kolem jejího těla. Poznal je a věděl, že je už jednou viděl. Chtěl se těch rukou dotknout. Jeho prst se přiblížil k plátnu. První kožní buňky se dotkly vrstvy barvy. To, co zjistil ho překvapilo. Přiblížil svůj obličej k obrazu. Někomu by přišlo na mysl, že je prapodivně pokřivené duše. Dívá se na obraz nahé dívky z půl centimetru. Nadechl se nosem. Přičichl k obrazu a nosními dírkami mu vnikl do těla terpentýn a na chvíli ho omámil.

Proplul jemným předělem mezi realitou a snem. Stál ve vodě. Byla všude kolem. Už tu jednou byl. Už se mu to jednou zdálo a nebylo to zas tak dlouho. V dálce si jí všiml, jako minule. Alice v podivném vzhledu. Uprostřed širých vod. Její oči se teď dívaly skrz něj. Předtím mu to nepřišlo důležité, ale teď…Otočil se a věděl, kam hledí. Na něj, na toho muže. Muže, jenž ji svíral ve svých rukách na obraze, co namalovala.

Jess šla do kuchyně, kde opět narazila na tu pálku.Vzpomněla si na Alicin výraz obličeje, když máchla. Nebyla to ona, Alice, kdo máchl. Nemohla to být Alice. Šla dál na balkon. Zamířila na balkón a postavila se ven. Nechala na sebe foukat svěží vítr. Podívala se dolů do temných křovisek, mezi nimiž se místy povalovaly rozfoukané odpadky. Všimla si shozené popelnice. Její vlasy se náhle zvedly a v průvanu chtěly prchnout pryč. Jess vešla dovnitř a pečlivě dveře zavřela. Nasměrována do poslední místnosti bytu, Aliciny ložnice, zmizela z kuchyně za pár sekund.

Anna šla směrem ke koupelně. Otevřela ji a viděla vanu plnou vody. Deník ležel na zemi na studených dlaždičkách. Sebrala ho a zavřela.

„Jess, Alexi, našla jsem deník, ale po Alici nic," řekla nahlas a šla do kuchyně.

Oba, Alex i Jess, pak přišli do kuchyně také. Anna položila deník na stůl a sedla si. Jess udělala to samé. Alex si váhavě sedl a pak na stůl položil obraz, samozřejmě se vší opatrností, kde je Alice stojící před zrcadlem. Ukázal na muže v zrcadle.

„Toho znám!"

Obě holky otevřely ústa dokořán a podívaly se na obraz, pak na Alexe a zase na obraz.

„Je to ten, co byl s Alicí tam v tom deníku."

Jess i Anna se na sebe podívaly. Pak se Anna začala hrabat ve svých kapsách a vytáhla útržek z novin. Položila ho vedle obrazu na stůl.

Všichni se naklonili a pak se jako ledovou vodou polití zase posadili.

Anna sebrala útržek a přečetla pouze část pod černobílou fotkou.

Joseph Creant,teď v komatu v místní nemocnici.

„Tak to je ale pěkně v …. "řekl Alex.

„To nechápu! Jak může Alice namalovat někoho, koho nezná, a který je shodou okolností v komatu." řekla Anna.

„To není vše. Já ho viděl v tom světě s Alicí," řekl potichu ale jasně Alex.

„Počkat. Joseph Creant, iniciály JC, JC. Ty iniciály byly na tom deníku, když se mi dostal do rukou," řekla Jess a podívala se na Alexe, který věděl vše, co věděla Jess. To, co Jess nevěděla, bylo to, že Alex toho v tento okamžik věděl víc než ona.

Oba se pak podívali na fotku a obraz.

„Tak a teď je to vážně v pr…" řekl si pro sebe Alex,když mu to došlo.

„Jo, to znamená, že je Alice mrtvá?" zeptala se Anna, protože si stále připadala jako, když se dívá na film od půlky, bez zvuku a zrychleně.

„Tak to nevím!" řekl Alex i Jess současně.

„Jen by mě zajímalo, kde je Alicino tělo." řekla Anna a podepřela si hlavu rukou.

Jess se zamyslela. Pak jak rozžhavená střela vyběhla na balkón a podívala se znovu dolů. Její zrak dopadl na ty spadlé popelnice, kolem kterých byly všude rozsypané odpadky.

Začínalo zase pršet, když se otevřely dveře do vnitřní zahrady. Na trávě leželo tělo. Všichni tři k němu doběhli. Anna hrůzou ani nedýchala a Jess jen měla otevřenou pusu.

Alex se sklonil k nehybnému tělu. Pokusil se najít tep. Našel ho, ale byl velice slabý.

„Zavolejte rychle, záchranku. Ještě žije," křikl na holky. Ty hned zaběhly do domu, kde byl signál.

Sklonil se k jejímu tělu a snažil se jí vzít do náruče a odnést ji z tohoto mokrého místa, ale byla na něj příliš těžká, nebo on na ni příliš slabý. Pak ho napadlo, že by mohla mít něco zlomeného a tak ji tam musel nechat ležet. Alespoň ji přikryl svojí bundou.

Za chvíli z domu vyběhla Jess v doprovodu staršího muže, majitele domu, který když viděl ležet Alici na jeho zahradě,co byla obklopena ze všech stran domy, zbledl.

Celý dům byl na nohou, když konečně Alex uslyšel houkání záchranky.

8 Zrádná pomsta

Jess stála u recepce a právě viděla přijíždět vozík. Ležela na něm Alice. Teď vypadala tak nevinně. Převáželi ji na třetí patro společně se sestrou určenou pro stálou péči, jež se pravou rukou dotýkala lehce vozíku. Jess šla kousek s nimi a sledovala tvář své kamarádky. Vybavila si to,co viděla když byla v deníku.Vozík zajel do výtahu přesně tak jako to už jednou viděla. Podél vozíku vešli do výtahu lidé v bílých pláštích, doktoři. Jess stála před výtahem a čekala dokud se dveře nezavřely. Připadala si v tu chvíli tak bezmocně. Přešlapovala na místě a ruce se v jí chvěly zimou.

„Tohle není správné!“ řekla si pro sebe polohlasem. Náhle ucítila něčí dotyk na svém levém rameni. Otočila hlavou. Byla to Anna a za šel Alex.

„Nemohli jsme nic víc udělat. Doktoři tvrdí, že je v bezvědomí, v komatu,“ řekl Alex, který se byl optat jak na tom jejich kamarádka je.

„Koma. To slovo je tak příšerné. Doufám, že už ho neuslyším,“ řekla Jess a sklopila hlavu. Nedokázala se dívat na věci zpříma. Teď ne.

„Jess, volala jsem nejprve matce Alice a pak Teovi. Myslím, že by chtěl vědět, jak na tom Alice je.“ řekla Anna a dívala se na Jess.

„Tak tohle je ta daň!“ řekl zčista jasna Alex, když tam chvíli stál a díval se na zavřené výtahové dveře.

„Eh, co?!?“ řekly obě najednou.

„Tam, v tý zemi, se spolu bavili Alice a Joseph o tom jejich životě a on jí řekl,že Alice musí zaplatit daň.“ odpověděl jim Alex.

„A co ona na to?“ zeptala se Anna.

„Myslím, že řekla: „To je mi teď jedno“ nebo něco takovýho.“

„Co teď máme dělat? Jít domů nebo tady čekat na Tea?“ opět se zeptala Anna.

„Bože, Anno, to je teď jedno…..“ vyjekla Jess. Přitom si třela ruce o ruce, aby alespoň trošky tepla získala.

„Půjdeme se na ni podívat. Ta sestra říkala, že až jí připojí na všechny ty přístroje, můžeme tam jít.“ řekl po čase Alex.

„Tak jdem!“

Byla už hluboká noc, když do Laketown Hospital dorazil Teo. Vyjel výtahem do třetího patra a tam na lavičce našel Annu, Jess a Alexe. Přišel k nim a celý se chvěl. Ani nepromluvil a všem bylo jasné, že chce vědět, kde je.Ukázali prstem na dveře číslo devět.

Jako mrtvola se blížil k oněm dveřím. V hlavě měl temno. Nedokázal na nic myslet. Jeho ruka se klepala, když je otevíral. Bál se je otevřít. Nechtěl vidět to, co je za nimi. Žaludek se mu začal svírat. Vstoupil dovnitř.

Všichni tři na lavičce ho sledovali a čekali, kdy vstoupí a zavře dveře.

„Chudák,“ řekla Anna.

„Co chudák, ten je naprosto vyřízenej,“ řekla Jess.

„To je slabý. Ten měl v hlavě jenom ji, aniž by to přiznal. Jeho duše je teď v takovém chaosu, že si to, holky, nedokážete představit. Bude se trápit, a když nebude silnej, tak se bude chtít zabít, protože přišel o to nejdůležitější ve svém životě a bez ní už by pro něj život neměl smysl. Teď jediná opora, kterou má, jsme my.“ řekl Alex a koukal do prázdna.

Anna s Jess na něj zíraly, ale pak to odkývaly.

„Vlastně Alex má stoprocentní pravdu. Ne, že by to bylo to samý, ale je to podobný. Já a Trevor, když jsme byli spolu. Já ho prostě milovala. Byl má životní láska a pak, když jsem se dozvěděla, že mě podvádí, byl to pro mě šok. To období potom bylo to nejhorší v celém mém životě, až do teď...“ Ironicky se usmála. „ … a jediný osoby, co mi pomohly, byli přátelé,“ dořekla Jess.

Teo teď stál v malé místnosti, kde dominujícím prvek byla postel a mnoho přístrojů k podpoře života. Vedle v rohu, na bílé židli, u bílého stolku, seděla sestra a četla si knihu. Pak zvedla hlavu, aby se podívala, kdo přišel, a dál si četla.

Pak, co si vše důkladně prohlédl, se teprve podíval na postel. Hrdlo se mu stáhlo. Pocítil slabost v nohách a musel se opřít o zeď. Cítil pot na čele a pocítil bolest tam hluboko uvnitř sebe, tam u srdce. Stačil jenom jeden pohled a Teo byl na umření. Z očí mu vytryskly slzy a na pár vteřin se Teovi zatmělo před očima. Klesl na židli u postele a chvíli jen bezmocně koukal na její tělo.

„Proč!“ vyhrkl ze sebe a chytl Alici za ruku. „Proč!“ zopakoval. „Co si proboha dělala?“ Nedokázal nic říci. Nemohl ani uvažovat. Pak z ničeho nic jeho výraz ve tváři ztuhl a on vstal a šel ven.

„Co se stalo?“ řekl a jeho pohled se zabodl do těch tří sedících na lavičce.

„To bys asi slyšet nechtěl," řekla Jess a otočila se na druhou stranu, aby se její pohled nekřížil s Teovým.

„Proč? Proč mi to nechcete říci? Byli jste u toho, když se jí to stalo. To už vím. Ta hlavní sestra mi to řekla, že jste s ní přijeli."

„Víš, Teo, to bys ale vážně slyšet nechtěl," řekl Alex a dál se koukal na zem.

„Já to musím vědět. Vydržím to, věřte mi!"

Anna se narovnala a zpříma hleděla na Tea. „Tak dobře Teo. Chceš to tedy slyšet. Jsi si jistý, že to chceš slyšet?"

„Jo, jsem si jistý!!" řekl netrpělivě Teo.

„Tak dobře. Alex byl v deníku a Alice umřela! Toť vše!" řekla Anna a zadívala se na protější stěnu.

Teo tam stál a nevěděl, jestli je Anna normální, jestli ji má něčím praštit, nebo jestli nemá jít dolů a požádat o přesunutí Anny Jamesové do blázince. Tohle vysvětlení mu k ničemu nebylo. Kdyby mohl rozesmál by se a pak v tom záchvatu spadl na zem a nakonec, když by se vše uvědomil, propadl by se do temné země a už by o něm nikdo nikdy neslyšel.

„Anno, proč jsi řekla tohle?" zeptala se Jess a strčila do ní.

„JÁ… já nemůžu… "řekla Anna.

„Co nemůžeš?"

„Nemůžu… mu to říct," vychrlila ze sebe Anna a dál se dívala na zeď před sebou.

„Musím to vědět. Má to něco společného s deníkem," zeptal se.

Jess a Alex přikývli. „Zjistili jsme, že s tím vším má něco společného jeden kluk. Joseph Creant se jmenuje," řekla Jess opatrně. Nechtěla říkat toho moc, co by teď nehrálo roli. Teo přeci nemusí přeci nemusí vědět to, co ví jen Jess, Alex a TJ.

„Ten parchant," řekl a rychle se otočil a šel k otevřeným dveřím s číslem 10.

„Co to má znamenat?" zeptala se Jess jen tak.

Za chvíli se vrátil a byl hodně rudý.

„Co se stalo," netrpělivě řekli oba současně.

„Je pryč. Joseph Creant je pryč. Byl v čísle deset, v komatu. Byl jsem tu, když měla Alice minulý pátek službu. Bylo to ten večer, kdy jsme byli u tebe, Jess. Ten první večer, co to s tebou seklo. Jel jsem za ní a viděl jsem ho. Teď už je ten pokoj prázdnej. „Rodiče si ho včera odvezli domů," řekla jedna sestra, co v tom pokoji právě měnila povlečení. „Mají dost peněz a tak si budou platit ošetřovatelku," řekla a dál rovnala prádlo. To je takovej…." Teo začínal nebezpečně mžourat oči. Bylo vidět,že pěkně zuří.

„Tak, ještě pořád chceš vědět pravdu."

„Teď určitě!" skoro až křikl.

„Dobře. Jestli se v tom teď orientuju líp, tak to vše začalo v ten den, kdy jste měli tu vaší akci," řekl Alex. Nadechl se a pokračoval. „Od toho dne se Alice začala chovat divně?"

„Jo, byla zvláštní. Ten večer ani nechtěla, abych k ní na chvilku zašel. Vždy mě pustí dál, ale tehdy," řekl smutným hlasem Teo.

„Jasně, pak jste měli tu druhou akci, co se stalo tam?"

Teď se slova chytla Jess. „No, když vynechám ostatní a zůstanu u Alice… tak si vzpomínám, že jen ona se probudila sama. Všech ostatních jsem se musela dotknout."

Všichni náhle zbystřili.

„Můžu do toho zasáhnout. Já jen, že, jsem se trochu vyptávala a na něco jsem přišla a teprve teď to dává smysl. TJ, já i Carla jsme viděli stejnou osobu. Lučištnici v hávu a kápi. Třeba to něco znamená. Co jsi tam viděl ty, Alexi.“

„On tam byl taky?“ překvapeně se zeptal Teo.

„Byl jsem tam taky. Před pár hodinama. Vše dostane smysl, že to dopovím. V pondělí po písemce z literatury mi Jess řekla, co se odehrálo a mě to nedalo spát a večer jsem za ní zašel a vstoupil do tohoto vašeho světa borného deníku.

Ještě teď mám před sebou ty chodby a toho, kdo mě sledoval. Po dohodě s Annou a Jess jsme usoudili, že to byl Joseph Creant, což dává další logickou návaznost na Alici, která….“ Ztichl nevěděl, zda má pokračovat nebo kvůli Teovi přeskočit pasáž o líbání Alice s Creantem. Rozhodl se záhy. „Alice se tam ukázala, poznal jsem ji. Běžela ke Creantovi a začali se … líbat.“

„Cože, oni se líbali?“ vyjekl Teo.

„Jo, líbali a bylo dost … no to je jedno. Já byl schovanej, ale najednou jsem vydechl, protože už jsem se na to nemohl dívat…“

„To na ně byl tak strašnej pohled,“ přerušil ho zase Teo.

„Ne, právě naopak. Bylo to extrémně vzrušující. Byli takoví plní energie…“ Na chvíli přestal a uvědomil si, že tohle je na Tea už trochu moc velké sousto a tak raději přeskočil dál. „…a tak si mě všimli. Vyskočil jsem a utíkal, co mohl, ale náhle jich tam bylo nějak moc. Byli všude. Alice, on a jejich lidé, co vypadali jako mrtvoly, i přesto jsem utíkal a nějakým zázrakem se mi podařilo uniknout, ale pak jsem doběhl do slepé uličky a oni mě dostihli. Alice vytáhla luk a šíp a už na mě mířila, ale on…“ Zase byl přerušen.

„No, tak teď už je jasný, kdo je lučištnice,“ vítězně řekla Anna. „Alice!“

„Alice….no …a on…,“ Alex byl zmaten, i když to mělo teď větší logiku, přesně mnohem větší logiku než předtím, „…on řekl něco o tom,že mám umřít tak, jak je dáno podle plánu. Jak to je určeno a v tom okamžiku jsem byl v dřevěné bedně a někdo na mě házel hlínu.

Bylo štěstí, že přišla Anna a pomohla rozvázat Jess, která mě hned dostala ven,“ dořekl Alex a vyčerpaný zaklonil hlavu dozadu a opřel ji o zeď.

„Jak to myslel *podle plánu*. To existuje nějaký plán toho, kdo umře a jak umře. Ještě řekni, kdy umře nebo v jakém pořadí a umřu tu já, teď a smíchy,“ řekl Teo.

„Proboha, jak to mám vědět. Řekl jen, že mám umřít…. jo teď už vím, jak to řekl, že mám umřít tak, jak je to napsáno v knize.“

„V jaký knize?“

„V jaký knize, v jaký knize! Copak já vím v jaký knize?“ Alex nedokázal pochopit, proč se na něj Teo dívá tak, jak se dívá.

Jess se narovnala a vytáhla něco z tašky, kterou měla u sebe. „V týhle knize!“ řekla jednoduše a položila ji vedle sebe a Alexe na židli. Všichni se zadívaly na rudé desky deníku. Každý z nich ho už znal, ale teď se na něj všichni čtyři dívali jinak.

Alex ho vzal do rukou a chvějícími se prsty ji otevřel.

„Nečti to, proboha! To chceš znova umřít?“ křikla Jess.

„Já nejdu číst samotný obsah deníku. Jen se podívám. První stránka – hezký a strašidelný obrázek, druhá stránka – tam od shora byly napsány dvě jména. Tohohle sis nevšimla, Jess?“

„Všimla jsem si jen Tomova jména, ale nebrala jsem to v potaz.. Každý věděl, že Tom svý jméno píše kamkoli jen, aby byl známý.“

První bylo opravdu jméno Tomas James a u druhý Alice Tomey.

„Kdo to tam napsal?“ zeptal se a díval se z Tea na Jess a na Annu.

Anna začínala vnímat. Vzala Alexovi deník z ruky a chvíli se dívala na písmo. „To psal Tom!“ řekla sebejistě.

„Jsi si jistá?“ zeptal se Alex.

„Jsem si jistá, jako že ty si jsi jistý, že si gay,“řekla prudce.

„Tak v tom případě to je opravdu Tomovo písmo,“ řekl Alex a trochu se začervenal v obličeji.

„Ale kdo napsal jméno Alice, když Tom už byl mrtvý?“

„Třeba to napsala Alice ještě před svou smrtí. Okopírovala Tomův styl psaní a je to.“ řekl Teo.

„To je nesmysl,“ vmísila se do všeho Jess. „Toho bych si zase všimla já. Měla jsem ten deník celou dobu u sebe.“

„A taky na Tomův styl psaní nikdo nemá. Vždyť se to po něm občas nedá ani přečíst. Alice by nebyla schopná přes její slušnost napsat ani písmeno A jeho stylem. To je nemožný,“ řekla Anna.

„Třeba on napsal jména, pak umřel a díky tomu, co se nám stalo, není zcela nemožné, že i v tomhle má prsty ten Joseph Creant.“ řekl Alex.

Teo mezitím vstal a šel do pokoje číslo devět.

Chvíli stál uprostřed místnosti jak solný sloup. Díval se na Alici. V hlavě mu kolovala jedna myšlenka za druhou.

Konečně si sedl.

„Proč?“ Pak zavřel oči a položil hlavu na její dekou zakryté tělo. Ruku položil do míst, kde se nacházela levá ruka jeho tajné lásky. Zavřel oči.

Bylo mu devět a ona byla stejně stará. Bydleli v té době naproti sobě. On byl malý a hubený a Alice o něco vyšší, pihatá a zrzavá. Prostě dokonalá dvojka. Běhali spolu venku a jasně měl v hlavě zarytou příhodu, kdy ho šikanoval o rok starší spolužák. Ona se ho vždy zastávala. Tehdy byla ještě velmi odvážná a někdy až moc otevřená.

Říkala: „Di pryč nebo na tebe řeknu tvým rodičům, že chodíš na dívčí záchody šmírovat holky!“ To ho uzemnilo a on dal chvíli pokoj. Vždy byla v těchto věcech velmi vyspělá a pořád měla nějakou tu věc v rukávu pro případ kdyby náhodou.

Probudil se. Sestra byla pryč a on byl v pokoji sám. Vyšel na chodbu, ale tam také nikdo. Bylo už moc pozdě, aby tu našel Annu, Alexe a Jess. Museli jít nejspíš domů, pomyslel si, když je tam nenašel.

Vrátil se raději k Alici. Dveře se za chvíli otevřely a vešla sestra.

„Jak jste se prospal?“ zeptala se ho. „Spal jste alespoň dvě hodiny a já vás nechtěla budit.“

„Tak dlouho. Můžu u ní zůstat?“ zeptal se prosebně Teo.

„Ano, můžete, ale měl byste se jít prospat domů. Nevypadáte moc dobře!“ řekla starostlivě sestřička.

„To zvládnu,“ řekl Teo a zase si sedl k Alici.

„Vzpomínáš si na to, co jsi poprvé nakreslila?“ zeptal se a podíval se na Alici. „Byl to váš dům a před ním jsi nakreslila své rodiče a sebe. Všichni jste vypadali stejně.

Kulatá hlava, velké oči a místo nohou, rukou a těla jen tyčky.“ Zasmál se. „Já ti řekl, že vypadáte jako hubená monstra a ty jsi mi málem vypíchla oko tužkou. Tak jsme se skamarádili. Byly nám čtyři.“ Opět se zasmál a dořekl: „Jo, to byly časy!“

Sestřička se v rohu u stolu zasmála a pak se dál věnovala svým časopisům.

Po půlhodině zase usnul. Procházel školou a na chodbě míjel své spolužáky. Potkal Alici, kdy už jí bylo čtrnáct. Měla vlasy tenkrát poprvé za celou dobu rozpuštěné, bez jakékoli mašle či podobných věcí. Všiml si také, že už nemá rovnátka. Když ho také zahlédla, usmála se. Jen tak decentně.

Poprvé za celou dobu, co ji znal, ji viděl nějak jinak. Cítil něco uvnitř něho, co tam dřív nebylo. Ten pocit, který ho obklopil, když ji uviděl. Jeho srdce začalo tlouct rychleji. Nic nevnímal. Na světě byla jenom ona a on. Celý svět mu připadal tak maličký, že by ho mohl vzít, zabalit a dát ho Alici.

Byl náhle o rok starší. Jeho city byly stále silnější, ale přesto se bál říci Alici, že jí má rád. Jako kdyby něco uvnitř něho chtělo popřít to, co cítí.

Přešli oba na stejnou střední. To bylo jediné, co je teď spojovalo a zároveň to, co je rozdělilo. Ona se stávala úspěšnou malířkou a on se dostal do fotbalového družstva. Bariéra mezi nimi se stále zvětšovala. Podle jistých, stupidních, pravidel bylo dáno, že fotbalista nemůže chodit s někým jako byla Alice, s někým, kdo není in.

„Stupidní pravidla,“ řekl nahlas. Pak teprve otevřel oči. „Pardon, jen se mi něco zdálo,“ řekl sestře, která na chvíli strnula.

„Měl byste si jít odpočinout,“ řekla mu klidně, ale její oči říkaly něco jiného. Říkaly jdi pryč, odpočiň si a pak se můžeš vrátit.

Vyšel na chodbu a cestou domů se smutně díval na zem. Stále byla tma. Měsíc mu ozařoval chodník a jeho trápení ještě zvyšovalo ticho.

Proč jít domů, co tam. Sedne si do křesla a bude se dívat do prázdna. Nic tam nezmůže. Tam určitě ne. Bude přemýšlet o tom, co by s ní zažil, kdyby ji řekl už v těch jeho čtrnácti letech, že ji má rád. Možná by jejich vztah byl perfektní. Teď by byli určitě nejšťastnější pár pod sluncem. Nebo také ne. Třeba by jim to dlouho nevydrželo, ale jistě by ho neodkopla. Ne, ona určitě ne.

Teď už ale bylo pozdě. Náhle si řekl, že když se Alice probudí z komatu, řekne jí to a nedá jí jedinou příležitost říci ne.

Pak se sklesle posadil na lavičku a povzdechl si, co když se neprobudí. Jeho svět spadne, jak dům z karet. Pak si někdo jako Joseph Creant foukne a celý dům zboří. Zničí vše, co mohlo být mezi nimi hezké.

Znervózněl. Ten Creant mu sprostě ukradl jeho budoucí přítelkyni, ženu. Ukradl mu šťastnou budoucnost, co by ho s ní čekala. Co je na něm tak úchvatného, že ji očaroval a zatáhl do toho, co mu řekli Alex a Jess.

Vždyť on sám ho viděl – obvázaný kluk s odporně hezkým tělem a obličejem. Co jen na něm mohla vidět. Usmál se, ale jen na chvíli. „No jo hezký obličej a hezký tělo, která by ho nechtěla.“ Začal se mračit.

Obloha se zatáhla. Doba, kdy nepršelo, byla přerušena a z nebe se zase na zem pouštělo tisíce kapek.

Vstal a uviděl projíždět policejní vozidlo. Šel pomalu po hlavní ulici, až se jeho kroky zastavily na křižovatce s ulicí směřující k domu, kde bydlela Alice.

Musel tam jít. Jeho mysl ho tam táhla.

Stál konečně před domem. Byl opět tichý. Pár oken stále svítilo, ale i ta po chvíli zhasla. Otevřel dveře a vstoupil do haly, kde bylo na zemi mnoho stop způsobených

pohybem lidí od policie, přes lékaře, nájemníky a samozřejmě zvědavce. Nikdo zatím nenašel čas k uklizení všeho nepořádku. Šel po schodech až do patra, které už na první pohled dávalo najevo Tady bydlela.

Pomalými loudavými kroky došel k dveřím se žlutými páskami. Odlepil je a lehkým tlakem na dveře je otevřel. Věděl, že je to protizákonné, ale nemohl proti tomu nic dělat.

Zavřel za sebou a šel dovnitř. V kuchyni na stole stále ležel obraz, který Jess, Annu a Alexe tolik vylekal.

Vzal ho do ruky. Jeho oči málem vypadly z důlků. Byl to on. Opravdu to byl ten kluk v komatu. Byl namalován tak, jako kdyby ho Alice znala odjakživa. Ten pohled v jeho očích. Ty vlasy. Ten jeho úsměv, který byl tak ďábelský.

Začínal pochybovat, že Alice byla vždy tak nevinná, jak si myslel. Tak dokonale nahého muže by nenakreslila, kdyby ho neviděla. To ale bylo mnohem víc. S jakou přesností vykreslila jeho přirození, jeho ruce, které ji v zrcadle obepínaly. Ona sama se tvářila velice záhadně. Její pohled byl na jednu stranu vzrušující a zároveň mrazivý.

V zrcadle stála ve vaně. Voda v ní se zrcadlila a dosahovala do její poloviny. .Podíval se blíž a nemohl uvěřit vlastním očím. Ve vodě byl vidět Tom s vylekaným pohledem v očích. Musel uhnout pohledem. Pak si všiml té fotky vytrhnuté z městských novin.

Začínalo to do sebe zapadat. Z toho, co říkal Alex a Jess, nebyl moc rozumný. Na první pohled dával najevo, že to chápe, na druhý byl zmaten uvnitř, ale pořád neměl tušení, proč zrovna Alice. Vždyť tady je tolik holek a on si vybere zrovna ji.

Sedl si na židli a opřel si hlavu o ruku.

„Alice….co má společného s Creantem …. Co … Creant, Alice, Tom v obraze, deník..záhadná lučištnice.Alice je záhadná lučištnice.Den po návštěvě deníku se Alice začíná chovat divně… Usne u Creantova lůžka. Je zpocená, má modřiny. Tom umře, den před tím má Creant nehodu a upadne do komatu. Alice si kreslí Creanta nahého u sebe v koupelně. Nechce se mnou mluvit. Utíká z našeho setkání hned, jak se probudí. K tomu, jak říká Jess, se neprobudila jako ostatní. Tom, pak Alice… kdo dál?“ řekne si nahlas.

Jeho přemýšlení přeruší hlasy na chodbě. Měl by zhasnout a odejít dřív, než ho najdou. Rychle se zvedl a mířil přímo ke dveřím. Pak se zastavil. Otočil se a vrátil se ke stolu. Vzal obraz a útržek z novin. Potichu a se vší opatrností otevřel dveře a nakoukl do chodby. Stáli tam naproti sobě dva muži. Lekl se a stáhl se do bytu.

„Řekl jsem vám, že si nepřeji, abyste dělali takový hluk. Vždyť je noc!“ říkal naštvaně jeden starší soused a přitom se díval na mladšího člověka před sebou.

Ten zabouchl dveře a dál se nehodlal o ničem bavit. Prošedivělý muž tam pak chvíli stál, ale nemohl nic dělat a tak za pár minut uslyšel druhé bouchnutí dveřmi.

Teď byl příhodný čas k opuštění domu. Když vstoupil do výtahu modlil se, aby na nikoho nenarazil. Oddechl si, když na tváři ucítil čerstvý vzduch a kapky. Byl venku.

Nad Laketown už plně svítilo slunce a snažilo se, co mohlo, aby alespoň něco trochu ohřálo, ale mělo za sebou dlouhou štreku. Z tohoto důvodu bylo slabé a přinášelo do okolí poblíž jezera Erie jen světlo.

Počasí bylo stále ošklivější a teplota byla ráno téměř rovna nule. Tohle období na většinu lidí působilo nepříjemně až depresivně. Někteří už pomalu vyčkávali první

sněhové přeháňky, ale zatím to byl pořád jenom déšť. Když nepršelo, tak foukal silný vítr ženoucí sebou šedá a někdy temná mračna.

Na stromech nezbylo téměř už žádné listí. Vše leželo pod nimi a čekalo, až přijede uklízecí četa a odveze ho na hromadné rande s dalšími listy.

Na první pohled tu byl klid. Z místní policejní stanice právě vyjelo auto mířící k autonehodě, co se stala na jedné ze silníc směřujících z města. Jak jelo rychle, tak v zatáčce přejelo přes jednu větší louži a ohodilo hlouček lidí stojících na chodníku u nákupního centra.

Pár lidí zabědovalo, že takto špinaví a mokří přeci nemohou jít do práce, ale nemohli nic dělat. Mohli jenom nadávat.

Teď víc než kdykoli jindy se na Fitzeraldově střední mluvilo o podivných nehodách a smrtích počínaje smrtí Toma a končící záhadným pádem Alice, která skončila v komatu. Samozřejmě už začínaly kolovat fámy. Alici prý chtěl někdo okrást a ona se bránila. Byla vyhozena oknem dolů. Zloděj – vrah se zatím skrývá někde v lesích u místního majáku. Tohle byla celkem normální teorie.Možná i pravdivá.

Jess, Anna a Alex se tomu jen zasmáli, protože sami dobře věděli, kde je pravda. Ve škole se snažili najít Tea, ale ten nejspíš zůstal u Alice v nemocnici, podotkl Alex, když ho nikde nenašli.

„Co když šel domů," řekla tiše Anna a trpělivě čekala na odpověď těch druhých.

„To si nemyslím. Vždyť jste ho viděli sami, jak vypadal, když se v nemocnici ukázal," řekla vážně a s obavami Jess.

„Jo viděli. Vypadal…" Přestal mluvit. Na chodbě uviděl blížit se Calvina. Jeho srdce začínalo bušit.

„Alexi, ALEXI, co je s tebou???" zeptala se Jess a dívala se na Alexe.

„Ten je teď úplně někde jinde než ve škole," řekla s malým úsměvem Anna, protože stála vedle Alexe a tudíž viděla to, co Alexe přimělo nedokončit větu, co mu odsálo z mozku všechnu krev. „Ten by asi teď chtěl mluvit s někým jiným než jsi ty nebo já!" řekla klidně a jednou rukou se opřela o svou skříňku.

Calvin prošel kolem těch třech, ale nejvíc se díval na Alexe. Jeho oči ho probodávaly pohledem a Alex málem umřel, když se na něj Calvin záhadně usmál. Pak ale zmizel v jedné ze tříd naproti skříňkám.

Konečně se mohl svobodně nadechnout. „Kde jsem to… aha… už vím…tak... ugh eh, pardon.. Jo Teo…vypadal fakt …jak to jen říct…polekaně, zmateně, možná vystrašeně, co já vím," říkal velice rychle, ale stále nebyl plně soustředěn na realitu.

Myslí byl teď úplně jinde. Vzpomněl si na ten večer. Večer, kdy ho teta Sue pustila ven na místo toho, aby hlídal Audrey. Zamířil do místní malé hospůdky, kde se občas sešel s přáteli, tedy hlavně s těmi, co byli méně populární, protože on se k nim odjakživa hodil víc, než k nějakým borcům a modelkám. To až deník ho svedl dohromady s celou tou podivně náročnou skupinkou lidí jako byla Jess, Sam, TJ a Jeff. Mohlo být asi deset, když se otevřely dřevěné dveře a do dřevem obložené nevelké místnosti vstoupil Calvin. Alex poznal, že je tady v této bohem zapomenuté hospodě poprvé. Stál u dveří. Přešlapoval na místě a díval se občas do stropu a občas do země.

Výhled mu zahradila až Jenny, místní servírka, výčepní a uklízečka v jednom.

„Co to bude," řekla trochu znuděným výrazem a vytáhla kus papíru a ožvýkanou tužku.

Po pár minutách mlčení se ozval její hlas znovu. „Tak co to bude. Nejste tady jedinej a nemám tolik času."

„Kolu, díky," řekl nesrozumitelně Calvin.

Jenny si něco zapsala na papír a už pelášila k dalšímu stolu dožadujícího se něčeho k pití.

Alex se chvíli na Calvina díval a pak zvedl ruku a zamával na něj. Calvin ho zaregistroval a usmál se.

„Ahoj," řekl a oddychl si. „Už jsem myslel, že tedy nikde nepotkám známou duši. Ty se mnou chodíš na literaturu, že jo….Alex?"

Alex věděl, kdo Calvin je. Nováček. Měsíc starý. Bez většího množství přátel. Sedí za ním na literaturu a v biologii téměř vedle něj. Každou hodinu se na něj Alex po tají dívá a nemůže se ho vynadívat a dokonce si pamatuje i Alexovo jméno.

„Jo, jasně, to jsem já," řekl s částečně trapným zasmáním Alex. Začínal se červenat. Nedokázal mluvit normálně, když se bavil s někým, kdo se mu líbil.

Celý večer proběhl ale kupodivu bez problémů. Oba si rozuměli a místy se zdálo, že až moc. Odcházel z hospůdky ve velmi dobrém stavu. Jeho mysl byla v sedmém nebi a jet touto dobou po silnici auto, asi by jeho život ukončilo.

A v tomto stavu se teď nacházel. Mysl v sedmém nebi a konverzace s jinými lidmi než s Calvinem byla téměř nemožná a slova, co mu vycházela z úst nebyla zrovna logická.

„Půjdeš s námi dnes za Alicí, Alexi….?" zeptala se Anna.

Neodpověděl ji na tu otázku. Stále něco povídal o Teovi a jeho pocitech.

„….nebo bys raději zůstal přisátej na obličeji Calvina a stal se jeho poslíčkem nebo tak něco," řekla Anna až s jasným cílem vykolejit Alexe natolik, že by se jeho mysl vymrštěná vysoko do nebe zase rychle snesla do nížin reality. Trochu ho dohnat k nervozitě, aby zrudnul a začal vnímat.

„Jo jasně, proč ne… CO, já..eh..to..vždyť víš, že …a tak!"

Povedlo se. Alex byl chycen v její slovní pasti a jediné delší slovo bylo asi jasně, pak už to bylo jen víš, tak a to doprovázeno povzdechy a silnými nádechy a výdechy.

„My tě chápem. Takže tu hezky buď a hlídej si Calvina, aby ti neutekl," řekla s neskrývaným úsměvem a radostí Anna.

Alex konečně řekl něco delšího. „To, já nemyslel na Calvina. Jasně, že s vámi půjdu za Alicí. Já jen, že …"

„My víme!" řekli obě současně.

Ze školy se jim podařilo utéct bez toho, aniž by je někdo viděl. Za chvíli už vcházeli do nemocnice. Výtahem do třetího patra a pak přímo k pokoji číslo devět.Zaťukali a ozvalo se slabé dále.Teo tam nebyl.Jen Alice a sestra, která právě kontrolovala přístroje.

Mysleli, že tu Teo bude. Jejich smysly je obelhaly. Když už tu byli, sedli si k Alici a něco jí začali vyprávět. Náhle Jess začal zvonit mobil. Rychle vyběhla ven a za hodnou chvíli se vrátila.

„Co se stalo," řekla zmatená Anna.

„Teo se právě pokusil zabít Josepha Creanta!" řekla téměř až smrtelně klidně a sedla si na židli. Její ruka stále svírala mobilní telefon. Alex se zasmál a pak se podíval Jess do očí. Došlo mu z jejího výrazu, že si nevymýšlí. „Jak?" zeptal se krátce.

„To nevím přesně. Volal mi to TJ. Prý viděl, jak ho odváží policie od domu Creantových, toho nového domu, co si postavili na ulici Ke kostelu. Šel tedy za jedním strážníkem a ten mu to řekl…"

„Víš něco víc?“ řekl nervózně Alex.

„Já ne, ale TJ sem prý přijede a vše nám řekne. Měli bysme jít dolů, abychom tu nerušili!“

Oba přikývli a všichni tři opustili pokoj.

„Tak jsem tu,“ řekl TJ, když se konečně ukázal v nemocnici. „To bylo tedy něco, tedy alespoň tak to říkal ten strážník Bentley,“řekl udýchaně.

„Bentley? Řekl jsi Bentley!“ zopakoval Alex.

„Jo Bentley, co je s ním?“ zeptal se TJ a rozhlížel se po všech.

„Nic, nic, to jen něco z minulosti, s tímhle to nesouvisí!“ Usmál se Alex a promnul si prsty.

„Tak tedy je to přímo z úst strážníka, co u toho byl téměř od začátku. Byl totiž na obchůzce a vracel se od kostela do centra. V kostele prý někdo poničil oltář tří svatých, co chrání toto město. No a tak se vracel, a když zrovna zahnul do ulice Ke kostelu, uviděl přijet černé auto. Z něj po chvíli vystoupil mladík a šel k vratům, která patří novému sídlu rodiny Creantů. Nejdřív, jak sám strážník Bentley říká, zazvonil a vyčkával. Pak ale dostal nějaký vztek a začal kopat do té železné závory. Ta se otevřela a mladík vběhl do zahrady. Bentley ho následoval, aby popřípadě zamezil nějaké nehodě. Vběhl rovněž na pozemek Creantů a jeho kroky ho vedly rovnou do domu. Slyšel křik služebné a pak křik matky. Doběhl až nahoru, kde se mu naskytl šílený pohled. Mladík právě vytahoval mladého Josepha Creanta z postele. Nadával mu, že je to hajzl, syčák a nemá, co dělat na tomto světě. Poznal také toho mladíka. Zblízka zjistil, že je to Teo García. Pak mi ještě řekl něco o tom, že volal také jméno naší Alice. No a pak zavolal na jejich úřad a odvedl ho! Co to do Tea vůbec vjelo?“ zeptal se sám sebe, když dokončil svůj monolog.

„Jak ho to mohlo napadnout,“ řekla Jess.

„Vždyť je to…to naprosto šílený. Co si myslel, že se stane,“ dodala Anna.

„Stalo se něco Josephovi?“ zeptal se Alex TJ.

„Bentley mi řekl, že když přijel doktor na místo. Konstatoval smrt. Prostě umřel.“

„Teď skončí ve vězení. Vždyť ho zabil,“ řekl Alex a sklopil hlavu.

„No, to sice jo, ale za pár minut byl Creant zase ve stejném stavu jako předtím. Jakoby ani neumřel. Tedy v komatu je člověk v podstatě skoro mrtvý, ale má stále existuje šance dostat se z toho.“

„On … to není možné. Nemůže se přeci dostat ze stavu jsem mrtvej, do stavu jsem jen v komatu,“ vykřikl Alex.

„Jo, ale to není vše. Prý na pár sekund i otevřel oči. Rodina Tea žalovat nebude a ten dostal tedy v tom případě jen podmínku a nesmí být Creantům blíž než 500m.“ TJ si pak oddechl a chvíli se díval z okna.

„On si prostě otevře oči a pak si zase upadne do komatu. To není normální!“ naštvaně řekne Alex.

„Alexi, myslíš si, že to, co se děje kolem nás, je normální. Všechno to s tím deníkem. Vidiny, předtuchy a záhadná úmrtí jsou normální? Tady už není normální vůbec nic!“ Jess to řekla až neskutečně klidným tónem. „To by jsme klidně mohli říct, že když ho dostaneme tam, v tom světě, umře tady navždy, a když ho zabijeme tady, tak díky tomu, že je tam, tady nemůže umřít.“

„Cos to …řekla?“ Alex teď upřel svůj pohled na Jess.

„Vždyť si to slyšel. Když bysme ho zabili tam, tak umře tady a obráceně by to třeba nefungovalo. Co ti na tom přijde divný, že se na mě díváš takhle.“

„Já jen…co když to tak opravdu je,“ řekl potichu Alex a jeho oči podivně zářily.

Teova mysl byla v rozpoložení. Nedokázal na nic myslet. Jediné, co měl v hlavě, byla odplata. Pomsta za stav, ve kterém byla Alice. Díky tomu se před půlhodinou vloupal do Creantovy nové vily. Ještě teď se mu klepaly nohy. Strážník Bentley vypadal velmi nebezpečně a drsně, když ho odváděl. To, že ho rodina nezažalovala, v něm ještě více zvýšilo zlost. Prý nechtějí, aby to někdo věděl, jako kdyby něco tajili. Stále měl před obličejem Josephovo tělo a ten jeho výraz, když otevřel oči. Dál si klidně žije. Sice leží na té své úžasné posteli a nemůže se hnout, ale zatím tam dole určitě kuje další plány, jak si užívat s Alicí. To musí skončit. Nezemřel tady, zemře tam dole, ale jak dovnitř. Ten deník, co má Jess doma. Určitě ho má ve svém pokoji. Musím ho mít. Zabiju ho, i kdybych měl přitom duši vypustit. Jeho mysl byla černá a myšlenky, které ho ovládaly temné. Jakoby se celé nebe nad tím zatáhlo. Šel lesem po mokré a rozblácené pěšině, až uviděl Swanovic dům. Tak malý a okouzlující a přesto tak honosný a moderní.

Zatím se mraky ještě více semkly a poslaly na zem další várku pláče. Stromy se chtěli ohnout, aby dosáhly na Tea a odstranily mu z hlavy jeho šílený plán, ale marně. Kdyby mohla místní zvířátka mluvit, určitě by ho varovala. Jeho vztek a zloba byly vidět na hony daleko. Jeho zuřivost by spálila celý kontinent, kdyby se proměnila v oheň a žár.

Stál před dveřmi. Po chvilce hledání musel vyrazit dveře. Swanovi asi nepoužívali místní skrýše pro klíče. Vyběhl po schodech do patra a zamířil k pokoji Jess.

Naklizeno měla Jess hezky, ale to Tea nezastavilo v tom, aby obrátil její pokoj vzhůru nohama. První šla skříň, pak zcela nesystematicky postel. Po zemi se teď válely hadry a matrace. Nakonec se jeho ruce zaměřily na stůl. První šuplík, plný papírů,byl venku a obrácen dnem vzhůru. Druhý taktéž a ve třetím konečně našel to, co hledal, deník.

Rychle ho schoval do bundy a utíkal ven. Celou cestu domů utíkal. Ani jednou se nezastavil. Nervózně se ohlížel, aby ho někdo neviděl. Zabouchnutím dveří od domu, kde bydlel, si konečně oddechl, ale pak musel ještě ujít pár kroků do kuchyně, kde jeho pozornost upoutal kuchyňský nůž. Nemohl na nic čekat a jen se modlil, aby ho měl sebou tam dole.

To, co přišlo, už nebral s takovým zatajením dechu jako předtím. Procházel bludištěm s jediným úmyslem zabít. V ruce svíral rukojeť ostrého nože, který vrhal odlesk do temných zákoutí. Jenže jakoby to někdo vycítil, nikde nebyl ani živáček, nebo spíš “mrtváček“ a “polomrtváček“.

„Kde jsi ty parchante!!!“ zakřičel. Pak na stalo minutové ticho a z každého směru se k němu donesla zvláštní odpověď: „Kde jsi ty parchante, kde jsi ty parchante.“ Byla to ozvěna, která jeho větu mnohokrát zopakovala než utichla.

Zakřičel ještě několikrát a dál postupoval chodbami hlouběji do té podivné pevnosti. Jeho smysly byly náhle silnější. Slyšel kolem sebe tiché pohyby, šourání i rychlé krátké kroky. Občas zaslechl sten,který zde byl v každodenním pořádku.

Něco před ním přeběhlo. Snažil se to dohnat, ale už na dalším rozcestí zahlédl jenom stín.

„Hledáš mě!!!“ ozvalo se všude kolem něj a pak ještě několikrát. „Jsem tady… tady … tady….!

„Kde tady?????“ Teo byl dezorientován. Věděl, že tu někde je, ale nevěděl kde. Mohl stát v tmavém koutu nebo být vzdálen mnoho set metrů od něj. Tady bylo vše záhadné a díky ozvěně nebylo možné určit místo původu.

„Chceš umřít, chceš umřít… umřít… umřít….,“ ozvalo se potichu.

„Ty umřeš!“ křikl, jak nejvíc uměl.

„Možná, ale až poté, co umřeš ty… ty… ty… ty! Ozvěna trvala dlouho a Teovy uši se stávaly velmi citlivé zvyšující se intenzitu zvuků. Kolem něj se začínal hemžit smích a šeptání. Něco právě proběhlo přímo před ním. Uskočil, když ho málem něco srazilo k zemi. Nůž mu vypadl z ruky a s hlukem dopadl na zem.

Lekl se a uskočil ke zdi. Viděl blížit se k němu něco temného. Chtěl se sklonit a natáhnout se pro nůž, ale bál se.

Před ním se objevila Alice. Vlídně se usmívala a vůbec nevypadala, jako kdyby ji ovládal on.

„Ach, to jsi ty. Bál jsem se, že narazím na toho Josepha Creanta,“ řekl s pocitem uvolnění a udělal krok. „Co tu děláš? Vždyť si v komatu,“ zeptal se úplně klidně.

„Já tady …,“ řekla zprvu trochu překvapeně a její úsměv zmizel. Sehnula se pro ležící nůž na zemi. Zvedla ho a volně ho držela v ruce.

„No, víš. Prý si chtěla zabít Alexe a měl ti v tom JC pomáhat. Alex také říká, že jsi ta lučištnice, která nás tady minule ohrožovala.“

„To říká?“ Nebyla vůbec vyvedená z míry. Klidně podala nůž Teovi, aby mohla mít volné ruce. „Tak to asi lže. Jak mu můžeš věřit. Vždyť vám lhal už párkrát,“ řekla zpříma.

„Jak…lhal. To nechápu.“

„No zatajil vám, že je gay a myslí si, že když to řekne teď, něco se změní. Pak si přijde s historkou o tom, že si to rozdávám s Josephem a pak, že ho chci pohřbít za živa. Vždyť je to taková blbost.“

Dali se do chůze. Alice držela Tea za ruku a vedla ho chodbami.

„Jak…nic.To,že je gay. To chápu. Říct to, když nevíš, jak budou ostatní reagovat. Já být na jeho místě, tak to také řeknu, až když si budu jistý.“

„Aha…“

„Kam teď jdeme. Chci ho zabít. Chci zabít Creanta. Musím to udělat.“

„Proč bys ho zabíjel. Třeba za to ani nemůže. Třeba je jenom oběť. Loutka, s kterou je manipulováno.“

„To snad nemyslíš vážně,“ řekl naštvaně Teo a zastavil se.

„Myslím,“ řekla jasně Alice a dívala se na něj s nepochopením.

„Vždyť on zabil Toma a tebe poslal do komatu,“ křikl Teo.

„Koma, co je koma. Teď je mi lépe než předtím. Není mi zima a předtím jsem se cítila tak mrtvá.“ Při těchto slovech se začínala zase usmívat. Chodila kolem Tea v kruhu a sledovala jeho reakce.

„To…to mi jako chceš říci, že si spokojená, že se ti to líbí!“

„Ne, to říct nechci. Spíš bych měla říci, že …,“ vytrhla Teovi nůž z ruky a odhodila ho do tmy. „….teprve teď se cítím zase svá. Předtím jsem byla mrtvá, mrtvá duší. Kdo by co chtěl od šprtky s kudrnatýma a k tomu ještě zrzavýma vlasama. Byla jsem ubohá. To mí šprtání a kamarádství s Alexem. Vždyť je to jen buzík, nic jiného. Prý

jsem slyšela, že si to rozdával s tělocvikářem, který je na chlapečky.“ Plně se u toho smála.

„Přestaň říkat takové věci. Já…já jsem tě měl rád. Nechci, abys byla taková …“ Neměl proto slova.

„Myslíš taková dokonalejší. Ha, ha, ha!!! To je fakt směšný a to tvé měl rád. Díky mým novým darům jsem to poznala. Zdálo se ti o mě, že jo!“

„Jo,“ tiše řekl Teo.

„Určitě sis měl představil nahou, ležící na posteli s roztaženýma nohama. Pak by ses na mě vrhnul a vo…“

„Nech toho!“ křikl a začal brečet.

„Ty to nechceš slyšet….,“ laskavě se usmála a pohladila ho po vlasech, „…ale já to s tebou chci. Dotkni se mě!“

„Ne, nemůžu,“ šeptal úzkostlivě Teo.

„Dělej dotkni se mě,“ křikla a strhla ze sebe kutnu. Chytla jeho ruku a položila si ji na prso. Ucukl a odstoupil. Rukou si zakrýval tvář a slzy. Uslyšel kroky. Byly blíž. Byl to Joseph.

„Ahoj ty draku,“ řekla mu na přivítanou Alice. On ji místo pozdravu popadl a začal se s ní líbat. Pak přestal a jeho pohled padl na Tea.

„Ách, další. Ta bytost, co mi vládne bude spokojená,“ řekl s klidem a dál se líbal s Alicí.

Teo se rozhlížel po chodbě a hledal ten nůž. Musel to udělat teď nebo nikdy. Uviděl něco lesklého asi dva metry od něj. Rychle k tomu skočil a našel to. Ty dva ho na chvíli nevnímaly a on musel využít situace.

„Ty jsi dnes nějak žhavá!“ šeptal Alici Joseph do ucha a přitom ji hladil po celém těle. „Chci…au..,“ spadl na zem a cítil bolest v rameni. Otočil se a rychle vstal. Uviděl nůž a Tea, který ho držel.

„Ty jsi mě řízl. Ty jsi mě chtěl zabít…,“ byl vystrašený. Ta bolest ho sžírala, ale rána nebyla dost hluboká.

Teo byl v plné ráži. Rozeběhl se a náhle byla po celé chodbě tma jak v pytli. Teo bodl a věděl, že se někam trefil. Nůž procházel masem s obtížemi. Sten a křik, který ho doprovázely, ale nepřipadaly Teovi mužské. Zase někdo vzadu zažehl louči. Teo byl málem mrtvý. Probodl Alici. Ta teď ležela na zemi. Její oči nevypadaly hrozivě a nebezpečně. Joseph byl pryč.

„Teo….Teo proč jsem tady a kde to vůbec sem?“ zašeptala, protože už neměla sílu.

„Ehm, no ty si nic nepamatuješ?!?“

„Já si jen pamatuju to, jak jsi mě vezl domů z nemocnice a pak jsem přišla domů a šla spát a pak….už si nic nepamatuju.“ Mluvila tiše a klidně. Teo to nechápal. Ona už nevypadala jako před pár minutami, kdy její vlasy byly rovné a pleť krásně čistá. Teď měla ty své staré vlasy, do kterých se Teo ve čtrnácti zamiloval. Měla svou pleť plnou pih, které ho omámily a její hlas byl ten, co ho dokázal uklidnit i v těch nehorších dnech jeho života. Teď to bylo jasné. Umírá,nebo spíš teď může v klidu odejít.

„Alice, musím ti něco říci. Mám tě rád…ne, to je málo. Miluji tě a strašně moc,“ řekl potichu a chytl ji za ruku. Druhou jí hladil její vlasy.

„Vždyť já tebe……“

Odpovědi se už nedočkal. Její ruka vychladla a on se rozbrečel. Jeho slzy jí padaly na obličej. Teo si přitiskl Alici k sobě a dlouho ji držel. Pak ucítil teplo. Přicházelo ze

stropu. Temnotou se k němu šířilo světlo. Pustil Alici a odsunul se. Světlo dopadlo na její bezvládné tělo. Začínalo se vznášet. Bylo asi metr nad zemí, když Alice otevřela oči.

„Teo, teď jsem konečně volná. Buď statečný a varuj ostatní před tím, co je čeká. Nesmíte se nechat dostat," říkala vznešeně a dokonce se usmála.

„Kam, co…jdeš. Vlastně Kam to jdeš?" křikl Teo.

„Jdu domů. Jdu tam, kam patřím už dlouho, do nebe. Neboj zase se někdy shledáme, ale doufám, že to bude za dlouho." řekla vlídně a stoupala dál. Prošla stropem, a když i její poslední část těla zmizela nahoře. Nastalo opět pološero.

Teď si byl jistý, že když ho zabije. Osvobodí sám sebe, přátele a také jeho černou duši. Pošle ji do pekel, kde bude hnít navěky.

Joseph musel pryč. Pod pláštěm tmy využil náhlého drobného chaosu na onom místě. Jeho dech se zrychloval nebezpečně rychle. Tušil, že jeho dny by mohly být sečteny. Jen, co ten ubohý člověk zjistí, jak se ho zbavit.

Pod náhlým strachem, že si ho Teo všiml, když prchal z místa činu, zahýbal na každé křižovatce chodeb. Jeho kroky se zastavily až v místnosti, kde spočinuly nohy i Tea, v místnosti s deskou. Na poprvé se usmál. Další rytina byla znehodnocena. Další duše zničena. Na jednu stranu byl rád, ale na tu druhou… Nebyl to on, kdo Alici zabil, nebyl to nikdo z tohoto světa a to ho trápilo. Jeho strach se zvýšil. Tušil, že by se tím mohlo něco změnit.

Jeho uši zaslechly kroky a on se náhle cítil slabý a zranitelný. Jeho kroky směřovaly za desku. Tam v úkrytu se podíval malým výklenkem. Tam v dálce v temnotě bylo místo ze všech nejděsivějších.

Místo tak děsivé, že se tam nikdo ze zde žijících bytostí neodvážil. Teď mohl Creant vidět pouze špičku monstrózní pevnosti, co skrývala tajemství, jenž nikdo nechtěl slyšet ani vidět.

Tam teď musel jít, pro pomoc, pro radu.

Kroky se ztratily a Creant se narovnal. Opřen o desku se díval na věž. Pravou nohou vykročil, když se mu na mysl dostalo něco, co ho zase přinutilo opřít se o desku. V jeho mysli teď vládl někdo jiný a hlasem neurčitým k němu promlouval.

„Cítím tvůj strach. Cítím, že potřebuješ pomoci, ale nevím proč. Pověz mi, co tě tíží!"

Stačilo pomyslet na problém těžký jako kámen a hlas se ozval znovu.

„To, co máš na mysli, je zlé a pro nás tady nebezpečné. Měl bys být potrestán, měl bys zakusit pravou bolest, že jsi pokazil můj plán daný mnoho set let dopředu, ale neudělám to. Místo toho, abys byl zbaven svobody, nechám tě odpočinout. Zařídím, aby měli jiné problémy, než myslet na tebe. Už byl vyslán jeden posel zkázy. Informoval mě poctivě o všem, co se tam mezi nimi děje. Vyšlu ještě jednoho posla. On ponese prapor smrti. Bude s tebou duševně spjat a ty budeš tedy vědět vše co on. Je trénovaný a celkem zkušený s jistými drobnými schopnostmi, ale na závěr to budeš muset dokončit ty. Teď vyčisti svou mysl. Zbav se toho parazita, co tu slídí, a už nikdy nemysli na to, že by jsi mě chtěl navštívit. Pokud tak neučiníš a vydáš se tam, tvá smrt je jistá a nic tě nezachrání."

Hlas zmizel. Joseph pohlédl na věž ve výklenku a snažil se dál nemyslet na to, co ho začínalo děsit.

Mezitím Jess objevila to, že jí někdo ukradl deník. Běžela rychle za Annou, protože tušila, kdo ho má a co chce udělat. Bylo ji jasné, že je to Teo, a že se chce nějakým

způsobem pomstít. Nebyla u toho, když Alice otevřela oči a zašeptala zabijte tu bestii a pak odešla na věky, ale byla si jistá jednou věcí. Jestli Tea nenajde do doby, než mu bude hrozit vážné smrtelné nebezpečí a ona bude ve svém stavu, kdy ho bude moci dostat ven, nepomůže mu a on umře.

Zabouchala na Anniny dveře. Slyšela dunění a pak vrzání. Dveře se prudce otevřely. Jess uskočila, kdyby ne, ležela by teď na zemi v mrákotách.

„Ahoj Jess, co tu děláš. Vždyť jsme se viděly v nemocnici," překvapeně řekla Anna.

„Jo, to sice jo, ale Teo mi ukradl deník a asi se chce Creantovi pomstít tam dole."

„Ty kecáš!"

„Ne, je to pravda. Musíme ho najít dřív než ho on zabije. Zavolej TJ a Jeffovi. Musí nás být co nejvíc. Kdo u něj bydlí nejblíže…..Jo TJ. Tak zavolej nejdřív jemu."

„Jasně! Už jdu na to."

Jess se pomalu uklidnila, aby lépe rozeznala příznaky toho, že Teo má potíže. Přišlo to z ničeho nic. Šla právě k jeho domu, když jí začala bolet hlava. Spadla na zem a nemohla se ani hnout. Její tělo bylo náhle paralyzováno bolestí. Někdo k ní přiběhl a začal se jí ptát, co se jí stalo, a jestli nepotřebuje odvést do nemocnice. Její mlčení jí způsobilo problémy, protože za chvíli slyšela sanitku. Pak ji začal někdo zvedat a chtěl ji položit na lehátko. Slyšela rychlé kroky a pak hlasitý rozhovor. Někdo ji vzal do náručí a šel s ní pryč od houkajícího auta. Vnímala jen jeho hlas „Neboj, za chvíli bude po všem!" Byl to TJ a nejspíš ji nesl za Teem. Chvíli neviděla, a pak bylo vše zase v pořádku. U jeho domu už byla Jess na nohách.

„Kde je ten zmetek? Tady někde musí bejt. Přeci není možný, aby někam zmizel." Teo šel labyrintem dál a dál. Zastavil se až u velkých dřevěných dveří. Při jejich otvírání se pořád díval kolem sebe, kdyby se tu náhodou objevil Creant.

Stál ve velké místností, v jejímž středu byla velká deska s devíti rytinami tváří okouzlujících dívek či mladých mužů ve třech řadách a třech sloupcích. První rytina byla přeškrtnutá. Pod těmito deskami byla jedna odlišná od všech ostatních. Byla zamračená. Pak uslyšel zvuky a s malým leknutím vyběhl z místnosti na chodbu.

Teo hledal Josepha dlouho. Na chvilku mu připadlo, že se snad propadl do země, ale díky zvukům kolem něj, byl ujištěn, že tu někde je. Dostal se do slepé uličky, když uslyšel kroky, které byly pevné a ne šustivé nebo šouravé, které vydávali místní tvorové.

Stáli naproti sobě. Teo držel svůj nůž od Aliciny krve a Joseph jen tak s rozevřenýma dlaněmi a díval se na Tea. Joseph natáhl ruku a svou zvláštní silou vytrhl nůž Teovi z ruky. Teď ho držel on a pomalu se přibližoval k Teovi, který už dál ustupovat nemohl.

„Teď umřeš jako tví přátelé Tom a Alice a pak všichni ostatní!"

Teo si dodal odvahy. Chtěl se přeci pomstít. „Umřu, ale teď to nebude," zařval z plných plic. Rozeběhl se a srazil Josepha na zem. Pak vstal a dal se na útěk.

Slyšel Josephův rychlý běh za sebou. Pot mu stékal po čele a neměl žádný čas si odpočinout. Jeho strach byl na maximu. Konečně zahlédl to světlo a byl vysvobozen.

„Je mrtvá!" řekl,když otevřel oči.

„Kdo?"

„Alice!"

„Ten parchant Creant," odplivl si TJ.

„To nebyl on," řekl rezignovaně Teo.

„Kdo…" zeptala se Jess a její srdce se na vteřinu zastavilo strachem.

„Já. Já ji zabil. Nechtěl jsem, ale ona byla tak … jiná. Chovala se jak děvka. Její slova byla tak urážlivá," smutně říkal Teo a připadal si jako vyvrženec a vrah.

„Kde je teď?"

„Je v nebi. Asi. Tedy to mi řekla, když pro ni přišlo to světlo. Řekla, ať vás varuji. Nesmíme se nechat dostat! Chce nás zabít jednoho po druhém! Až z nás nikdo nezbude."

9 Příliš mnoho tajemství

Smrt Alice se k nim dostala o něco později. Všichni šli do nemocnice zjistit, co se stalo Alici v reálném světě. Rychle prošli nemocniční chodbou až k výtahu. Vyjeli nahoru. Jejich kroky zahnuly doleva a pak jeden z nich otevřel dveře. Uvnitř právě seděla Alicina matka. Ani je nezpozorovala a měla nějakou řeč k Alici.

Po čase přemýšlení se rozhodla, že svou dceru navštíví. V té době si stále neuvědomovala, že o ni přichází. Vše jí nějak sepnulo až v okamžiku, kdy dosedla na židli vedle Alice.

„Nesmíš mě tu nechat," zašeptala. „Já se k tobě nechovala moc dobře, ale to se změní. Věř mi. Potřebuju tě. Víš, on mě nechal, prý jsem moc stará. Až se probudíš, tak se ke mně můžeš zase nastěhovat. Byla jsem hloupá, když jsem tě vyhnala. Je mi to tak líto. Snad mě slyšíš."

A právě v tento okamžik se začalo něco dít.. Alice otevřela oči. Narovnala se. Nepřítomně se dívala do prázdna. Svou matku úplně ignorovala. Ta málem spadla ze židle. Její srdce bylo někde mezi ústní dutinou a jícnem. Tep se nebezpečně zrychlil a ona nemohla uhnout pohledem někam jinam.

„Chraňte se před vlkem v rouše beránčím. Je blízko a zabije vás, všechny." Pak klesla na postel a po dece se začínala šířit krvavá stopa. Tep teď definitivně přestal tlouct. Alicina matka si zakrývala obličej a neměla ani odvahu se podívat na svou dceru.

Sestra, co jí hlídala, omdlela v okamžiku, kdy se Alice probrala.

Kamarádi stáli pár minut jako solné sloupy. Jen oni mohli zavolat doktora, místo toho rychle opustili pokoj číslo devět a snažili se dostat co nejrychleji z nemocnice.

Týž den se jim všem ozvala opět paní Tomeyová.

„Přijďte, prosím,všichni na pohřeb," říkala s nářkem její matka. Pocítila lítost nad tím, že ji vyhodila z domu kvůli penězům. Jak mohla být tak primitivní, hloupá. Jedinou svou dceru poslala pryč, aby toho měla pro sebe víc.

Pohřeb byl shodou okolností spojen s Tomovým pohřeb. Kostel se majestátně díval na lidi v černém. Bylo pod mrakem a tudíž na všem leželo šero a stín. V kostele bylo plno. Všude byl slyšet nářek pozůstalých, přátel, ale i cizích lidí, které ji znali jen od vidění.

Anna s rodiči seděli ve předu na jedné straně a Alicina matka se svým novým přítelem na druhé. Před nimi byly upravené rakve. Jedna byla otevřená, ale druhá zavřená a před nimi fotky dvou „padlých".

Místní farář měl hezkou řeč, která ale nevystihovala vše. Pokoušel se najít něco dobrého v Tomovi a nezapomněl zmínit výstavu děl na počest Alice.

Lidé pomalu odcházeli a zároveň se loučili s mrtvými. Před dvěma rakvemi zůstali jen Jess, Anna, Alex, Jeff, TJ ,Sam, Teo a Carla.

„Nesmí už nikdo umřít!" zašeptal Teo a otřel si obličej od slz.

„Musíme to vzít do našich rukou a nesmíme se nechat roztrhnout!" řekl hrdě TJ.

„Jo….slibme si tady a teď, před našimi ztracenými přáteli, že se postavíme tomu, kdo to udělal, a který jde i po nás, že budeme za jakýchkoli okolností spolu!" řekl vznešeně Jeff. Všichni se na něj s údivem podívali. Nemívá většinou tak složité myšlenky, ani věty.

Souhlasili a na známku úcty tam minutu stáli bez promluvení.

„Anno," ozvalo se za nimi," pojď už.Zítra má přijet Taylor. Musíme ještě připravit pár věcí!" Byla to Annina matka stepující u kostelních dveří. Anna s krátkým rozloučením vyšla z kostela a jela domů.

Měl nastat ten den, kterého se Anna tolik obávala. Teď, když už věděla o tom, co by se jí mohlo stát. Kdo to dělá. Už jenom myšlenka na to, že už zemřel Tom, a že Alici byla se lstí chycena v oné zemi a pak následně umřela pod Teovýma rukama. Vždyť ona na Taylor úplně zapomněla.

Na svou sestřenici Taylor. Tu, za kterou jezdila, když ještě Taylor bydlela ve státech. Byly jako sestry a zároveň nejlepší kamarádky. Tedy ještě před Jess a Sam. S Taylor byla kupa legrace. Nezkazila žádnou legraci a snad to i vypadalo, že se jí líbí Tom.

I přesto, teď nebyla zrovna nadšená jejím příjezdem. Co slyšela, tak se moc nezměnila. Byla o rok starší, ale přesto, podle slov rodičů, měla začít chodit do stejného ročníku, na tu stejnou školu. Rodiče,Taylořiny rodiče, ji sem poslali, protože sami jeli na dlouhou expedici a nechtěli ji brát sebou. Měl jet i Rodger, Annin bratranec, ale nakonec nejel. Bůh ví proč.

Za chvíli slyšela přijíždět auto. Byla tady. Stála před jejich domem. U sebe měla dva kufry a vlasy sepnuté sponou. Na sobě měla lehkou bundu a koženou krátkou sukni. Její oči přelétly přes dům.

„Vypadá jinak, než jak si ho pamatuju," řekla a čekala na odpověď.

„To víš, musela přijít rekonstrukce, jinak by nám asi spadl na hlavu," odpověděl pan James a pomohl jí s věcmi.

Otevřely se hlavní dveře a Taylor vstoupila a uviděla Annu, stojící na schodech.

„Ahoj sestřenko. Já už tě tak dlouho neviděla," řekla a hned se s ní objala.

„Neměla si náhodou černé vlasy?" zeptala se Anna a pozorovala ji velmi pečlivě.

„Jo měla, ale změna je život, ne! Tak teď jsem blondýnka s růžovými pruhy!"

„Zvláštní kombinace, ale když se ti to líbí!"

„Prý jsi byla u nás na nějaký tý škole, co že ses nestavila?"

„Promiň, ale neměla jsem moc času ta vaše víska je trochu z ruky od Londýna a já tam byla kvůli škole," řekla trochu nevhodně Anna.

„Jen klid. Tak kam mě ubytujete, k tobě, k Tomovi, nebo někam jinam???"

Anna se cítila divně, když Taylor zmínila Toma. „Ona neví, že je mrtvý, nebo to říká schválně. Měla bych jí to asi říci, ale co když… a to je jedno…Taylor, Tom je mrtvý, včera byl jeho pohřeb."

Taylor sklopila hlavu a smutně zašeptala: „To je mi líto. To jsem nevěděla."

„Dneska je to se vším špatný. Víš, že umřela ještě jedna naše společná známá," řekla smutně Anna.

„Která??"

„Alice Tomeyová. Znalas ji, když si tady byla o prázdninách před šesti lety."

„Jo, to je fakt smutný. Tak kde budu spát?" Tím přeskočila bez okolků Tomovu smrt.

„U mě!" řekla trochu naštvaně Anna a šla s Taylor do patra.

Den uplynul jak voda a přišel opět nový, temnější a chladnější než ty předešlé. Foukal silný vítr a zvedal vlny jezera co nejvýš. Nebe bylo zatažené už od samého jitra.

Škola působila truchlivě. Před ní se na stožáru tyčila černá vlajka a kdyby to šlo, byl by vydán jednodenní zákaz smíchu. Každý měl na paměti jen jednu věc. Nemluvit příliš o smrti Alice. Realita byla jiná.

Setkali se před školou. Jeff, Jess, TJ a Sam. Šli pomalu po schodech do budovy. Procházeli chodbou skříněk. Jejich uši slyšely hlavně slova jako Alice, koma, smrt a v ten den se zase začalo povídat o smrti Toma. Vypadaly téměř jako armáda a jako armáda se přesunuly do třídy literatury. Usedli na svá místa a čekali.

Vstoupil Teo doprovázen nějakou dívkou z redakce. Položila mu ruku na rameno a něco mu říkala. Vypadala smutně. Lehce se usmál. Ona také a pak třídu opustila.

Calvin vstal a udělal pár kroků k Alexovu stolku.

„Už to vím, jak to zvládáš. Smrt kamarádky je vždy špatná."

„Včera jsem myslel, že to nezvládnu, ale teď je to lepší. Dík, že se ptáš."

Oba se na sebe usmáli. Pak se Calvin zase posadil na židli a díval se na tabuli. Jeho oči začaly bloudit po třídě. Jess měla kruhy pod očima. TJ vypadal celkem v pořádku, ale nervozita v něm narůstala. Pořád klepal tužkou o dřevěný stůl.

Osoba sedící za katedrou se zvedla. Slečna Keynová usoudila, že je vhodný čas začít hodinu.

„Kromě toho, že mám pro vás výsledky z písemky, mám pro vás také nějakou novinku. Také se musím omluvit za to, že nejsme v mé třídě, právě se v ní maluje,a musíme být v této provizorní učebně. Bude mi tedy trvat než každého najdu pohledem.

Sedíte totiž každý jinde než obvykle. Musím vám představit někoho, kdo do Laketown přijel z Evropy a bude s vámi trávit dobu až do konce tohoto roku. Je to Taylor Paxová, sestřenice Anny Jamesové."

Do třídy vstoupila dívka oslňující svým vzhledem a barvou vlasů. Všichni kluci měli vyvalené oči a nedokázali zavřít svá ústa. I Alex se na ni chvilku díval, ale pak jeho oči přelétli po třídě a zastavily se u Calvina. Jejich oči se zase setkali a Alex cítil mravenčení v rukách a dech se mu zrychloval, když se jeho oči setkali s Calvinovými.

„Slečno Paxová, Taylor sedni si kam chceš." Slečna Keynová se rozhlédla po učebně. „Třeba támhle před Calvina."

Šla pomalu uličkou a vychutnávala si to, jak na ni všichni koukají. Míjela Annu, která měla skloněnou hlavu a něco si potichu říkala. Pak prošla kolem Alexe pokoušejícího se nedívat na Calvina. Nemohl se přestat dívat na jeho svaly, které díky úzkému tričku byly ještě více vystaveny na odiv.

Dosedla před Calvina a zkazila Alexovi pohled na Calvina. Na pár vteřin se podívala na Alexe a pak směrem pohledu jeho očí a bylo jí to jasné, co upoutalo Alexovu pozornost. Krátce se pro sebe usmála a začínala se rozkoukávat. Všimla si pohledů mezi Carlou a Jeffem a také Annou a TJ. Jejímu ostřížímu zraku nemohla uniknout osamělá Sam a ve smutku ponořený Teo.

„Tak a teď ty výsledky. Ty, Taylor tu písemku samozřejmě psát nemusíš, ale očekávám, že mi přineseš výsledky z vaší školy." Taylor to odkývala a slečna Keynová mohla pokračovat. „V celku to šlo. Nejlepší prací jsme zhodnotila Anninu. Byla přímo mistrovská a zasloužila si tedy A+. A dostali John, ty Mary…," podívala se na menší dívku v první lavici, „…, Jess a Calvin.B si vybojoval, překvapivě, TJ a Carla. V C tu máme v podstatě téměř všechny ostatní, mezi nimi třeba Sam a Teo. No pak tu je práce ohodnocena D. Alexi, tentokrát se ti to moc nepovedlo. Budeš si muset napsat opravu a možná by sis měl najít někoho, kdo tě to pořádně naučí. No a pak je tu práce Jeffa Greena." Povzdychl si a podíval se zákeřně na Carlu.

„Mohu říci, že tak…"

„Špatnou práci jste už dlouho nečetla. To jste chtěla říci a to jsem měl doučování. Já jsem na to asi úplně blbej."

„To jsem neřekla a nepoužívej v mé třídě slovo blbej. Chtěla jsem říci zajímavou práce. Na A to sice nebylo, ale bez problémů jsi získal B+. Můžeš být na sebe hrdý a měl by ses asi nějak odvděčit tomu,kdo tě doučoval, protože to, co s tebou udělal je malý zázrak." Podívala se na Carlu.

Skončila hodina a učebna se pomalu vylidnila. Cestou na chodbu si všichni šeptali o Taylor a vyzvídali od Anny, kde k takové sestřenici přišla.

Do houfu pak vstoupila samotná Taylor a začala popisovat své mládí a to, jak se žije v Evropě. Každou chvíli si prohrábla vlasy a na odiv ukazovala i své tělo, které, i když nebylo nahé, dokázalo pořádně rozdráždit hormony postávajících kluků.

Prošel kolem nich Alex vycházející ze třídy. Mírně se naklonil k Jess a něco ji pošeptal. Ta v ten stejný okamžik nastražila uši a napjatě poslouchala to, co jí Alex říkal, a zároveň se druhým uchem snažila vnímat jeden peprný zážitek z Taylořína barevného života.

„Musíme vymyslet plán, jak se zbavit Creanta. Jak řekl Teo, chce nás odrovnat všechny. Měli bychom taky začít přemýšlet nad tím, co řekla jako poslední Alice. Dnes odpoledne kolem čtvrté v redakci školního časopisu."

Jess to odkývala, ale více vnímala hlas Taylor. Právě se rozplývala nad životním stylem starého kontinentu. Všichni ji pečlivě poslouchali. Holky byly unešeny jejím moderním oblečením a kluci hltali její postavu a vše, co dělalo Taylor Taylor.

Došel ke skříňce a začal ji odemykat. Chtěl si uklidit učebnici z literatury a vzít si svačinu. Skříňka se otevřela a on nemohl uvěřit vlastním očím. Zrudl a začal se klepat. Rychle ji zavřel a modlil se, aby tu věc nikdo neviděl.

Kolem právě procházela Sam. Zastavila se u něj a chvíli ho pozorovala.

„Co se děje, Ale?“

Podíval se na ní skoro až vražedně. Pak jen pokýval hlavou ze strany na stranu a dál držel dvířka levou rukou.

„No tak! Co se děje? Seš naštvanej, že si podělal tu písemku. Z toho si nic nedělej. To se stává!“

„To není tou písemkou. Ta mi je teď volná. Nemohla by ses zajímat o někoho jinýho?“ vychrlil ze sebe nepříjemně.

„Jen klid. Já se jenom ptám,“ řekla polekaně a stáhla se zpět.

On otevřel opět dvířka od skříňky a rychle sbalil to, co ho vylekalo. Pak vzal svačinu a šel ven do altánku, který je uprostřed komplexu budov kvůli odpočinku a relaxaci.

Za pár minut se po Alexovi začala shánět Jess. Uvědomila si,že od něj potřebuje něco,co jí ovlivní tento zbytek týdne.

„Jo nevíte náhodou kam šel Alex.Celou dobu byl u své skříňky a najednou je pryč. Ten jediný si píše fyziku. Potřebuju od něj něco.“

„Já ho viděl odcházet. No spíš bych řekl prchat ven. Byl celej rudej. Ty se chceš učit fyziku? Ty si chceš půjčit sešit od Alexe? Co se děje Jess?“ Přitom se Jeff musel zasmát.

„Ale to bys Jeffe asi nepochopil. Tak nevíte, kde je?“

„Vždyť říkám. Šel ven do altánu. Jako obvykle,když má podobnou náladu.I když teď už ji dlouho neměl. Naposled to bylo, když prasklo to, že je bu…sorry gay, ale teĎ mi přijde, že je to z ničeho nic. Ráno byl celkem v poho.“

Jess rychle opustila chumel a mířila Alexovým směrem.

Pak trochu zvolnila, i když chtěla mít to setkání s Alexem za sebou. Měla ho i celkem ráda jako kamaráda. Ještě teď si pamatuje na to ne moc veselé období. Málokdo s ním dal řeč a to jen proto, že s ním taky v tu dobu skoro žádná řeč, ani nemohla být možná. Byl pro všechny tou dobou víc komunikační postrach než člověk. Jess si sešit od něj půjčit musela, co jiného jí zbývalo.

Cestou si promýšlela, jak ho o zmiňovaný sešit požádá.

„Mám říct: Ahoj Alexi, potřebovala bych se naučit na písemnou práci z fyziky a můj sešit je neznámo kde. Mohl bys mi půjčit tvůj. Vrátila bych ti ho do zítra. A to asi nepůjde. On by se zasekl u slova Ahoj s otázkou, proč tak mile a je konec. Co takhle, půjč mi sešit s fýzi, vrátím ho zítra. To by asi taky nešlo. Jestli je to opravdu to, co se dělo, když se to veřejně provalilo, tak v tuhle dobu se mu škvaří mozek bůh ví čím a nevěděl by, co je to fýza a o fyzice ani nemluvě. Mám nápad, co mu ho prostě vzít. Když mě chytne, tak řeknu, že ho vrátím zítra. A je to.“

Došla do zahrady. Naproti ní byl altán. Nebyl zrovna nejkrásnější, ale byla to tady v okolí školního dvora asi nejkrásnější věc, kterou kdysi nechal postavit děda ředitele, který tu vládl už před mnoha lety. Vkus musel mít určitě zajímavý, ale určitě nebral

ohled na změnu stylů, kultury a teenagerů. U něj seděl Alex a pojídal svačinu. Byl opět v jednou ze svých divných transů. Na uších sluchátka a něco si poslouchal. Fýza ležela na stole. Jess šla velice opatrně. Už tam skoro byla. Už po něm sahala. Už ho drží v ruce a dává se na rychlý útěk.

„Héj. Kkám běžíš s tím sešitem. Vrať se."

Jess se otočí a jen pokřikne, jak měla v plánu : „Vrátím ho zítra!" a byla v trapu. Jen otevřel ústa a zíral na utíkající postavu s jeho sešitem v ruce. V ruce měl zmuchlanou fotku a díval se na ni jako na vraha. Pak se nechápavě otočil zpět a dál si jen tak pojídal. Za pár minut si k němu sedl Calvin a chvíli si o něčem povídali.

Konečně viděl Alex někoho, kdo mu zlepší náladu. Usmál se na něj a začínal vypadal klidnější. Uvnitř svého srdce cítil, i kdyby Calvin nebyl jako Alex, tak jejich přátelství, které se časem upevní, bude na dlouho.

Čas se dostal ke čtvrté s vypětím sil. Před redakcí nikdo nebyl. Jen Alex. Za chvíli se k ní přišourala Jess. Pohled na ní říkal téměř vše. Byla unavená a oči se jí zavíraly při sebemenším pohybu.

Sedla si na židli v redakci a nečekala na Alexovi řeči.

„Můžu se zeptat, co se ti dnes dopoledne stalo. Byls nějakej divnej."

„Jess, prosím, neptej se. Už jsem se uklidnil a nechci zase působit jako nevyrovnanej blb."

„Nejsi nevyrovnanej blb, jsi jen… nevyrovnanej. Dobrá nebudu vyzvídat. Hlavně, že už je ti líp. Kde jsi vzal klíče?"zeptala se unaveně.

„Půjčila mi je Carla!" odpověděl s menším úsměvem, ale zároveň mírně konsternován.

Toho si Jess všimla a musela se zeptat, co se děje.

„Před chvílí jsem mluvil s Calvinem. Prý by mi pomohl s tou opravnou písemkou z literatury."

„To je od něj milé, že," řekla a usmála se dívajíce se skrz prosklené dveře na plakát nového čísla školních novin.

„Je to od něj hezký, ale pro mě to bude mnohem horší. Šprtat se literaturu a přitom se dívat na Calvina. To asi nezvládnu."

„To je fakt," rezignovaně odpověděla Jess a opřela si hlavu o ruku.

„Co je vůbec dneska s tebou. Vypadáš jak bez energie."

„To víš. Já byla se Sam, Annou, Carlou a klukama v jedný putice, kam nás pozvala Taylor. Ta je tak ukecaná. Vůbec nevypadá jako ta, o který mi říkala Anna. Prý je strašně klidná a introvertní. Haha. Ta byla schopná sbalit čtyři číšníky z pěti, co tam pracujou. Dostala by i toho posledního, ale byl nějak víc zabedněnej než je v optimu vnímání. Pak, když zmákla číšníky, začala si obtáčet kolem prstu TJ. To rozčílilo Annu a tak odešla. Pak přišel na řadu Jeff a to vypudilo Carlu. Asi ho má ráda. No a když začala dorážet na Tea, tak jsem odešla já, protože teprve včera jsme pohřbili Alici a on dělá, jakoby uplynulo celý století. Ještě včera byl na zhroucení a dnes si začne s někým, kdo musí být ulítlej na Pink a to ještě v době, kdy měla blond-růžový vlasy. Nic proti Pink. Je dobrá, ale u Taylor mi to nesedí. Celou tu dobu se vytahovala. Já bych ji neříkala Taylor Paxová, ale spíš Miss Pěkná Potvora. Pak jsem si vzpomněla na to tvé ve čtyři v redakci a šla jsem za tebou. Jen doufám, že tě Taylormánie nechytla tak jako ostatní."

Alex mlčel a pak, když jeho mozek zpracoval dostupné informace, mohl odpovědět: „Mě nehrozí Taylormánie. Mě spíš chytne Creantománie než Taylormánie. Mám

v hlavě dokonalej chaos. Chci přijít na vše. Chci vědět, kdy přijde můj čas natáhnout bačkory. Chci vědět, jestli je nějaká šance tomu zabránit. Chci to rozlousknout. Co se stalo se Sam?“

„To ani vlastně nevím. Zmizela jsem odtamtud tak rychle, že jsem ji ani nezaregistrovala.“

Díky tomu, že na schůzku přišel jenom Alex a Jess, mohla se bez problémů zrušit. Oba toho využili a pokoušeli se shrnout vše, co měli. Už mohli zcela jasně říci, že úmrtí budou dál, pokud se tomu nějak nezabrání. Na hlavní silnici se oba rozloučili a každý šel svým směrem domů.

Jess se uvelebila na gauči a díky únavě brzo usnula. Alex ještě chvíli trpěl pod náporem hlasivek své sestřenice a pak ji jedním rázným hodem polštáře na chvíli umlčel.

Noc byla opět jasná a na nebi svítilo tisíce hvězd. Maják na kopci ozařoval svým světlem jezero a hluk s postupem času utichal.

Jeff vyšel z domu a jeho kroky ho vedly přes hlavní ulici na jih a pak lesní pěšinkou. Zastavil se rozdýchával se. Chtěl si trochu zaběhat. Při tak vlahé a čerstvé noci, to přeci jinak nešlo. Mezi větvemi se proháněl vítr, to byl jediný zvuk poblíž.

Jeffovi uši něco zaslechly. Znělo to jako funění, jako když za ním ve tmě někdo běží. Slyšel, jak něco rozráží vítr. V dálce na cestě uviděl tři černá zvířata přibližující se k němu neskutečnou rychlostí. Zastavili se asi dva metry před ním. On je viděl a věděl, že oni vidí jeho, a že vědí, že tam je. Nehýbal se, ale cítil, že si tím nepomůže. Otočil se a běžel. Slyšel je za sebou. Nevnímal půdu pod nohama. Nevnímal cestu, po které běžel. Seběhl z ní a snažil se je setřást. Obloukem se vrátil na cestu. Prudce se zastavil a zhluboka dýchal. Už nemohl. Chvíli bylo ticho, ale pak je zase zahlédl mezi stromy.

Doběhl k majáku. Zabouchal na dveře, ale nikdo tam nebyl. Světlo nahoře stále svítilo a tak tu někdo musel být. Zabouchal znovu. Otevřely se a Jeff viděl starého člověka.

„Prosím, pusťte mě dál. Honí mě tři divocí psi a nemůžu se jich zbavit.“

Starý muž mu rukou pokynul. Jeff vstoupil a už se hnal nahoru ke světlu. Zastavil se a viděl dveře stále otevřené. Prosil tedy staříka, aby dveře zavřel, ale ten vypadal, že ho neslyší nebo nevnímá.

Jeff se k němu vrátil a uviděl jeho ohryzané tělo. Krev byla všude kolem, ale psi nikde. Poodstoupil, protože se nedokázal dívat na zohavené tělo. V tom to zaslechl. Mlaskání a vrčení. Byli za ním. Rychle vybíhal schody a oni se hnali za ním. Byli velmi hbití. Doběhl nahoru,ale nestačil zavřít dveře. Vrhli se na něj a začali ho škrábat a kousat. Zakrýval si oči rukama,ale cítil jak mu strhávají oblečení a dostávají se mu k holé kůži a masu.

Zpocený se posadil na svou postel. Naštěstí to byl sen. Napadlo ho zavolat Carle. Uvědomil si, že se k ní nechoval moc dobře. Msto nějaké úcty se nechal celou tu dobu ovládat tou novou dívkou. Telefon zvedla a souhlasila s tím, že k němu přijde. Přitom ji řekl, že ji má opravdu moc rád.

To bylo poprvé, co jí někdo řekl něco tak krásného. K Jeffovi to byl jen kousek. Carla chtěla být už v Jeffově objetí a tak si to zkrátila přes hřbitov. Na stromě houkala sova a trochu se ochladilo. Carle to nevadilo. Hřála ji láska a pocit naplnění. Jak se tak sunula po hřbitově, došla ke stromu. Byl velký, silný a plný zdravé energie. Když byl za ní, zaslechla vzlykání. Plná pocitu konání dobra se vrátila ke stromu. Pod ním seděla holčička a brečela.

„Co se ti stalo děvčátko? Co že tu sedíš tak sama a opuštěná?“ zeptala se s citem.

Při těchto slovech děvče přestalo brečet a kouklo se na Carlu. „Ty jsi Carla, viď.“

„Jak víš, jak se jmenuju. Ty mě snad znáš?“ Byla překvapená.

Obličej pokažený slzami a pláčem se změnil v odporný zjev. Úsměv od ucha k uchu byl mrazivý, až se Carla lekla. Děvče se postavilo. Už to nebylo to jemné stvoření. Z úst jí pomalu vypadaly všechny zuby, vlasy zešedivěly a kůže se pomalu scvrkla. Před Carlou stála odporná, opravdu odporná babice a sápala se po ní.„Zabiju tě, zabiju tě!!!“ ozývalo se z jejích úst. Carla pomalu odstupovala. Utekla by, ale nevěděla, jak by babice zareagovala. Zastavil ji až náhrobek. Tedy skoro zastavil. Carla o něj zakopla a volným pádem dopadla přímo do bláta. To už stvůra byla skoro u jejích nohou.Carla je stáhla. Zvedla se a dala se na útěk. Doběhla ke zdi. Za sebou stále slyšela šoupání a funění. Neměla čas hledat východ a tak poodstoupila, rozeběhla se a vyskočila na zeď. Pak dolů a po silnici a je u Jeffa.V duchu si řekla, nechám si to pro sebe, třeba se mi to jen zdálo.

Jeffovi opravdu nic neřekla. Jen se k němu přitulila a nechala se od něj zahřívat.

Stála na kopci a pod sebou měla celé Laketown. Stromy, lidé, prostě vše. Cítila jejich energii. Sálala z každého živého tvora k ní a proudila do jejího těla. Připadala si tak silná a v bezpečí. Slunce jí hřálo do obličeje a ona chtěla vzlétnout, ale nemohla, tak alespoň zdvihla ruce a vychutnávala si ten okamžik.

Tam někde dole je ten, co ji má rád a ona má ráda jeho a teď už nejen jeho, ale každého.

Ráno bylo téměř jako probuzení v ráji. Cítila jeho teplo a nedokázala se od něj odpoutat. Dotkla se jeho pokožky a pak mu přejela přes jeho holou hlavu. Líbil se jí. Vypadal tak drsně a přesto byl tak něžný. Dala mu pusu a on se probudil. Usmál se a začal ji líbat.

„Počkej, teď ne. Mám žízeň a musím si odskočit,“ pošeptala mu do ucha a rychle na sebe něco hodila. Jeho rodiče teď nebyly doma a jejich dům byl přímo extrémní. Patřili k lepší vrstvě lidí. Dole potkala Joshe, který právě přišel z nějaké noční akce. Ani jeden to neokomentovali a šli si každý po svém. Josh si vzal džus a sedl si k televizi. Právě běžely na jednom programu místní zprávy.

„Nejprve jedna smutná zpráva. Dnes ráno bylo nalezeno tělo osmnáctileté studenty Samanthy Lakeové. Zpočátku bylo velmi…“ Josh přepnul na hudební stanici.

„Vrať to tam, rychle!“ zařvala Carla a sedla si vedle něj.

„….nalezené tělo. Na místě nebyla nalezena hlava oběti. Díky jistým předmětům a dokladům jsme mohli jen hádat, že jde o tělo slečny Lakeové. To nám řekl vyšetřující detektiv Thomson. Dále oznámil, že si je jistý, že nešlo o sebevraždu a tudíž ve vyšetřování bude pokračovat. To je zatím vše. Pro Místní televizi Amy Stuartová.“

„No tak to je…“ řekl Jeff, který před chvilkou sešel ze schodů.

„Musíme mluvit s ostatními.Hned.“ Jen ztěžka ze sebe dostala Carla.

„Já bych spíš řekl, že musíme hned do školy. Jinak bude průšvih,“ a ukázal na hodiny.

V té budově jménem střední škola byl docela ruch a to i přesto, že byla hodina. Všude si každý povídal o tom, co se mohlo stát. Jeff a Carla to pochopili záhy. Po chodbě si to právě štrádoval vyšší muž v šedém obleku. Vypadal velice vážně a jeho kroky mířily do třídy vedle právě stojících Carly a Jeffa. Za ním pospíchal o něco menší muž v džínech a plastikovým kelímkem s kávou v jedné ruce a v druhé měl papírové desky.

Jeff i Carla šli do své třídy. Všimli si,že tam je podezřele málo lidí. K jejich zděšení chyběla Jess, Alex, Jeff, Anna, Teo, TJ a Taylor.

„Konečně jste přišli. Máte jít oba do učebny číslo padesát jedna. Chce s vámi mluvit nějaký detektiv Thomson. Rychle tam jděte," řekla se známkou nervozity učitelka Historie.

„Co nám chce?" řekla Carla, když oba opustili třídu.

„Nemám tušení. Třeba nás chce vyslechnout kvůli Sam." Znělo to hodně zvláštně, když to řekl nahlas. Tohle ho napadlo, když poprvé viděl toho chlapíka v šedivém obleku.

Zaťukali na dveře a čekali, až je někdo vyzve ke vstupu.

Otevřely se a mladý zbrklý muž, ten s kafem a deskami, je pustil dál. Bylo na něm vidět, že je asi poprvé u něčeho takového. Ještě mu teklo „mléko po bradě" a tak to nesl trochu jinak. Bral to citlivěji než ostřílený detektiv vedle něj.

Detektiv seděl u školního stolu a svým pohledem z okna říkal vše. Horní část svého šedého obleku měl položenou na židli vedle něj a právě hypnotizoval strom za oknem.

„Tak vy jste Jeff Green a Carla Sternová?"

Ani nečekal na odpověď a ukázal namířeným prstem na židli před ním. Vyberte si, který chce začít."

„S čím … začít?" zeptal se Jeff. Tušil, o co mu asi jde, ale čekal, že se představí a řekne, proč tu je.

„S výslechem. S čím asi. No tak třeba vy, pane Greene. Sednout a slečno Sternová, vy si běžte sednout do vedlejší místnosti k ostatním kamarádíčkům."

Když se dveře za Carlou zavřely, opět promluvil.

„Ryane, kde je ten spis?" Houkl na svého podřízeného a zapíchl do něj svůj temný pohled.

Mladý policista rychle vyskočil ze své židle a začal se prohrabávat spisy. Pak jeden nervózně hodil na stůl před detektiva a sedl si zpět na své místo.

„Dobře. Celé tvé jméno je Jeffrey Adam Green."

„Jo!" řekl briskně Jeff.

„Příště čekám odpověď ano. Jo si nech pro kamarády!"

„Jo, pardon tedy ANO!"

„Řeknu to přímo. Dnes brzy ráno se našlo tělo Samanthy Rachel Lakeové. Jsem tu, abych přišel na to, kdo měl nějaký sebemenší důvod udělat to. Můžeš mi říci, jestli si to byl ty?"

Tohle bylo tak absurdní a pro Jeffa byl tento způsob, jak od něj chce detektiv dostat informace, naprosto nevyhovující, ale co mu zbývalo. Detektiv vypadal, že by ho mohl zabít, kdyby mu neodpověděl, a přitom by ještě dokázal udržet ledovou tvář a okřiknout svého pomocníka, že mu do kafe nedal cukr navíc.

„Já to nebyl!" řekl Jeff nakonec.

„To říká každý, ale nakonec se přizná i ten, který to doopravdy neudělal. Já to z tebe dostanu."

Jeff začínal rudnout.

„Tak jinak. V jakém vztahu jsi byl se Sam Lakeovou?"

„Jen jsme byly přátelé!"

„Přátelé. Hmm. Nikdy si ji nechtěl sbalit?"

„Jak to myslíte, detektive?“

„Nedělej hloupého. Vím o tobě vše. Si drsňák. Kluk, kteréj to má rád tvrdý. Takže ty mi tu tvrdíš, že jsi ji nikdy nechtěl, ty víš co. Nikdy tě to ani nenapadlo. Nikdy si na to ani nepomyslel?“

Jeff si vzpomněl na rozhovor s Tomem. Kdy Tom zmínil to, že je Sam lesba, což se ale o pár dní později úplně vyloučilo. Nechtěl tohle říkat tomu oplzlému detektivovi, který určitě touží potom dostat z něho kde co.

„Ne. Nikdy jsem na to ani nepomyslel. Mám přítelkyni a mám ji rád,“ řekl aniž by víc přemýšlel. Teď si to plně uvědomil. Carlu má opravdu rád. První cit, který je pravý a nefalšovaný.

„Kdy jsi viděl naposled slečnu Lakeovou?“

„Bylo to včera. Byla s námi v jedné putice a jestli si dobře vzpomínám. Odcházela pár minut po Jess. Toť vše.“ Vzpomněl si konkrétně na včerejší den. Po odchodu holek nejprve odešel TJ. Musel jít sportovat. Pak odešel Teo. Volala mu matka. Nakonec tam zbyla jen Taylor a on. Odcházeli společně. Chtěla poznat Laketown a tak šla s ním. Šli po silnici k domu, kde bydlel. Už viděli bílou zeď, když se to stal.

Taylor se zastavila a náhle řekla něco, co Jeffa trochu šokovalo.

„Víš, že si fakt sexy.“ To bylo ještě normální. Odpověděl, že i ona je sexy. Na to se do něj pustila naplno.

„Chci to. Teď, hned, a tedy.“ To ho už překvapilo. Díval se na ní a nechápal to. Vždyť ho zná pár hodin. Ucítil ruku na svém těle a náhle ležel na mokré trávě.

„To snad nemyslíš vážně,“ křikl. Vstal a snažil se rychle zmizet. Bylo mu jedno, že ji nechává za sebou. Chtěl být doma. Zapomenout na to, co se stal. Nemohl to říci. Nemohl se o tom zmínit. Začal by se moc vyptávat.

„Dobře. V noci, kolem jedenácté, si náhodou nešel kolem domu, kde bydlí Sam?“

„Ne, nešel. Byl jsem doma. Mám i alibi. Byla se mnou Carla. Klidně se jí zeptejte.“

„OK, můžeš jít. Zavolej mi slečnu Sternovou.“

Po výměně na židli usedla Carla.

„Tak Carlo,“ řekl s malým úsměvem na tváři.

„Já to nebyla,“ řekla rychle Carla.

„Já vím, že jsi to nebyla. Jeff, tvůj přítel, mi řekl, žes byla u něj.“

„Opravdu ….tak to je asi pravda,“ řekla s radostí ve tváři Carla. Uvědomila si, že k němu šla v noci. Od Jeffa se v rychlosti dozvěděla, že se ho ptal, co dělal kolem jedenáctý. To byla někde mezi hřbitovem a Jeffovým domem. Dům, kde bydlí Sam je od této trasy nedaleko. Teoreticky to mohla stihnout. Stačilo uhnout z naplánované cesty, jít do domu Sam. Udělat to. Odtáhnout tělo do lesa, zbavit se hlavy, někde ji zakopat, a pak jít za Jeffem. Tohle mu říci nemůže. Byla by obviněna. Nikdo ji neviděl. Nemusí to říci. Ona má svědomí čisté, ale ten detektiv by to převrátil proti ní. Radši bude mlčet.

„Copak, že se tak raduješ?“ zeptal se detektiv. „Bylo na tom něco legračního?“

„Ne. Jen …to je jedno.“ Náhle jí připadalo divné rozpovídávat se o vztahu mezi ní a Jeffem. Její duše se ale mohla radovat dál. Pokud něco vedlo detektiva říci tvůj přítel, tak asi to, jak o ní Jeff mluvil. Určitě ta noc, kterou spolu strávili, znamenala víc než jen něco vyvolané náhlým pocitem úzkosti.

„Dobře. Tak teď k věci. Kdy jsi viděla Sam naposledy?“

„No, myslím, že to bylo v té hospodě na hlavní ulici, co se jmenuje U Mrtvého Koně. Mrtvo tam ale rozhodně nebylo. Pozvala nás tam všechny, ale možná raději chtěla pozvat jen kluky. Nás, holky, docela slušně ignorovala.“ Zastavila se a v hlavě nechala projít celé odpoledne znovu. „Vlastně, tak úplně ne. Jednou či dvakrát se nás i na něco zeptala. Poté, co odešla Anna, kvůli Taylor, která začala trochu víc dorážet na TJ, jsem odešla já. Bylo to z úplně stejného důvodu až na to, že si začínala obtáčet kolem prstu Jeffa.“

„Kam jsi šla od Mrtvého Koně?“ zeptal se dychtivě detektiv a uvolnil si první knoflík u své modré košile. Pak se natáhl pro kafe z automatu a usrkl. Jeho oči se opět upřely na Carlu.

„Odtamtud jsem šla domů. V noci mi pak volal Jeff, abych k němu přišla a tak jsem k němu šla.“ Odmlčela se. Nechtěla říkat detektivovi tu příhodu na hřbitově.

„OK. To je prozatím vše. Můžeš jít a zavolat mi dalšího.“

Na její místo se posadila Jess.

Detektiv ji nejprve sjel očima a pak se zase trochu napil kávy.

„Stejná otázka. Kdy jsi viděla Sam naposledy, a co si dělala po celou noc?“ Už ho ty otázky začínaly nudit.

„No. Byla jsem si a s kamarády v hospodě U Mrtvého Koně. Nebyla jsem tam dlouho. Nelíbilo se mi chování Taylor. Vypudila přede mnou Annu a Carlu. Mě pak naštval hlavně Teo. Nechci tady říkat, proč.Stejně už asi tušíte, o co šlo.“

Detektiv zakýval hlavou na souhlas.

„Odešla jsem pár minut před čtvrtou. Cestou domů jsem si vzpomněla, že Alex Sealand svolal naléhavou schůzi našeho klubu.“

„Vašeho klubu?“ Tohle ho zajímalo. Drobnosti, detaily a hlavně něco, čeho se mohl chytit.

Jess si v mžiku uvědomila, že málem prozradila to,proč ten klub vznikl. Nedalo se ani říci klub, ale něco jako klub to klidně mohlo být. Mohla ho nazvat Klub těch, co brzo umřou, ale tohle mu opravdu nemůže říci. Nemůže říci nic, co se nějak týká Creanta. „Je to klub, ve kterém….ehm…si navzájem pomáháme s předměty, víte. Takový malý doučovací kroužek,“ řekla nervózně a usmála se.Nervozita s ní pořádně cloumala a Jess si byla jistá, že tohle detektivovi neunikne.

„To je zajímavé. Takže doučovací klub?“

„Jo!“ odkývla to Jess. „Že by přeci jenom svitl plamínek naděje,“pomyslela si.

„Tak, co bylo dál?“

„Šla jsem do školy. Našla jsem tam Alexe, ale díky tomu, že nikdo jiný nepřišel, tak jsme šli oba domů. Pak už se nic zvláštního nedělo. Opravdu!“

„Jo, jo. Pošli mi sem dalšího,“ řekl chladně detektiv. Začínal se nudit. Jeho nálada se ale zvýšila, když do třídy vstoupil Alex.

Bylo to tím, že mu před dvěma hodinami na jeho stole skončilo pár fotek, které ho dost zaujaly.

Alex si sedl a už teď začínal rudnout. Nedokázal se pořádně soustředit a stále uhýbal pohledem.

„Můžeš mi říci něco k tomuhle,“ řekl s úsměvem a hodil před Alexe první fotku.

Alex ještě více zrudl. Někdo ho vyfotil se strážníkem Bentleym. Vcházeli právě do jednoho domu. Nedokázal si nic vybavit. Proč to na něj detektiv vytahuje. Vždyť tohle se smrtí Sam vůbec nesouvisí.

„To..já…“ Nemohl vymyslet nic, co by mohl prezentovat před tak záhadným mužem jako byl detektiv. Bylo mu trapně. Nechtěl o tom mluvit.

„Teď na tom nezáleží,“ řekl překvapivě detektiv a jeho úsměv na tváři říkal vše. Byla to hra. Chtěl ho dostat tam, kde teď byl, zmatený, nesoustředěný, nervózní. Stačilo málo, aby ho detektiv měl v hrsti. Teď byl Alex schopen přiznat se i k potopení Titanicu, ubýváním ledovců na Antarktidě a k mnoha dalším věcem.

„Co takhle tohle,“ řekl dále detektiv a před Alexem skončila druhá fotka.

„Rozhodně si se mnou hraje.“ Zamyslel se Alex, když uviděl fotku, na které bylo tělo mrtvé Sam. Co na tohle má říci? Rudou barvu ve tváři nahradila bílá barva zdi.

„No pověz. Máš mi k tomu hodně co říkat. Našla se společně s tou druhou fotkou v koši!“

„To ne. To není pravda. To přeci…já blbec ji vyhodil do koše. Já jsem ale pako. Teď si myslí, že jsem nějaký úchyl, co spí s policajtama a zabíjí kamarádky. Ke všemu si vede deník a vše důkladně fotí. No príma.“

„To já nefotil. Já s její smrtí nemám nic společného. To musí být bouda.“

„Jak je to tedy možné. Podle otisků prstů, které jsme rychle nechali udělat, jsou na tom jen a jen tvé.“ Zatvářil se při tom velice vznešeně. Spíš to mělo vypadat jako věta vítěze. Tak a teď tě mám. Z toho už se nedostaneš. Půjdeš hezky pěkně za katr.

„To je přeci nesmysl. Já měl ve skříňce jen jednu fotku a tu mi tam stejně někdo dal. Pak jsem ji vzal a hodil do koše. Někdo musel jít, vzít ji z koše. Přidat k tomu fotku Sam a dát to policii,“ zamyslel se. Nemohl to říci, ale mohl mu říci své alibi. Alibi pevné jako skála.

„Mám Alibi. Od čtyř asi do půl páté jsem byl s Jess. Dosvědčí vám to.“ Jeho tvář už nebyla tak bílá. Něco mu dodalo energii. „Pak jsem byl od páté doma. V osm odešla teta se strýcem na večeři. Hlídal jsem mou sestřenici Audrey. Kolem deváté za mnou přišel Calvin a nabídl se, že mi pomůže s literaturou. To trvalo asi do desíti. Pak jsem šel uspat Audrey a pak, protože Calvin byl stále u nás doma, jsme si spolu povídali o různých věcech. Pak přišla teta a strýc a já vyprovodil Calvina. Šel jsem poté spát a probudil se kolem čtvrté. Vedle totiž strašně štěkal pes. Usnul jsem asi za deset minut a spal až do rána.“

Skončil vyčerpaný. Ruce měl volně položené na lavici. Nechvěly se a byly svěží. Tohle byl pro Alexe bod. Když opustil místnost, připadal si lehký. Bylo to něco úžasného. Ještě nyní si vybavuje tu detektivovu tvář. Bylo to něco nepopsatelného. Teď by byl schopný vysmát se Creantovi. Poslat všechny ty nechápající tvory někam. Postavit se hordě chlapů, co muže jako je Alex mlátí. Ten pocit byl povznášející. V kapse nahmatal něco tvrdého. Byla to fotka s Bentleym. Asi ji sbalil, když vítězně opouštěl místnost.

Na chodbě se nadechl a vstoupil do vedlejší třídy, kde seděli ostatní. Další na řadě byl TJ. Přišli podobné otázky, ale také podobné odpovědi.

Nakonec šla k němu Taylor. Odpovídala s přesností na vše, co po ní detektiv chtěl. Nemohla se zmínit o té věci s Jeffem. Ještě nikdo jí neodmítl. Kdyby se to rozkřiklo, měla by po svých plánech. Musela si to nechat pro sebe a modlit se, aby se o tom Jeff nezmínil. Jediné, co tedy mohla říci detektivovi nového, bylo, že potkala Sam na hlavní ulici asi o hodinu později. Šla prý něco koupit.

Detektiv se nedozvěděl nic, co by ho mělo odrazit ode dna temnot. Jediné, co věděl, bylo to, že z nich to nemohl nikdo udělat. Každý měl bytelné alibi.

Dokonce ho napadlo, že by za její smrtí mohli stát všichni dohromady, což bylo absurdní. Tedy hlavně poté, co poslední, kdo viděl Sam, byla Taylor. Musel po rozhovorech volat rodičům zúčastněných, kde se dozvěděl to, kdy kdo přišel domů. Každý přišel někdy jindy.

Byla to ta jako noční můra. Netrvala ale věčně. Po další hodině, měli krátkou diskusi se svou něco jako třídní. Byla to samozřejmě slečna Keynová. Dostala se k ní možnost jet na pár dní k Niagarským vodopádům, společně se svou třídou pak absolvovat výlet do Toronta v Kanadě a vyhlídkovou plavbu po jezeře Erie s úžasným pohledem na Niagarské vodopády.

„Tak třído.Mám pro vás v tento smutný den potěšující zprávu.Za týden pojedeme na exkurzy, která bude trvat čtyři dny.Bližší informace vám řeknu zítra."

Odpoledne se všichni konečně dostali ze školy. Byli částečně zdrceni a částečně zmateni. Každému tanulo na mysli, kdo mohl Sam zabít.

Alex, jako jediný, cítil něco jiného. Někdo ho vyfotil, musel ho tedy sledovat a musel vědět, že má něco s tím poldou. Musel vše pečlivě promyslet. Musel vyfotit tělo Sam a pak se musel ve vhodný okamžik dostat k tomu odpadkovému koši. Musel čekat, až odejde a pak tu fotku musel vytáhnout a dát ji společně s fotkou Sam někam, aby je Thomson našel a použil proti němu. Alexův mozek teď pracoval na sto dvacet procent. *„Musel to být určitě někdo, koho znám."* zamyslel se.

V tom se zastavil a podíval se na ně. Podíval se na své přátele.

Nejprve na Annu. Zdála se zmatená, ale ta by to přeci neudělala. To by prostě nemohla. Jess toho pravděpodobně taky nebyla schopná. Věřil jí. Pak pohlédl na Carlu a očima rychle přejel přes TJ, Jeffa a Tea. Zdáli se být stejně tak vinní jako nevinní a pak tu byl Calvin. Nevěděl na čem vlastně s Calvinem je. Povídá si s ním, ale přesto ho zatím moc dobře nezná. Vždyť je to teprve pár dní. Nevěděl to a tudíž ho mohl stejně dobře obvinit jako nechat bez viny.

Pak si uvědomil, že na něj všichni hledí.

„Co je ti Alexi?" zeptal se TJ.

„Nic…to jen, že…Tak a dost." Náhle vybuchl. Vše se v něm zpřeházelo a muselo to ven. „Kdo dal tomu detektivovi tu fotku?"

Všichni ztuhly a chvíli na něj zírali.

„Jakou fotku," zeptala se Anna.

„Jakou fotku…..no tak lidi. Fotku mrtvé Sam," křikl nervózně.

„Mrtvé Sam……," zopakoval Jeff. „…..Co si sakra myslíš?…..Že jako někdo z nás ti dal detektivovi fotku Sam a hodil to na tebe……" Jeho hlas se postupně zvyšoval. Cítil se napadený a uražený.

„To přesně myslím," Alexův hlas se třásl a ruce se mu klepaly.

„Co si proboha myslíš. Co bychom z toho měli? Proč bychom to dělali. Si paranoidní…" zařval Jeff.

Zdálo se, že je to počínající hádka mezi Alexem a Jeffem. Ostatní stáli poblíž a jen přihlíželi.

„A co když jo…co když jsi mu to dal i s tou druhou fotkou!!!"

„S jakou druhou fotkou. Si blázen a velkej!"

„S tou fotkou, kde já a …Proč bych ti to měl říkat….Vždyť mě stejně nesnášíš!"

„Kluci, přestaňte. Vždyť se to dá rozumě vysvětlit. Proč na sebe řvát a křičet a urážet se!" Anna se snažila oba uklidnit, ale zjevně se jí to nedařilo.

„Ty jeden blbe. Kdybych tě nesnášel…tak bych na to šel úplně jinak….než takhle….“

Oba stáli naproti sobě a řvali na sebe. V tom se mezi ně postavil TJ a tím je trochu zklidnil.

Alex přestával cítit zem pod nohama. Krev se mu řinula do hlavy neskutečně vysokou rychlostí. Musel pryč. Musel pryč a to teď hned. Nečekal na nic jiného. Ti naproti němu na něj koukali a něco říkali. On však nevnímal. Cítil se podvedený a nejprve pomalu odcházel a pak se dal na útěk. Za sebou slyšel kroky.

„Co mu do pr….. je. Takhle jsem ho ještě neviděl.“zašeptal TJ.

„No možný je, že mohl mít pravdu.“řekla Jess.

„Ty jsi na jeho straně?“křikl Jeff. „Tak si za ním jdi…no tak jdi si za ním a utíkej. Calvin už za ním také šel.“ Rozhlédl se po ostatních a dodal: „Kdo ještě touží po tom jít za Alexem, ať jde.“

Zůstal tam stát s TJ, Teem a Annou.

V ten okamžik měl chuť ho zabít. Zlo v něm převládlo.

Právě teď se váhy dobra a zla začali mnohem více přiklánět ke zlu. Síla, se kterou mohli bojovat, oslábla. Za pár dní se některé trhliny sice ztratily, ale i tak některé zůstali a ten, kdo pracoval pro zlo, se mohl radovat a dál pokračovat.

10 Mrtvá královna ožívá

Z kalendáře rychle odpadávaly papíry s čísly dnů, až přišel konečně ten den. Časně ráno už první studenti postávali před školou a jak čas plynul, každý mohl vidět, co se děje mezi těmi, co mají držet spolu.

Přes tu dobu se po škole rozlétla informace, že tu existuje skupina lidí, co prý spolu učí, ale jak rychle ta zpráva letěla, tím rychleji oni členové dokazovali, že žádný takový klub není.

Carla šla pomalu. Nikam nespěchala. Hlavu měla plnou snů o dokonalé budoucnosti s Jeffem. Ten, protože se Carla nepostavila za něj, ale zůstala neutrální, jí dával jasně najevo, že teď s ní mluvit nebude. Carla začínala pochybovat, že jí má rád, a trápila se.

Když zabočovala k hlavní cestě ke škole, šel naproti ní Jeff. Ani jeden z nich se na sebe nepodívali.

Další přišel Teo. Podíval se na Carlu a postavil se k Jeffovi. Začali se o něčem bavit.

Po Teovi dorazil TJ. Přijel vlastním autem a z něj vylezla Anna a Taylor. Přičemž se Anna stále dívala na TJ a on na ní. Byla to jediná dvojce, co stála na stejné straně barikády a jejichž vztah ani neuvadal, a ani nezůstal stát na jednom místě. Bylo to na nich vidět.

Pak přišla Jess. Sice sama, ale jak bylo jejím zvykem. Mohla se postavit na jakoukoli stranu. Za tu dobu se usmířila jak s TJ, Annou a Teem, ale i s Jeffem. Jinak by to nebyla ona.

Už tu byli téměř všichni, když přišel Calvin. Ten vzniklý spor ho trochu blíže postavil do centra dění. Byl fakt, že tím se tím se částečně poničilo vznikající přátelství s Alexem. Zastavil se u Jess a o něčem se s ní bavil. Pak ztuhl. Za křovím si všiml Jeffa. Křoví bylo u cesty ke škole. Šel po chodníku směrem k již přistavenému autobusu. Calvin se otočil na druhou stranu. Tam šel Alex. Podíval se na Jess. Ta se dívala někam jinam. Zaťukal jí na rameno a ukázal před ně. Pootevřela ústa a sledovala, co se bude dít.

Jeff zrychlil. Alex taky. Každý chtěl být u autobusu dřív než ten druhý. Šlo každému jen o to, aby se na chodníku ke škole nepotkali, ale náhoda chtěla, že k němu přišli oba ve stejný čas. Oba dva se stejně otočili a každý na jedné straně šli k houfu lidí. Jeff zamířil doprava a Alex doleva.

„Jdu za ním," řekl Calvin Jess a nechal jí tam stát. Teď se musela rozhodnout. Nemohla být neutrální. Na jedné straně se na ní díval Jeff a výhružným pohledem jí doslova nutil jít k němu. Na druhé stál Alex a ztrápeně se na ni díval. Pak si všimla Carly. Jediná, co stála mezi nimi a nějak jí nic nenutilo jít ani tam, ani tam.

Oba dva jí sledovali a dívali se, jak směřuje ke Carle. Pak se koukli na sebe a navzájem se vraždili pohledy.

„Nevšímej si ho. Sice konkrétně nevím, co se stalo, ale já budu vždy stát na tvé straně," řekl Calvin a vytáhl z batohu čerstvé noviny. Podíval se na Alexe a ten už vražedně nekoukal po Jeffovi.

Oba nastoupili do autobusu a usedli vedle sebe. Calvin nějak nevnímal okolí začetl se do novin.

„Alex seděl u okna a díval se ven na chodník. Sledoval mraky, když ucítil dloubnutí. „Co je," hekl.

„Tohle by sis měl přečíst," řekl Calvin a podal Alexovi část novin a ukázal na článek v dolní části. Bylo to pouze malé shrnutí, ale říkalo vše.

NEHODA V KREMATORIU

V noci ze včerejšího dne na dnešek se stala nehoda, při které se vznítily uskladněné látky. Vzniklá požár zničil vše ve dvou místnostech, než byl uhašen. V první místnosti se nacházely pouze ony látky a nějaké další drobnosti. V druhé se bohužel nacházela těla lidí připravených k přímému pohřbení. Pozůstalým tak bude vyplaceno odškodné za ztrátu svých blízkých. Podrobnější informace v zítřejším výtisku.

„Co je na tom tak důležitého?" zeptal se Alex a podíval se na Calvina.

„Je to jen drobnost, ale když si vybavíš pár věcí, tak třeba, že Sam neměla zatím pohřeb. Až včera večer policie povolila pohřeb. Je to jen zvláštní, víš."

„Jasně. Lakovi mají teda smůlu. Někdo jim zabije dceru a oni ji ani nemůžou pohřbít," řekl potichu Alex a dál sledoval mraky za oknem.

Autobus, rozvrzaná kraksna hodící se akorát do šrotu, si to pelášil směr Niagara Falls. Nebyly zrovna nejblíže, ale ani to nebylo zase tak daleko od jejich města Laketown. Jenže i kdyby jste autobusem značky ŠROT jeli jen pár kilometrů, či pár mílí, připadalo by vám to jako v Jurském parku.Vyrazili za rozbřesku. Měli strávit celkem čtyři úžasné dny poblíž krajiny plné tajemství a krásné přírody. Už sám fakt, že jeli k Niagarám, byl s nádechem tajemna.

Jenže to bylo v tak brzkých hodinách každému jedno.

Vše se o trochu prodloužilo, když se autobus několikrát zasekl a nechtěl dál. Kromě této věci by vše bylo ještě o něco lepší, kdyby se jedné dívce, Paule Campressové, neudělalo nevolno. K vodopádům dorazili až v pozdní odpoledne. Cestou si totiž udělali zajížďku do James Townu. To místo si vynutila Taylor. Prý chtěla všem ukázat místo,kde žila, než se přestěhovala s rodiči do Evropy.

Anna neměla, co říci. Neznala svou sestřenici moc dobře. I když tohle jí připadalo dost přitažené za vlasy. Vždyť by jí o tom rodiče řekli.

Konečně se autobus zastavil u jednoho menšího hotelu poblíž vodopádů. Musel být postaven někdy v devadesátých letech, protože byl navržen a postaven v moderním

slohu. Při stavbě přízemí rozhodně nikdo nešetřil sklem. Před vchodem bylo uděláno příjemné posezení kolem zalesněných malých ploch. Dál od hotelu už nebyla ta přepečovávaná květena, ale normální listnatý les.

„Tak, teď se rozdělte do pokojů. Kluci mají čtyři pokoje a to tři po čtyřech a jeden po dvou. Holky pak mají k dispozici tři po třech a jeden po čtyřech. V nich strávíte celkem čtyři dny, tři noci. Rozmyslete si to a za pět minut přijdu a dám vám klíče." Vše už bylo skoro rozhodnuto. Už zbývaly jen dva pokoje pro kluky a Jeff, TJ, Teo, Calvin a Alex. Kluci se stále nemohli rozhodnout. Vyřešila to za ně ženská část třídy a to pouze jedna jediná.

„Hele já chci být blízko Taylor." Rozhodl se Teo. „To já chci taky," přidal se TJ a vzápětí i Jeff.

„Hele zeptáme se Calvina, jestli s námi bude na pokoji nebo Alexe."

„Alexe hned vynecháme. Nehodlám se s ním zase hádat kvůli nějaký blbovině," řekl razantně Jeff. Vzpomínka na tu hádku před týdnem ho přesvědčila. „Nechci, aby na mě zase házel nějakou špínu. Je schopný říci o mě, že jsem snad nějakej rasista a nenávidím gaye…." Odmlčel se. Ne rozhodně mu gayové nevadili. Tedy pokud neotravovali jeho život jako třeba pokusy o to ho sbalit. Pokud to není přílišný dotyk nebo přílišné povídání a jistých věcech, tak mu rozhodně nevadili. V tomhle směru Alexe oceňoval. Věděl, co může a to, co nesmí udělat, aby ho vyprovokoval k agresivitě, nedělal. To, že je gay přeci ale nebyl důvod, proč se s Alexem pohádal. *„No. A už je to tu zase. Už zase na to musím myslet. Sakra!"* zamyslel se Jeff.

„Dobrá. Alex tedy ne. Co Calvin?"navrhl TJ.

„Toho taky ne. Je moc tajemnej a nevím, na čem s ním jsem. Třeba by se mohl pokusit sbalit Taylor a to nemůžeme dovolit,"odpověděl Jeff.

„Ty poslyš. Nevadí ti náhodou každej na týhle planetě," zasmál se Teo.

„Ne,jen pár lidí a jen někdy. Teď je to zrovna Calvin a Alex. Příště to můžeš být třeba ty," usmál se Jeff.

„Takže domluveno!"

„Jo!"

Po pěti minutách se přihrnula Keynová, jak slíbila. „Tak, jak jste se dohodli. Ať z každé skupiny přijde jeden pro klíč od pokoje." Postupně se k ní nahrnuli všichni zástupci. Klíče mizely, až zbyl jeden.

„Kdo nemá ještě klíč od pokoje. Calvine jste s někým na pokoji?"

„Áno, dalo by se to tak říci." Jeho hlas trochu zakolísal. Pak se otočil a bylo mu jasné, že bude s Alexem. V jeho očích to byl docela fajn kluk. Být s ním na pokoji by neměl být problém. Nebude si připadat jak pod mikroskopem.

„Kde je vůbec Alex Sealand?" zeptala se nahlas Keynová a rychlým pohledem přes trávník a místní parkoviště se ho snažila najít.

„Viděl jsem ho támhle pod stromem,"a Calvinův zrak se tím směrem vydal. „Jo, ještě tam je."

„Takže s ním budeš na pokoji. Tady máš klíč," řekla a podala Calvinovi klíč s číslem 13. „Nevadí ti to číslo 13, že ne?"

„Ne, nevadí! Nevím proč!" řekl sebejistě. S těmito slovy se Calvin otočil ke stromu a šel za Alexem.

„By mě zajímalo, kdo na mě zbude. Celkem mi je to i jedno. Jen aby to nebyl Bas. Je strašně tlustej a dělá se mi zněj špatně. Á už slyším kroky. Už jsou skoro u mě.

„Ahoj Alexi. Seš se mnou na pokoji.“ zašeptal mu za zády Calvin. Nechtěl ho zbytečně znervóznit.

„Kdo to asi je? Podle hlasu by to mohl být Bas, ale podle zvuku šustění trávy by to moh být třeba Tony. Nebo bych mohl dopadnout jako na tom minulým výletě do New Yorku, kde jsem byl na pokoji s třídní a ještě jednou učitelkou. Bože, nechci, aby se to stalo znova.“ Pomalu se otočil. Vidět Calvina bylo štěstí. Pak si to uvědomil. Být s Calvinem na pokoji bude znamenat, že ho uvidí, až se bude převlékat. Bude s ním v jedné místnosti. Bude trpět při pohledu na jeho tělo. Určitě se začne potit. Když se ho na něco zeptá, znervózní a bude koktat. Bude mu trapně a zrudne. Třeba až bude ráno vstávat narazí na něj v koupelně. Už teď byl nervózní a zrudl.

„Pojď, začíná pršet a přece bys nerad zmokl.“ řekl s klidem Calvin.

„Máš pravdu. Už jdu.“ Zvedl se a šel za Calvinem.

„Máme pokoj číslo13. Nevadí ti to?“

„Ne, vždyť je to jedno, kde spíme. Hlavně když na nás nebude pršet a bude tam teplo. Pak nám přeci bude dobře.“ zasmál se Alex.Při pohledu na Calvina ho ale smích přešel. „Já to tak nemyslel!“ řekl rychle, když si uvědomil to, co řekl. Takhle to vyznělo téměř jako návrh.

„To jsem nemyslel! Nechal sis pod stromem věci,“ řekl s úsměvem Calvin a odcházel do hotelu.

Ty jedno malý, stupidní pako říkal si Alex, když se vracel pro batoh. Pak rychle doběhl Calvina a dveře se za nimi zavřely.

V parčíku u hotelu nezůstal nikdo. Kapky deště padaly na vše, co jim přišlo do cesty. Autobus se pomalu rozjel k odstavnému parkovišti pod hotelem. Světla zhasla, obloha ztmavla a měsíc vystřídal slunce. Hotel se rozzářil světly a ožil nočním životem.

„Co myslíte, co asi dělá naše bohyně?“

„Nemám tušení, ale mohli bysme se jít podívat.“

„To ať vás kluci ani nenapadne…,“ vstoupila s proslovem do pokoje Keynka. „…a teď všichni spát. Je pozdě. Zítra vstáváme brzo.

„Ale proč máme jít spát už v deset? Jsme přece už skoro dospělí.“

„Je dobře, že si řekl skoro dospělí. Pořád ještě nejste dospělí a já jsem stále zodpovědná za vaše zdraví. Tak a teď už si lehněte a dobrou noc.“Světlo zhaslo a byl klid.

Dveře pokoje 13 se otevřely a do místnosti se nesl pouze hlas slečny Keynové : „Alexi, Calvine! Zítra se brzo vstává. Takže Dobrou noc!“

Alex zmizel pod peřinou. Snažil se,co nejrychleji usnout.

Z koupelny se ozval zvuk sprchy a pak to přišlo.

„Alexi,spíš??“zaznělo ze sprchy. „Jestli ne, mohl bys mi přinést ručník. Nechal jsem ho na posteli. Díky!“

„To snad ani nemyslel vážně. Teď tam stojí,tam v koupelně, ve sprše a nahý a k tomu mokrý. Jenže jak s toho ven. Teď je příležitost ho vidět, ale, co když se to stane. To by nepřežil a musel by se asi zabít. Proč po mě sakra chce, abych mu přinesl ručník. Vždyť to ví!! Provokuje. To je jasná provokace. Když tam nepůjdu, tak mi určitě řekne, že jsem srab!“ Odhrnul deku a postavil se. Došel k jeho posteli a vzal z ní ručník. Cítil, jak se mu na čele vyrážel pot.

Stál před dveřmi koupelny. Otevřel je a on tam stál. Prostě si tam tak stál před sprchou. Alex natáhl ruku a ručník podal Calvinovi. Ten stál a začal se utírat. Alex chtěl odejít. Jeho mysl myslela na něco jiného.

„Počkej!“ozvalo se za ním.

Nedýchal a čekal na to,co přijde.

„Mohl bys mi utřít záda. Nedosáhnu si tam,“ řekl až s mrazivým klidem.

„Jak si tam nemůže dosáhnout. Vždyť je tak dobře udělanej a vysportovanej. I já to zvládnu bez pomoci. Jen si se mnou hraje.“ Zamyslel se. Než se nadál, měl ručník v ruce a před ním byly Calvinovy záda.

Když zalehl zpět do postele, nemohl nic dělat. Připadal si, jako kdyby do něj pouštěli elektřinu. Kdykoli zavadil prsty o jeho kůži, projela jeho tělem záplava nebezpečných vibrací. Teď už bylo po všem.

Calvin vstoupil do pokoje už oblečen. Tedy „oblečen“. Měl jen spodky. Alex se otočil ke zdi a snažil se usnout.

„Doufám, že jsem tě tím aktem moc neznervóznil,“ řekl potichu a klidně do nastávajícího ticha Calvin.

„Jestli tohle bude dělat Calvin celý výlet, tak to nejspíš nevydržím a… “ konečně usnul.

„Och Teo, jsem jen tvoje. Máš mě rád?“

„Ano a jak Taylor.“

„Řekni. Jak hodně mě máš rád?“

„Strašně moc tě mám rád. Skočil bych za tebou i do pekla.“

„Opravdu?“

„Ano. To myslím smrtelně vážně.“

Zem zakřupala a před Teem se otevřela zem.

„Obětuj se mi. Skoč.“

Teo se pomalu vzdálil, připraven skočit s rozběhem. Z puklin žhavých jako neutuchající vášeň se zjevila Alice. Byla to zase ona. Ta stará Alice. Její kudrnaté vlály v horkém vzduchu, ale on ji nepoznával.

„Nedělej to, vzpomeň si na mě. Na to, jak mě máš rád.“

„Kdo to je? Tu neznám. Co tu vůbec chce? Ať nepřekáží,“ křičel nesmyslně do prázdna.

Pomalu se rozeběhl a skočil. Jeho tělo chvíli letělo vzduchem, než začalo padat. Jeho zatemnělá mysl se vyčistila: „Alice, už jsem si vzpomněl!“ řval z plných plic. Marně. Oheň ho požíral. Ruce mu hořely a jeho myšlenky byly zlem pohlcovány. Řval bolestí. To ho probudilo. Na rukách cítil bolest. Můra se ztrácela a on si nevybavil, co se ve snu dělo. Se strachem v duši se posadil na dřevěnou postel pod oken, v pokoji v hotelu Niagara Angel. Trochu se protáhl. V krku cítil pálení a nepříjemné svědění. „Musím se jít napit.“ Vstal a vydal se ke dveřím. Na chodbě osvícené malými lampičkami na stěnách bylo ticho. Jeho chodidla se zabořovala do jemného koberce. Pomalu sešel ze schodů až do uvítací haly, tudy napravo od schodiště a pak přímo za nosem k baru. Číšník právě míchal jakýsi drink, byl modrý, zářivě nebesky modrý. Teo usedl na barovou židli. Obsluha před něj postavila Modrou lagunu, tak se ten nápoj jmenoval. Vzal si brčko. Jemně usrkl. Velice mu chutnal. Po dopití si objednal další a další a pak ještě jeden. „Končíme pane, bar se zavírá. Mohl byste tento prostor opustit.

Teo, celý zpocený, se otočil směrem k obsluze. Jeho oči prozrazovaly, že odchod nemá v úmyslu. „No tak pane, vstaňte a odejděte prosím. Nerad bych volal policii," opakoval opět, již trochu nervózní, číšník. Teprve teď si Teo všiml jak vlastně ta osoba, co ho obsluhovala, vypadá. Černovlasý, asi sto-devadesát centimetrů vysoký a přísně vypadající muž v černém obleku.

„Pane, pojďte já vám pomůžu. Jaké máte číslo pokoje."

„Je to číslo…" podíval se na číslo u klíče „Je to číslo 28."

Opět pohlédl na číšníka. V Teově obličeji byly vidět pochyby a jistý zmatek.

Číšníkova tvář byla trochu odlišná než, když si ho všiml před malou chvilkou. Vlasy rostly velkou rychlostí a pomalu se stávali světlejšími. Jeho mohutná postava ztrácela na objemu. Obočí prořídlo a tvář o pár let omládla.

„Mohu se vás ještě na něco zeptat." Jeho hlas zněl jak boží zpěv. Byl jemný, jakoby to vedle něj nemohl stát ani muž. Opět na něj pohlédl. Zadíval se do jeho očí. V nich uzřel zrcadlo. V něm další zrcadlo. Musel se zadívat tak hluboko, jak to jen šlo. V jednom zrcadle zahlédl postavu, zahlédl ženu, spíše dívku. „Alice!"zašeptal. Číšník se ztrácel a proplouval Alicí. Alice na chvíli dokázala ovládnout své, často měnící se, tělo.

„Alice, to si ty. Viď, že si to ty!"

„Ano Teo, to jsem já. Chci ti říct pravdu. Jste v nebezpečí, v ohrožení. Ten kdo dřív byl hodný, může udělat hodně potíží. Zabijte tu krysu, co v nevědomí dlí. Je něco, co není, tak jak se zdá. Mějte se na pozoru před….!!"

„Ale před kým, Alice"

„Je to …" nestačila odpovědět. Její hlas zmizel a s ním i naděje.

„Kdo to je? Řekni to. Koho máme zabít? O čem si to mluvila a proč," řval do prázdna Teo. Řval. Stále řval. Už nemohl a i přesto stále křičel to samé. Náhle do něj někdo strčil. Pak znovu. Jeho tělo se několikrát zaklepalo. Pak cítil chlad. Jeho tváří projela ledová bolest. Z pyžama ztékaly potůčky vody, které na zemi dělaly větší kaluže.

„Probuď ho. Nechápu proč jsi ho musel polít vodou," komentoval TJ, když spatřil Jeffa, kterak má v ruce hrnec vody.

„Právě se o to pokouším. Jenže on má pěkně tvrdej spánek."

„Na to musíš jinak." Přistoupil k posteli a sklonil se.

Teo stál u baru, když se náhle, z ničeho nic, začal smát. Jeho smích byl stále silnější.

„Vidíš. Stačí jen polochtat na patě a je to. Hele už se probouzí. Teo otevřel oči a hned se pustil do kluků. Na vysvětlování teď moc času neměli, ale Teo si to s nimi chtěl vyřídit večer.

Na obzoru vykukovalo slunce a celá krajina byla zahalena do jemného mlžného oparu. Živočichové se probouzeli k životu a snažili si obstarat něco k snědku. Ostatně ne jinak tomu bylo i návštěvníků hotelu. Před celodenním výletem do Toronta se museli dobře posilnit. Jejich žaludky pěkně křičely.

„Ráda vás tady všechny vidím, chci vám popřát dobrou chuť k jídlu a taky vám chci oznámit, kam máme dnes namířeno." Slečna Keynová se počala rozplývat nad slovy, která říkala. Někdo jí vnímal, někdo zase ne,ale jí to bylo skoro jedno.„Poslouchá mě tady vůbec někdo. Tak tedy. Nejprve, potom co si všichni dojdete do pokojů pro věci, s naším milým panem Orsonem dopravíme o pár kilometrů níže na jih, abychom mohli využít zdejšího trajektu. Pak s ním na druhou stranu a jsme v Kanadě."

Pan Orsen byl celkem normální chlapík kolem pětašedesáti let, ale stále fit a k tomu s velice dobrým zrakem. Rozezná zvíře na dvě stě metrů daleko. Na hlavě se mu pohybuje pár šedivých vlasů, kterým už nedává moc prostoru pro růst. Vždy se mu poctivě klátí podle toho, jak projíždí zatáčky. Je to sice legrační, ale po určité době sezení za ním to dost unavuje. Je to takový hypnotický prostředek. Ani nemusíte být u hypnotizéra a máte to zcela zadarmo.

„Co tam, paní, totiž slečno učitelko?“

„Máš moc otázek, na to že v té tvé hlavě toho moc není.“

Třída svým hlučných smíchem potvrdila její slova.

„Vy jste dnes nějaká jiná. Nestalo se vám přes noc něco?“ zeptal se Jeff a poškrábal se na své hlavě.

„Jedeme do Toronta. Nejdřív nás pan Orsen doveze k přístavu, který je tady nedaleko směrem na jih. Pak nasedneme na trajekt a pojedeme přes Erie do Kanady. Naše cesta tam končí v Torontské Univerzitě, která byla založena v roce 1827 a kromě toho je také největší univerzitou v Kanadě. Víc se dozvíte až na místě.“

„A..,“ ozvala se Jess a ještě k tomu zvedla ruku, aby si jí Keynová všimla.

„Ano, co jsi to chtěla Jess?“

„Chtěla jsem se zeptat, jestli budeme mít nějaký ten oddych?“ Přitom se podívala na Annu a ta zase na ní. Obě se krátce usmály.

„Asi myslíš, jestli budeš mít čas si koupit něco nového pro potěchu tvé duše?“

„Ano, přesně to myslím. Tuhle jsem si poničila jedny hezký šaty a chci si koupit nový. Prý jsou v Kanadě levnější než u nás, ve státech.“ Bylo to jediné, co ji napadlo. Nechtěla si koupit šaty, ale musela přijít na to, co jí Alex tají a na to potřebuji čas. Jednou se letmo zmínil o tom, že se mu zdálo něco, co se pak stalo. Pak už ale nic víc neřekl, jakoby si uvědomil, co vypustil ze svých úst a chtěl to vrátit zpět.

U nich v Laketown neměli nic o výkladu snů a tak doufala, že větší štěstí bude mít v Torontu.

„A budou s ramínky nebo bez,“ vykřikl do náhlého ticha Jeff.

„Nebuď drzej, jo,“odsekla Jess.

„Klid Jess. Pan Green si taky nechá těch narážek. Čas na takovéto akce vám dám, ale nesmí se stát to samé, co se stalo v minulém roce. Teď to tady ale nebudu rozmazávat. Zbytek vám řeknu až v autobuse. Tak a můžete se jít sbalit. Vyrážíme za deset minut….“

„Ále slečno, to se nedá stihnout!“

„Tak dobře, za dvacet minut před budovou, tudíž před hotelem. To je tam, kde je ta velká socha zakladatele tohoto hotelu. A taky je to tam, kde jsou ty čtyři lavičky u sebe a kromě toho je odtamtud nádherný výhled na vodopády!!“

„Proč tak složitě slečno?“ zasmál se Jeff.

„To je pro ty méně chápavé jedince,“ dokončila slečna a svým přísným okem pohlédla na Jeffa, kterého se to celé týkalo.

„Tak už běžte, ať nemusím pořád říkat tak.“

„Tak co, seš na nás ještě pořád naštvanej?“ zeptali se TJ a Jeff Tea, když opouštěli jídelnu.

„Ani moc ne, teď, když se mi to trochu rozleželo v hlavě, jsem docela rád, že jste mě vzbudili, kluci. Ten sen byl hrozně divnej.“ Chvilku takhle plkali o ničem, až došli

do svého pokoje. TJ a Jeff měli sbaleno hned a rychle opustili pokoj. Teo se ještě chvilku zdržel v koupelně.

Z kohoutku se v malém proudu provrtávala teplá voda, která se po chvilce změnila v horkou. Po dopadu do umyvadla se všechny kapky roztříštily do miliónu menších. Umyvadlo se pomalu plnilo a teplá voda se měnila v páru. Po pár vteřinách se celá koupelna zahalila v mlžný šat. V ní se zjevila bytost neúplných tvarů. Ruka se zlehka dotkla zrcadla a jednoduchým pohybem smetla mikroskopické kapky vody do nenávratna. V onom zrcadle se rýsuje tvář. Voda přestala téci. Už jen v malém a zcela nepravidelném množství odkapávala na keramický předmět oblých tvarů…V koupelně je ticho… Skoro jako ve světě nikoho. To ticho je jednou za čas přerušeno zvukem, který se nedá popsat. Teo stojí před zrcadlem a zamyšleně do něj hledí. Snaží se vybavit ten naprosto šílený sen. Pokouší se vzpomenout, co mu Alice chtěla říci, ale nejde to. Pomalu se zabořuje do pocitu bezmocnosti a beznaděje. Je mu z toho všeho na nic.

Vzpomene si na ten pocit, když tam u ní seděl a ona se pod jeho rukama ztrácela.Ještě teď cítí její studenou kůži a to, když naposled otevřela oči.

Oči se mu stále utápějí v nekonečnosti zrcadla. Když tu náhle něco zbystří, něco, co tam vlastně bylo vždycky, když se podíval do zrcadla, a zároveň si neuvědomoval, že to tam je a proto to nikdy před tím neviděl. Stál tam v té teplé koupelně a tupě zíral na pohyb ve skle. Pomocí svých smyslů se snažil to něco rozpoznat. To něco se odráží z Teovi mysli na povrch a dostává to i tvar. Začíná se to podobat dívce, dívce v mlžném oparu. Ano už se to dívce skoro podobá, ale jakoby ji odněkud znal.

„Znám ji nebo se mi to jenom zdá.“

„Teď mi připadá, že na mě mluví.“

Už je dokonale omámen onou dívkou v mlžném hávu. Jeho smysly,které až doposud reagovaly na vše v plných stech procentech slábnou. Jeho tělo slábne a nechává se unášet fantazií oné dívky v mlžném šatu. Poslední, co mu ještě funguje, je paměť. Ta dívka, pro něj, v tuhle chvíli mluví velmi srozumitelným jazykem.

Teo plně rozumí, ale ta slova slyší jen on. Je ve stavu, kdy je možno naslouchat i mrtvím. Ale tento stav netrvá věčně. Jeho ruce slábnou a snaží se pevně držet keramického umyvadla. Nohy se mu podlamují a mysl skoro neslouží. Alice si i přes to málo, co v ní je jejího, uvědomuje, co se může stát, bude-li Teo v tomto stavu dlouho. Její étericky lehké prsty se pomalu dotýkají Teova obličeje a pomalu mu zajíždějí pod kůži a dále hlouběji do těla. V okamžiku kdy se ruce Alice dotkly Teova srdce, byl to pro něj jako šok, zhroutil se na zem a pár minut tam nehybně ležel.

Čas plynul a daných dvacet minut mělo každou chvíli skončit. Stále se nic nedělo. Teď tu opět bylo pro všechny již známé mrtvolné ticho. Na Teově těle se nehnul ani chlup. Venku se už sluníčko přiblížilo k osudné době. Ještě asi tak dvě minuty. Košile, kterou měl na sobě, se na pár sekund pohnula směrem vzhůru. Poté se i jeho ruka dala do pohybu. Teo, aniž by si uvědomil, co se stalo, s velkými potížemi vstal a rozhlédl se kolem sebe. Všude čisto, po páře ani památky. Ani ten záhadný smrad tu nebyl. Teo se podíval na hodinky. Během pár sekund vytřeštil oči.

„ODJEZD,“ vyslovil potichu. Jako blesk vylétl z koupelny. Popadl baťoh. V té rychlosti si ani neuvědomil zda zamkl. Po schodech skákal jako kamzík. Pak se málem srazil s uklízečkou, ale vyhnout se kýblu vody už nějak moc dobře nevyšlo. Byl celý mokrý, když se mu podařilo vstát a raději rovnou běžel k autobusu. Měl štěstí. Všichni

tam teprve přicházeli. V tu chvíli nedokázal pochopit, jak to tak rychle mohl zvládnout. Ale i přesto neutekl ostřížímu oku slečny Keynové.

„Pane Garcío, jdete pozdě. Můžete mi to nějak vysvětlit?“

„Slečno, když vám řeknu pravdu, tak mi neuvěříte. Takže vám to vysvětlit nemůžu. Klidně mě potrestejte, ale i přesto to není moje vina.“

„A to, že jste mokrý skoro od hlavy až k patě, za to taky asi nemůžete!“

„No to byla srážka s….?!?!“

„No, teď by mě zajímalo, jakým vhodným podstatným jménem zakončíte tu větu pane Garcío.“

„Já bych to paní, totiž slečno, nechal tak, jak jsem to řekl.“

„Dobře pro tentokrát vám odpouštím, ale stane-li se to ještě jednou. Už vás budu muset potrestat Teophile.“

Teo,celý šťastný, že z toho nebyl nějaký extra velký průšvih, si sedl a otočil se za Jeffem sedícím za ním. Ucítil docela bolestné křupnutí, ale předýchal to. Jenže takhle by mu to prošlo, kdyby byl na výletě pouze s učitelkou. Neuvědomil si reakce svých spolužáků a kamarádů.

„Co si dělal? To je teda prča!!“ doráželi na něj TJ s Jeffem.

„Já vám to tak budu vysvětlovat!“ Při těchto slovech se kluci hned rozchechtali jak Vesuv po výbuchu, až z toho málem umřeli. Jediné, co zbývalo Teovi udělat, aby byl konečně na chvíli v klidu. Musel se sehnout pro svůj batoh, který se líně povaloval v uličce. Pomalu se sehnul, když v tom se autobusem rozlehlo hlučné křup a prask. Jeho kalhoty vydržely kde co, ale tohle už ne. Praskly zrovna tam vzadu. Teď se smáli nejen kluci, ale i holky a Teo byl skoro dva metry pod zemí.

„No to je príma,“ pomyslel si a podíval se do peněženky. „Budu si muset koupit nový kalhoty.“

Cestou míjeli pár domků rybářů, ale většinou, co viděli, bylo pobřeží Ontarijského jezera. Niagarské vodopády se vzdalovali. Slunce se přechýlilo k poledni a kromě jiné i teplota se vyhoupla na už příjemných 15°C. Bylo celkem přijatelně. Před nimi už bylo jen pár zatáček směrem dolů, když dojeli přímo k jezeru. Poblíž přijímací budovy stálo pár lodí. Jedna hezčí než druhá. Jen jediná je ale dokázala okouzlit skoro všechny. Nebyla to sice loď velká jako Titanic, ale svojí velikostí předčila ty lodě pod ní. Byla jak velká tak i moderní, mysleli si všichni. Byli zvědaví a tak vyslali nejchytřejší – Annu a nejkrásnější – Taylor, aby šly zjistit do centrály, jak se ta loď jmenuje, a jestli s ní jedou. Taylor se do toho moc nechtělo. Její zlověstné čenichání kolem lodi jí napovídalo něco, co jí jenom při pomyšlení naháněla hrůzu a husí kůži a to je co říct. Na konec se nechala přemluvit. Obě, svižným krokem, vstoupili do budovy a přímo si to namířili ke stolku, který jakoby napovídal ZDE JSOU INFORMACE.

„Dobrý den,“ řekla mladá žena za stolem. Rychle vytáhla pár letáku a položila je na stůl. Chvilku se probírala další kupou papírů. Pak se upravila a nahodila úsměv číslo devět, který říkal téměř vše,ale nakonec svůj úsměv “co byste rády“ doplnila i slovy „Co si přejete?“

Taylor se nadechla a spustila. „My bychom ….Co mě přerušuješ Anno???“

„Já to řeknu líp. Ty se mi zdáš nějaká bledá,“ řekla Anna.

Taylor byla zjevně polekaná. „Fakt? Musím se jít podívat do zrcadla. Kde tu je zrcadlo?“

„Když se vydáte ve směru šipek s nápisem WC. Tam najdete i zrcadlo," řekla ochotně žena za stolkem informací.

Ani to nestačila dořící a Taylor byla pryč.

„Chová se vaše kamarádka vždy tak divně?"

„To je moje sestřenice. Přiletěla z Evropy. Asi ještě není zaklimatizovaná."

„Aha," zaraženě odpověděla na znamení souhlasu slečna.

„A sakra. Co mám dělat! Co když mi dochází energie! Musí se mi podařit ji znovu nabít. Jinak nemám šanci a ta mrcha svý tělo dostane zpátky. A tamhle je WC. Začínají mi bělat prsty. Něco se muselo zjevně pokazit. Ale tohle mělo přijít až po dokončení úkolu, nebo že by ne. V tom případě je tu ještě ta věc s prozrazením. Jenže mě zatím nikdo nepoznal ani nezjistil, kdo ve skutečnosti jsem. Á tady je zrcadlo." Upřeně pohlédla do zrcadla. Kolem ní se z ničeho nic objevila bílá mlha, která se jako had vinula kolem jejího těla.

Její tělo se rozklepalo a její pravá ruka sebou začala škubat. „Rychle už se začíná dobývat do svého těla! Au.To bolí. To je ale mrcha. Jau."

Její oči se rozzářily stříbrnou barvou. Přitom Taylor vyslovovala záhadná slova. Teď už měla, co dělat,aby zvládla útoky zevnitř jejího těla. Mlha jí pomalu vstoupila do očí. Tím byl úvodní obřad započat. V zrcadle se zjevila stínová postava.

„Už tak brzo. Mělo to přijít později. Budiž. Co máš za problém?" řekl hlas ze zrcadla.

„Víte, já se jaksi trochu ztrácím. Podívejte! Začíná mi šedivět obličej a přijde mi jako, kdyby se pokoušela vzít si své tělo zpět."

„Zařídím to. Nemám ji zcela ve své moci. Kdyby ji zabil tak ano, ale byli to ti malí otravní lidé a ani není mrtvá. Můžu ale donutit toho, kdo ji drží, aby ji střežil lépe. Ničeho se neboj a pokračuj v plánech. Nezapomeň na jedno!"

„Na co?"

„Nikdo o tobě nesmí vědět a nesmí mít ani tušení", už zlostně odpověděla postava.

„Mám ještě jeden problém. Ta skupina bude cestovat do Kanady, lodí! Viděla jsem jednu a měla jsem velmi nepříjemný pocit."

„Ta loď je nejspíš mystický bod, ve kterém se může spojit minulost a přítomnost. Teď si to vybavuji. Na té lodi byla odpravena jedna z těch lidí před sto lety. Možná…. ty potvory nadzemský… určitě ji dali tu moc… a to místo… musí to tak být," řekl hlas a pak se zasmál. „To ovšem nemění situaci!"

„Proč se mi to děje zrovna teď?

„Ty jen ovládáš tělo, které jsme ukradli při té nehodě a ona má až moc energie a chce zpět."

„A jak se toho mám zbavit. Takhle si toho každý všimne. Jsem šedivá a moje ruce mě neposlouchají. Prosím vás rychle."

Stín se zachvěl. Pak se rozzářil zelenkavou barvou a ze stínu vyplula nádobka se zelenou tekutinou.

„To rychle vypij a půjde vše jako dřív. Účinkuje ale jen asi 10 hodin. Pak už by její duše měla být paralyzována. Pamatuj si dnes mě již nesmíš vyvolat. Svět pozemšťanů mě oslabuje."

Taylor do sebe kopla obsah nádobky. Na chvíli se s ní zatočila hlava, ale pak se cítila jak znovuzrozená. Vyběhla ze dveří a přímo k informacím.

Mezitím, co Taylor byla na toaletě, proběhl rozhovor mezi Annou a slečnou z informací. Taylor pospíchala, aby alespoň stihla Annu, která právě opouštěla halu.

„Anno, počkej, prosím. Co ti říkala ta ženská? Jedem tou lodí nebo ne.“

„Chceš vědět vše nebo jenom konec?“

„Tak mi řekni výsledek a je to!“

„Ale já bych to chtěla ráda říct tobě i ostatním celé. Je to dost zajímavý.“

„Tak dobře,“ zakoktala se Taylor.

„Tak co,“ volali na ni již z dálky.

„Tak napněte sluch. Jak už jsem řekla Taylor. Je to dost zajímavý.“ Taylor jen znuděně odsouhlasila pokývnutím hlavy.Opět viděla tu loď a pocit strachu na ni spadl jako těžký balvan. Rozhlédla se, ale když se podívala na svého spojence, nic to s ním nedělalo. To ji pěkně dožíralo. Ona po celou cestu bude oslabená.

„Ptala jsem se jí, jestli neví, jak se jmenuje ta loď s černými pruhy na trupu. A ona nejprve trochu zbledla a pak ze sebe vykoktala, že se jmenuje MRTVÁ KRÁLOVNA, a že je to jejich nejstarší loď. Pak jsem se ptala, proč Mrtvá Královna. Prý se tu kdysi stala taková “nehoda“. Záhadně tu někdo hodil přes palubu jednu dívku. Pár cestujících to vidělo, ale nemohli nic nikomu říci. Zabil je. Utekl a nikdo ho neviděl. Původně se název lodi jmenoval Šťastná královna, ale přejmenovali ho na Mrtvá královna.

Stalo se to již prý asi před sto lety. Poté katastrofě ho hledali všude, ale už ho nikdy nenašli. Lidé, co na ní pracují tvrdí, že na tý lodi straší duchové těch obětí, které zabil.

Tělo té dívky se nenašlo. Nikdy. Dál jsem se ptala, jakou lodí vůbec jedem. Dala jsem jí jméno naší učitelky. Dozvěděla jsem se, že je to loď číslo 09/045DQ a jede v 12:30, ale nerozumím tomu ani kousek. A pojedeme asi do maximálně půl hodiny. Má to být něco jako exkurze po krásách Niagarských vodopádů. A to je právě za pár minut a stále nevíme, kterou z těchto lodí jedeme.“ Všechny lodě jim připadaly, že by to mohly být lodě s takovým číslem. Ještě měli trochu času. Anna se vydala k Mrtvé Královně. Zdála se mnohem obrovitější než předtím. Také mnohem pochmurnější. Když procházela kolem prostřední části trupu, zadívala se do jednoho okénka v podpalubí. připadalo jí, jako když tam někdo je, ale nedávala tomu větší důraz. V ten okamžik jí zaujalo něco jiného. Její mozek sepnul.

„Jasně. To je ono. Cestou ke skupině nevěděla, jestli se má radovat nebo se obávat nejhoršího. A to jen díky tomu, co věděla. S prapodivným výrazem v obličeji dorazila ke skupině a promluvila :„Jedem Mrtvou Královnou.“ Nikdo ji,ale přes všechen hluk, nevnímal.

„Jedem MRTVOU KRÁLOVNOU!“ řekla již s trochu silnějším důrazem. Stále se nic zajímavého nestalo.„JEDEM MRTVOU KRÁLOVNOU!!!“ zařvala již tak, že by to se slabší povahou seklo. To už všichni reagovali.„Ta loď,kterou jedem je Mrtvá Královna.“ Zopakovala ještě jednou, teď už klidněji.

Čekací doba vypršela a Mrtvá královna otevřela svoje útroby a pohltila studenty i s jejich školním doprovodem (kromě jiné). Již schody, po kterých se dostala skupina výletníků nahoru, byly naprosto jak z jiného světa. Loď to byla opravdu honosná. Zvenčí stará a zašedlá. Vevnitř do nejmenších částí zmodernizovaná a přesto svým interiérem působila starobyle. Po vstupu do prvního podpalubí se všichni rozutekli. Jenom Anna se k tomu neměla. Všude, kudy procházela, si dokázala představit, že zrovna tady mohla být vykonána nějaká vražda. Její kroky jí zavedly až na záď. Sledovala pomalu se zmenšující obzor.

Ve stejné době na přídi.

„Konečně jsem jim utekl,“ říkal si v duchu Teo. Jeho prapodivné chování sledoval zpoza rohu Calvin.

„Mohu se zeptat, co se tu děje? Seš celej rudej a sotva dýcháš?“

„Ale to nic. Kluci mě provokovali. Smáli se mi, co se mi stalo v autobuse. Něco jsem jim řekl a oni mě chtěli asi možná trochu zmlátit. Utíkal jsem před nima, co jsem mohl. Na konec jsme se honili jen tak pro legraci. Teď teprve jsem se jich zbavil. A sakra támhle sou,“ a ukázal prstem před sebe. „Tak já zase běžím, čau,“ a byl pryč.

Calvin zůstal sám. Nikoli však na dlouho. Vevnitř za oknem uviděl Alexe. Asi spal.

Zase ta voda. Byla všude kolem něj.Seděl v loďce bez pádel, a aniž by něco dělal, ho to unášelo blíž k vodopádům. Kromě tmavé vody byla všude hustá, bílá mlha. Po částech se začínala trhat a na chvíli byl vidět útes. Alex slyšel šumění vodopádu, tříštění vln o skály a pak slyšel křik. Ženský křik nesoucí se svrchu útesu. Pak se křik přiblížil. Bylo slyšet plácnutí a pak hlas utichl.

Probudil ho dotyk. Otevřel oči a uviděl Calvina.

„Já usnu úplně všude,“ řekl a rychle oddychoval.

Zatím uplynulo asi půl hodiny. K přídi se sunula lehkými a smutkem naplněnými kroky Anna. Asi v polovině lodi potkala Carlu, na které bylo vidět, že by si chtěla s někým povídat.

„Anno, ty seš má spása. Musíme si popovídat.Já si musím s někým popovídat. Budeš má vrba.“

„Když si to myslíš. Ok“ řekla Anna, ale doufala, že to nebude moc dlouho trvat.

„Víš. Chci se omluvit.“

„Cože? Ty se chceš omluvit a za co proboha,“ zasmála se Anna. V duchu si představovala nějakou novou levárnu slečny Sternové. Naposledy Carla použila slova jako omluvit se a chci v jedné větě, když se psala slohová práce na téma Sci-fi. Proto teď stála nedůvěřivě naproti Carle a s napětím čekala, co z Carly vypadne.

„Klid není to nic urážlivého. Uvědomuji si, že jsem se nechovala po docela dlouhou dobu přímo vzorově.“

„Ha. Tak ona se nechovala přímo vzorově. To říká někdo, kdo je schopen téměř čehokoli odporného,“ říkala si pro sebe Anna.

„Chci se omluvit za mé chování v posledních pár letech. Nebyla jsem fér vůči tobě, Alexovi a ostatním a teď si připadám tak nějak…..divně.“

„Co se stalo,“ řekla nevěřícně Anna.

„To …to ta hádka mezi Jeffem a Alexem. Měla jsem čas na přemýšlení a rozhodla jsem se, že se chci změnit. Nechci být pořád ta špatná a navíc…když budu lepší, třeba si mě všimne Jeff.“

„Aha, tak to je. Budeš hodná kvůli klukovi,“ zasmála se Anna a podívala se na vodní hladinu. Voda narážela do trupu lodi

„Ne, to není jen tím. Tedy samozřejmě, že je to i tím. Když budu na tebe, TJ a ostatní hnusná, Jeff si mě těžko všimne. To není ale jediné. Cítím v kostech, že se něco stane a budu za potřebí a tak proto…..“

Anna chvilku pozorovala vodu a jedním uchem poslouchala Carlu vylívající si své pocity. Pak na pár vteřin strnula. Otočila se na Carlu a jen tak na prázdni řekla: „Carlo, co ti říká tahle loď?“

Carlu to dost rozhodilo a nejdřív to komentovala slovy „Mě přišlo, že si trochu mimo," a pak odpověděla „Ta loď je opravdu úžasná a tolik místa,wau."

„Když si to myslíš, já z ní moc příjemný pocit nemám. Je sice dokonalá podle tebe, ale, v jejím hlase je cítit trocha obavy a strachu, já si to,co se tady stalo, spojuju se smrtí Toma. Mám takový …….. Rozhovor byl přerušen nárazem.

„Au, neumíš dávat pozor, Garcío. Seš pako, víš o tom a dneska by ses měl každýmu vyhejbat velkým, hodně velkým obloukem." Vyjekla Carla a upravovala si po nárazu oblečení.

„Nech ho Carlo, ať nám to vysvětlí, proč do tebe vrazil,"umlčela hbitě Anna Carlu a podívala se na Tea.

„To byste asi holky nepochopily!" řekl pohrdavě Teo.

„To už jsme někde slyšely. Řekni nám to nebo nás nepřežiješ."

„Já to klidně řeknu, ale nikdy Carle."

Carla trochu zrudla, jestli se to tak dá říct nebo poznat, ale stoprocentně její výraz měl velkou vypovídací schopnost. Připadala si dotčená, uražená a chtěla mu to vrátit.

„Carle bych totiž neřekl ani o záchodovým prkýnku." Carla vybouchla.

„No to si snad děláš jenom legraci." Náhle ztuhla. Podívala se na Annu, na Tea. Pak znovu na Annu. Otevřela ústa. Chtěla něco říci, ale pak je zase zavřela a odešla.

„Carlo počkej!!" volala na ni Anna.

„Co to bylo? To nebyla ta Carla, kterou znám. Ta už by mě smetla svým jedovatým jazykem," zamumlal Teo.

„To…Ona se snaží zlepšit se a ty jsi ji právě dokonale utřel. Teď to s ní bude těžší."

„To je jedno. Tobě o té věci říct můžu. Už od začátku plavby si mi přišla taková trochu vystrašená."

„A proto mi to chceš říct, že jsem vystrašená???"

„Ne e. Jen proto, že je na tebe spoleh."

„Fajn. Tak už mě nenapínej," řekla Anna a částečně Tea chápala, avšak na druhou stranu se snažila pochopit Carlu. Chtěla si povídat a pokoušela se o jistý náznak komunikace. Takhle jí odpálkovat nebylo u Tea obvyklé. Oba si sedli na lavičku. Voda šplouchala, kolem nich se proháněl vítr a Teo začal.

„Tak tedy vše začalo od tý chvíle, kdy jsem odešel, raději utekl od Calvina."

„Co si proboha dělal s Calvinem?" překvapeně ze sebe vydala Anna.

„Nic a nepřerušuj mě, prosím, nebo nic neuslyšíš!"

„Dobře už ani jednou."

„Tak tedy vše začalo od tý chvíle,kdy jsem odešel od Calvina. Přesněji řečeno jsem od Calvina utekl. Utíkal jsem před TJ a Jeffem. Jen tak jsme se honili po lodi. Calvin byl akorát zastávka. Po rozhovoru s ním, který byl velmi krátký, a potom, co jsem zahlíd kluky, jsem se dal na útěk. OPĚT. Vběhl jsem do lodi. Až u baru jsem se zastavil. Tam jsem potkal Taylor. Klukům jsem se na chvíli ztratil a tak jsem se s ní zakecal. Ona vlezla za bar. Nikdo tam zrovna nebyl a namíchala nějaký drink ani nevím, co tam dala. Vypili jsme to spolu a já jsem OPĚT!!! viděl kluky. Když jsem bar rychle opouštěl Taylor se tak podivně smála. Proběhl jsem první chodbou. Pak druhou a zastavil se, abych se trochu nadýchal vzduchu. Hlava se mi nějak divně točila. Už ráno mě trochu bolela. Přijde mi, jako kdybych sebou seknul v koupelně. Ale to bych zahýbal. Vše mi v té chodbě přišlo jako rozmazaný. Pak se tam objevil on. Měl špinavý oblečení a v ruce držel velký kuchyňský nůž. Málem to se mnou seklo a to i

přesto, že jsem seděl na zemi. Vstal jsem a chystal se rychle opustit toto místo. Jenže za mnou se objevil druhý. Aby byla změna, držel v ruce sekyru. Nevěděl jsem, co mám dělat. Snažil jsem se volat o pomoc, ale nic. Celý jsem se zapotil. A oni se přibližovali a jen se lstivě usmívali. Stále byli blíž a blíž. Už jsem si představoval, jak skončím někde dva metry pod zemí. Když tu jsem byl obdařen novou energií a jednoho jsem kopl do břicha. Skácel se jak švestka. Musel jsem se zbavit ještě toho druhého. A rvačka započala. Vytrhl jsem mu z ruky sekyru. Letěla na zem jako divá. Jedna rána do břicha, druhá do hrudníku. On se nějak nesnažil mi je vracet. Přišlo mi jako, že je mimo.ale úplně, jako z překvapení. Moje poslední rána přistála na obličeji. Spadl na zem a tvrdě oddychoval. V tom jsem ucítil bolest v noze. Otočil jsem se a měl jsem tam řeznou ránu. Ten první se probral a svým nožíkem mě řízl. Zdravou nohou jsem ho odrazil, přesněji šlápl jsem mu silně na ruku, a pak jsem utíkal jak o život. Teď mi to přijde jako sen. Zvláštní co! Řekneš mi k tomu něco?“

Anna se jakoby probrala z transu a zpočátku řekla jen : „To je teda síla!“ a pak se trochu rozpovídala .„Takový sny za chodu nikdy nemám a nikdy jsem je neměla. To i mě přijde dosti zvláštní a to, i když pominou děj toho snu. Hele támhle jsou kluci. Zeptáme se,jestli něco neviděli.“

V okamžiku, kdy se kluci přiblížili více, vytřeštila oči. Byli jaksi trochu polámaní a trochu od krve, víc než je zdrávo.

„Co se stalo, Jeffe?!?,“ zeptal se nic netušící Teo.

„Ty nás neštvi. Příště tě skopem do kulata!!“ odsekl Jeff a připravoval si pěst k úderu.

„Nerada bych se do toho a mezi vás pletla, ale co se vám stalo?“

„To se zeptej tady toho genia. Honili jsme se po lodi. Pak nám zmizel v lodi. Abychom ho chytli, nadběhli jsme mu. Když nás pak viděl, vypadal skoro jako mrtvej. Šli jsme k němu, abychom mu pomohli. On se nejprve tak prapodivně postavil. TJ se k němu přiblížil a on se na něj vrhl. Chtěl jsem je dát od sebe. Jenže TJ už ležel na zemi a Tohle pako se hnalo po mě. Nic ho nezastavilo. Pak se TJ probral a praštil ho do nohy. Víc v tu chvíli nesvedl. Myslel, že ho alespoň donutí spadnout. Teo mu šláp na ruku. Ještě před tím se ale s podivem podíval na tu jeho hnátu. Pak zdrhnul. Když jsme se z toho oba dostali, všimli jsme si krve na zemi. Šli jsme po ní až nás dovedla k tobě, Anno, a k tomuhle zmetkovi.“ Při těchto slovech se chtěl Jeff vrhnout na Tea, ale ten se ustrašeně postavil za Annu. Vypadalo to dosti komicky.

„A mohu se vás kluci zeptat, zda jste už v pořádku?“

„Za pár minut budem oba skoro Ok. Nedává moc velký rány.“

Teo se pomalu vysunul z Annina stínu a trochu ustrašeně se kluků zeptal, jak se mohli dostat až sem a ještě k tomu po krvavých stopách. Dostal strohou odpověď.

„Po těch, který jsou všude kolem a nedaj se přehlídnout.“ V ten okamžik bylo slyšet zadunění a z oblak se na čtveřici hrnuly milióny kapek vody. Krev byla pomalu splachována do vody. Všichni čtyři se začali rozhlížet. Kolem nich bylo nemalé množství krve, které bezedně mizelo v hlubinách jezera. Stihli si všimnout, kde se krev nejvíce hromadí. Bylo to jediné místo. Teova noha bylo to místo, kde se v chloupcích skrývala dva centimetry řezná rána.

„Co to je ?!?,“ zařval Teo a při pohledu na krev kolem sebe to s ním seklo.

„Co to mělo být?“ tázavě se na sebe podívali Anna, Jeff a TJ. Anna jim pak v krátkých větách pověděla Teovu verzi. Pak ho kluci vzali mezi sebe a odnesli do umývárny. Byl zázrak, že je nikdo neviděl. Tam mu společně s Annou ránu ošetřili. Nakonec se nezdála tak hrozná. „Podívejte už se probírá,“ řekl jeden z nich.

Teo pomalu otevřel oči a hned chtěl říct, co se stalo.

„Víte, že se mi zdál takový úplně otřesný sen. Byl jsem říznutej a Jeff a TJ byli zmlácený.“ Ostatní se museli smát tomu, co Teo řekl. Pak ale Anna nahodila velice vážný výraz a upřímně mu řekla, že je to pravda. Málem by to s ním znovu seklo, ale na štěstí se tak nestalo. Měli bychom zjistit, kdo za to může. „Jdem se zeptat Taylor, co nám k tomu řekne, poklad jeden,“ prohodila ironicky Anna nakonec.

Pomalu šli po palubě. Anna před nimi hlídala, jestli někdo nejde. Jeff a TJ přidržovali Tea mezi sebou.

„Jenže jak tak koukám,“ řekla z ničeho nic Anna, když došli na příď, „Jsme už v Kanadě. Budeme to muset odložit.“

„Do p…, dnešek mi přijde, jakoby se mi celej jenom zdál. Na druhou stranu realita je tvrdá, ale aby byla zas tak tvrdá, to jsem nečekal. Jsme v Kanadě konečně nějaká změna. Mohu se vás na něco zeptat. Jak zakryjem naše odřeniny a podobně. Vypadá to jako, kdybychom se zmlátili,“ dodal trochu zmatený Teo.

„Vždyť jsme se mlátili,“ zasmál se TJ.

Před samotnou prohlídkou města ještě museli překonat cestu autobusem. S ním museli ujet pár kilometrů do centra Toronta. Autobus nasadil šnečí rychlost a kolébal se k velkoměstu. Na posledních sedačkám seděli Anna, Jeff, TJ a Teo. Nic neříkali. A k tomu se jejich anti-kamarádka Taylor chovala najednou moc podivně.

Stále měla na obličeji ten prapodivný zjev a stále se ohlížela do zadu. S tím přestala, až když se krajina změnila z předměstské na městskou a poblíž autobusu se zjevila první výšková budova.

„Studenti, teď tady počkejte a já skočím na Univerzitu, jestli nás zapsali a vrátím se.“ Až v tento okamžik, kdy klaply dveře, se rozzvonil známý hlas Taylor, občas překrývaný Jessičiným a párkrát i Carliným hlasem. Po pár minutách přišla slečna K se smutným výrazem v obličeji a oznamovala, pro někoho veselou a pro někoho smutnou zprávu.

„Nikdo o nás neví. Zkoušela jsem je přemluvit, ale marně. Takže vám jen ve stručnosti řeknu něco o Univerzitě. Pak vám dám čtyři hodiny volno. Poté se pojedeme podívat na Niagarské vodopády z druhé strany.

Počkat ne, ne tohle ruším. Prý se tam teď nesmí. Tak tedy čtyři hodiny volna pak pojedem stejnou cestou zpět. Zařídila jsem nám stejnou loď jakou jsme jeli sem. Určitě jste všichni šťastní. A také jsem ještě zařídila, aby to byla jaká si okružní plavba. Takže plavba bude trvat asi dvě hodiny.“

„Skvělýýý!!!“ řvali někteří. Ostatní pak byli zticha. Čtyři lidé vzadu, byli skoro mrtví, ale co mohli dělat.

„…ale potřebuji, aby se mnou někdo šel. Potřebuji někoho, kdo se vyzná v módních trendech, chtěla bych si koupit něco na sebe. Tak třeba Taylor. Jsi z Evropy. Docela by se mi hodilo něco, co letí tam za Atlantikem“

„Jistě slečno Keynová, k vašim službám.“

Ostatní si oddychli a už se chtěli vytratit. Kromě toho, Alex, Calvin a Carla už byli dávno v trapu. Jess taky zmizela jak pára nad hrncem. Slečna K tedy rychle započala rozpravu o Torontské Univerzitě.

Zbytek se po Keyniných slovech rozprchl všude možně. Jen naši čtyři tam pořád ještě stáli na tom samém místě. Už se chystali odejít, ale slečna K dodala:

„Počkat, chci, aby se mnou šel ještě Jeff. Mohl by něco špatného provést. Navíc by se mohl dostat do bitky s místními gangy.

„Slečno, on bude hodný. Ručím za něj. Věřte mi. A kromě toho si myslím, že už nemá ani energii na to, aby něco nekalého provedl," řekla přesvědčivě Anna a modlila se, aby už Keynová odešla.

„Dobře, když si to myslíte, slečno Jamesová. Nechám ho s vámi," řekla velice odměřeně slečna K a odpochodovala se Taylor do víru velkoměsta.

„Všimli jste si, jak se Taylor usmívala, když slečna K chtěla, abych šel s nimi,"zeptal se hned Jeff, když obě zmizely.

„Jeffe, přece nejsme slepí. Něco se mi na ní nelíbí."

„Na slečně Sophii?!?"

„Ne ty pako, na Taylor!"

„Vždyť je to tvoje sestřenice. Znáš jí v podstatě od malička!" řekl Teo.

„No právě, no právě. Znám ji téměř od malička," řekla do prázdna Anna. „Ale teď vážně kluci. Musíme se domluvit, jak přežijeme tu strašnou dvě hodiny dlouhou cestu „lodí smrti". Mám z ní husí kůži."

Už teď ten jejich rozhovor byl tak chaotický a do toho všeho, aby toho nebylo dost se začal plést i, doposud mlčící, TJ.

„Co takhle jít někam si sednout a tam to můžem vyřešit."

Pomalu procházeli městem s vysokými budovami. Chtěli najít něco, kde by si mohli sednout. Nakonec se jim to poštěstilo. Zapadli do nějaký putiky, kde nejrůznější nápoje roznášel takový srandovní chlápek. Ten chlápek moc srandovní nebyl, naopak byl dost nepříjemný. Srandovní byl ten jeho kostým. Ani popsat se nedal. Na zdech z falešného dřeva byly všelijaký blbosti a dost to tam i smrdělo.Zasedli k rohovému stolu a jejich „porada" započala.

„Tak co teď? Musíme se tedy domluvit, co uděláme," řekl TJ „Mě to přijde celý naprosto ujetý."

„Jo a podle mě to, co řekl Teo po cestě sem, je naprostá kravina," řekl Jeff.

„Proč si myslíš, že je to blbost. Vždyť ty nevíš, co mi Taylor nasypala do toho pití." ohradil se Teo

„To sice nevím, ale přijde mi to jako blbost, aby ti tam nasypala nějakou tu drogu. Některý drogy sice způsobujou halucinace, ale aby ještě vytvořily řeznou ránu. No to je naprostá kravina."

„To zní fakt jak naprostá kravina, ale třeba to nebyla droga a Taylor není šílená feťačka, ale třeba je to šílená čarodějka, co ráda znepříjemňuje život ostatním."

„Ty seš asi naprostej cvok tak šílená čarodějka.HAHA to je fakt vtipný."

„Kluci nechci vás rušit vyrušit ve vašem dialogu," přerušila rozhovor Anna, „ale jdeme s TJ něco objednat. Nechcete něco k pití?"

„Přines nám dvě Coly, dík."

„OK"

„Kde jsme to skončili? Jo to s tou čarodějkou. Říkám, seš cvok," řekl už trochu podrážděně Jeff.

„Jo a jak vysvětlíš to s těmi halucinacemi a řeznou ránou ty, Jeffe?" odsekl Teo.

Jeff se hluboce zamyslel.

„Hele zatím, co přemýšlíš, mě něco napadlo. Třeba je to šílená vražedkyně," a usmál se tak, až Jeffovi běhal mráz po zádech. Teď mu připadal jako masový psychicky vyšinutý vrah, co se chystá usmrtit malé děvče a připadá mu milé se u toho

usmívat. Jeff se na židli zhoupl do zadu. Otočil se za sebe a čekal příchod TJ a Anny. Nikdo nepřicházel. Pak si uvědomil komičnost celé té situace. Teo se teď snažil usměrnit svůj pohled na jediné místo na stole – papírový tácek ležící u vázy s kytkou.

„Kristovy nohy, přestaň s tím," křičel Jeff a smíchem div nespadne ze židle.

„Proč se pořád směješ? Vždyť by to klidně mohla být vražedkyně. Sice nevím, jak to udělala s tou ránou, ale to je v podstatě jedno."

Jeff už se tolik nesmál a sklopil hlavu. Zvedl ji,až když dorazili TJ s Annou.„Tak tady máte to pití. A pro po už jste se na něčem dohodli?"

„Asi jo. Za prvé - Budem stále spolu za jakýchkoli okolností, za druhé – Budem se pro jistotu vyhýbat Taylor. A je to! SOUHLAS?" řekl Teo.

Jeff málem ze židle spadl. Vždyť se vůbec nedomluvili a on si tady říká své vlastní nápady a říká tomu dohoda. *„Je vážně blázen,"* říkaly jeho oči i výraz obličeje.

„Souhlas!" odpověděla Anna a sedla si.

„Jasně!" řekl TJ a sedl si vedle Anny.

„Vždyť ty víš!" zamumlal Jeff a hodil na Tea lehce vražedný pohled.

„A co?" sykl Teo, když se konečně všichni zase usadili a on se mohl konečně něčeho napít.

Po dopití vyšla skupinka ven na rušnou ulici, kde v tu chvíli bylo opravdu hodně lidí. Všichni se tvářili tak moc vážně, že těm méně vážným by z toho mohlo být i špatně.

Zatímco se ti čtyři domlouvali na taktice jak přežít cestu zpět, se Jess nemohla zbavit myšlenky, jenž se týkala snů. Zamířila proto dál do centra. Pořád se ohlížela, aby si dobře zapamatovala cestu zpět. Neměla v úmyslu se ztratit v neznámém místě. Vlezla do každého knihkupectví, aby našla alespoň něco.

V jednom opravdu našla to, co hledala. Obchod byl v zapadlé uličce, která se napojovala na hlavní třídu. U pokladny stála stará žena s brýlemi. Její oči nespustili z Jess zrak ani na minutu. Jess vzala z regálu knihu s názvem Sny, brána do duše. Byla zajímavá, ale vrátila ji a vzala další Vše o snech, od teorie k praxi. Byla to docela objemná knížka. Prolistovala ji a zastavila se u rozhovoru jednoho z autorů s ženou, co díky snu zachránila cizí život.

Jess ji koupila. „Musí v ní určitě něco být," řekla si, když vyšla z obchodu s balíkem v ruce.

Podívala se na hodinky. Byl čas se vrátit. Cestou potkala Alexe a Calvina a tak šli spolu k lodi. V duchu dokázala uhodnout, proč se Alex chvěje, když šli na jejich parkoviště. Na lodi ho musí vyzpovídat. Nejde to jen tak chodit kolem. Myslet si,že jen ona má zázračnou schopnost. *„Alex něco tají. Je to už moc dlouho. Kdy konečně povolí a řekne mi to."*

Když TJ,Jeff, Teo a Anna pomalu mířili k autobusu, vypadali téměř skoro normálně. Anna cestou k autobusu stále nemohla zapomenout na legendu. Stále se snažila přijít na souvislost mezi událostí na lodi dnes a v minulosti. Teo sice nevypadal již tak mrtvě jako na lodi, ale stále ho ty nohy dost bolely. Jedna od kopů do nikoho a druhá od fiktivní avšak dost reálné rány. Ani si neuvědomili, jak čas rychle letí a už stáli před autobusem. Sedli si na místa do zadu, a aniž by se nějak snažili, usnuli.

Zvuk sirény se rozléhá po okolí.

„Co se děje, slyšela jsem troubit sirénu."

„To nic není. To pískala jen siréna na lodi smrti. Spala si a my také."

„Ani jsem si nevšimla, že jsme vyjeli.“

Nástup do lodi byl vcelku bez problémů. Všichni čtyři zakotvili hned v prvním podpalubí. Sedli si do lehárny a jen tak odpočívali.

Loď se dala pomalu do pohybu a vyrazila směr okružní plavba po jezeře.

„Tak co bych měla dělat? Možná bych někam mohla jít. Jen bych se tak mohla procházet.“ Carla procházela z jedné sekce do druhé a neměla vůbec žádné tušení kam se hnout. Nebavilo ji kecat s partou přiblblých holek. Ani netoužila po tom, aby ji Jess vyzpovídávala z toho, proč chodí na gymnastiku a tak. To trvalo až do doby, kdy došla ke spolku tajemných, jak jim po její zkušenosti začínala říkat.

Celkem pro ni byli vzduch, ale cítila se špatně když věděla, že je s nimi i Jeff, kterého začínala mít ráda víc a víc. Trápilo ji to, že nemůže své city dát až tak moc najevo. Určitě by se jí všichni vysmáli.

„Ahoj vy tajemní lidé. Co že tady sedíte jak zombie? Na vás je teda příšernej pohled. Opravdu byste se mohli tvářit líp!“

Celou dlouhou minutu, co k nim mluvila, jí přišlo, že asi ani nevědí, že před nimi stojí. Dívali se někam do pryč. Anna právě hypnotizovala lehátko naproti. TJ dělal to samé a Teo spal. Jen Jeff se jednou podíval na Carlu, ale pak se zase vrátil ke své předešlé činnosti a to k nic nedělání.

„Proboha, tak si tady buďte a nevnímejte mě, ale až si Anno budeš chtít se mnou povídat, za mnou nechoď.“ Poté si myslela, že Anna zareaguje, ale ono se nic nestalo.„Kriste Pane, už jsem z toho opravdu mrtvá. Nikdo tady se mnou nekomunikuje. Jen, co jsem postřehla. Tak jediný, kdo tu provozuje komunikaci je Taylor a Alex. Mě každý vynechá. Tak se tu mějte. Sbohem.“ Carla se rychle otočila a šla se podívat do dalších částí lodi.

„Slyšeli jste to, prý si povídá s Alexem. Musíme tomu zabránit, třeba za to opravdu může. Rychle za Taylor. Musíme je šikovně rozdělit. Pospěšme si.“ Jako náhodou se srazili s Alexem.

„Není ti nic Alexi?,“ zeptala se ustaraně Anna.

„Ne,není. Proč se ptáš?“

„Fakt ti nic není?,“ otázal se Jeff.

„Co, že o mě máte najednou tolik starosti, Jeffe?“

„Co jste si, ty a Taylor, říkali?,“ dodával TJ.

„Nepřeháníte to trochu s tou péčí o mě?“ Alex se otáčel pořád dokola. Ani nevnímal, kdo mu tu otázku právě pokládá. Hlava se mu z toho točila.

„Jsem v pohodě kluci a Anno. Mohli byste mě taky nechat vydechnout.“ Trochu se zarazili. „Mohu už konečně odejít. Ať si tady nepřipadám jako ve vězení?“

„Jistě, že můžeš odejít,“ překvapeně odpověděli a ustoupili mu.

„Jsou divní, ale na druhou stranu milí. Co se jim asi mohlo stát?,“ říkal si když tu skupinu tajemných opouštěl.

Vyšel dveřmi ven na palubu. Foukal trochu silnější vítr a on se musel opřít o zábradlí. Sledoval vodu tvořící velké vlny podél lodi.Pomalu usnul.

„Zase spím, řekl si když se náhle dostal asi metr nad loď a viděl vše z ptačí perspektivy. „Bože, proč já usnu úplně všude. Tohle se mi začíná stávat nějak často.“ Přestal mluvit a vnímal vítr kolem sebe. Náhle začal klesat, až se jeho nohy dotkly paluby.

Rozhlédnutím kolem sebe zjistil, že kromě toho snění,je teď na nějaké jiné lodi. Vše vypadalo podobně, až na to, že tu bylo hodně lidí. Všichni byli nějak prapodivně oblečeni. Muži měli smokingy a vysoké, černé klobouky. Dámy měly hodně zdobené šaty a paraplíčka. Slunce zapadalo a všude kolem zněla hudba, která připomínala živý orchestr. Také to byl živý orchestr.

Nikdo ho nevnímal a on šel po lesklé palubě a sledoval lidi. Jejich řeč byla honosná. Žádná nevhodná slova. Samé ano madam, ano milostivá, ne sire, a tak podobně. Jak šel dál lidí ubývalo. Na zádi uviděl dívku v růžovobílých šatech. Sledovala okolí a dívala se do vln. Přistoupil k ní a díval se jí do tváře. Havraní vlasy měla sčesané nahoru. Její černé oči upřeně sledovaly vodu. Svýma rukama v bílých rukavičkách se držela zábradlí.

Otočila se a chvíli se Alexovi zdálo, že ho vidí. Zadíval se jí do čí a viděl smutek, strach, bolest a ještě něco zvláštního. Něco jako záři rozlévající se kolem ní. V tento okamžik se jako blesk něco černého přihnalo z vnitřku lodi. Bylo to rozmazané, ale přesto identifikovatelné. Byl to muž v černém. Měl za pasem střelnou zbraň a hnal se na dívku.

Začala křičet. Její hlas byl nějak moc silný a začínal trhat zloduchovi uši. Chytl se za ně a začal sebou cukat. Dívka se zatím pokoušela dovolat záchrany.

„Stephene, Stephene, rychle! Už je tu! Pospěš si prosím. JÁ ho nezvládnu," křičela, ale už nevydávala takový zvuk jako předtím.

Alex slyšel dupot, ale jeho zrak stále sledoval dívku. Ta záře pomalu mizela a na jeho duši padl temný stín smrti.

Z lodi se ozval ženský hlas. „Alejadro, co se děje, proč voláš svého bratra. Jdu za tebou, miláčku!"

Násilník ji začal škrtit. Chytl ji do svých rukou a hodil ji přes palubu. Zatím přiběhli nějací lidé a začali křičet. Alex se rychle podíval dolů z lodi, ale dívčino tělo nikde.

Zloduch zatím vytáhl svou zbraň a vystřelil na blížící se osobu. Ta padla k zemi. Pak položil další dvě a sám skočil do studené vody. Alex stál uprostřed chaosu a díval se na mrtvá těla kolem něj. Jako zjevení se před ním ukázala ta dívka a řekla jenom vidíš.

Jako blesk se dostal vysoko nad loď a uslyšel křik a pak svištění větru. Stál na útesu a díval se dolů. Podíval se vedle sebe a viděl někoho stát v pološeru. Nedokázal ale říci kdo. Pak se podíval z útesu do vířivých vod. Jeho noha se na mokré zemině smekla a on sjel dolů. Stačil se chytit kořene vyčnívajícího mezi dvěma kamennými deskami. Držel se. Pevně se držel. Slyšel pod sebou dravou vodu narážející do útesu. Jeho tělo ho táhlo dolů a on povolil sevření kořene a padal do ledového hrobu.

Probudil se. Byl celý zpocený a vyděšený. Rychle ustoupil od zábradlí a pozpátku šel do lodi.

11 Alejandra María Guerrer

Do kajuty se malým okýnkem kruhovitého tvaru dostávaly slabounké paprsky slunečního svitu. Byla to velmi luxusní kajuta. Ostatně jako každá kajuta na Šťastné Královně. V zrcadle nad malým stolkem u stěny s růžovým potahem byla kajuta vidět celá. Postel s tmavočervenými peřinami. Vedle ní noční stolek a nádoba na mytí. Hned vedle váza s právě přinesenou teplou vodou. V rohu otevřená skříň a v ní troje šaty. Jedny modré,druhé růžovobílé a třetí jasně a zářivě bílé.

Ty první byly pro velmi zvláštní příležitosti jakou byl například ples, který se každý rok konal na Šťastné Královně. Událost roku.Druhé byly spíše jen jako náhrada. Majitelka sama je neměla ráda. Myslela si, že jí přinášejí smůlu.Ty třetí byly sice krásné, ale sloužily téměř na běžné nošení. Ovšem na posteli ležel ještě jeden kus oblečení. Ze všech těch rób asi nejpohodlnější, ale zároveň nejméně okouzlující.

Na zemi byly čtyři páry bot upravených tak, aby se hodily k oněm šatům.

Dveře zavrzaly a do kajuty vstoupila dívka. Měla o něco tmavší pleť než ostatní na lodi. To asi proto, že její rod pocházel z vedrem a sluncem zalitého Mexika. I její jméno se lišilo. Alejandra María Guerrer. Jméno Alejandra měla po babičce. María bylo jméno matky a Guerrer bylo příjmení po otci. Posadila se na vypolstrovanou židli naproti zrcadlu a spustila si své havraní vlasy. Podívala se na svůj obraz v zrcadle.

Její tvář byla posmutnělá. Kruhy pod očima ukazovaly nevyspaní a vrásky na čele přinášely starosti. Její úzké prsty se dotkly tváří a přejely přes hebkou kůži. Zamyslela se.

„Připadala jsem si bezradně. Cítila jsem úzkost tam hluboko uvnitř mě. Srdce by bouchalo jako o život a nedokázala jsem myslet na nic jiného než jen na to. Nechtěla jsem tak dopadnout. Má budoucnost měla být příjemná, veselá a hlavně dokonalá. Právě teď jsem měla mířit na prestižní Univerzitu Harvard. Co jsem se o ní dočetla, tak vím,že je nádherná. V našem domě mám pořád zabalený kufr, kterého se ale určitě už nikdy nedotknu. Už nikdy neuvidím to místo. A proč? Protože jsem tady, tady na lodi a vím, že tu dlouho nebudu. Něco mi to prozradilo.

Dnes ráno, když jsem se probudila uviděla jsem v okýnku mé kajuty tmavý mrak, který mi přinesl tu novinu a pak jsem rozbila to zrcadlo. Podle pověry o sedmi letech neštěstí jsem nechala střepy na místě, ale i tak je to sedm hodin a teď jsem si jista, že už neuvidím vycházet Slunce nad městečko, které jsem si zamilovala, Laketown. Tedy alespoň zprvu. Teď mi přijde prolezlé zlem skrz na skrz.

A jak je možné, že jsem se od něčeho, co mě za chvíli zabije, dostala. Je to prosté a zároveň nepochopitelné.

Za prvé je tu můj bratr, Stephen. Na to kolik dostal výchovy, je až neskutečně hloupý, ale za zlé mu to nemám.

Spíše za to mohli jeho podaření kamarádi, které si v Laketown našel. Občas přišli i do našeho krásného domu.

Druhá věc, která za to mohla,se dá popsat jedním slovem Tony. T. O. N. Y. Nejkrásnější a nejúžasnější kluk pod sluncem. Nikdy jsem nepochopila city, které mě k němu táhly. Nebyl přeci z naší vrstvy.

Poprvé jsem ho viděla právě u nás doma se Stephenem. Stačil jeden jediný pohled a byla jsem do něj zblázněná. Teď mě, ty city dostaly až sem.

Byla jsem vtažena do jejich skupiny a seznámila se s docela dobrou partou a díky bratrovi mě přijeli bez problémů.Musela jsem ale změnit svůj přístup. Holky Anetta, Kara, Katrin a Jane mi často vyčítaly mou strojenost a můj povýšenecký tón v hlase, kdykoli jsem na ně mluvila. Měly pravdu. Byla jsem namyšlená a nedokázala jsem ze začátku přežít rozdíl mezi námi vždyť to byly dívky podřadnější vrstvy a Kara dokonce nebyla věřící. To mě ze začátku pořádně štvalo, ale čas plynul a já se měnila. Dokonce jsem si našla kamaráda Alfreda.

Pak ale jednoho dne umřel. Jeho tělo prý nikdo nikdy nenašel a právě v tento okamžik se naše životy začínaly drasticky měnit. Nebyla jsem sama, kdo přiznal, že má halucinace a až moc nepříjemné sny, které člověka doháněly k šílenství. Pořád jsem viděla vodu, která mě zabíjí.

Něco se s námi dělo. Někteří byli podrážděni a první, kdo to dal veřejně najevo, byla Katrin. Jednou v noci chtěla zabít Jane, ale dřív než stihla dokončit to, co chtěla, záhadně umřela. Prostě sebou sekla, jak říká Tony.

No a pak tu je ještě ta smrt Anetty. To bylo taky pořádně divné. Kromě toho se mi začínaly zdát divné sny. Ne vždy však byly strašidelné. Jeden, který nebyl děsivý, si stále pamatuji. Je to možná také tím, že se mi zdál vícekrát.

Stojím v lese a cítím život kolem sebe. Nade mnou se vítr prohání v korunách stromů a pak se poblíž projde srna a vůbec se mě nelekne. Z toho snu mám opravdu dobrý pocit, ale ty ostatní sny už nejsou tak příjemné a mě je jasné, že se něco stane.

Teď už to vím. Jde po nás něco strašného. Něco,co přinutilo Katrin udělat něco tak strašného. Něco,co zabilo Alfreda a Anettu a já jsem na řadě. Cítím to. Půjdu si lehnout. Doufám, že usnu. To houpání mi nedělá moc dobře. Z celého srdce si přeji, abych zítra uviděla svítání slunce.“

Přišlo jí, že se zamyslela na celou věčnost. Slunce zapadlo a ona ulehla do té peřím vystlané postele. Viděla v okně měsíc. Pocítila strach z toho,co přijde.

Stála na návrší a dívala se daleko před sebe. Cítila energii, kterou přinášel vítr ze severu. Cítila teplo, které slunce přineslo z východu. Viděla ptáky přilétat z jihu a tam na západě….Tam na západ viděla tmu. Černo přicházející ze západu. Necítila strach. Věděla, že tma není nic špatného ani zlého. Stála mezi čtyřmi stranami a pak pohlédla vzhůru. Vše kolem ní ji nadnášelo výš a výš a mraky se přibližovaly a byly stále větší a blíž. To netrvalo věčně. Pohlédla pod sebe. V hlavě uslyšela jediné slovo – chaos. Něco jakoby ji táhlo dolů. Její nohy se dotkly země, ale to něco ji chtělo mít ještě hlouběji. Nohy se začaly propadat v měkké půdě. Z úst jí vycházel křik a zabíjel tu tmu,to temno,to peklo,chaos a opět ucítila pevnou půdu pod nohama. Slunce z východu,ptáci z jihu,tma ze západu a vítr ze severu. Rovnováha nastolena.

Slunce ji druhý den probudilo velmi brzy. Přežila tu strašnou noc.

„Bože stal se zázrak. Tuto noc jsem přežila, ale co dnešek. Celý den je divně zamračeno. Připadá mi, že je čím dál tím větší šero, než dřív. Za chvíli budou čtyři hodiny a už jsem na týhle lodi víc jak den. Už aby dorazila do přístavu. Půjdu se umýt. Potřebuju se osvěžit ledovou vodou.“

Co by měla dělat celý den.Večer je ten ples. Slyší jak na horní palubě někdo přesunuje stoly. Už připravují sál. Posadila se na postel a podívala se do skříně. Pak rychle vstala a došla až ke svému oblečení. Ze skříně vytáhla ty modré šaty a stoupla si s nimi před velké zrcadlo.

„To jsou přeci ty pravé,“pronesla vznešeně a zadívala se na sebe. V tom někdo zaťukal.

Šla otevřít. Byla to Jane. Dívka opravdu krásná a chytrá, ale přeci jen trochu divná. Alejandra tušila, že má spadeno na Tonyho. Co ji zajímalo, bylo to, proč jde právě za ní.

„Co tu chceš,“ řekla až pohrdavě.

„Copak Alejandro. Vrací se ti staré návyky chovat se povýšeně. Ke všem, co nejsou z tvé třídy?“

„To s tím nemá nic společnýho. Tady jde o něco, nebo spíš někoho jiného,“řekla příkře.

„Ale, ale. Někdo tady snad žárlí. Tony si stejně vybere mě. O tebe nemá zájem. Jen to hraje kvůli Stephenovi. Vždyť jsou tak velcí kamarádi. Udělal mu službičku a tak se s tebou začal bavit.“

Alejandra málem vypustila duši, když slyšela její jedovatá slova.

„Ty lžeš!“ křikla.

„Já a lhát. To nikdy. Já nikdy nelžu. To si zapamatuj. JÁ NIKDY NELŽU.“ Jane nenáviděla to, když ji někdo řekl, že lže. Byla pak schopná všeho.

„V tom případě…“zašeptala Alejandra a došla až k nočnímu stolku. Vzala džbán s vodou a otočila se. Jane mezitím vešla s úsměvem do kajuty.

„Mohla by si odejít!“ zkusila to ještě jednou citlivě Alejandra.

„Ne, nemohla. Chci ti říct, že na plese bude Tony stát po mém boku a ty budeš out. Budeš plonková…“

„Máš to, co si chtěla,“ řekla drsně Alejandra a vylila na ni vodu ze džbánu.

„No to….“

„Tak a teď můžeš jít, ty mrcho!“ zakřičela na Jane a pak za ní zabouchla dveře.

Znovu se podívala do skříně a něco ji napadlo. S Tonym chce tancovat. Chce s ním být na plese, a proto musí něco udělat dřív než ta potvora.

Vzala si na sebe bělostné šaty a vyrazila na horní palubu v touze potkat tam Tonyho. Ještě ji nepozval. Tedy ona pozvání nepotřebovala, ale i tak byla slušnost ji pozvat.

Už na schodech slyšela hrát hudbu linoucí se ze sálu. Samozřejmě orchestr zatím jen trénoval na samotnou noc.

Bylo trochu pod mrakem. Alejandru ovíval čerstvý vánek a ona procházela kolem hostů.

Náhle ho uviděla. Stál tam rozkročený a díval se do vody. Normálně by jeho světle hnědé vlasy dopadaly na ramena, ale teď byly všude kolem něj, jak si s nimi pohrával vítr. Jeho modré oči se na ni podívaly. Usmál se a zamával na ni.

Pomalu k němu došla a postavila se vedle něj.

„Ahoj Alejandro,“ řekl potichu.

„Ahoj Tony,“ odpověděla nervózně.

„Je fakt dobrý, že nás tvůj fot…vlastně otec pozval na tu loď. Normálně bych se sem asi nedostal.“

„Je to hlavně Stephenova zásluha,“ klepavým hlasem prohodila Alejandra.

„Jo jasan, ale i tak je to boží,“ řekl Tony a pak se náhle zeptal: „Půjdeš se mnou na ten ples?“

„Jooo….jasně..“ křikla Alejandra.

Tony se zasmál.

„Pardon. Jistě, že s tebou půjdu,“ zopakovala slušně Alejandra a podívala se na horizont.

Dveře od kajuty se zase zavřely. Alejandra zářila. Pozval ji. On ji pozval a nějaká Jane mu je ukradená.

Bez jakéhokoli varování spadl ze zdi obraz. Alejandra sebou trhla, div nespadla na zem. Uslyšela kroky. Pomalu se přibližovaly. Byly stále blíž. Zrcadlo se třáslo při každém kroku. Ten člověk musel být strašně moc těžký.

Otevřela opatrně dveře a rozhlédla se po chodbě. Nikde nikdo. Jen vzadu se mihlo něco černého, ale byl to jen okamžik. I tak ji to vyděsilo.

„Musím myslet na něco jiného. Co takhle na Tonyho. To by šlo.Představ si Alejandro, že jsi s ním. Seš s ním v kajutě a jste sami, úplně sami. Dotkne se tvého stehna a tebe to vzruší. Z tvých úst vyjde lehký sten.“

„Dotkni se mě, Tony!!“ vzdychla. Slyšela volat své jméno a bylo po snění.

„Sakra někdo mě volá. Musím přestat a jít nahoru za matkou a Stephenem.“

Došla nahoru a tam u jednoho stolu v malém hudebním salonku se setkala se svou matkou. Po hodině se konečně zase vracela do své kajuty.

„Bože, to byly ale zase nesmysly, co matka říkala. Radši půjdu do kajuty a budu něco dělat. Já sama. Jane měla zase nějakej problém s mým vzhledem. Prý vypadám nějak jinak a prý jsem strašně bledá. Kdy ta do mě přestane rejpat. Koho to pořád baví. Vždyť je trapná!“ Zastavila se u schodů do podpalubí, kde má svou kajutu.

„Hele zrcadlo podívám se, co myslela tím bledá. Ovšem něco muselo být špatně. Její zrak dopadl na promočenou postavu. Ta byla prakticky úplně nahá, až na nějaký divný kus oblečení přes hrudník a nějaké moc odkrývající spodní prádlo. Byla celá ani se nedalo říci bledá, protože měla tmavší pleť. Dívala se na ní a zdálo se, že i ona se dívá stejně zmateně. Zadívala se jí do očí a něco v nich viděla. To něco ji vyděsilo. Jenže nějak se nemohla hnout z místa. Stála tam a dívala se na někoho, který se díval na ni. Natáhla paži a dotkla se studeného povrchu.

Všude tma. Pak světlo. Krev. Voda. Zima. Les. Křik a pak zase Tma. Byly to jen krátké obrazce. Ruka povolila a volně visela podél těla. Teď se teprve dokázala odlepit od té osoby v zrcadle. Ustoupila o krok dozadu a pak utekla po schodech dolů.

„Co teď? Kdo to byl? Vím, že já určitě ne a nemohl to být nikdo od nás. Musím jít …“ Nemohla dál myslet nad vším, co kolem ní bylo. Za sebou na chodbě uslyšela šelest. Prudce se otočila, ale nikdo tam nebyl. Tma, která na ní dorážela, působila tak nevinně.

Vrátila se o pár kroků zpět a rychle odemkla svou kajutu. Zabouchla za sebou a opřela se o dveře.

„Slunce pomalu zapadá. Půjdu nahoru, ale předtím se přeci musím obléci. Je přeci taneční večer. Co bych si vzala na sebe? Co blázním, vždyť jsem se už rozhodla. Tady ty modré. Jo to bude to pravé.“

Hudba začala hrát a lidé začali korzovat po parketu, který tu byl pro tu příležitost vytvořen.

„Kde je Alejandra,“ zeptala se dáma bílých šatech, mladíka ve fraku, sedícího naproti ní.

„To nevím, matko, ale půjdu se na ni podívat, co s ní je. “Ani nedopověděl a už viděl vcházet dívku modrých šatech s vlasy sčesanými nahoru. „Už je tu, mám vám, matko, donést nějaké občerstvení?“

„Ano, budeš moc hodný Stephene.“

Alejandra vplula mezi lidi a náhle ztuhla jako kámen. U jednoho stolu uviděla Tonyho a Jane. Líbali se. Úplně to v ní bouchlo.

Když si jí všimli, byla už skoro u nich. Cesta necesta, lidi nelidi šla k nim. Zbývalo pár krůčků, ale od cesty se jí dostal číšník a ona ho srazila k zemi. Víno, co měl na podnosu vylétlo do vzduchu, a když se roztříštilo na zemi, byly její šaty celé mokré.

Vstala a málem s pláčem utekla ze sálu.

„Bože, co teď. Mám mokrý šaty a teď si na sebe můžu vzít leda ty ujetý růžovobílý šaty. No co, sem s nima. Ale do sálu teď nepůjdu. Musím na vzduch.“ Něco ucítila.Něco temného. Začínala tušit,že teď to přijde.

Vyšla z kajuty a šla ke schodům. U nich narazila na svého bratra.

„Jsi nějaká bledá. Děje se snad něco, o čem bych měl vědět?“

„Jo, něco po mě jde. Nechtěla jsem to říkat, ale cítím, že je tu někde to, co zabilo Alfreda, a pak to zabilo Katrin.“

„To myslíš vážně?“

„Jo, smrtelně vážně a něco mi chce říci, že jsem na řadě já. Prosím, kdybych tě volala, přijdeš za mnou?“

„Jo, jasně. Jsem přeci tvůj bratr!“

Ještě jednou se jí podíval do očí a viděl jen zmatení a strach. Pak už viděl jen jak její šaty mizí za rohem a slyšel vzdalující se kroky a dupot po schodech.

Vyšla ven na palubu a chvíli se procházela až došla na záď lodi. Opřela se o zábradlí a sledovala vodu, vlny a obrysy kopců. Za sebou slyšela hudbu a smích bavících se lidí.

Otočila se a jako kdyby cítila něčí pohled. Dívala se do dáli. V tom ucítila bolest, ale nikdo nikde nebyl. Jen ta bolest, co jí zžírala. V tom uslyšela dupot a jako blesk se k ní přihnalo něco černého z vnitřku lodi. Neviděla to přesně, protože to bylo rozmazané, ale přesto identifikovatelné. Byl to muž v černém. Něco na něm dokonce znala. Ten jeho černý oděv už přeci viděla. To byl ten záhadný příšerně dupající člověk. Měl za pasem střelnou zbraň a hnal se na Alejandru.

Začala křičet. Její hlas byl nějak moc silný. Začínal trhat zloduchovi uši. Chytl se za ně a začal sebou cukat. Křičela co jen to šlo. Zloduch zatím klesl na kolena. Toho mohla Alejandra využít.

„Stephene, Stephene, rychle! Už je tu! Pospěš si prosím. Chce mě zabít! JÁ ho nezvládnu,“ křičela, ale už nevydávala takový zvuk jako předtím.

Z lodi se ozval ženský hlas. „Alejadro, co se děje, proč voláš svého bratra. Jdu za tebou, miláčku!“ volal ten ženský hlas.

„Ne, matko, nechoďte sem.“ Křičela bezradně.

Zloduch se pomalu probral a jako duch se postavil. Stačily mu dva kroky a byl u Alejandry. Ucítila jeho silné ruce na svém krku. Cítila bolest a přestávala vnímat okolí. Kyslík jí pomalu ale jistě docházel. Už vnímala jen hluk a rozmazané postavy.

Někdo k nim přiběhl. Vrah povolil stisk, ale jen z důvodu velmi prostého. Volnou rukou vytáhl zbraň a někam namířil. Alejandra slyšela výstřel a pak ránu. To jak něčí tělo dopadlo na palubu.

Snažila se něco udělat. Chtěla ho alespoň kopnout, ale i když ji držel pod krkem jen jednou rukou,stisk byl stále silný. Nedokázala udělat vůbec nic. Uslyšela druhý výstřel,druhé padající tělo a ještě mnohem více křiku.

Cítila, že je konec. Už neměla pevnou půdu pod nohama, ale jeho prsty stále cítila na krku a jeho smrdutý pach jí vnikal do nosu. Začínala se dusit.

Něco se změnilo. Během minuty cítila, že letí. Ne nahoru, ale dolů. Otevřela pořádně oči a viděla jen něco modrého….co to je? Náraz na vodní hladinu jí odpověděl. Byla ve vodě. Slyšela jak vlny narážejí do lodi. Zrak se jí pomalu vracel. Podívala se nad sebe. Něco na ní padalo. Opět oči zavřela. To něco dopadlo hned vedle ní. Potopila se asi metr hluboko. Teď sice nic neviděla, ale cítila to. Byl to on. Podeplul ji a chytil ji za nohu.

Cuklo to s ní a ona klesala níž a níž. Vzduch jí docházel. Věděla to, tušila to a teď to přišlo. Stále se pokoušela dostat se z jeho spárů. Její ruce se křečovitě cukaly v hlubinách. Její duše chtěla vidět světlo a ne vodní tmu.

Všude kolem ní teď panovala tma. Poslední vzduchový bublina stoupala nahoru, aby pak mohla na vzduchu prasknout. Její oči se už nezavřely a její duše už nebyla na tomto světě. Tělo se volně pohupovalo v proudu.

Dopadlo na zem a za nedlouho už byla pokryta vrstvou usazenin.

Lodní šroub se začal točit a loď se dala do pohybu. Mířila k pevnině. Za ní se táhla jako infekce mlha.

Na lodi nastal obrovský chaos. Kolem mrtvých byla skupinka zvědavců a nad tím vším se do nebes nesl nářek zdrcené matky, trpícího otce a hrstky mladých lidí, co věděli, že smrt je blízko, velmi blízko.

12 Vše se opakuje

Oblaka byla po celém nebi. Slunce nemělo sebemenší šanci ukázat své paprsky vodě, kterou chtělo ohřát a předat jí svou pozitivní energii.

Loď se pomalu blížila k přístavu a všude byl nezvyklý klid.

Alex se stále uklidňoval z toho, co viděl. Proč viděl zrovna tu dívku a kdo stál na tom útesu ve stínu stromů. To se nejspíš nedoví a pokud ano, tak už na tom asi nebude záležet.

Cestou do odpočívárny se zastavil ve společné umývárně. Zrovna tam narazil na Carlu. Stála před zrcadlem a utápěla se ve svém obrazu. Evidentně si ho vůbec nevšimla, jako by tam ani nebyl.

Zdálo se, že si něco mumlá pro sebe.

„Ahh," vzdechla Carla a Alex se lekl. Díval se na ní, ale přišlo mu, že ho stále nevnímá.Její tvář byla strnulá.Zavřela oči. Myslela na Jeffa. Chtěla ho strašně moc, ale věděla, že to nebude jen tak možné. Pro příště se musí více snažit. Musí být milá a hodná

„Dotkni se mě, Jeffe," řekla polohlasem Carla.

„Carlo, jsi v pořádku," zeptal se Alex, ale odpověď nedostal. Začínala ho děsit. Možná, že ji má ve své moci Creant. Musí něco udělat. Musí ji dostat z jeho spárů. „Carlo jsi OK?"řekl s o něco vyšší razancí.

Otevřela oči a podívala se kolem sebe. „Bože,já tu takhle pořád stojím a …," Teď si Alexe teprve všimla. „Jsi tu dlouho?"zeptala se váhavě.

Alex byl očividně mimo. Zíral na ni a opět si připadal jako hlupák. Celou dobu tady vdychá u zrcadla jako, kdyby ji někdo hladil na jistých místech těla a pak prostě ….

Carla na jeho odpověď nečekala. Vyšla ze dveří a šla směrem k baru. Alex sledoval její oči a tvář. Teď, právě v tuto vteřinu se zamyslel. Něco mu nesedělo, ale nevěděl co. Musel to nechat být.

„Cítím se dnes nějak divně, zamyslela se Carla, když míjela bar. Něco mi musí být. Mé myšlenky mi nedají spát. Kam to vlastně jdu? Co na tom záleží. Prostě někam půjdu a tak. Určitě někam dojdu."

Carla tak procházela celou lodí, až se dostala ke schodům. Vedle nich bylo na zdi zrcadlo. Podívala se do něj. Nemohla uvěřit vlastnímu zraku. Chtěla uhnout očima někam jinam, ale nemohla. Místo sebe v zrcadle viděla dívku. Byla o něco světlejší než Carla, ale zároveň lehce tmavší než bílý člověk. Měla na sobě promočené a potrhané růžovobílé šaty a splihlé vlasy,ze kterých srčela voda. Na krku měla velmi ošklivé podlitiny a otlačeniny. Na pažích byla poškrábaná a teď, dívala se přímo na ni. Hypnotizovala ji pohledem.

Carla sice nevěřila na kouzla, ale tohle ji připadalo docela pozoruhodné. Natáhla ruku a dotkla se jí. I ona natáhla ruku. Ve stejný okamžik. Zdálo se, že dělá to samé, co ona. Jako by to opravdu byl její obraz. Jako kdyby to byla ona sama a přesto tak jiná.

Všude tma. Pak světlo. Krev. Voda. Zima. Loď. Křik. Výstřel a pak zase Tma. Ihned ucukla. Bylo to sotva pár vteřin, ale bylo to tak živé. Nemělo to děj, ale spíše to mělo cit. Bylo to jako podprahové vnímaní. Teď to bylo zapsáno hluboko v její mysli. Uvědomila si něco velmi zvláštního. V tento okamžik jí přišlo, že to tam měla už předtím. Tam někde hluboko ve své duši. Tam někde v minulosti se jí to už stalo, ale nebyla si jistá přesně kdy.

Carla se stále dívala do zrcadla. Ustoupila o krok dozadu, ale pak rychle seběhla do podpalubí. Její kroky ji táhly dál do hlubin lodi. Míjela jedny dveře za druhými, až se dostala na konec chodby, kde bylo staré zrezlé, úzké schodiště. Na začátku byl řetěz s cedulí VSTUP ZAKÁZÁN.

Šla dál a zvuk za ní se opět vynořil ze svého úkrytu.

Carla přemýšlela, co dál. Má se vrátit nebo …Něco ji vyrušilo. Otočila se a dívala se na konec chodby. Nikdo tam nebyl, ale světlo, co bylo na konci té chodby divně praskalo.

Vrátila se ke schodišti na horní palubu a rychle vyšla na čistý vzduch.

Na celé chodbě nastalo ticho přinášející spíše strach než klid.

Vyšla na palubu a uviděla spásné břehy americké. Konečně bude na pevné zemi. Loď dorazila do přístavu a za chvíli bylo vidět, jak vyjíždí z lodi autobus a míří na sever.

Na vše začínala dopadat tma. Slunce se blížilo k obzoru a tak zatím celé nebe hrálo všemi barvami. V hotelu se už svítilo o sto šest.

Bylo před večeří. Všichni měli tak neskutečný hlad, že už půl hodiny před samotným katem večeře byly ve společenské hale.

„Víte, co je skvělý?“ řekl TJ.

„Co?“ zareagovala na jeho otázku Anna.

„Ten klid. Tomu se říká relaxace. Žádný Joseph Creant, žádné bludiště, žádní mrtví a…“

„..a žádné utíkání. Prostě klid,“ dodal Jeff.

„Zapomínáš na to, co se nám stalo na lodi, Jeffe,“zdůraznila Anna.

„To jo, ale já myslím teď. Vždyť to se stalo dopoledne a od té doby nic.Nemám pravdu?“ řekl s úsměvem Jeff.

„JO, máš pravdu. Teď je klid!“ řekla Jess.

„Nemáš pravdu,“ z ničeho nic vykřikl Alex.

Všichni se přestali usmívat a jejich oči se upluly na jeho osobu.

„Měl jsem…“ Uvažoval, jestli je teď ta pravá chvíle říci všem, že on má schopnost vidět, co se stane. Říci jim o tom,že je na výsost jisté, že jeden z nich umře pádem do temných vod, a že by to mohlo být i dnes v noci. Pak se rozhodl. „...měl jsem vidění!“

„Co…že, haha.Ty seš ale vtipálek.“ Zasmáli se všichni.

„Ne, opravdu jsem viděl, že někdo …“

Ze schodů sešla právě Carla a blížila se k nim. Alex se na ni podíval a bylo mu to jasné, co ho na ni tak znervóznilo.

„Ahoj, můžu si sednout k vám?“ zeptala se beznadějně.

„Já myslím, že…támhle je taky volno,“ řekl Teo překvapivě dost odporně.

„Tak fajn.“

Alex teď chvíli nemyslel na to, co chtěl ostatním říci a díval se na Carlu. Pár vteřin jen tak postávala a pak se otočila a šla pryč z místnosti.

Vnímal tu její bolest z odmítnutí.

Carla si připadala k ničemu. Opouštěla společenskou místnost v potupě. Na druhou stranu se obviňovala ona sama a to právem, ale přišlo jí,že už se nechová tak strašně jako před pár dny.

Vadila jí jen Jeffova reakce. Vůbec nic neřekl. Nechal Tea přitom. Vlastně všichni tam jen tak seděli a nic neříkali. Ani jeden. Došla po schodech do prvního patra a pak do svého pokoje.

Sedla si na postel a pak se natáhla. Dívala se na strop.

Náhle se otevřely dveře a vstoupila Taylor.

„Ahoj, co že máš tak blbou náladu," řekla a překvapivě s úsměvem a mile.

„Ale, vždyť si tam dole byla. Teo mě pěkně …Nech to bejt. Vždyť je to jedno."

„Ale není. Jo chci se zeptat. Jak se cítíš? Nemáš takové divné nutkání?"

„A víš, že mám. Na lodi jsem měla takový pocit, že mě někdo sleduje a pak jsem viděla tu dívku v tom zrcadle…"

„Aha, tak dívku a neměla na sobě růžovobílé šaty?" Vyzvídala dál.

„Měla, jak to víš?"

„Já toho vím….."

Carla stále ležela na posteli a pak se rychle narovnala. Slyšela téci vodu, ale jinak bylo v místnosti ticho. Vstala a hbitě byla v koupelně.

Taylor stála nad vanou a napouštěla vodu.

„Ty se budeš koupat?"

„Já ne, ale ty se budeš koupat!" řekla polohlasem Taylor a otočila se směrem ke Carle.

„Jak to myslíš? zašeptala s úlekem Carla.

„Myslím to tak, že už přišel tvůj čas a stejně jako Alejandra i ty umřeš utopením. Tak jak je to psáno."

Carla pomalu ustupovala zpět do pokoje. „Kdo je Alejandra?" vykřikla a narazila do dveří, které byly za ní.

„Ty hloupá," řekla s výsměchem, „To je ta holka, co si viděla v tom zrcadle na tý blbý prokletý lodi přesně před sto lety a ty jsi přeci další na řadě."

„Do tý vany mě nedostaneš. Určitě někdo přijde a pomůže mi."

„Nenech se vysmát. Za tebou nikdo nepřijde. Stejně jako za Alicí, Tomem a Sam. Za nimi taky nikdo nepřišel."

„Cooo, oh, co jsi udělala se Sam, ty mrcho!!" Kdyby mohla rudnout už by byla jako paprika. Snažila se chovat odvážně, ale v hloubi srdce doufala, že pomoc opravdu přijde, že se někdo dovtípí a půjde se omluvit. Požádat ji o to, aby u nich seděla a povídala si s nimi, ale záchranné lano nepřicházelo.

„Hele, proč jsi se k ní takhle zachoval?" zeptal se Alex Tea, když je Carla opustila.

„Já ani nevím, prostě to šlo samo."

Alex vstal a šel volně ke schodům. Zastavil se u vitríny se starými novinami. Přejel je pohledem a pak si všiml jedné velmi staré fotografie.

Dívka na ní se jmenovala Alejandra M.Guerrer, která zahynula ve vodách Erijského jezera. Její tělo bylo nalezeno na pobřeží asi o půl roku později.

Šel nahoru a pak se zastavil. Vybavil si to vidění. Ještě teď si pamatoval tu záři, tu bolest a všudypřítomnou smrt. Teď při pohledu na tu fotografii si vzpomněl na Carlu v umývárně. Měla podobný výraz jako Alejandra. Tehdy v tom ale něco chybělo. Teď to viděl. Byla to ta všudypřítomná smrt spojená se strachem a bolestí. Teď to na něj padlo.

Prudce se otočil a seběhl schody. Udýchaný se zastavil až u stolku,kde seděl Jeff a ostatní.

„Co se děje?“ zeptal se Jeff.

„Jak jsem říkal, že jsem měl vidění. Tak to jsem viděl, to,co se stalo na tý lodi a taky vím, kvůli čemu se jmenuje Prokletá Královna. Ta dívka v mé vizi byla násilně utopena a pár lidí bylo zastřeleno. Viděl jsem té dívce na očích jen tu smrt. To samé jsem viděl dnes v očích Carly a něco mi říká, že Carla bude další na řadě.“

„Jak další na řadě?“ Teď byly zmateni všichni.

„Kdo záhadně zmizel před pár dny – Sam. Před tím se Alice pomine, skončí v komatu a Teo ji pak zabije…“

Teo se zamračil a pak zvážněl a zesmutněl při vzpomínce na Alici.

„..A před tím ta divná Tomova smrt…. celou dobu se snažíme zjistit, kdo nás zabíjí pořád nic. Pořád hledáme spojitosti a teď když je tu možnost, že víme, kdo umře a ten někdo je od nás vzdálen jen pár desítek metrů…. Tady jen tak sedíme, tedy sedíte, a nic…sakra lidi, co to s váma je.

Jess, ty víš, že si nic nevymýšlím.“

Mlčela, ale pak vstala a odkývala vše na souhlas. Náhle vstal i Jeff a TJ.

„No tak na co čekáme. Nesmí zůstat sama,“ řekl a udělal krok ke schodům.

Pohla se jen Jess, Anna a Teo. TJ a Jeff zůstali stát a dívali se po místnosti.

„Co tam hledáte?“ naštvaně křikl Alex.

„Kde je Taylor???“ řekl potichu Jeff.

„Co s tím má společnýho Taylor? zeptal se s překvapením Alex.

„To jsme zase mi neřekli tobě. Taylor se nás pokusila zabít na lodi tím, že nás asi zdrogovala a tak nás napadlo,že by v tom mohla jet.“

„Carla teď stála uprostřed místnosti, když Taylor vytáhla nůž a namířila ho na Carlu. Přitom se jí vylévala srdce.

„Víš, já jsem tady jen na chvíli. Až to dodělám, tak můžu jít v klidu spát. Už to chci mít za sebou. Sice mě baví zabíjení, ale už začínám být unavená. Tak mi to neztěžuj a di, kurva, už do tý blbý vany.“

„Začínáš nějak nervóznět, Taylor!“

„Hele, víš co, nebudu si hrát na tu pitomou Taylor. Fakt je ten, že Taylor je mrtvá. Ne sice úplně, ale stejně už jí není pomoci. Já jí ukradla tělo. Bylo to docela legrační. Pořád jen křičela. Můžu ti říct, že je to její tělo fakt dost dobrý a co se s tím dá dělat. Její fotr neměl ani tušení, že už to není jeho hodná dceruška. Pořádně jsem si ho ochočila. Na druhou stranu to byla teda díra, tam kde bydlela.“

Carla už nevěděla, co dál. Tahleta potvora tu vykecá vše, pak ji asi utopí a půjde dál. To musí skončit. Rozhlídla se po pokoji a zaměřila se na otevřené okno.

V tom se na ni Taylor vrhla. Srazila jí k zemi a začala z ní strhávat šaty….

Carla otevřela oči. Zima měla k jejímu tělu velmi blízko. Byla v koupelně, na zemi. Ležela na studené podlaze. Slyšela vodu téct a chtěla utéct. Byla jen ve spodním prádle. Zbytek oblečení se válel na zemi vedle ní. Nad ní stála Taylor a usmívala se.

„Jestli si myslíš, že nedostaneš, tak to se pleteš," křikla a srazila Taylor k zemi. Nečekala to a byla evidentně zmatená. Carla vběhla do pokoje a viděla to otevřené okno. Venku právě padla tma a začínalo pršet.

Doběhla k oknu.

„Stůj!!!" křikla Taylor z plných plic. „Neopovažuj se skočit."

„Proč bych to neměla udělat?"zakřičela na celé kolo Carla a už nebyla od okna vzdálena ani ne půl metru.

Taylor se nedokázala přetvařovat. Její obličej byl bledý jako stěna. Věděla, že když neuspěje, půjde zpět do temnot a tam může zapomenout na hezký sympatický kluky. Tam sice občas dopadla nějaká zmařená duše, ale díky hříchům se proměnila buď ve stín,nebo nějaké monstrum.

Tady na tomto světě ovšem měla hezké tělo a pěkných chlapů celý tenhle hotel. Co hotel…celý svět na ní čekal. Kdyby uspěla, mohla by si to tělo nechat a ta druhá by byla zničena. Nemohla o to přijít zrovna kvůli nějaký blbý holce, co se snaží být hrdinkou.

„Fakt je ten, že když skočíš, strašně mi zkomplikuješ život. Budu muset jít za tebou. Ušpiním se a nebude na mě hezkej pohled." Přitom se usmívala.

Slova jako budu muset a nebude hezkej připadaly Carle na tuhle situaci dost nepřiměřený. Vždyť ji má zabít a ona se rozkecává nad tím, že bude muset máknout o něco víc, než aby ji zabila.

Začala přemýšlet nad úplně něčím jiným. Dívala se na Taylor a nedokázala v tuhle chvíli myslet na její smrt, ale spíš na celé to dění před tím.

Vzpomněla si na tu noc s Jeffem a přitom si nepřipouštěla vyvrcholení ve škole s tím slizkým detektivem. Vzpomněla si na doučování. Celé hodiny v jeho pokoji. Pak pauza na svačinu, poslouchání jeho hudby. Vždyť u něj trávila tolik času a NA JEHO posteli. S ním sdílela poslední dny, s ním se smála nad trapností, kterou předváděl jeho bratr. Vžívala se do jeho situace,když ho rodiče kritizovali.

V tenhle okamžik to už věděla na sto procent. Miluje ho. Miluje ho z celého srdce. Je pro ním Sluncem, o kolo kterého se jako planeta Země otáčí každý den. On je pro ni potok a ona jen plachá laň, co potřebuje pít. On je centrum, kolem kterého se točí její život.

Podívala se na Taylor a bylo to jasné…..

Schody pod náporem šesti párů nohou praskaly. Atmosféra zhoustla a lustry na chodbách se houpaly v rytmu osvobození.

Otevřeli dveře, kde bydlela Carla.

První, co upoutalo jejich pozornost bylo otevřené okno. Vše nasvědčovalo tomu, že se tady někdo pral a na první pohled by člověk řekl, že se tu prali dva statní chlapy. Stůl byl rozbitý a na zemi byly střepy špinavé od krve. Všude se povalovaly kusy roztrhaného oblečení.

Anna se šla podívat do koupelny. „Někdo se tu asi chtěl koupat?“ křikla do pokoje.

Přišel TJ a při pohledu na vanu a trochu krve na jejím okraji konstatoval: „Spíš než koupat, to vypadalo,že Alex měl pravdu. Utopit se dá i jinde než v jezeře.“

„To ji jako někdo opravdu utopil?“ špitla Anna,když se vracela s TJ do pokoje za ostatními.

„To bych netvrdil,“ s úsměvem řekl Jeff.

„Jak to můžeš říci. Vidíš tady někoho?“ nervózně křikla Jess.

„Ne a v tom je právě to kouzlo. Kdyby byla Carla utopená, našla by se ve vaně, ale ve vaně není a tak není jistý, že je mrtvá.“ Vše říkal s naprostým klidem.Naklonil se z okna a nadýchl se čerstvého vzduchu.

„Víš, co mě deptá, Jeffe. Tvá povaha. Na mě seš moc klidnej. Já vědět, že můj přítel je někde bůh ví kde a nevím co s ním je, tak asi zešílím,“ řekl Alex upřímně.

„Ale Alexi, ty jsi moc jemnej a až moc citlivej a právě o to jde. Já ji znám. Byly jsme spolu pořád – vzpomínáte na to doučování a tu dohodu, ne. Znám ji. Jen tak se nedá. Třeba, když mě chtěla naučit něco, co mi do hlavy prostě nešlo….nevzdala se a tloukla mi to do ní, až jsem to uměl líp než počítat do pěti. Nevzdá se bez boje. Kdyby nebyla taková mrcha a tak otlučená náma z minulosti, už by jsme tu našli její tělo a ….Musím jít. Je někde tam venku a já ji najdu,“ řekl zčista jasna a byl pryč.

Ostatní se nahnuli z okna a všimli si svázaného lana z oblečení ležícího na zemi pod oknem…

„Tak proto je v klidu, ale pořád nevíme kdo to byl…“

„Co se tu řeší?“ ozvalo se za nimi.

Všichni strnuly. Jako roboti se otočili ke dveřím. Byla to Taylor. Luxusně oblečená a s úsměvem od ucha k uchu.

„Co …ehm..co tu děláš?“ zeptal se TJ.

„Vždyť tu přeci bydlím, společně s Carlou. Neviděli jste ji. Hledám ji po celém hotelu a nikde nic.“

„My…“

„Neříkej jí o tom, že Carla je v lese. Možná to jen hraje a takhle bysme jí nahráli do karet mi a ona by věděla, kam má jít,“ zašeptala Jess TJ do ucha.

„My jsme jí také hledali. Takže tys ji neviděla?“ zeptal se TJ,ačkoli si při té otázce připadal jak blbec.

„Vždyť už jsem to řekla. Nikde není!“

„Jo a pro po…To ty jsi napustila vanu?“

„To jsou dost trapné otázky, nemyslíte. Ano, já jsem si napustila vanu a chtěla se naložit do vany, ale v tom jsem si vzpomněla, že něco potřebuju, od Carly a šla jí hledat.“

„OK, fajn, tak kdyby si ji potkala, pošli ji za náma, dík!“ řekl s úsměvem TJ a všichni se vyplížili z pokoje a jak byli z jejího dohledu, seběhli rychle schody a už stepovali ve vestibulu hlavní budovy.

„Vy se chováte, tak divně,“ zasmála se Taylor poté, co poslední člověk opustil pokoj. „Carlu můžete hledat jak dlouho chcete, ale už ji nenajdete. Haha!! Je sice o něco lepší, než jsem si myslela, ale to, že mě přeprala, praštila po hlavě vázou a pak utekla do lesa, neznamená, že ji nedostanu.“ Mávla rukou a dveře se sami zavřely.

Noc byla opravdu temná a vítr teď špinil kapkami deště prosklenou stěnu vestibulu. Ze tmy přibíhala postava a vběhla do hotelu.Byl to Jeff.

Vyčerpaný se sesunul do sedačky a hluboce oddychoval.

„Tak co. Našel si ji?“ zeptala se Anna.

„Vidíš ji Tu někde?“ řekl podrážděně Jeff.

„Ne!“

„Je mrtvá! Pochop to. Je mrtvá. Carla je mrtvá a já se ani nestačil omluvit za tu trapnost v tý společenský místnosti. Do pr…!“

„Klid. Viděl jsi její tělo?“

„Ne, neviděl!“

„Tak to může ještě žít. Musíme to ale říci Keynové, aby nám pomohla ji najít.“

„Nech toho, jó. Tohle je zbytečný, ta štětka ji určitě zabila.“

„Ona ji také hledá. Nemohla ji zabít, když byla v hotelu!“

Naděje svitla a za chvíli byl celý hotel na nohou.

Na chvíli se nad vodopády ukázal měsíc a ozářil cestu vedoucí od hotelu do lesa. Na ní právě teď kmitaly desítky světel.

„Uděláme skupiny a každá bude mít určený úsek, který bude prohledávat. Někdo by měl zůstat v hotelu, kdyby se objevila.“ Slečna Keynová v sobě našla novou bytost. Řídila to tu tak bravurně, až by se mnozí podivili, že učí literaturu.

Za pár minut už byly skupinky vybaveny informace, kam jít a do kdy přijít a každá skupina byla obdařena baterkami.

„Alexi, Calvine, zůstanete tady a, kdyby přišla, tak dejte vědět na mobil, ať tady po lesích neběháme hodiny.“

„Dobře,“ přikývli oba současně a vrátili se do vestibulu.

Oba se posadili na sedačky a Alex se díval za mizejícími světly a ve skrytu své duše doufal, že Carla žije. Náhlým tichem byl ukolébán do polospánku.

Stál na té palubě a díval se Alejandře do očí. Vše bylo v mlžném oparu nevýrazné. Pak viděl oči Carly a utápěl se v nich. V tom ucítil dotek.

Otevřel oči a všiml si Calvina sedícího vedle něj. Díval se na něj a cítil jeho dotek na své noze.

„Děje se něco,“ zeptal se a čekal na odpověď: „Carla se už našla.“

„Ne, zatím nic. Já jen,že….“Jeho ruka stále ležela na jeho noze. Přiblížil se k němu. …a pak se to stalo….Políbil ho.

Alex nedýchal. Možná na to v hloubi duše čekal, ale teď. Zrovna teď, když přišli možná o dalšího člověka.

Vstal. Stále cítil jeho rty. Díval se z okna a …pak.

Hlava se s ním zatočila a on se musel zase posadit. Konečně to přišlo. To, na co tak dlouho čekal a co teď dělá. Cítí nervozitu. Cítí se prapodivně.

„Co…to ..mělo být?“zeptal se nevěřícně, když zase nabral dech.

„Hrozně jsem to chtěl udělat a řeknu to jednoduše. Líbíš se mi a chci tě!“ řekl rychle a zase ho políbil. Tentokrát to trvalo déle. Alex ani tentokrát nedokázal nic udělat. Cítil, že to potřebuje, že se mu to líbí, a že to chce víc než cokoli na světě.

Měsíc byl zahalen temnými mraky a pomalu přestalo pršet. Skupina se zastavila u lesa.

„Tak, teď se rozdělíme," řekla slečna Keynová a brala to smrtelně vážně. „Jess, TJ, Anna a Linda, Adam a pan Orson půjdou směrem k vodopádům, tedy na západ. Já, Taylor, Teo, Miriam a Jeff, Sarah a Rick, půjdem na sever a," pak se podívala na zbytek a rukou je rozdělila na dvě zbylé skupiny a se slovy vy tam a vy tam jim rozdělila úkoly. Všichni se rozešli do „svých zón" a hledání mohlo začít.

„Tak pojďme, Carlu musíme najít," zašeptala Anna a společně s Jess, TJ a zbytkem zmizeli v lese.

„Tak děti, myslím,že bysme nemuseli tak pospíchat. Víte, já jsem už starý člověk a když se…," řekl pan Orson, když se skupina dala do rychlé chůze.

„Ten nás bude zdržovat a Carlu zatím dostane Taylor!" zašeptal TJ. „Dobře pane Orson, ale čím dříve ji najdeme, tím dřív budeme moci jít zpět do hotelu, jestli to nezvládnete, tak se můžete vrátit do hotelu," řekl jistě.

„To by bylo hezké. Na takové túry nejsem zvyklý. Já jsem řidič, ne horolezec, i když tady žádné hory nejsou, ale mám takové obavy…," řekl ztěžka a rozhlédl se kolem, „…že asi nenajdu cestu zpět," dodal zmateně.

„Víte, co pane Orsone, tak tady Linda a Adam půjdou s vámi zpět do hotelu a my půjdeme dál."

Ti přikývli a za chvíli Jess, TJ a Anna zůstali sami.

„Proč si ty dva poslal pryč, takhle to bude komplikovanější!"

„Takhle je to lepší, co kdybychom narazili na…třeba na Taylor, nebo tak něco."

„To je pravda!" přikývla Anna.

Všichni tři se pak vydali dál do temného lesa.

Teo zatím procházel les společně s Keynovou, Taylor a dalšími lidmi. Celou cestu Taylor sledoval. Musel ji sledovat.

„Teo?"Náhle řekla Taylor a dívala se na něho.

„Jó!" V duchu zapřemýšlel, proč ho volá, co po něm chce.

„Proč se na mě pořád díváš?" zeptala se.

„Já…já se na tebe nedívám. To se ti zdá," snažil se Teo nějak tu věc zaonačit, ale Taylor ho měla prokouknutého od hlavy až k patě.

„To bych neřekla. Třeba, když jsme procházeli kolem toho velkého stromu, jsi se na mě díval třicet-dva vteřin. To je dost dlouhá doba, nemyslíš?"

Dostala ho. Byl v pasti. Nevěděl jak z ní ven. Začínal mít strach. Jak mohla vědět, že to bylo třicet dva vteřin? Co když to bylo jen třicet vteřin, nebo třicet pět. Proč zrovna třicet dva?

„Jen klid. Myslíš, že jen proto, že se ti líbím, tě …zabiju," řekla s úsměvem a přimáčkla ho k nejbližšímu stromu.

„To …já si nemys…lel. Jen…" Teo se začínal zadrhávat.

„Jen …máš strach mi říci pravdu, co!" řekla až nesnesitelně sladce a ještě více se přiblížila k Teovi.

„Myslím, že bychom měli jít za ostatními!" Snažil se dostat pryč z této situace, ale její rty byly stále blíž a blíž, až ….Teo uhnul jen tak tak a rychle doběhl skupinu.

Taylor chvíli stála u onoho stromu.

„Já tě dostanu. Stejně jako ostatní," zachroptěla polohlasem a pak šla po Teových stopách za skupinou.

Teo doběhl skupinu a hned se přidal k Jeffovi.

„Jeffe,ona se mě pokusila sbalit!"

„Kdo?" nechápavě se zeptal Jeff.

„Kdo,kdo asi. Slečna vraždící monstrum, kráska vražedkyně, tedy možná." Podíval se na Jeffa, ale dostal další nechápající výraz. „No přeci Taylor!" křikl naštvaně Teo, až se celá skupina zastavila a dívala se na něj.

Slečna Keynová došla pomalu k Teovi a pak se rozhlédla. „Kde je vůbec Taylor?" zeptala se.

„To já nevím. Byla někde vzadu," rychle odpověděl Teo.

„To je opravdu perfektní. Nejprve zmizí Carla a teď ještě Taylor. Jeffe, Teo, nemůžete se po ní podívat. My půjdeme hledat dál hledat Carlu." Teo se na ní podívat odmítavým pohledem. „Žádné NE nechci slyšet, jděte. To je rozkaz," řekla přísně slečna Keynová.

Oba se otočili a pomalu se vydali nazpátek nechávajíc slečnu Keynovou a další studenty za sebou.

„Přece si nemyslí, že půjdeme hledat tu mrchu," říkal zlostně Teo a stále pokukoval po Jeffovi. Musel přeci znát jeho reakce. Zamyslel se a jeho pohled ustrnul kdesi na protějším uschlém stromě. Náhle Tea něco chytlo a zatáhlo ho za strom. Byl to Jeff. Zacpal mu ústa rukou, protože stále jen zbytečně kecal. Druhou rukou pak ukázal před ně mezi stromy. Teo zaostřil a viděl někoho stojícího mezi dvěma stromky.

Ten někdo měl zvednuté ruce nad hlavou a něco říkal.

Oba pocítili náhlý strach a úzkost vyvolanou jak místem, tak tou osobou. Nad tou záhadnou osobou se vytvořil hustý mrak, ze kterého čas od času sjel blesk na zem.

„Kdo to je?" zašeptal Teo,když Jeff sundal svou ruku, která byla oslintaná od Teových slin z jeho úst.

„Jak to mám asi vědět. Může to být kdokoli," odpověděl šeptem Jeff.

„Tak se tam jdem podívat!"

„Ty si se zbláznil, ale když uvážím, že jsem taky docela slušně ujetej. Tak to beru, ale musíme bejt fakt potichu."

Zem na místě, kde ta tajemná postava stála byla suchá. Neznámá osoba náhle položila ruce dolů k tělu a otočila se. Tma byla všude okolo, ale ona vycítila přítomnost někoho dalšího bez problémů.

„Já vím, že tu někde jste. Čekám na vás, ale předtím …," něco ji vyrušilo z jejích myšlenek. Slyšela v dálce hlas ,dívčí hlas. Hlas volal o pomoc. Byla to Carla.

„Kde si ty mrcho, odkud se snažíš přivolat pomoc ty potvoro jedna. Musíš umřít a musí to být dnes v noci. Víš o mě už moc na to, abych tě nechala jít," stále mluvila polohlasem a svým sluchem zjišťovala, odkud se to volání o pomoc k ničemu ozývá.

„Jeffe, je pryč. Ta postava už mezi těmi stromy není. Kam mohla tak rychle zmizet?"

„Co já vím, asi v tom budou čáry. Vždyť nic není nemožné."

„Pomóc, kde jste kdo, prosíííím pomóc!!"

„Slyšel si to? To je Carla. Musím za ní. Musím ji zachránit," řekl rychle Jeff a bylo mu jedno, že Teo chce něco říci. Intuice ho vedla. Láska a emoce ho hnaly kupředu. Volání o pomoc se přibližovalo. Už bylo téměř u něj.

Doběhl na kraj srázu. Hlas Carly byl teď slyšet mnohem víc hlasitěji a pak náhle ztichl. Někde tady je. Podíval se na sever. V záři měsíce uviděl dvě postavy.Prali se. Díval se na ně a pak viděl jak jedna uklouzla ze srázu a jen tak tak se drží, aby nespadla do temné vody.

Druhá postava nad ní na okraji srázu vítězoslavně stála a i s té dálky bylo vidět, jak se usmívá.

Teď tu postavu konečně poznal. Byla to Taylor.

Celý ten okamžik se náhle zpomalil, až se téměř zastavil. Jeff si připadal jak ve zpomaleném filmu. Jako kdyby se na chvíli ocitl v němém filmu. Otevřel ústa, ale nic nevycházelo. Chtěl křičet Carlino jméno, ale místo toho jen otvíral ústa. Chtěl běžet, utíkat, rvát se s časem, ale jeho kroky byly tak pomalé. Viděl Taylor stojící nad srázem a její noha se pomalu zvedala a jako stroj se přibližovala ke Carle. Podrážka se dotkla zmrzlé hnědé kůže a došlápla.

Celým širým okolím se ozval křik a pláč v jednom. V ten okamžik to konečně šlo a on mohl využít své síly a doběhnout ke Carle včas.

Taylor se otočila a teprve teď si ho všimla. Řítil se na ní a v jeho očích byl vidět vztek. Taylor chtěla uhnout na stranu, ale bylo pozdě. Dostala ránu do hlavy a s duněním dopadla na zem. Přitom jen zaskučela a pak jen nehybně ležela na promáčené půdě.

Jeff se hbitě sklonil ke Carle a podal ji ruku.

Byla zesláblá,ale dala do toho vše. Nechtěla skončit ve studeném vodním hrobě. Cítila tu zvláštní vůni. Chtěla být s Jeffem. Natáhla volnou, pohmožděnou, ruku.Jejich ruce se setkaly. Carla zatnula zuby. V duchu myslela na to, že za pár minut bude po všem. Teď musela překonat bolest Jeffova pevného sevření. Na Carlině obličeji byl vidět ztrápený výraz. Jeff se zapřel v nohách a pomalu ji táhnul nahoru. Jeho svaly byly napnuté a pevné. Carla stoupala výš. Nohama se mu pokoušela pomáhat. To i přesto, že byly poškrábané, bez bot a promrzlé. Už se byla z jedné třetiny nahoře, když Jeff chytl i její druhou rukou a ona byla v bezpečí. Jen se oba svalili na zem a na chvíli jen oba dýchali.

Leželi na mokré zemi a oba silně oddychovali. Carla se podívala na Jeffovu tvář. Trochu špinavou a zpocenou. Chtěla říci „Díky,že si mě zachránil," ale nějak nedokázala vydat ani hlásku. Jen se na něj dívala a mlčela.

Zaregistroval její pohled a opětoval ho. Poznal, co chce Carla říci, a aniž by na něco čekal odpověděl na její nevyslovenou větu. „Udělal jsem to,protože tě mám rád!"

„Já tě mám taky ráda,"řekla konečně Carla, ale bylo to velmi potichu. I tak to Jeff slyšel a usmál se a jeho prsty přejely přes Carliny mokré vlasy. Zavřela oči a nechala se unášet příjemnými pocity.

Po pár minutách se Carla narovnala. Cítila přitom jeho ruku na svých zádech. Chtěla se postavit, ale byla příliš slabá, než aby to zvládla sama. Podívala se na Jeffa a dala mu najevo, že by se jí hodila pomoc.

Jeff ji pevně uchopil do svých rukou, zvedl ji a pak ji postavil na pevnou zem. Teď k sobě byli možná ještě blíž. Objal ji a ona položila svoje unavené ruce na jeho hruď. Položila na ni i svou hlavu. Bylo to tak příjemně klidné. Opět zavřela oči a poslouchala buchot jeho srdce. Teplo z jeho těla pomalu přecházelo do těla Carly. Jeho srdce

bouchalo klidně a pak se něco změnilo. Tlukot se začínal zrychlovat. Otevřela oči a částečně se odlepila od Jeffovy dobře stavěné hrudi. Podívala se mu do očí. Byly zmatené a pak uslyšela na první pohled nelogickou větu.

„Kde je?“

„Kdo kde je?“nechápavě se zeptala Carla. Zdálo se, že klid je ta tam.

„Taylor! Praštil jsem jí po hlavě a ona dopadla někam sem a teď je …..“ a na konec zašeptal vyděšeně *pryč*.

Bylo hrobové ticho. Carla poprvé ustoupila od Jeffa a stála zase na vlastních nohách. Dívala se kolem sebe a nějak tomu nerozuměla.

Jeff popošel asi o metr blíž k lesu. Uslyšel křupnutí větví. Carla trochu nadskočila a ustoupila dál.

„Já nejsem pryč,“ ozvalo se z lesa. Pak byly slyšet zrychlující se kroky. Z lesa vyběhla Taylor, jakou ji ještě nikdy nikdo neviděl.

Jeff málem spadl ze srázu,jak hodně se lekl a uskočil. „Co je zase tohle zač?“

„To je …,“ křikla Carla. Víc nemohla udělat. Taylor se vrhla přímo na ní. Carla cítila tvrdý úder. Pak na chvilku nevěděla o světě. V té rychlosti zavřela oči. Cítila kolem sebe silný vítr. Když oči otevřela Jeff se vzdaloval. Taylor se také ztrácela a ona pod sebou už neměla pevnou zem. Měla pod sebou vodu. Když si nějak stačila uvědomit, co se stalo, byla už moc daleko a její křik pomalu slábl,až úplně zmizel.

„Cos to s ní…ty jedna zrůdo,“ zařval Jeff a vrhl se na Taylor. „Já tě zabiju!!!“

„To bych ani neřekla.Teď si totiž na řadě ty a pak i zbytek tý vaší blbý party.všichni umřete a když to neudělám já,udělám to…..“

Ztuhl jako kus kamene. Zastavil se a díval se do jejích prokletých očí.

Zatím kdesi v lese TJ,Jess a Anna zaslechli křik. Ozýval se ze severu a jak šli rychleji přibližoval se.

Ti dva tam stáli bez hnutí. Dívali se sobě do očí. Ani jeden nebyl schopen udělat útok první. Taylor tušila, že se Jeff jen tak nevzdá a bude schopen jí shodit dolů. To by jí hodně ztížilo situaci. Třeba by se mu to povedlo. Silný na to byl dost a ona je po nárazu na tvrdou zem oslabená. „To on ale neví,“zamyslela se. „Budu dělat, že mám plno energie a on dostane strach,“řekla si v duchu a narovnala se. Vlasy si odhrnula z obličeje a v obličeji vytvořila drsný výraz.

Jeff se na díval a viděl, že má určitě plno energie. On sám se cítil zesláblý. Přišel o Carlu a vytahováním ji nahoru přišel o hodně energie. To ona ale neví. Bude dělat, že je drsňák, co mu nějaký ten šrám nevadí. Vypnul hruď a protáhl si prsty. Jeho obličej ukazoval to, co Jeff chtěl, aby ukazoval . Jsem silák a tebe zničím jako nic.

„Sakra, ten musí mít energie. To bude dost těžký se ho zbavit,“zamyslela se Taylor při pohledu na jeho drsný výraz obličeje.

Náhle se z jihu ozvali hlasy. Oba si všimli přicházejících osob z jihu.

„A co budeš dělat teď,“ řekl hrdě Jeff. „Všichni budou vědět, že si to byla ty, ať chceš….kde je ta mrcha. Už zase zmizela. Neboj, teď si tě pohlídáme,“ zařval do lesa.

Z jižní části lesa vyběhl TJ, Anna a Jess. Všichni se prudce zastavili, aby nespadli ze srázu dolů. Pak se všichni otočili na sever a spatřili Jeffa.

Jeff se chvilku díval do šumícího lesa a pak se otočil. Jeho zrak se upínal do dálky. Teprve teď mu to došlo. Ztratil ji. Kroky jeho přátel se přiblížili, až se zastavili.

„Jeffe,kde je Carla.Slyšeli jsme ji volat o pomoc a tak jsme šli po hlase a pak jsme zaslechli nějaký křik…“TJ přestal mluvit a pochopil, co se stalo z Jeffovy tváře.

„Je ….?“ zeptala se Jess.

„Mrtvá??? Asi. Možná ještě žije, ale ta voda je moc studená a ona nebyla dobrý plavec. Kromě toho byla zesláblá od souboje s tou mrchou,a měla poraněnou ruku, a byla celá tak studená, a když jsem se jí dotkl celá se chvěla, a kdybyste viděli ten výraz v jejích očích,tak…já prostě nemůžu,já,j á….“ Sedl si na zem a sklonil hlavu do kolen. Rukama se snažil zbavit se slz,ale nepomáhalo to.

Na chvíli nastalo ticho.

„Vždyť já ji měl rád. Já ji miloval. Jediný čas, co jsme spolu strávili byla ta noc, kdy Sam umřela. I tak jsem jí to neřekl. Až teď. Před pár minutama a teď je mrtvá a ta potvora si tu někde běhá a směje. Měla tak hezký úsměv, byla tak úžasná a v poslední době nebyla ani tak nesnesitelná a přesto ji nikdo neocenil, nikdo se s ní nebavil a …a…“ Pak už nebyl schopný vydat ze sebe srozumitelné slovo.

Poslední den u Niagara falls byl velmi pochmurný.V hotelu byla policie a snažila se dát vše dohromady. Nad jezerem poletoval vrtulník hledající Carlino tělo. To se nenašlo, ale obecně bylo jasné, že je mrtvá. Tu noc byla totiž neskutečně velká bouřka a pokud se neutopila, tak ji mohly vlny omlátit o skály.

Autobus byl přistaven k hotelu a když odjížděl byly prázdné tři sedačky. První byla po slečně Keynové. Ta musela vyřídit neveselé formality ohledně „zmizení“ Carly. Druhá byla Carlina a třetí byla po Taylor. Kromě TJ, Tea, Jeffa, Anny a Jess, to nikdo o Taylor nevěděl. Nakonec to řekli i Alexovi.

Alex celou noc strávil s Calvinem. Začínal být nervózní, co se mohlo stát. Když se tu špatnou novinu dozvěděl, málem to s ním praštilo. Cítil se náhle nějak moc oslabený. Musel se někomu svěřit a jeho vrbou se stal Calvin. Byl tak chápající a Alexe alespoň na chvíli uklidnil.

Bylo to zvláštní odjíždět. Na jednu stranu to bylo zajímavé, ale i tak si to vybralo svou krutou daň. Niagarské vodopády už nikdo z nich nebude vnímat jako něco úžasného a krásného.

13 Vrátila se!

Příjezd do Laketown nebyl rovněž nijak veselý.Hned jejich první den si je odchytl detektiv Thomson. Jakoby vycítil něco zvláštního. Zdálo se, že se těší, až je zase bude moci vyslechnout. Jeho úsměv, když je měl ve své kanceláři, byl velmi podezřelý.

Během výslechu se ale, jako obvykle, nedozvěděl nic, co by ho odstartovalo ode dna nepoznání k nebi vševědění.

Nejprve přeci musel vyslechnout spolužáky. Musel najít příčinu Carlina skoku z okna. Musel zjistit, s kým se naposledy bavila. Jeho radost rýt do Jeffa a probudit to, na co se snažil zapomenout, byla nekonečná.

„Tak Jeffe! Jsi tu zase. Jaká neskutečná radost," řekl lehce ironicky. Vzal do ruky notýsek a tužku a začal si zapisovat. Tehdy v té místnosti byl ještě někdo.

V rohu na židli seděla starší žena. Měla kostěné brýle, velmi nepříjemný pohled a zcela šedé vlasy. Byla to psycholožka od policie. Měla přehodnotit výslech z psychologického hlediska a její jméno bylo Susan Whitová.

„Tak, Jeffe, jak už víme, měl si s Carlou bližší vztah. Změnilo se od poslední návštěvy něco?"

Jeff mlčel. Pak konečně něco řekl. „V celku nic. Tehdy jsme spolu byli poprvé a pak jsme se pohádali."

„To mi je jedno. Kdy jsi ji viděl naposledy?"

Přemýšlel. Má mu říci, že ji viděl jako poslední na živu. Musel by říci pravdu o Taylor, pravdu o Sam, pravdu prostě o všem. To nepřicházelo v úvahu.

„Viděl jsem ji naposledy v hotelu. Přišla k nám, k našemu stolu a chtěla si k nám přisednout."

„Přisedla si?"

„Ne, nepřisedla si. Teo ji vyhnal a ona utekla do svého pokoje. Tedy alespoň si to myslím."

„Dobře. Něco o Taylor Paxové nevíš?"

„Ne, o ní opravdu nic nevím!"

„Tak dobře. Můžeš jít!" řekl trochu posmutněle Thomson. Jeff byl poslední a ani on nevnesl do případu záhadného zmizení Carly Sternové cokoli nového.

Podíval se z okna své kanceláře a pak se vrátil ke svazku papírů. Vzal ho a zasunul si ho do koženého kufříku. Pak na sebe hodil svůj šedý oblek. Sebral ze stolu klíče a zamířil ke dveřím. Otevřel dveře a chystal se je zamknout.

„Ahoj Davide," řekla mladší policista procházející kolem.

„Ehm…ahoj Josie!" odpověděl trochu rozpačitě detektiv.

„Copak, že tu ještě jsi. Já myslela, že soukromý detektiv si dělá věci doma, tedy hlavně doma!" Přitom se na něj usmála.

„To víš,"řekl Thomson a zamkl dveře. „Když je to detektiv jako já, co má svojí kancelář na policejním komisařství. Nemá moc peněz a případy, co dostává jsou na dvě věci, tak …"

„Se mu nikdo nesmí divit,“dopověděla Josie. „Tak pojď ty můj hrdino. Doma jsem sama. Nechceš mi dělat společnost? Uvařím!“ řekla vyzývavě.

„Víš, je to od tebe hezký, ale měl bych pracovat na případu a ne chodit na večeři k hezkým policistkám,“řekl trochu stydlivě Thomson.

„Na čem vlastně pracuješ,“ zeptala se.

„Na tom zmizení Carly Sternový,“ řekl vážně.

„Tak to je pech. Co vím, tak jen to, že nic nevím. Je to divný. Mohla bych ti s tím pomoci!“ zašeptala.

„Jak bys ty….“ Pak si vzpomněl, jak bravurně zvládla zmizení asi šestileté holčičky a usmál se.

Překontroloval dveře, jestli opravdu zamknul a nasadil si svůj šedivý klobouk.

„Ten klobouk si sundej. Nesluší ti. Tvý vlasy pak nejsou vidět,“ prohodila Josie a oba šli dál. Za pár minut ležel jeho klobouk na zemi.

„Co takhle malý kafe, u mě?“ Můžem si zároveň podívat na výpovědi…“

„Dobrá!“ „Znělo to jako návrh,“ řekl si v duchu. „Měli bychom se stavit u mě doma. Musím zkontrolovat poštu,“ řekl pak ve svém autě. Zastavili před jedním činžovním domem. Thomson vyběhl z auta a za chvíli nesl dvě obálky.

Jak dosedl, podíval se na ně.

První byla platba vody a druhá obálka byla nadepsaná Detektiv Thomson – důležité

Otevřel ji a nemohl uvěřit vlastním očím.

„Co tam je, Davide?“naléhala Josie a netrpělivě čekala.

Detektive Thomsone,

Tímto vám musím říci pár informací, které by vám pomohly k vyřešení záhadného zmizení Carly Sternové. Nechci říkat vše, ale měl byste vědět tohle. Tím, kdo viděl Carlu Sternovou naposledy, byl Jeff Green. Nechtělo se mi to takhle vám to takto říci, ale pravda musí vyjít najevo. Bojím se i o svůj život. Kdyby se to Jeff dozvěděl, mohl by mě zabít. Prosím, zatkněte ho. Je zcela jisté, že ji tam hodil on. To on ji zabil. To je zatím vše. Příště vám podám o něco více informací.

Váš tajný přítel

Jen na ten dopis zíral, a ani nedýchal. Josie se dívala před sebe a vypadala bledá.

Ten večer před domem Jeffa Greena zastavilo policejní vozidlo. Vylezli z něj dva muži v uniformě a detektiv David Thomson. Jeffa už ale nenašli. Zmizel beze stopy.

Podzim se pomalu chýlil ke konci. V lesích na severu od městečka stál malý srub. Nemohlo se mu říkat srub, spíš to byla o něco větší bouda. Měla jedny dveře a dvě okna a na tom místě stála pouhých deset let. Byla dílem členů oddílu Otcové a děti. Tehdy před deseti lety to bylo velmi oblíbené. Otcové pár dětí postavili malý domeček, který sloužil jako úkryt. Tam brávali své ratolesti a trávili s nimi celý víkend. Díky velké zásluze Clarka Greena, Jeffova otce, se z toho stalo celkem dobře obyvatelné místo. Nebyl to sice žádný luxus, ale pro partičku nadšených otců a jejich dětí to bylo naprosto perfektní.

Teď to už jen čas od času obýval Jeff, TJ a Tom. Vždy po nějaké špatnosti se běželi schovat sem. Tady je nikdy nikdo nenašel. Zdálo se, že je to dokonale schované před cizími zraky a teď to byl Jeffův úkryt.

Nemohl ale nic neříct svým kamarádům. V první řadě ovšem informoval TJ. Tam se začaly konat tajné schůzky, kde se pomalu a zlehka domlouvalo, co se bude dít, a co se má udělat proti Creantovi.

Mezitím napadl první sníh a výrazně se ochladilo. Jeff začínal pociťovat strach, jestli tu přežije dlouho. Musel si vystačit jen s tím, co mu přinesli přátelé. Kromě jídla dostával i patřičné informace a Alex, protože bydlel relativně nejblíže, mu nosil denně čerstvé noviny.

Z nich se Jeff mohl dozvědět o vyřešení zmizení Carly. Detektiv Thomson vše postavil na pilířích anonymního dopisu. Původně si myslel, že je to jen holý nesmysl, ale když ten večer Jeff zmizel. Ujistil se, že to bude mít něco do sebe. Pak si záhadně vymyslel něco o zmizení Taylor a z toho také obvinil Jeffa. Sám byl povýšen a celé město mohlo v klidu dál žít a pomalu zapomínat.

Byl velmi studený večer a Jeff dělal jednu ze svých nejčastějších činností. Četl si nějakou knížku, jejíž jméno mu bylo ukradený, už asi po dvacáté.

Na dveře boudy v lesích někdo zaklepal.

Jeffa to trochu polekalo. V tuhle dobu neměl nikdo přijít. Natož bez jakékoli informace. Vstal ze starého křesla a pomalými kroky se přesunul ke dveřím a chvilku čekal. Ozvalo pětkrát bouchnutí na dveře a pak krátké zaťukání. Jeff věděl, že je to dobrý. Byl to jeden z jejich party a tak otevřel dveře.

Byl to Teo. Vypadal polekaně a tak ho Jeff pustil dovnitř. Měl tu plynový vařič, co mu přinesla Anna. Z nádoby odlil trochu vody a udělal Teovi čaj na zahřátí. Teo si zatím sedl na nepříliš hezky vyhlížející pohovku a jen tak se díval před sebe.

„Co ti je, Teo?“zeptal se Jeff, když mu nesl čaj.

„Asi jsem ji viděl!“ řekl potichu a dál se koukal do prázdna.

„Koho?“ Z nejistého pohledu mu asi došlo, o kom mluví. „Taylor? Kde?“ vychrlil ze sebe Jeff. Teď se ten okamžik pomsty pomalu vkrádal do jeho života.

„Já ani nevím. Prostě mi přijde, že mě sleduje,“ řekl zcela vážně Teo.

„Takže už je asi ve městě! No príma. Nejspíš už se dozvěděla, že se pohřešuju a možná i tuší, kde jsem a teď….Mohla tě sem sledovat,“ zašeptal a postavil se k oknu. Odhrnul závěs a díval se do černého lesa. Právě začínalo zase sněžit. Stopy, které za sebou nechal Teo, zlehka mizely. Zdálo se, že je o něco více světla než před chvilkou.

„Zvládneš to domů sám?“ řekl nečekaně Jeff a podíval se na sedícího Tea.

„Já..já nevím, možná jo, ale mám strach, že ví, že jsem tu,“ zakoktal Teo a stále se díval do prázdna před sebou. Vypadal jako při komatu. Nehnul ani okem. Jen tam tak seděl a zíral před sebe. V levé ruce držel hrnek s čajem, ale vůbec z něj neupil. Pravá ruka se mu záhadně třásla.

„Dobře, takhle to nepůjde,“ řekl až moc starostlivě Jeff. „Já sám s tebou jít nemůžu. Mohli by mě najít poldové a vše by bylo v háji. Zavolám někomu, ať pro tebe dojde,“ dodal sebejistě a hned vytáhl z kapsy mobil.

„Ahoj TJ, jak je?….To je dobře, že se máš fajn…..Potřebuju pomoc! Teo viděl Taylor a bojí se, že jde po něm…..Ne, neřekl, kde. Má pocit, že ho… ale to je teď jedno. Nemohl bys přijít do … ty víš kam a dostat Tea domů…..Ne, nemůže zůstat tady….Nemám dost zásob a ….neměl by jít v tomhle počasí sám domů. Tohle počasí je to pravé nebezpečné…. Že nemůžeš a proč?…..Aha, tak to beru…Nevíš, kdo by se tu mohl stavit?….Dík za radu, ahoj. To je úžasný,“ zavrčel podrážděně.

Nakonec měla čas jen Jess, ale díky sněhu se nemohla dostat od domu dál než na jeden kilometr. Teo už částečně vnímal a i hrnek už byl poloprázdný. Byl smířený s tím, že se bude muset vrátit domů a po neúspěšných telefonátech bylo téměř jisté, že půjde sám.

„Víš co, já s tebou půjdu. Nemůžu tě nechat běhat v tomhle počasí sám, a jestli si měl s Taylor pravdu, tak to asi zvládneme líp dva než jenom jeden.“

Rychle na sebe hodil bundu a už čekal až se Teo připraví. Stále si připadal nesvůj.

Tma by byla všude okolo,ale díky přicházející sněhové bouřce bylo hodně bílo. Začal foukat silný vítr, který společně se sněhem komplikoval Teovi a Jeffovi chůzi. Pomalu se oba vzdalovali od chatky.

Nešlo se jim zrovna moc snadno. Každou chvíli někdo z nich zapadl do hlubokého sněhu. Vše komplikovala daná situace, strach z Taylor. Mohla být teoreticky někde tady nebo mohla být klidně o pár kilometrů dál. To bylo to, co je znervózňovalo. Ta nejistota.

„Musíme svahem dolů a pak je to ještě malý kousek lesem. Tam už bychom měli vidět zdi hřbitova,“ říkal Jeff a stále se snažil sledovat okolí svým zrakem.

„Za chvíli vás budu mít oba. Neutečete mi!“

„Slyšel si to,“ vystrašeně zašeptal Teo a rychle se pokusil doběhnout Jeffa. Znělo to, jako když někdo skřípe zubama a zároveň z úst vypouští slova.

„Jo,slyšel. Někde tady je, ale sníh ji znemožňuje nás najít, což je dobře.“ Po pár krocích už si Jeff zvykl a začínal se orientovat, kde tak asi můžou oba být. „Pozor! Tady je někde ten svah,“ zavolal potichu za sebe. Stále slyšel Teovo funění a to, jak se pod Teovýma nohama propadá sníh. Udělal ještě krok a jeho noha podklouzla na sněhové pokrývce a Jeff rychlostí větru sjížděl do údolí.

„Jeffe! Jsi tu?“ Teo stál pár metrů od srázu a cítil, že je sám. V tom uslyšel křupání sněhu zprava a náhle zezadu. Byl zmatený. Museli tu být dva lidé, jdoucí z dvou různých stran.

„Cítím tvůj strach a slyším buchot tvého slabého srdce. Už mi neunikneš.“

Teo se prudce otočil. Ve sněhové bouři ale neměl šanci nic vidět. Zmateně se otáčel kolem své osy, ale viděl jen sníh a sníh a….něco tmavého se k němu blížilo. Bylo to obrovské, bylo to….

„Taylor, jsi to ty?“ křikl do vánice.

„Ne, já nejsem Taylor. Ta je mimo hru už pár měsíců. Já jsem tvá budoucnost. Já jsem tvoje smrt.“ Zašeptalo to tak děsivě, že na pár vteřin sníh přestal padat a Teo mohl vidět to,co po něm šlo.

Poslední, co viděl, byla přibližující se temnota a pak už jen tma. Ještě stihl spatřit osobu, co se k němu blížila a za ní pak jen matný pohybující se flek.

Cítil dotyk na svém těle. Cítil pevný stisk a…..moucha mu sedla na nos a procházela se po něm jako po svém majetku. Chtěl ji setřást. Napřáhl ruku, ale žádnou neviděl. Cítil, že ji má. Pohnout s ní však nemohl. Byla svázaná ke druhé ruce a ty ke dřevu za ním. K němu byly pevně přivázány i jeho nohy.

Nemohl se ani pohnout a to ho dráždilo víc než cokoli jiného na světě. Musel se hýbat. Nedokázal vydržet na jednom místě natož v jedné pozici. Potřeboval pohyb. Dostal záchvat a jeho křik zaplnil na pár minut prostor kolem něj. Bylo to zbytečné. Vysíleně uvolnil napnuté svaly a na chvíli se uklidnil.

Postřehl, že je v kostele. Byl v jedné z bočních lodí. Před sebou viděl řady dřevěných lavic a tam, v jedné z nich, byla ona.

Teď byla polonahá. Oblečení poznal na první pohled. Naposledy ho měla ještě u tehdy u Niagarských vodopádů. To ale ještě vypadalo celkem k světu. Teď to byl jen roztrhaný hadr, špinavý a i z té dálky cítil Teo puch. Otočila se k němu a on se lekl.

Její tvář byla částečně tmavá od špíny a částečně bledá jako po smrti. Dříve světlé vlasy byly šedivo-černé a na zem z nich odkapávala voda. V očích měla vztek a strach zároveň. Podivně se usmála a ukázala tak Teovi její prohnilý chrup. Jako stařena se k němu přibližovala. Sunula se k němu jako o holi. Její prsty se dotkly jeho obličeje a přejely po něm. Nehty na prstech měla zezelenalé.

„Teď konečně umřeš," vyhrabala ze sebe po částech a pak se zase odklopýtala zpět k lavici a vzala z ní papír. Ukázala ho Teovi.

Nerozeznal slova, ale první, co mohl přečíst, byla slova Milovaní rodiče.

„Co to má být?" vykřikl a čekal na odpověď.

„To je tvůj….dopis…na roz..loučenou. Každý ví, jak si se trápil, že si přišel o …A..lici a teď si dáváš za vinu smrt Carly, protože si se k ní choval ten osudný večer špatně a pak….Šel si za ní, aby ses jí omluvil, ale ona tě odmítla a vykopla tě a pak jsi ji uhodil…a ona vyskočila oknem. Bála se tě jako se ty bojíš umřít. Naštvalo tě to a tak si šel za ní…." Nadechla se a pokračovala: „Doběhl si ji až u srázu a chtěl si jí to vysvětlit, ale ona znovu oponovala a tak si ji strčil dolů a tak si ji vlastně zabil."

Teo měl jen otevřená ústa. „Tomu nikdo neuvěří. Jsi šílená. Jeff, TJ, Anna, Jess a Alex znají pravdu. Nenechají to tak!!" Jeho hlas se vracel pořád zpět díky ozvěně.

„Mám tu dopis na rozloučenou. Každý tomu uvěří i ti tví kamarádi tomu uvěří. Budou muset. Nechtějí prozradit to tajemství. Moc dobře jsem slyšela Jeffa, jak ti řekl, že ho nesmí najít policie, nebo něco takovýho. Už proto budou mlčet. Budeš mrtvý a tak neřeknou ani slovo. Brzy budou také mrtví. O to už se postarám." Pak na chvilinku přestala mluvit. Vzala dopis a mávala s ním Teovi před obličejem. „Chceš, abych ti ten dopis přečetla. Dělala jsem ho poctivě.

Milovaní rodiče,

Už nemůžu žít dál. Tíží mě svědomí. Udělal jsem něco strašného. To já zabil Sam a její hlavu jsem zakopal nedaleko majáku. Domluvil jsem se na tom s Jeffem. Chtěli jsme se zbavit Carly a Sam. Já odstranil Sam a on odstranil Carlu. Cítím se strašně vinný a musím to udělat. Můj život nemá žádnou cenu. Tak vás mám strašně moc rád.

Ještě chybí tvůj podpis, ale to zvládnu také já."Ohnula se a napsala jeho jméno.

„Ty si šílená. Tomu naši neuvěří. Nikdo tomu neuvěří. To ti nevyjde!!" Křičel z plných plic.

„Možná jsem a možná ne. Nikdo neví, že jsem tu byla a za pár dní, až zničím ty tvé kamarádíčky, tu už stejně nebudu a bude jedno, jestli vina padne na pravou Taylor, která už je beztak téměř pryč."

Nechápal, proč říká, že není Taylor. Něco v tom musí vězet. „Jak mě chceš zabít," snažil se navázat rozhovor. Prodloužit to utrpení. Třeba na něco přijde. Je přeci slabá. „Jsi slabá, a abys mě zabila,a vypadalo to jako sebevražda, musela bys mě rozvázat a pak budu silnější."

„To je sice pravda, ale já mám na své straně něco mocnějšího," vykřikla chvilkově posílena neznámou energii. Došourala se zpět k svázanému Teovi a ze země sebrala provaz. „Teď už ale budeš muset sklapnout. Tvůj konec se blíží a když tě vidím, jak se zbytečně snažíš, rozptyluje mne to."

Naposledy viděl její „úsměv". Naposledy viděl denní světlo. Naposledy slyšel její hlas tak jasně. Slyšel něčí kroky.

„Už jsi tu," řekla Taylor někomu, za Jeffem. „To je dobře. Sama ho tam nevytáhnu." To, co viděl naposled, byl kus dřeva a pak věčná tma.

Noc a den se vystřídaly dvakrát, když se Jeff probral. První, co ucítil, byla bolest na hlavě. Ležel v teplé posteli, zabalený do dvou dek. Nejprve viděl strop. Nepoznával ho. Doma ani v boudě to nebylo, ale věděl, že ten strop už jednou viděl. To dřevo…ta vůně…pak jeho oči sjely níž a ….při zaostření na postavu před postelí zjistil, kde je.Byl u Jess doma.Osoba stojící u něj byla právě Jess a vedle ní TJ.

„To je fajn, že si se konečně probral. My myslely, že tě budeme muset vzbudit násilím," řekl s úsměvem TJ.

„Co …se…stalo? Kde je Teo?" zamumlal Jeff stále ještě trošičku vyčerpaný.

„Máme pro tebe dvě zprávy. Jednu dobrou a druhou špatnou. Kterou chceš slyšet první?"

„Tu dobrou, radši!" I když pomalu začínal tušit, o co asi půjde.

„Měl jsi štěstí. TJ nakonec vyrazil za tebou do chajdy, ale tam už jste nebyli. Šel tedy směrem, kterým si myslel, že jste mohli jít. Nakonec tě našel pár metrů u hřbitovní zdi. Bylo to ale zvláštní. Buď ses tam doplazil nebo tě tam někdo dotáhl. Byla za tebou slabá stopa od něčeho širokýho. Nemohl tě vzít do nemocnice a protože naši jsou pryč, zase, tak tě vzal sem."

„A ta špatná?"

Jess se na něj podívala trochu provinile a až teď si všiml slz v jejích očích.

„Tak jaká je ta špatná zpráva. Týká se snad Tea?" Pohledem přejížděl z Jess na TJ a zase zpět. Neodpověděli mu. „ Tím si mám myslet, že je….!"

„Já to nemůžu říci," řekla Jess a hodila na postel noviny z dnešního dne. Pak rychle vyběhla z pokoje a Jeff slyšel vzdalující se dupot.

Natáhl se a přitáhl si noviny. Na první straně bylo to, čeho se tak moc obával.

OBĚŠENEC V KOSTELE, tak zněl nadpis.

Včera v ranních hodinách byl kostelník pan Grey probuzen hlukem v kostele. Jak on sám říká,slyšel neskutečný křik. Když vběhl do kostela, byl přímo k smrti šokován. „Viděl jsem tam tu mrtvolu a vona tam visela ze stropu a houpala se ze strany na stranu a přísahám,že se mi zdálo,že ještě žila.Tedy jako von to byl kluk,ale mohlo to trvat pár vteřin a pak se přestal cukat a už jen visel." To byla slova kostelníka,který kolem osmé ráno našel tělo chlapce,který se rozhodl spáchat sebevraždu tímto odporným způsoben.Jeho rodiče nebyli schopni slova.Chlapec nechal na rozloučenou i dopis....

Jeff si přečetl asi polovinu a pak se jeho ruce začaly třást a on dostal vztek. Mohl ho zachránit, ale nezvládl to. Mohl zachránit Carlu a také to nezvládl. Musel dostat tu energii ze sebe pryč. Jeho ruce stiskly novinový papír, zmačkaly ho a trhaly, až z novin nezbylo nic.

„Co teď?" řekl polohlasem a díval se na hromádku roztrhaného papíru.

„Musíme se Creanta zbavit a to rychle, ale myslím, že by si měl ještě něco naspat.

„Dobře, ale nenechte mě spát celý den," zašeptal a zavřel oči.

Chtěl spát. Toužil po spánku tak moc, až se od něj dostal, ale nebylo to, to co chtěl.

Stál u majáku a díval se na rozbouřenou vodní hladinu. Za sebou slyšel vytí. Byly tu zase. Ti odporní vlci, co ho už jednou ve snu napadly. Blížily se jako kdyby měly

mozek a myslely. On, na druhou stranu, nedělal vůbec nic. Jen stál a čekal. Uvnitř hluboko ve svém nitru chtěl, aby ho zase zabily. Cítil se slabý. On drsňák ztratil už dva lidi. Nedokázal se vzepřít a pomoci jim. Cítil se jako zbabělec a proto si teď přál, aby se ty jejich tesáky zakously do jeho těla. Pak už by nikdo neumřel kvůli němu. Byly u něj. Cítil bolest. Cítil, jak se zuby dostávají pod jeho kůži. Zavřel oči a nechal se unášet daleko od tohoto místa.

„Probuď se a nevzdávej to!“ zašeptal hlas tak hluboko uvnitř jeho mozku. Jeff oči otevřel. Cítil stále tu bolest, ale přestával ji vnímat.

„Probuď se a nevzdávej to. Probuď se a nevzdávej to!“ šeptal stále hlas v jeho nevědomí, prostupujícím do podvědomí a dále do vědomí.

Bolest teď opět zesílila. Musel křičet.

Ve spásný okamžik se probudil. Stále byl v Jessiině pokoji. Stále mu byla zima a teď měl ke všemu i hlad. Přes zatažené závěsy se do pokoje rvaly sluneční paprsky. Muselo být tedy už alespoň odpoledne. Byl další den téhle noční můry a možná už dnes večer bude po všem. Tohle ho postavilo na nohy. Dnes se to rozhodne. Dnes zabijí Creanta a všechny ty děsy budou pryč. Budou navždy tam hluboko a skryty.

Vstal a díky stále přetrvávajícímu oslabení a musel přidržovat postele. Došel na její kraj. Natáhl ruku ke dveřím a pevně se jich přidržoval. Chodbou právě proběhla Jess.

„Jess!!Jess!! Můžeš se vrátit. Jess!“ křičel.

Vrátila se. „Co potřebuješ?“řekla podrážděně.

„Co je ti,“zeptal se Jeff.Vycítil,že se něco stalo.

„ Někdo měl v ruce deník!“

„Co? Někdo, kdo a kdy?“

„To kdybych věděla, tak bych tady přeci neběhala tak podrážděná,ne?“ řekla trochu sarkasticky.

Jeff jen pokrčil rameny. „Jak si poznala, že měl někdo v ruce deník. Mohl to být třeba TJ?“

„To ne. TJ to nebyl. Když jsem přišla před hodinou zkontrolovat tě, našla jsem deník venku ze zásuvky a byla něj tužka. Nejprve mi to nesepnulo. Až před deseti minutama. Někdo v něm něco dělal, ale nic jsem nenašla. Nepoškodil ho.“

Oba dva vyrušil zvonek.

„Kdo to je? Kdo sem teď může jít?“ podivila se Jess.

„Třeba je to Alex nebo Anna. Co jááá víím!“

Zlehka našlapovali. Jeff se přidržoval zábradlí, aby to s ním neseklo.

Jess otevřela dveře. Na zemi byl papír. Sehnula se a vzala ho do ruky.

„Co tam je napsáno?“

„Umřete! Tak je psáno a tak se také stane!“

„To tam fakt je?“

„Ne, vymyslela jsem si to….samozřejmě, že to tam je, ale to znamená….že ….“ Přestala mluvit.Začala přemýšlet. „To znamená, že ….“

Jako blesk to přišlo. Hluk v kuchyni ji dostal z transu,do kterého se dostala. „Tu Taylor někde je!“ Papír ji vypadl z ruky a z lehkostí dopadl na dřevěnou podlahu. Jess uslyšela bouchnutí dveří. Nejprve otočila hlavu doprovázenou jejími dlouhými vlasy. Poté se velmi pomalu otočilo i celé tělo. „Co to bylo?“ zašeptala tak potichu, že ji Jeff nemohl slyšet.

„Cože? Co jsi říkala já ti nerozuměl.“ Jeff s mluvením nahlas neměl problémy. „Mám takovou otázku. Kde je TJ?“ Vůbec jsem si ho nevšiml!“ Teď měl obavy. Netoužil rozhodně po tom, najít jeho tělo někde pověšené, utopené, rozřezané a ani nechtěl vidět TJ „zlého“.

„Je venku. Chtěl jít na chvíli na čerstvý vzduch….“ V její přemýšlení je zase vyrušil hluk. Tentokrát byl mnohem blíž a o něco víc silnější. Znělo to jako náraz a pak na zem v chodbě před kuchyní dopadalo sklo.

Konečně se rozhoupala. Svižným krokem se společně s Jeffem dostala na to místo. To, co viděli, si rozhodně nepřáli vidět ani v nejhorším snu.

Na zemi byly střepy z rozbitého zrcadla. V nich viděla ležet něčí tělo. Byl to TJ. Neprojevoval známky života, ale od jeho těla se rozšiřovala krvavá skvrna. Musel být zraněn. Přejela očima jeho tělo a ve směru pohledu spatřila nohy. Byly bledé, špinavé a pořezané od něčeho ostrého. Oči se nechtěly vydat na pouť směr nahoru, ale musely. Nad jeho tělem stála zrůda oblečená do špinavého oblečení. Vyzáblá a od krve. V ruce svírala nůž. Pak se oči obou setkaly. Jedny modré a druhé…temné, posedlé. Do jejího poškrábaného obličeje spadaly rozcuchané, špinavé, blond vlasy. Bytost natáhla ruku s nožem a …….

Jako pominutý býk sebou cukla ze strany na stranu. Halou se ozvala rána o podlahu, jak té zrůdě vypadl nůž z ruky. Zdálo se,jako kdyby dostala záchvat. Narazila na jednu stěnu chodby a tou se po krátkém tichu rozezněl křik.

Jess s Jeffem udělali pár kroků dozadu.

Bytost sebou cukala stále více, až nakonec dopadla na zem vedle TJ těla.

„Je mrtvá?“ sykl Jeff.

„To nevím,ale vypadá to, že Taylor někdo musel nakopat zadek a my ani nevíme kdo,“ zašeptala Jess.

„To nedává smysl. Kdyby přeci Taylor byla, já nevím, posednutá, třeba jako Alice, tak by se dala zabít jen zezdola, ale my to…“ Udělal krok blíže k ležícím tělům. Sklonil se nad jeho tělem a nahmatal puls. „Ještě žije,“ zašeptal za sebe.

„Jeffe,“ sykla Jess nervózně. „To Taylor ještě taky.“ Při oněch slovech chytla Jeffa za košili a rychle ho odtáhla od TJ i Taylor.

Taylor se zase začala zmítat, ale tentokrát to vypadalo trochu jinak. S cukáním se postavila a pak ze stropu přišla bílá záře. Snesla se na Tayloříno tělo a splynula s ním. Opět dopadla na zem.

„Co to bylo?“ sykl Jeff.

„Nevím, ale teď je mi to jedno. Počkáme pár minut, jestli se pohne,“ zašeptala Jess.

Stáli nad oběma dobrých pět minut. Pak teprve začali něco dělat. TJ byl naštěstí pouze omráčen nárazem a mírně pořezán sklem. Po osprchování, kdy stále ještě nevnímal, byl uložen na gauči v obývací místnosti. Jess i Jeff pak opět přišli do chodby, kde se vše odehrálo.

„Co s ní uděláme? Myslíš si Jeffe,že je mrtvá?“

„Já nevím. Co se mohlo stát?“

„To nemám ponětí, ale musíme zjistit, jestli žije,“ řekla nepochopitelně čistě a klidně. Sklonila se k nehybnému tělu a položila dva prsty na krční tepnu.

„Cítíš něco? Má tep?“ doléhal Jeff.

„Neruš! Snažím se soustředit.“ Zarazila ho hned Jess. Zavřela oči. Cítila téci krev a ….

Stála v temné chodbě. Před sebou v šero uzřela dvě postavy. Jedna seděla na zemi. Brečela a byla vysílená. Její tělo byl samý šrám. Druhá osoba nejprve stála nad ní a pak se skrčila. Pravou rukou ji hladila po mokrých vlasech a druhou ji držela za rameno. Utěšovala ji. Jess neměla možnost vidět něco víc. Stalo se to, jako předtím. Temno, které přišlo bylo mnohem temnější než kdy před tím, ale jak tušila, tak po temno vždy přijde světlo. Také přišlo a Jess otevřela oči. Cítila tep. Taylor žila.

„Tak co, žije?“ naléhal stále Jeff.

„Myslím, že…žije,“řekla velmi potichu Jess a postavila se. „A je možné, že to, co se probudí, bude pravá Taylor.“

Jeff chvilku jen stál a díval se na ležící tělo. Pak otevřel ústa a podíval se na Jess nechápavým pohledem.

„Co na mě tak koukáš. To, co jsem viděla, mi říká, že tohle je pravá Taylor,“ zdůraznila Jess.

Jeff se koukal na ni a pak na Taylor a pak zase na Jess. Pohled jejích očí a výraz tváře mu vše pověděl. Konečně měl jasno. „Aha, tak tohle je ….“

Taylořina ruka se pohnula. Celé její tělo se probouzelo k životu. Otevřela oči a posadila se. Nevěřícně se dívala kolem sebe. Po delší odmlce promluvila: „Kde to jsem? Kdo jste vy?“

„Ona nás nepoznává? Jak je to možný?“ zeptal se Jeff a jeho mysl byla zmatená.

„No víš, to je Taylor. Ta, co se sem teprve chystá. Nemá tušení…“

„Naposledy si pamatuji tu nehodu,“ začala náhle sama od sebe Taylor, aniž by čekala na odpovědi. „Pak si pamatuji jen útržky. Někdo se zmocnil mého těla a…..já se cítila jako vězeň, ale nevím, kde a co se dělo.“

„Taylor, my jsme přátelé tvé sestřenice Anny.“

„Anny, jak jsem se sem dostala?“ řekla zmateně.

„To je na dlouho. Teď by sis měla odpočinout. Pak ti vše vysvětlíme.“

Jess i Jeff tomu nerozuměli, ale nic jiného jim nezbývalo. Jen si přáli vědět víc. Bylo jasné, že to, co je tam dole, musí být zničeno.

Jeff vzal do ruky Jessiin mobil a napsal jednu textovou zprávu.

Dnes večer po osmé se všichni sejdem v mé skrýši.Připrav se na poslední boj.

Tu poslal Anně a Alexovi s tím,že je to velmi vážné.

14 Psi a oheň!

Stála na cestě. Nebe bylo oranžově rudé a všude byl divný prach. Slyšela za sebou dýchání a musela se dát na úprk. Běžela po cestě dolů. Ta náhle prudce klesala. Měla co dělat, aby nespadla. Udýchaně se zastavila až na jejím konci.

Opřela se o rudou stěnu a konečně se mohla uvolnit. Teď je v bezpečí. Určitě je v bezpečí. Začínala cítit oheň. Byl někde blízko. Mohla by říci, že ho i slyšela. Vycházelo to z té skály. Přitiskla k ní ucho, ale hned ucukla. Začínala větřit trable. Ustoupila od ní asi na metr.

Dál nemohla. Za ní byl další sráz. Bylo to jako nekonečný řetěz srázů a cest až na samé dno, jestli to místo nějaké dno má.

Její oči něco zpozorovaly. Stěna před začínala rudnout a ona pocítila horko všude kolem ní. Blížilo se to, ať to bylo, co to bylo. Zem se začínala chvět a tak se dívka přikrčila k zemi, tím lépe ustála otřesy.

Stěna prskla a pár metrů od ní vyšlehl plamen. Zakryla si rukou obličej. Žár ale začínala pociťovat v mysli. Dosáhl jí až na tu nejposlednější mozkovou buňku. Musela začít křičet. Chtěla se té bolesti zbavit. Hlavou kmitala napravo a nalevo, ale nic nepomáhalo. Žár nebyl skutečný. Byl v její hlavě. I přes nesnesitelnou bolest se pokusila myslet. Na chvíli se vše zklidnilo, ale při pohledu na stěnu se zdálo, že to horší teprve přijde.

Zem se otřásla prudčeji než předtím a ze škvíry před dívkou vyšlehl plamen podobný ruce. Chytl jí do svého pevného sevření a přitáhl si jí ke svému nitru.

Chtěla pryč, ale oheň jí požíral jak zvenčí, kdy se její kůže začínala vařit, ale i zevnitř. Pak na konci všeho otevřela oči a cítila se zvláštně. Cítila, že se něco změnilo, ale neměla tušení co. Jen doufala, že na to brzy přijde. Doufala, že se brzo probudí ve své posteli a vše, co se stalo, bude zapomenuto.

Probudila se. Její deka byla mokrá a ona se cítila vysušená. Věděla, že to byl sen a věděla to i v tom snu. Jenže něco ze snu tady teď bylo s ní a nad její myslí se vynořil temný mrak pochybností.

Stále byla tma a ona opět s hlavou na polštáři usnula. Chtěla snít o svém kamarádovi, co, jak doufala, se stane jejím přítelem, nebo taky ne…..

Noc se zdála nekonečná. V temných lesích Laketown začínali ožívat tamní zimu milující tvorové. Chatička uprostřed lesa kontrastovala s jejím okolím. Světlo procházející okny ozařovalo sníh a vznikal pohádkový třpyt. Na druhou stranu i přes temnotu lesa v něm byl klid. Naopak v chatičce na první pohled klidné dominantě lesa byl neklid.

„Fajn. Zrekapitulujme si vše, co se nám za tu dobu stalo. Žijeme si naše životy. Pak se někdo dozví o bourání jednoho starýho domu a už to jede. Umírá Tom. Nebudu říkat jak umřel. Všichni to víme. Pak se to začíná komplikovat a do všeho je vtažena Anna a to přes tenhleten nesmysl,“ řekl TJ s důrazem na nesmysl a položil deník na stůl. „No a pak to něco začíná vstupovat do Alexova života. Mezitím už to stačí lapit Alici, která se zamiluje do Creanta a částečně přeběhne. Upadne do komatu a tam dole po nás jde jako lučištnice, vrchní Creantova ochranka, likvidátorka a jako jeho náruživá milenka. Pak se nám nepodaří zabít jeho ,ale ji a ona jde nahoru. Pak je tu ta záhada se Sam a ten divnej detektiv. Přichází výlet k Niagarským vodopádům. Tam už to je dokonalá džungle a my ztrácíme Carlu.“ Přestal mluvit a podíval se na Jeffa, který

se díval z okna a pozoroval temnou oblohu. TJ se znovu nadechl a pokračoval. „Přijdem na to, že za vším, co se stalo Sam a Carle může sestřenice Anny, Taylor..“ Anna se proti tomu chtěla ohradit, ale TJ ji zarazil. „Nech mě to doříci. Někdo pak jde dolů a zachrání duši Taylor. Posílí ji natolik, že je schopná zbavit své tělo toho vraždícího ducha a dostává se opět na povrch. Taylor, ta prvá,j e teď v tuhle chvíli u Jess doma a snaží se vše si v hlavě urovnat. Tedy poté, co jí Jess a Jeff řeknou vše, co se stalo. Taylor jim na oplátku řekne právě o té osobě, co ji psychicky posílila.Jo ještě je to ta sebevražda Tea. Mě osobně přijde dost dobře nahraná. Teď jsme tu a za chvíli se vydáme tam dolů a dáme poslední úder. Je to normální?“

„Ne, ale při přihlédnutí k posledním událostem, je to v normě,“ zasmála se Jess ironicky.

„Co tedy máme v plánu?“ prohodil suše Jeff. Začínal mít vnitřní strach. Po tom všem, co se stalo nebylo divu, že jeho, toho nezdolného, tvrdého, nebojácného drsňáka, sužuje něco tak primitivního jako je strach. Vždyť ani ne před měsícem ještě běhal s Tomem po nákupním středisku a vysypával koše. Před ani ne měsícem by si o Alexe neutřel ani botu. Před měsícem by se vysmál každému, a pak by ho důkladně zmlátil. Kdo by jen řekl, že bude mít rád Carlu Sternovou. A jak je na tom teď. Stojí s Alexem na stejné straně barikády, začíná ho respektovat jako gaye. Zamiloval se do Carly a její smrt ho doslova položila na lopatky. Za chvíli prožije něco, co nikdo jiný nezažil a cítí, že by mohl padnout. Jeho strach byl oprávněný, i když tak trochu sobecký. V jeho mysli chtěl prchnout. Nechat všechny za sebou a utéct pryč. Někam daleko, někam, kde je klid. V druhém případě padnout chtěl. Pak by mohl zase vidět Carlu a být s ní. Jenže to zatím ještě nenastalo.

„Je to jednoduché. Půjdeme dolů,“ pustil se do řečnění TJ. Bral se jako vůdce téhle „party“, i když jím nebyl. Hlavní, kdo mohl něco dělat byla Jess. Byla to královna, co může hbitě chránit krále. Padne-li ona. Padne král. Teď to bylo obráceně. Ten nejposlednější člověk v místnosti si bral první slovo a rozhodoval, co se stane za pár minut, a co ovlivní jeho a všechny tady. „Tedy přesně Já ,Ty Jeffe, Anna a Alex.“ Podíval se po místnosti. Byla tu ještě Jess a …

„Alexi, co tu dělá on,“ řekl nepříjemným hlasem TJ a podíval se na Calvina.

Alex na chvíli zrudl, ale pak se vzpřímil a hrdě mu odpověděl: „Calvin tu je se mnou. Ví podstatnou část věcí a chce pomoci.“

„Ale to nejde. Nemůže jít dolů!“řekl přísně TJ.

„Proč? On dolů jít chce, protože…“ Zarazil se. Má to říci. Má říci pravdu. Musí ji říci. Ať se tváří, jak chtějí. „….protože nechce, aby se mi něco stalo….Chce být se mnou.“

Ostatní ztichli. Dívali se na ně chvilku neschopni slova a pak se Jess s Annou podívaly nejprve na sebe a poté na Alexe a Calvina. Usmály se a řekly současně: „No konečně. My jsme mysleli, že se to už nestane. Vám to trvalo nějak dlouho!“

Jeff a TJ nechápavě kroutili hlavami. „Co jim trvalo tak dlouho?“

„Oni tomu nerozumí,“ uchichtla se Anna. „Víte kluci. Já a Jess sledujeme už nějakou tu dobu Alexe a on byl vždycky jako na trní, když viděl Calvina. My obě jsme čekali, až tohle přijde a poté, co spolu byli na pokoji…Vždyť to bylo jasný téměř hned.“

Teď na ty dvě koukal zmateně i Alex. „Jak jste to mohli tušil, že Calvin…?“

„Jednoduše. On se po tobě taky pořád díval, ale nějak to před tebou ze začátku dokonale maskoval, a vlastně i před náma.“ Zasmála se Jess. „Je pochopitelné, že pro tebe půjde i do pekla,“řekla vysmátě Jess.

„Fajn, takže tohle bychom měli. Teď bližší strategie.Jak ho zabijeme?“řekl TJ.

„Já vzal pistoli. Je otce. Takže se jí nesmí nic stát!“ řekl až přehnaně vážně Jeff a položil na stůl revolver.

„To si děláš legraci. My na něj máme jít s pistolí?“ zasmála se Jess.

„A s čím bys na něj chtěla jít? S plácačkou na mouchy?“ zasmál se pro změnu Jeff.

„Tohle se může taky hodit,“ zarazil všechny jednou větou TJ. „Ale nestačí to. Když se ti něco stane, budeme v háji. Potřebujeme ještě něco.“ Rozhlédl se po místnosti. Pak se očima zastavil u stolu. Všiml si na něm ležícího nože. „Tohle by mohlo stačit. Tak a teď ten plán. Naženeme si ho a pak ho sejmeme. Zní to sice jednoduše, ale zas tak jednoduchý to není. Nezapomeňme na ty zrůdy,co tam choděj.“

„Jak se najdeme?“ řekla náhle Anna.

„Jak,jak se najdeme?“

„No přeci jestli si pamatuješ,tak minule každý skončil někde jinde.“

„To je pravda….Poté, co jsem se tak hezky prospal a Jeff a Jess mi dali ty informace, šel jsem domů a vzal pár baterek. Měly by vydržet dlouho. Volání je tam k ničemu. Ozvěna vše roznese a stejně nebudeme vědět, kdo kde je. Světla nám pomůžou-

Každý vyfasoval svou vlastní baterku. Nic jiného nepotřebovali. Tedy až na jednu věc, kterou v zápětí vytáhl TJ z batohu - provaz.

„Tohle se nám taky bude hodit. Pro případ nouze. Náhoda je náhoda.“

Jess zatím vyšla na čerstvý, studený vzduch. Sedla si před chatku a dívala se na hvězdy. Zevnitř jen slyšela nejprve hluk. Pak nevýrazné mumlání a nakonec nastalo ticho. Věděla, že jsou tam a ona sama začínala pociťovat strach. Co když se jim stane něco dřív, než k nim přijde na pomoc.

„Ne, nemysli na to, že umřou. Teď ne!“ řekla si rázně pro sebe a vešla zpět do dřevěného obydlí. Sedla si do křesla a zadívala se na spícího TJ. Vypadal jako anděl.

Temné,kruté a mrazivé tich bylo přerušeno krátkou ránou. Na chvíli se celá černá místnost prosvítila oslepujícím světlem baterky. Ta opět zhasla do věčné tmy.

„Sakra. Nesnáším tyhle vstupy. Proč to nejde normálně. Proč nemůžu projít nějakýma dveřma. Vždyť jsem si při tom pádu mohl zlomit nohu. A ku… kde je ta blbá baterka. Někam mi zapadla a já teď vidím akorát tu blbou tmu. Kde si ty…. A tady něco je. Jen opatrně nahmatat a mám ji. A konečně už mám provázek. Konečně. Teď si konečně posvítím.“

Jeff jedním stiskem ozářil prostor, ve kterém se nacházel. Obyčejná místnost s jedním otvorem, kde kdysi stály dveře. Prošel otvorem a stanul v dlouhé chodbě.

„A „šou“ začíná,“ zašeptal si pro sebe. Tady bylo více světla a tak zhasl světlo a vyrazil.

Mezitím se Anna dostala z pekelného žáru. Prošla úzkou místností, až došla k velké hale. Musela se zastavit. Byli tam oni. Ti tvorové, co zuboženi slouží jemu a jsou chyceni k věčnému utrpení. Ani se nesnažila dýchat. Nešlo to. Pohled na ně byl přímo smrtící. Přešla tiše a rychle na druhou stranu chodby. V ruce drtila držadlo svítilny. Pot jí začínal stékat do obličeje. Posunula se blíž ke kraji chodby. Nakoukla do haly. Vzduch byl čistý. V zadní části haly byly jen čtyři zrůdy. To musí zvládnout. Nedá se

svítit. Zlehka vstoupila do nekrytého prostoru. Ohlédla se za sebe a po zjištění,že může jít, vyběhla.

Zastavila se až v další chodbě. Udýchaná se sesunula k zemi, sklonila hlavu do kolen a zhluboka dýchala. Něco ji vyrušilo. Na její nohu dopadlo světlo. Podívala se směrem, odkud světlo vycházelo. Někdo tam byl. Někdo koho zná. Pomalu se narovnala a mířila za ohniskem světla. Byl to TJ.

„Konečně první osoba, co jsem našel. Ty jsi nikoho neviděla?“ zeptal se zadýchaně. Bylo jasné, že před pár minutami běžel.

„Ne.Zatím jsem nikoho neviděla. Tedy až na ty tvory.“

„Ty já viděl taky. Proto jsem se také tak zadýchal. Musel jsem jim utéci. Pojď jdeme najít další.“

Jeff se dostal na kraj labyrintu. Poznal konec na první pohled. Stál nad strží a před v rudé záplavě magmatu se tyčila monstrózní pevnost. Jako kdyby osud chtěl, aby tam šel, za sebou Jeff uslyšel hluk. Byla to ta monstra. Podíval se pod sebe a našel výčnělek. Opatrně se na něj dostal a sedl si na zem. Slyšel jejich skřeky, jak se přibližují. Bál se, že ho najdou a tak slezl ještě o kus níž. To už skřeky slyšet nebyly.

Podíval se nad sebe. Byl v pasti. Zpět nahoru to nepůjde. Musí dolů a odtamtud najít cestu zpět do labyrintu. Začínal cítit žár přicházející ze zdola. Ani ho nenapadlo se tam dolů podívat. Jen si přál být už na pevné zemi. Stalo se. Za pár minut se jeho nohy dotkly pevné půdy. Rozhlédl se. Stál na něčem, co připomínalo cestu. Na jedné straně se cesta podél úpatí srázu stáčela blíže k pevnosti. Mířila nejprve dolů a pak směr pevnost. Druhá strana měla směr vzhůru, což dalo Jeffovi naději. Zlehka se tedy vydal na stranu jdoucí do kopce.

„Bože, kam jsem to zase došel. Měl jsem zahnout tam na té první křižovatce. Teď mi přijde, že se motám v kruhu. Kdybych tak našel alespoň někoho od nás. Tohle musí bejt tak strašně velký…“

Alex se znechuceně posadil na zem. Opřel se o studenou zeď a přemýšlel co dál. Napadaly ho samé nesmysly. Sám si tu začínal připadat zranitelný.

„Alexi!“ ozvalo se z dálky.

Alex se postavil a zbystřil sluch. Hlas se za chvíli ozval znovu. To ho začínalo děsit. Otáčel se kolem vlastní osy a pociťoval uvnitř sebe zmatení. „Odkud se to jen ozývá? Kdo to může být?“ To vše se mu honilo hlavou.

Spatřil něco v dálce. Blížilo se to k němu. Nabíralo to rychlost. Kam teď? Uviděl to, co už ho jednou zachránilo. Výklenek. Dost blízko, aby se stihl schovat a nebyl viděn.

Sotva se jeho poslední končetina schovala ve stínu, prosvištěl tudy jeden podivný muž. Alex si oddychl. Vykoukl do chodby. Čistý vzduch. Vytáhl jednu nohu, pak druhou a spustil se na zem.

Bylo to skoro jako bodnutí. Ucítil dotyk na rameni. Co má dělat? V ruce držel svítilnu. Ohnal se s ní a …

„Bože, Alexi, co šílíš to jsem já, Calvin!“ vykřikl napadený muž.

„Ježíši, to se ti moc omlouvám. Já už myslel, že je to Creant. Tys mě ale pořádně vylekal. Já málem dostal infarkt.“ Alex si odkašlal. Pravou rukou se opřel o Calvinovu hruď a zhluboka rozdýchával ten šok.

„Tak promiň. Já nechtěl křičet přes celou chodbu. Co kdyby tady někde byl? Ale teď mě napadá, že bychom tu neměli stát. Jsme moc na ráně. Pojď najdeme ostatní.“

„Jak dlouhá ta cesta může být,“ zamyslel se Jeff. Jeho myšlenky se začínaly ubírat jinou cestou než jeho tělo. Šly nahoru, za Carlou. V nestřeženém okamžiku ho zastavilo vrčení. „Co je tohle?“ řekl nahlas a otočil se zpět. Nic tam nebylo. „To se dalo čekat, že tam nikdo nebude a teď se otočím a tam bude stát hladový a lidožravý pes. Haha“ Otočil se. Úsměv mu zmizel z tváře. Dva krvežízniví psi na něj právě cenili zuby. Od nich vedly řetězy k jejich majiteli. Byl to on.

„To máme ale návštěvu!“ řekl hrdě. „Myslím, že moji pejsci mají hlad!“

Jeff udělal krok zpět. Obával se toho, co se stane.

Creant upustil řetězy na rozpálenou zem. Jeff se otočil a utíkal dolů, pryč od těch potvor. Slyšel za sebou jejich vrčení a štěkání. Snažil se to ignorovat, ale byli stále blíž.

Dopadl na zem, když ho jedna bestie dohnala a zakousla se do jeho nohy. Bránil se. Vytáhl zbraň a střelil. Bylo to mimo. Jak byl nervózní, ruka se mu nervozitou chvěla. Psi na něj stále útočili a on se musel bránit. Pistolí praštil jednoho psa po hlavě. Nic se nestalo. Pes mu na oplátku kousl do ruky a pistole mu vypadla na zem. Párkrát je ještě obě kopnul. Odpadli, ale nenechali na sebe dlouho čekat. Byli znovu plní energie a útočili dál. Jeffova energie se pomalu rozpouštěla a mizela. Ležel teď na zádech a zeslabený se díval na rudá oblaka. Z nich po pár vteřinách sestoupil stříbrný třpyt.

„Jess!“ vykřikl a sebral tu nejposlednější energii. Rukama se snažil ubránit. Cítil to přátelské teplo přicházející ze shora. Podařilo se mu odhodit i druhou potvoru. Podával se nad sebe. Už jen pár vteřin. Jeho tělo začínalo pomalu mizet, ale stále cítil to horko. Ještě nebyl zcela osvobozen.

„Tak ty mi chceš takhle utéci. To ani náhodou.“ Uslyšel před sebou. Podíval se tím směrem. To, co se mu ale naskytlo za pohled bylo nejdivnější, co kdy v životě viděl a zároveň nejkratší, co kdy viděl.

Před ním v hávu prachu stál Creant. V ruce už zase držel ty řetězy. Viděl ty dva psi běžící proti němu v přímo ďábelské rychlosti a pak ….na pár vteřin…Za Creantem zahlédl postavu. Do tváře té postavě neviděl. Byla moc daleko. Ta napřáhla ruku a praštila Creanta. Jeff slyšel ránu, jak Creantovo tělo dopadlo na zem. Postava se přibližovala k Jeffovi. Výhled mu znemožnila otevřená tlama jednoho ze psů. Pak už nic neviděl. Jen ještě slyšel. „Jeffe,braň se!“ a to bylo také poslední, co on, Jeff, slyšel.

Do lesů se ozval dívčí křik.Jess vyběhla ven. Zastavila se a pak ….musela si ulevit. Sklonila hlavu a na zemi se objevila její večeře. Nemohla udýchat ten pohled na Jeffovo zohavené tělo. Nepodařilo se jí dostat ho ven včas.

„Bože, pomoz mi! Jak je mám zachránit, když to ani nestihnu. Creant je rychlejší. Takhle přijdu o všechny.“ Dívala se do čistého nebe a snad čekala nějakou pomoc.

„Slyšel jsi to!“zašeptala Anna.

„Jo, slyšel. Šlo to odtamtud,“ řekl potichu TJ a ukázal před sebe do chodby.

„Jdeme tam? Třeba je to Jeff nebo Alex a potřebuje naší pomoc.“

„Jasně, jdem tam, ale musíme být opatrní.“

Společně se vydali k místu křiku. Došli na kraj labyrintu. Jenže to, co viděli nepatřilo k nejhezčímu.

Dole na cestě ležel Jeff. Dva psi ho okousávali. Viděli také někoho zahaleného jak mává na ty psi. Ti přestali kousat do Jeffova těla a běželi za tou osobou. Hned jak se psi otočili k mávající osobě Jeffovo tělo zmizelo.

„To znamená, že Jeff…“

„Asi padl, nebo ho Jess zachránila,“zašeptal TJ.

„Promiň, ale ti psi ho dost nechutně ohlodávali. To nevypadá, že by ho Jess stihla zachránit. Kdo myslíš, že byla ta zahalená osoba?“

„No asi Creant. Vždyť jsi viděla, jak k sobě přivolala ty psi!“

„Jdu se tam dolů podívat,“ řekla odvážně Anna.

„Blázníš. Nemůžeme jít tam dolů. Musíme najít Alexe a Calvina. Teď se bude hodit, že je tu Calvin s námi.“

„Asi určitě, ale nezapomeň,že máme jen to tvoje píchátko. Třeba Jeffovi vypadla ta pistole z ruky a pokud ano. Je tam dole a nám se bude hodit. Nezapomeň čím víc, tím líp.“

„Dobrá, ale nedělejme nic zbrklého,“zdůraznil TJ.

„Myslím, že tohle je dost zbrklé.“

TJ rozmotával lano. Ujišťoval se, že je dost pevné a dlouhé, co kdyby. TJ si vybavil ten žár, který cítil, když tu byl poprvé. Přemýšlel, že se jim hodil. To ho potěšilo. Za sebou slyšel kroky.

Anna byla mírně nervózní. Raději by šla hledat Alexe, ale TJ byl přeci ten, kdo dokázal odhadnout situaci mnohem lépe než ona. Musel moc dobře, jaké riziko jim hrozí na místě bez jakékoli šance se skrýt před těmi tvory. Něco zaslechla a otočila se. Vchod do labyrintu působil tajemně, jako brána do pekla. Přitom peklo bylo snad větší tady venku s tou rudou oblohou.

Dívala se do tmy a náhle ucítila studený průvan. Její vlasy v něm chvíli vály a pak průvan pominul. Stále hleděla do průchodu, až se jí podařilo něco zahlédnout.

„TJ, pomoc!“ TJ sebou trhl a viděl dvě zrůdnosti táhnoucí Annu do labyrintu.

„Anno!“ vykřikl.

„TJ, prosím, rychle!“ Její hlas se ztrácel a už úplně utichl.

„Bože, teď přijdeme i o Annu. Do pr…“ Naštvaně křikl TJ a praštil s provazem o zem.

Zdálo se to jako celá věčnost. Anna cítila pevný stisk odporných rukou. Slyšela funění a skřeky. Z té cesty se jí začínalo dělat špatně. Viděla vše vzhůru nohama. Pokusila se zvednout hlavu. Pod ní byla zem. Byla si jistá, že jdou chodbou. Určitě jsou zase labyrintu. V tom s ní začali třást a pak tvrdě dopadla na zem. Posadila se.

„Jéjé, to je mi ale překvapení. Další! To nám to jde hezky od ruky. Ahoj ANNO!“ řekl temný hlas.

„Kdo to je? To jsi ty Creante, ty parchante!“ křikla do temnoty před ní.

„Uhádlas, ale stejně ti to nepomůže.“

Anna se otřásla zimou, která k ní doplula při pohledu na Creanta. Mohla ho konečně vidět. Na první pohled viděla docela sympatického kluka. Mohl být stejně starý jako

ona. Jenže pak ucítila to zlo v něm. Kdyby se dalo zhmotnit, tak by to muselo být něco extrémně odpuzující a mimo to i nepřirozeně velké.

Začínala se potit. V místnosti bylo stále větší teplo. Otřela si pot z čela a snažila se soustředit.

Díval se na ní. Jejich pohledy se střetly a zdálo, že se oba pokoušejí číst vlastní myšlenky.

„*Brzo umřeš*," zaslechla Anna a zbledla.

„*Zabijeme tě, ať chceš nebo ne*," uslyšel Creant a zasmál se.

„*To si jen myslíš. Cítíš to horko*?"

„*Jo a ... jak je možné, že vím, co si myslíš*?"

„*To bys chtěla vědět*." Zasmál se o dost hlasitěji než předtím. „Možná toužíš po změně, možná…"

To co se ozvalo v jejím mozku ji částečně oslabilo. Nemohla připustit nic takového, co její mozek vnímal. Musela něco udělat. Její nohy se daly do pohybu. Její ruce byly připraveny k úderu a ona se vrhla na Creanta. Chtěla ho zabít. Chtěla vidět jeho tělo ležet na zemi.

On nehnul ani brvou a to, ani když začaly hořet stěny místnosti. Lekla se. Uskočila od Creanta a sledovala hořící zdi. Cítila horko a žár. Přišlo jí to známé. Ne ta situace. Ten pocit, ten pocit už někdy zažila. Někdy v minulosti, ale nevybavovala si přesně kdy. Její mysl to vypustila.

Oheň přešel na zem a šířil se k ní. Chtěla uskočit, ale nemohla se pohnout. Creant stál nezraněn a v bezpečí.

Začínala hořet a zatímco ona hořela, všude okolo oheň zmizel. Jakoby se soustředil na jediné místo tohoto děsivého prostoru.

Anna křičela a v bolestech dopadla na zem. Creant k ní přistoupil.

„Nech toho,Creante!" křikl někdo z chodby.

„Kdo to je,"zařval zlostně Creant. „Na něj, ať je to, kdo je to.Zabte ho!"

Z prachu povstala dvě monstra a hnala se do chodby. Creant a Anna slyšeli jen zasvištění něčeho a pak po pár vteřinách se z chodby do místnosti dokutálely dvě odporné hlavy.

„Tak co, ještě pořád si chceš Creante hrát. Pusť ji a hned,"ozval se znovu hlas.

„Pořád mám ještě převahu já," křikl zlostně Creant a poslal za hlasem další zrůdy. Slyšel jen svištění. Nemohl na nic čekat. Přitom se Annin hlas se rozléhal po celém labyrintu a neušel ani Alexovi,Calvinovi a TJ.

V chodbě nastal opět klid. Creant ztichl. Slyšel něco svištět větrem. Před sebou zahlédl ostří nabroušené špičky kovaného šípu. Přestal se usmívat. Jeho ruka byla zasažena a v té rychlosti ho přikovala ke stěně.

„Pomoc,Pálí to.ÁÁÁch. Ať si,kdo jsi, pomoz mi,prosím." Ztrácela v bolestech zrak. Viděla mlhavě osobu, co k ní přiběhla. Hlas říkající vše bude v pohodě zněl jako z kilometrové dálky. Ten někdo rychle uhasil oheň, který už začínal přes Annino oblečení smažit i její kůži. Někdo se nad ní skláněl a něco jí říkal. To už neslyšela, ani neviděla. Jednou ruku se dotkla druhé. Sykla. Svoje ruce měla celé spálené….co..te….du…dě..t….kdo…si..ekuji…

„Stejně ji nezachráníš," řekl Creant posměšně.

„Zachránit ji teď nemůžu, ale Jess ji zachrání. Sakra. Kde se jen loudá." Řekla to včas. Světlo konečně dorazilo a Anna se pomalu ztrácela.

„Haha, to že se ti náhodou podařilo zachránit Annu, nic neznamená. Jeffa už jsi nezachránila a to mě těší. Annu dostanu jindy.“ Smál se na celé kolo.

Chodbou do místnosti vběhli Alex a Calvin. Zasekli se přesně v místě, kde by normálně byly dveře. Jako opaření se dívali na osobu uprostřed místnosti. Držela ještě kus hořící látky, co Anně musela strhnout a pak na chyceného Creanta.

„Co tu děláš? Máš být …“

„Mám, ale nějak nejsem.“

„Co když je s nima. Co když doopravdy ne to…? Teď může dělat, že je na naší straně,“ zašeptal Alex Calvinovi do ucha. „Kde je Anna? Slyšeli jsme ji křičet!“

„Jess už ji zachránila. Měla by to přežít!“ řekla klečící osoba.

„Nepřežije to. Byla už tak dobře propečená. Ona mi s ní pomohla!“ křikl s úšklebkem Creant.

„Já to věděl, že je na jejich straně!“ křikl Alex.

„On lže. Nevěřte mu. Je to přeci vrah. Alexi znáš mě, já bych přeci nebyla schopná Anně ublížit.“

„Ale dřív ANO,“ křikl nahlas a pak se otočil zpět ke Calvinovi. „Třeba to celou dobu hrála. Třeba to s nima táhne už od začátku.“

„S kým by to měla táhnout?“ špitl Calvin a díval se na ty dva před nima.

„No přeci s Creantem a Taylor, tou posedlou!“zdůraznil Alex.

Calvin se zamyslel. „No je to možný. Vyloučit to rozhodně nemůžeme. Co s nima?“

„No, možná je svázat. Počkat na TJ a pak se rozhodneme.“

„To zní dobře. Nic neuspěchat!“

15 Lovec vzdechů

Jess stála nad popálenou Annou. Před chvílí jí zkontrolovala tep. Byl tam,ale velice slabý. Musela zavolat záchranku. Takhle by mohla umřít. Ale jak na to. Nemůže záchranku zavolat sem. Uviděli by tady to Jeffovo tělo a ty spící kamarády. Jak by jim to vysvětlila.

Chvíli procházela místností sem tam. Otevřela jedinou skříň, co tam byla a ze dna vytáhla starou dekou. Do ní pečlivě zabalila Annino tělo. Na kus papíru naškrábala vzkaz. Ze stolu vzala mobil a vyrazila do tmy.

Trvalo jí dobrých patnáct minut než došla na silnici. Opřela Annu o nejbližší strom a zavolala Laketown hospital.

„Anno, za pět minut tady budou. Drž se. Já musím jít. Nemůžu ostatní nechat samotný.“ Pohladila Annu po vlasech a mizela v lese.

Za pár minut opravdu přijela sanitka. Dva doktoři vyběhli a našli u Annina těla vzkaz.

Prosím,zachraňte ji. Byla ošklivě popálená a hrozí zástava srdce. Přítel.

Jeden z nich připravil vozík a druhý stál s kusem papíru v ruce a rozhlížel se. Pokoušel se najít nějaký náznak lidské bytosti, která sem Annu přinesla. Když zjistil, že je to zbytečné, otočil se ke svému spolupracovníkovi a pomohl mu naložit Annu do auta a vyrazili směr nemocnice.

Jess doběhla do chatky. Zavřela za sebou a udýchaně si sedla na židli. Jen tak pozorovala spící lidi a pozvolna zavřela oči. Její mysl se vznášela nad všemi problémy a starostmi. Vnímala ticho všude kolem ní. Prsty se dotýkala opěradel židle a cítila ten chlad. Byla stále hlouběji a hlouběji. Připadalo jí, že spí a zároveň plně vnímá.

Letěla vzduchoprázdnem. Nedokázala popsat, co vidí, když v tom se k ní něco blížilo. Byl to Creant. Prolétl kolem ní a zastavil se za ní. Pak vnímala další bytosti. Viděla popálenou Annu ležet u jejích nohou. Pak na pár vteřin prosvištěla temnou místností a tam v té temnotě viděla pět lidí. Prvního poznala. Kluk asi metr osmdesát, blond na krátko střižené vlasy. Byl to Calvin a vedle něj stál Alex. Vzadu u zdi byl Creant a mezi ním a kluky byla….

„To není možné. Vždyť se utopila. Carla nemůže být živá. Ledaže by to táhla s nima.“ V tom byla pryč. Plula dál tmou, až se přiblížila ke skupince lidí. Nikdy je neviděla, ale jednu osobu poznala hned. Vzpomněla si na ženu v knihovně před asi čtrnácti dny a na ten smutný příběh. Musela to být ona. Dcera Amélie Sandové. Snažila se zůstat, ale něco ji poslalo dál.

Zastavila se až na místě, ve kterém se konečně cítila uvolněná. Všude kolem ní bylo bílo.

V tom ucítila dotyk na svém rameni. Prudce se otočila a dívala se do tváře průsvitné dívce. Byla jí povědomá. Po několika sekundách si ji vybavila. Byla v tom hloučku lidí před tím, než se objevila tady.

„Kdo jsi?“řekla potichu Jess.

„Jsem ty, jako ty jsi já. Jsme předurčeny být spolu provázány na věky věků.“

„Proč jsem tady? Co je tohle místo zač?“

„To je tvé podvědomí. Tady se setkávají naše minulé a budoucí životy. Jen a jen tady. Jen odtud můžeš zjistit pravdu. Jen odtud je přístup do nevědomí a jen ty toho můžeš využít.“

„Co?? Proč tu tedy jsem??“

„Musíš odkrýt pravdu. Ve tvém nevědomí se setkáš se vším důležitým, co potkalo tvá minulá já, naše minulá já, a možná ti to pomůže najít záchranu tvé, naší, budoucnosti.“

Při jejích slovech se začalo z ničeho nic vytrácet světlo v onom prostoru.

„Co se děje?“ křikla nervózně Jess.

„Soustřeď se. Já musím jít. Má cesta je u konce. Nezapomeň tvá mysl, je tvá zbraň!“ řekla záhadně dívka a zmizela v mizejícím světle.

„Bože, tohle…mě začíná děsit. Sakra jak se mám soustředit,“ křikla. Rychle zavřela oči. Opět vyčistila svou mysl a ucítila zdroj síly. Čirá energie začala proudit jejím tělem. I přes zavřená oční víčka, dokázala vnímat tmu, jenž nahradila světlo. Otevřela oči.

Viděla zemi, hnědou a po boji zničenou. Její chodidla se dotkla hlíny. Stála před dřevěnou chatrčí. Z ní se ozývaly zvuky. Šla blíž. Chtěla vědět, kdo si to tam povídá. Se vší opatrností přišla k jednomu ze dvou oken a nahlédla dovnitř. Uvnitř mohla vidět jeden stůl, jednu postel, dvě židle, v krbu hořelo dřevo a někdo u něj stál. Byl to jistě muž. Byl vysoký téměř dva metry. Vypadal skoro jako obr. Měl široká záda, mohutné ruce a krátké rozčepýřené vlasy barvy noci. Nedíval se přímo do krbu, ale na někoho ve stínu v rohu. Jess nemohla spatřit tu postavu v rohu, ale při pohledu na toho muže jí začínal ovívat ledový vítr. Cítila bolest.

Muž se otočil a na chvíli se zdálo, že se dívá na ní. Spletla se. Nedíval se na Jess, ale za Jess.Otočila se ve směru jeho pohledu a zděsila se. K ní se blížil dav, rozzuřený dav. Mladí, staří, chudí, bohatí, muži a ženy, dokonce i děti. Každý obdařený nějakým nástrojem. Někdo měl sekyru, někdo vidle a jiný meč. V předních řadách měli lidé i pochodně.

Slunce zatím zářící pomalu zapadalo za obzor. Kolem obydlí se počala rozprostírat mlha. Dav se zastavil asi tři metry od nehezky vypadajícího domku.

„Zabijeme ho. Už musí konečně pravda vyjít najevo. Upálíme tu bestii,co zabíjela naše děti,“ křičel dav a někdo z něj se nebál hodit kámen do okna. Jess jen tak tak uhnula, aby ji nezasáhl. Neviděli ji, ale ona cítila, že by to možná mohlo bolet. Udělala dva kroky blíže k davu.

Teď, po pár minutách, ohně byly rozdělány a dříví naneseno.

„Vyjdi ven, Creante!“ křikl muž vpředu. Podle oblečení to byl asi kněz.

„Tak Creant,“ špitla Jess a na chvilku se vrátila k oknu. Creant stál pořád u krbu. Jess konečně mohla slyšet jeho slova.

„Pomoz mi!“

Hlas osoby v rohu byl nerozeznatelný. Jess nebyla schopna říci, komu patří, ženě či muži.

„Pomůžu ti, ale ty na oplátku pomůžeš mě. Chci, abys byl v mých službách!“

„Udělám vše, co budeš chtít. Jen mě zachraň od lidí tam venku.“ Jeho hlas se zdál vystrašený.

„Creante! Ty zrůdo! Vyjdi ven, ať spravedlnost konečně vstoupí na toto temné a Bohem zapomenuté místo.“

„Teď je ten pravý čas. Jdi ven a nech je vykonat to, po čem tak moc touží a uvidíš, že se budeš moci těmto lidem pomstít.“

Na jeho tváři, která opět hleděla skrz okno na dav před chatrčí, bylo vidět zmatení. V jeho zkaženém mozku se něco odehrávalo, ale o tom Jess nemohla mít tušení a

možná to nevěděla ani bytost skrývající se v hávu a stínu. Nakonec se opět otočil k mystické osobě.

„Díky! Ještě jedna věc. Chci, aby můj syn vyrostl v klidu někde jinde!“

„Ach, ty má prostoto. Masový vrah dětí má strach o svého syna!“

„To ty nemůžeš pochopit,“ odsekl nervózně.

„Dobrá. Tvůj syn vyroste někde jinde. Ale teď už jdi Lovče vzdechů,“ zasmála se osoba a kolem ní se počal vznášet temný stín, jenž tuto osobu zcela obklopil a nakonec pohltil, aby mohl, poté, zmizet v nicotě. Muž se ještě pár sekund díval do rohu a dříve, než by mu to mohlo kdy dojít, otočil se směrem ke dveřím a jeho upocená krví poskvrněná ruka se dotkla dřeva před ním.

Dveře se otevřely. Dav ztichl. Těžké boty se dotkly měkké půdy před chatrčí. Jess ho spatřila. Přes obličej mu vedla jizva a jeho levé oko bylo převázáno páskou.

„No konečně, Creante. Už bylo na čase. Připravte hranici. Soud je tu!“

Dav se rozestoupil a před ně vyšel muž v hávu.

„Já jsem zákon v této vesnici a ty jsi ten, kdo bude souzen. Jsi vinen z čarodějnictví a napomáhání ďáblu. Za zamordování dvanácti dětí tě čeká upálení na hranici.“ On sám si byl velice nejistý. V hlavě mu běhalo mnoho myšlenek.

Čas běžel. Hranice byla hotova. Creanta musely přivázat čtyři statní muži. Vše bylo připraveno.

Creant viděl pochodně, jak se přibližují, jak se dotýkají dřeva. Oheň se pomalu šířil jako jed ze dřeva na dřevo. Creant pocítil první plameny dotýkající se jeho těla. Jeho ústa se otevřela a po okolí se rozlétl jeho křik.

Začínal sebou cukat a křičet něčí jméno. Nikdo tomu nemohl přes řev rozumět. Jen on věděl, co volá do světa, který ho odsoudil, který si přál jeho smrt. Rval se s řetězy jako rozzuřený býk. V tento jediný okamžik zapochyboval, zda udělal dobře a vybavil si vše, co se mu stalo.

Už od mládí byl jiný, zvláštní. Nikdy mu nepřipadalo zlé, když surově mlátil mladší děti z jeho i vedlejší vesnice. Možná už od narození byl prokletý a předurčený k tomu stát se tím, čím se nakonec stal, vrahem. Jeho matka měla velmi neobvyklý porod a nakonec, poté co ho s velkými problémy doslova „vykopla“ ze svého těla, umřela v bolestech a agónii. Tehdy se porodní bábě zdálo, že snad i touží po tom, aby to dítě ze sebe, co nejdřív dostala.

První vraždu spáchal v patnácti letech. Ještě teď, když olizovaly plameny, si vybavil tu vůni krví promočené košile své starší sestry. Pak přišel na řadu jeho otec a dál už se to s ním sunulo níž a níž.

Chtěl se řetězů na sobě zbavit. Chtěl je zpřetrhat, zrušit úmluvu a jít za svou ženou, před kterou utekl, aby nebyla do ničeho zatažena. Jeho syn se stal tím, co ho možná začínalo měnit, ale bylo už pozdě. Bylo pozdě na to, říci jí, že je mu to líto, že ji miluje. Chtěl říci, že lituje těch vražd, ale v zápětí zjistil, že nelituje, že to, co spáchal mu dělalo dobře.

Řetězy byly pevně semknuty k sobě a nedaly mu možnost jakkoli využít své síly.

Jess se nemohla dívat na tu věc. Ne, že by s ním soucítila, ale upálení člověka nemusela vidět na vlastní oči.

Creant slábl. Jeho hlas se za chvilku ztratil a svaly povolily. Všichni jásali: „Zrůda už není na tomto světě.“ Náhle otevřel Creant oči a podíval se na dívku jemu nejblíže. Vyděsila se. On se jen nahlas zasmál a dívka pocítila neskutečnou bolest u srdce a

dopadla na zem. Dav opět utichl a pak během několika minut začala panika. Všichni byli vyděšeni a utíkali do lesů.

Jess stála před hořícím Creantem. Dívala se na něj. V tom se jeho tělo dostalo z provazů a on opět stál na pevné zemi. Pak se stalo něco, co nečekal. Zem se pod ním propadla a on zmizel v hlubinách pekla.

Jess cítila zpomalující se čas. Cítila, že vzduch kolem ní přestal se svým ztřeštěným pohybem. Lidé s vyděšenými pohledy sledovali jeho pád do pekel. Zakrývali si obličeje bledými rukama. Dívala se na ně a náhle nedokázala pochopit, kam zmizely stromy, proč zem pod jejíma nohama zbělala. Proč kolem ní začíná být bílo. Pochopila záhy. Byla zase v tom neznámém místě, jenž měl být její součástí, jenž měl být jejím nevědomím či podvědomím.

Čekala, co se bude dít. Nemusela vyčkávat dlouho. Pod jejíma nohama se jako mravenci hledající potravu šířila opět ona tma. Věděla, co přijde. Věděla, že další část temné minulosti se odkryje.

Byla v malém městečku. Něco jí říkalo, že to tu zná. I když se to tak nezdálo. Kroky ji dovedly až k jednomu nedostavěnému domu, ale i ten jí něco říkal. Náhle přijel kočár. Bylo jasné, že je to minulost.

„Miláčku, vyndej si ven své věci, ano!“ ozvalo se z něj. Byl to ženský hlas. Jess mohla o pár minut později vidět i obličej. Žena kolem čtyřiceti. U ní stál malý chlapec. Mohly mu být tak čtyři roky.

On vzal svůj batoh a šel za matkou do domu, Otočila se za nimi a teprve teď jí to došlo. Přijde jí to tu známe, protože to tu opravdu zná. Sice za jejího života tu je normální silnice a teď tu je dlažba. Místo elektřiny tu stále svítí lampami. Je to Laketown. Podívala se znovu na ten dům…. Podívala se na rysy domu. Sjela k chodníku a tam viděla něco, co jí jen neporadilo, ale přímo jí koplo. Z jedné dřevěné krabice vyčuhoval kus chrliče. Je pravda, že takových chrličů je mnoho po celém světě, ale teď tady, v Laketown. Jediný dům z její doby měl chrliče na střeše.

„Josephe, no tak, kde zase běháš!“ křikla ta žena.

„Vždyť tohle je Creantův dům,“vykřikla ztěžka Jess.

Rychle běžela na křižovatku nalevo. Tam kde teď je napsáno dnešní jméno ulice.

„Ulice Sigh,“zašeptala. Pak se rychle otočila a rychle se vrátila zpět k tomu domu. Na zemi leželo už jen jedno zavazadlo. Doběhla k němu a přečetla si štítek. Mary Ann Creantová. V tom ucítila malé zachvění.

„Slečno, co byste ráda!“ozval se mužský hlas za ní.

„Co?“ zděsila se Jess a otočila se po směru hlasu. Za ní stál vysoký muž.

„Ptám se, co byste ráda. Stojíte tu jako solný sloup a vypadáte bledě. Nepotřebujete pomoci.“

Byla zmatená. Nemůže ji nikdo vidět.

„Já…já,“snažila se říci alespoň slovo, ale hlava se s ní zatočila a pak už jen viděla tmu.

Tma se za chvíli změnila ve světlo. Ležela na malém sofa. Před ní na židli seděl malý chlapec a když zjistil, že otevřela oči, začal křičet.

„Josephe, nechej toho a jdi si hrát do svého pokoje,“ řekla přísným tónem jeho matka. „Je mi líto, že vás takto probudil. Nějak se tu necítí ve své kůži.Já jsem Mary Ann….“

„Creantová,“ dořekla Jess zmateně.

„Ano, to jsem. Vy mě znáte?“

„Ne, já….já si to přečetla na visačce?“

„Na čem, že jste si to přečetla?“

Jess si v ten okamžik neuvědomila, že slovo visačka tu asi neznají. „Na papírku na vašem zavazadle. Jsem tu nová.“

„Ach tak. Nepotřebujete s něčím pomoci. Můj muž, David, je doktor.“

„Ne, to je dobré. Už bych asi měla jít.“

„Opravdu nepotřebujete pomoci?“starostlivě se zeptala Mary Ann.

„Jste hodná, ale už opravdu budu muset jít.“

Vyšla ven a nemohla to rozdýchat. Byla v domě Creantových. V tom děsivém sídle, co se probůh mohlo stát.

Stála na místě a pocítila vír kolem sebe. Dům stál na svém místě, ale lidé se pohybovali rychleji. Mraky mizely a znovu se objevovali.Až se vše ustálilo do klidu. Byla tma a něco se změnilo. Ten dům byl o něco vyšší a vypadal pomalu jako ten, co byl na obrázku v novinách z roku 1901. Něco jí přistálo u nohy. Byly to noviny ze 1.11.1901. „To by ale znamenalo, že….“ V domě se ozval hluk.

Pak se otevřely dveře a v nich se zastavila dívka. Její vyděšená tvář říkala vše. „Bože, co mám dělat! Kde mám teď hledat pomoc?“ S těmito slovy vyběhla do chladného počasí a za chvíli zmizela ve tmě.

Jess se za ní jen ohledla a pak uviděla stále otevřené dveře. Vešla do nich, ale stále se vší opatrností. Neměla vůbec tušení, co se může stát. Je to jeho dům. Je to ten osudný rok a i ten prokletý měsíc listopad. Vzpomněla si na to, co zjistila. Joseph Creant, sražen autem. Nebyla si jistá, které datum tam bylo, ale věděla jistě, že to muselo být buď prvního či druhého listopadu. Den poté umřel Tom. Teď je právě před sto lety od začátku toho, co se stalo v jejím čase. Lehce našlapovala a pokoušela se, aby dřevo na podlaze moc nevrzalo.

Něco se dělo v přízemí v obývacím pokoji. Věděla, kde je. Vždyť v něm ležela, když tu byla při své „první“ návštěvě. Nenápadně nakoukla do onoho pokoje. Tam, na zemi u pohovky,jenž byla ta samá, které ležela i Jess, ležel muž. Musel to být on. Musel to být Joseph Creant. Zdálo se, že je mrtvý. Došla až k němu. Dívala se do jeho tváře. Náhle sebou trhnul a Jess uskočila dozadu. Málem přitom přepadla přes malou stoličku na nohy. Creant rychle vstal a utíkal pryč z místnosti. Sledovala ho, zatímco on o tom neměl tušení. Měla, co dělat, aby mu stačila.

Chvíli utíkal zmateně lesem a pak se náhle zastavil, jak kdyby vycítil cizí přítomnost a tehdy si toho všimla. Jemný temný opar kolem celého jeho těla. Byl zcela nepatrný, avšak při lepším pohledu a zraku bylo možno toto matné šero spatřit.

Nedal jí moc příležitosti k přemýšlení. Otočil se zpět k Laketown, ale tentokráte běžel jinou cestou, která ho zavedla až k malému domku na kraji pomalu se rozvíjejícího městečka.

Zaklepal a zaběhl za roh. Jess se skryla v šeru pár stromů a vše sledovala z patřičné vzdálenosti.

Dveře se s vrzáním otevřely a do chladné noci vyšla starší žena. Creant rychle vlezl bočním oknem do domu. Jess se začínala třást. Krev jí náhle ztuhla v žilách. Její ruce automaticky zakryly uši a její oči se instinktivně přivřely k sobě.

Křik se rozléhal po celé této straně města. Žena vběhla dovnitř. Bylo i přes křik slyšet, jak dupe. Pak křik ustal. Jess otevřela oči a jen koutkem oka viděla temnou postavu utíkající k lesu, Creanta.

Trvalo to jen pár minut, než se křik rozezněl znovu. Tentokrát to byl ale křik ženský. Tne večer byla zabita první oběť z další skupiny nevinných lidí a Jess věděla, že po ní přijde dalších devět.

Konečně byla zase na místě, které tak dobře znala. Už chápala spojitosti. Teď to dávalo smysl. Sedla si na imaginární zem ve své vlastní hlavě. Stále tomu nemohla uvěřit a ú pořád nechápala, co jí to mělo dát. Když v tom se začalo odvíjet něco, na co nebyla připravená.

Vše vzplálo v mohutných plamenech a ona se ocitla zase ne v minulosti, ale někde, kde … Zrak dopadl na tělo mladého hocha. Jeho něčím ostrým doslova rozkrájené tělo nebudilo zrovna ty nejlepší pocity. Pak cítila chvění a na pár vteřin byla u toho, jak bledá mladá dívka byla svedena starcem. Jen v nepatrných vzpomínkách přelétla tělo bez hlavy a zastavila se u topící se dívky. Ve zběsilé rychlosti se zastavila u malé popravy oběšením stejně starého hocha, pak náhle z ničeho nic cítila horko a začínala se dusit v kouři…. Oheň dráždil její zrak. Musela je zavřít. Musela se bránit. Kůže se přestala chvět a ona viděla loď, dívku padající přes palubu a pak… viděla Carlu. Taylor do ní vrazila a ona odlétla nad vodní hladinu.

Jess měla ve své mysli nepořádek. Před pár minutami se zdálo, že vše chápe. Tedy to ohledně Creanta. Upsal se nějaké tajemné bytosti a ta na jeho rod poslala kletbu a každých sto let si vybírá daň na jedenácti životech. „To si asi takhle Creant nepředstavoval. To jak skončí jeho potomstvo," řekla si ironicky Jess.

Pak spatřila ještě něco. Byl to jenom záchvěv. Viděla vodu, která na blátivou zem vyvrhla dívku. Ležela na studené zemi a nehýbala se a pak se její pravá ruka pohnula. Obraz zmizel. Jessina netrénovaná paměť nedokázala udržet obraz na dlouhou dobu. Vždy jen záchvěv, který občas přináší pocit, že to trvá déle než pár vteřin.

„Co to má znamenat? Kdo byla ta dívka?" křikla do prázdna a po chvilince mlčení jí došlo, že jen ona sama zná odpověď. Jen ona sama může zjistit, kdo to byl.

„Musím se pokusit soustředit. Podle rady té „mé minulé" osobnosti bych měla být schopná vybavit si pocity ostatních, se mnou spojených, lidí. Mám tu schopnost. Mám ji.

Jess dostala, co chtěla. Stála jakoby nade vším. Vnímala vše, jako kdyby se dívala na televizi. Tam pod ní stál Alex a Calvin a před nimi u zdi byl Creant a mezi nimi, na zemi ….

16 Záchrana přichází ze tmy

Laketown bylo klidné město. Nikdy tu nebyl nikdo zabit. Nikdy se na policii nedostala stížnost ohledně většího ublížení na zdraví. Jedeni, co sužovalo toto městečko, byla do jisté doby jen partička puberťáků, co ničila hroby, kradla peněženky a vysypávala odpadkové koše na hlavní třídě.

Teď se vše změnilo, myslel si detektiv Thomson. Pořád musel vzpomínat na dobu, kdy nebyl na tak vysokém postu. Na jeho stole se to stížnostmi sice hemžilo, ale byly to právě samé lehce vyřešitelné případy. Na to jeho vyšší inteligence byla naprosto zbytečná.

Teď na svém stole, ve své kanceláři, v budově policejní stanice měl několik složek. Děsily ho a zároveň těšily. V téhle díře se začínalo něco dít a o na to musel přijít, ale nešlo to. Uvědomil si to případem, co byl navrchu. Záhadné zmizení Carly Sternové bylo původně jasně označeno – Nešťastná nehoda, ale tělo nalezeno nebylo a to ho štvalo natolik, že se případ přesunul na jeho stůl. Přemýšlel nad vším a časem se mu začínala odkrývat celá skládačka drobných věcí. Musel si vytáhnout další neuzavřenou složku. Smrt Sam Lakové. Tělo sice bylo nalezeno, ale bez hlavy. „Trochu morbidní!“ A pak poslední smrt Tea Garcíi. Další divná věc.

Byla noc, osudová noc. Dveře jeho kanceláře se otevřely.

„Kdo je to?“ řekl rychle.

„To jsem já Davide, Josie,“ řekla nahlas a vstoupila do místnosti.

Chvíli si ji prohlížel. Přejel ji pohledem a pak se usmál. „Co tu děláš tak pozdě? Už je něco kolem druhé,“

„Ještě jsem chtěla dodělat pár věcí.“

„To by mě zajímalo jaký věci by si teď tak pozdě v noci mohla dělat.“

„Jen jsem něco kontrolovala. Není to důležitý. Co tu děláš ty…tak pozdě v noci,“ zeptala se a usmála se.

„Víš, jak na tom jsem teď..“

„To ví každý. Máš málo případů, nemáš moc peněz atd…nikdo se ti nesmí divit…“

„Omyl, Josie. Opět jsem vytáhl starý materiál. Chci přijít na to, co se stalo Carle Sternový.“

„Já myslela, že už to necháš být. Tělo se nenašlo. Utopila se a nejspíš byla odplavena dál na jih.“

„Jasně. To říká předběžná zpráva, ale já si nemyslím to samý, co policie z Erie, nebo ti kanadští šmídilové, co jim pomáhaly to děvče najít.“

Zarazila se a trochu se zamračila. „Zbytečně se tím trápíš, Davide.“

„To ano, ale má intuice mi říká, že Carla Sternová mohla ten pád do vody přežít. Krom toho se mi hlavou pořád honí pár věcí. Musel jsem vytáhnout složku Sam Lakové.“

Josie náhle zbledla. „Ty…jsi vytáhl…opět tu prokletou složku?“ řekla vystrašeně.

David to zpozoroval, ale nevnímal to tak silně.

„Ty se snad bojíš, že bych na něco mohl přijít?“

„Já jen…, že tě to zbytečně vyčerpává. Měl by si řešit aktuálnější věci,“ řekla smutně a udělala pár kroků k jeho stolu. Přitom zavřela dveře jeho kanceláře. „Jsi strašně přepracovanej. Ty případy, co se teď vyrojily, tě strašně tíží. Spal jsi vůbec minulou noc?“

„Asi dvě hodiny," řekl krátce.

Došla až k němu. Míjela stůl a jen tak mimochodem sledovala pracovní desku.

„Ty řešíš i to oběšení," řekla ztěžka.

„Jo. Myslím si, že to s tím taky souvisí a pak…řekni sama. Přeci se nemohl sám oběsit. Je to moc vysoko. Pitva, o kterou jsem zažádal tvrdí, že byl podchlazenej a měl pár zranění hlavně na rukách a nohách. Sám by se na tu římsu nedostal. Někdo mu musel pomoci."

Zamyslela se. „Myslíš, že to někdo nahrál tak, aby to vypadalo, že spáchal sebevraždu?"

„Přesně to si myslím a pokud ano…je možný, že ten dopis, co zanechal je falešnej."

Josie se začala smát.

„Proč se směješ?"

„Ty jsi ale můj malej tupeček. Vždyť to napsal Jeff Green. Dostal jsi anonym, co ho obviňuje. Jela za ním policie. Už pár dní není k nalezení."

„Omyl," řekl Thomson a usmál se pro změnu on. „Nechal jsem dát ten dopis od Garcíi ke grafologovi a přes školu provedl srovnání. Green ten dopis nepsal. Někdo, patrně ten samý, to chtěl hodit na Greena a je docela možný, že ten kdo to psal, je vrah, nebo alespoň někdo, kdo mu pomáhal."

„Ty jsi ale vážně chytrej až nebezpečně chytrej," řekl lišácky a její ruka se dotkla jeho ramene. Otočil se k ní. Jejich pohledy se střetly a jeho ruce si ji přitáhly blíž k tělu. Obličeje od sebe byly vzdáleny na pár centimetrů.

„To měla být poklona?"

„Přeber si to, Davide," řekla Josie a pak se její ruka natáhla ke světlu. Jejich obličeje se k sobě přiblížily a Josie mohla spatřit rašící vousy.

Odtáhla se, ale jen na chvíli. Líbily se jí typy jako byl detektiv Thomson. Třídenní strniště na tváři, nedbale učesané vlasy.

I on se na chvíli odtáhl. Otevřel zásuvku a vyndal z ní balíček cigaret, nových, nerozbalených. Vychutnával si zvuk obalu, jak se muchlá a trhá. Vytáhl z něj jednu cigaretu a nabídl Josie.

„Dík, ale nekouříš. Škodí to zdraví…" Zamračil se a cigaretu pomalu vracel zpět k ostatním.

„….Ale to neznamená, že ty nesmíš. Fascinuje mě se dívat na muže, když kouří. Vzrušuje mě to."

Usmál se a opět ji vytáhl. Dal jen na krajíček rtů a lehce ji jimi přidržoval. Z kapsy vytáhl zapalovač a na pár sekund bylo všude světlo. Vdechl a konečně se uvolnil. Teď stačí ještě něco k jeho radosti.

Ještě párkrát potáhl a pak ji položil do popelníku. Vydechl a kouř zakryl Josiin obličej. Zakašlala a zamračila se, ale netrvalo dlouho a jejich rty k sobě měly zase tak blízko. Za dveřmi jeho kanceláře by bylo slyšet cvaknutí a pak se celá budova ponořila do tmy.

Chodbami se ozývaly hlasy. Vzájemně do sebe narážely a promíchávaly se. Vše vycházelo z malé místnosti, z níž kromě hlasů vycházel kouř.

„Co když je s nima. Co když doopravdy ne to…? Teď může dělat, že je na naší straně," zašeptal Alex Calvinovi do ucha. Pak se otočil na dívku ležící mezi ním a Creantem. „Kde je Anna? Slyšeli jsme ji křičet!"

„Jess už ji zachránila. Měla by to přežít!“ řekla klečící osoba. Netušila, co přijde. Neměla vůbec ponětí, jak se z tohohle, kde teď je, dostane.

„Nepřežije to. Byla už tak dobře propečená. Ona mi s ní pomohla!“ křikl s úšklebkem Creant.

„Sklapni! Já to věděl, že je na jejich straně!“ křikl Alex. A čím více byl nervózní, tím více byl agresivnější.

„On lže. Nevěřte mu. Je to přeci vrah. Alexi znáš mě, já bych přeci nebyla schopná Anně ublížit.“

„Ale dřív ANO,“ křikl nahlas a pak se otočil zpět ke Calvinovi. „Třeba to celou dobu hrála. Třeba to s „nima“ táhne už od začátku.“

„S kým by to měla táhnout?“ špitl Calvin a díval se na ty dva před nima.

„No přeci s Creantem a Taylor, tou posedlou!“ zdůraznil Alex.

Jess se na to dívala s velkým překvapením. Alex byl vždy tak klidný a teď se zdálo, že se snad připravoval na tento okamžik, aby ji mohl pořádně seřvat. „TO…Oni ji chtějí zabít,“ řekla si pro sebe polohlasem. „Co mám dělat? Dolů za nimi nemůžu jít, kdo by je pak dostal nahoru.“ Byla bezradná, v koncích s explozivními nápady, co by je dostaly nahoru a ještě přitom plán, jak zabít Creanta. Ty dvě věci byly teď tak šílené, že ani mysl tady nemohla pomoci. Podívala se naposledy na Alexe a jakoby mimoděk si všimla času na jeho hodinkách 5:32. Obraz zmizel a ona se podívala na své. Bylo 5:36. „Je to pořád to, co se odehrálo v minulosti. Teď už může být mrtvá. Co mám dělat?“

„Tvá mysl je tvá zbraň,“ ozvalo se všude kolem ní.

„Má mysl je má zbraň. Tak do toho.“ Postavila se. Nadechla se. Zavřela oči a na chvilku přestala na všechno myslet. Opět je otevřela. Udělala pár kroků k něčemu, co se podobalo stěně.

„Když má mysl je má zbraň….tak já jsem ta, co ji ovládá. To, co jsem viděla, bylo v mých vzpomínkách,….které jsou vše, co jsem zažila v minulých životech a když jsem mohla vidět to, co se dělo před pár minutami. Měla bych vidět i to, co se děje teď.“

„Použij dvě věty,“napovídal slabý hlásek. Jaké dvě věty… ?

„Ty dvě věty z deníku,“ řekla náhle polohlasem. Měla to v paměti a teprve teď se jí to vybavilo. „Všude šero. Měsíc jasně zářil do temnot. Jo to bylo ono. Dotkla se dlaní stěny naproti ní. „Všude šero!!“ Stěna pod její rukou praskala a Jess ucítila vznikající vír. „Měsíc…“ Vítr byl silnější. „…jasně…“ Její vlasy byly hnány dopředu. „…zářil…“ Už pomalu nedokázala udržovat rovnováhu. „…do…“ Ruce jí povolovaly. „…tem…not!“

Všichni uslyšeli kroky. Z šera vystoupil TJ, unavený a vyčerpaný.

„Konečně si přišel TJ.“

„Co se děje?“ zeptal se TJ.

„Podívej se, koho tu vidíš?“ řekl Alex a dalším nepříjemným pohledem sjel tu nebohou dívku.

„No tebe, Calvina,Creanta a Carlu….co Carlo, ty jsi přeci mrtvá!“ vykřikl šokován.

„Já neumřela. Kdyby jste mě to kluci nechali vysvětlit, tak…“

„Vysvětlit?? Zapomeň,“ křikl Alex.

„Co je s Annou?“

„No tahleta mrcha říká, že ji Jess zachránila. Mohla ji také zabít ona sama a teď nám říká, že je v bezpečí.“

„Kluci, já vážně netáhnu s ním!!“

„Ale táhne to se mnou. Pomohla mi zabít i Jeffa a teď vás jen zdržuje. Zatím jsem jdou na její příkaz bestie. Zabijte ji!“ křičel Creant.

„Já jsem zmatenej!“ řekl TJ. Creant se zatím začal smát.

„Sakra. Vemte do ruky ten luk a šíp a zabijem je oba a je to!“ řekl naštvaně Calvin.

Alex se otočil a pak vytřeštěně kvíkl. „Tady jsem je viděl a jsou pryč!“ Chaoticky se díval kolem sebe. Nikde je neviděl. Nebyly ani u Carly, ani u jeho nohou. Nebyly nikde.

„Ne, Alexi, nejsou pryč,“ ozvalo se za ním.

„Kdo je zase tohle,“ překvapeně sykl Alex. „Kolik překvapení nás ještě čeká!!“

Ze tmy vystoupila Jess. Svými blond vlasy ozářila celou místnost. Měla na sobě bílý háv jež jí dodával kapku důstojnosti a kapku všemocnosti.

Alexovi málem vypadla dolní čelist. TJ se musel opřít o Calvina a Calvin se díval neurčitě skrz Jess. Carla se konečně postavila. Sice to nechápala, ale byla ráda, že tu je někdo, kdo vypadá chápavěji.

„Co tu děláš zase ty?“ Alex zůstal rozjetý ve stejné kojeli.

„Buď zticha Alexi. Uvažujte. Vy se tady hádáte a támhleten parchant se směje. Myslím, že je čas nechat toho. Já viděla pravdu. Anna by touhle dobou měla být v nemocnici. Já sama viděla sanitku, co pro ni přijela. Carla mluví pravdu.“ Došla až k nim. V ruce pevně svírala luk a podívala se na Creanta. „Teď je ten pravý čas. TJ máš ten nůž, co jsi si sebou bral?“

„Mám,“řekl a vytáhl ho. Jeho ruka se už přibližovala k Jess.

„TJ nedávej jí ho. Třeba je také s nima!“

„Proboha Alexi, jsi paranoik!“ křikla nahlas Jess. „Kdybych byla s ním, proč bych ho chtěla zabít. Když bych byla s ním, tak už byste byli mrtví. Měla jsem vás na mušce docela dlouhou dobu. Už by tu ani jeden z vás nebyl. Tam mysli, Alexi.“

Otočila se ke Creantovi a usmála se na něj. On se také usmál, ale zároveň tušil, že teď mu nic nepomůže. Otevřel ústa. Chtěl něco říci, ale nic neřekl.

„Sklapni!“ řekla ostře dřív než mohl něco říci. „TJ, připrav si nůž!“ Jess natáhla luk s připraveným šípem. „Carlo, jdi ke Creantovi a vytáhni ten šíp z jeho paže.“ Carla šla, a i když na ni kluci křičeli, vytáhla šíp z té parchantské ruky. Pak poodstoupila.

„Já vás stejně zabiju. Všechny, do jednoho!“ křičel stále do kola Creant, až mu na čele vystávaly vrásky.

„Možná v příštím životě. Teď ale ani náhodou.“ Jess vystřelila první šíp. „To je za Toma,“ řekla tvrdě. Pak nasadila další šíp. „Tohle je za Alici! Tohle za Jeffa. Thole za Sam,“ křikla a šíp letěl vzduchem. V tom se zvedl vítr a šíp minul Creantovu hlavu.

„Ani šípy tě neposlouchaj. Jak mě chceš odrovnat, když se ani netrefíš!“

„To byla náhoda. Neboj, už se to nestane.“ Vystřelila další šíp. „Tohle máš za všechny, které tvůj rod zabil před náma. Tohle máš za popálenou Annu a za zotročenou duši Taylor a pak to máš také za sebe, za Josepha Creanta, vtaženého do téhle odporné hry o moc. Ať tvoje duše odpočívá c pokoji.“ křičela jak pominutá.

Všechny šípy byly vystříleny. Creant ještě žil.

„TJ, vem tu dýku a dokonči to!“

„Proč já?“

„Je to tvůj úděl. Jdi A UDĚLEJ TO,HNED!“

TJ vykročil k přikleštěnému Creantovi. Cítil jeho dech, jeho strach. Nechtěl to udělat. Přišlo mu to drastické, ale nemohl jinak. Dýka se jen zaleskla a pak skončila v jeho hrudi. V tento okamžik se Creantovo tělo začalo cukat a sám Creant začal křičet bolestí.

Celým prostorem se rozlila záře. Pak se Creantovo tělo uvolnilo a dopadlo na zem. Jeho duše byla volná a stoupala vzhůru a s ním i další duše, které zabil on či Taylor a které byly uvězněny v tomto světě.

V té záři naposledy viděli Jeffa, chytrácký výraz Teovi tváře, po dlouhé době zase mohli spatřit Samantiny dlouhé havraní vlasy. Její oči záhadně zářily. Nakonec spatřili Toma.

„Díky Jess a díky vám všem. Konečně můžu spát v klidu.“

Poslední bytost zmizela ve stropě. Nastala tma a ticho. Ticho nesoucí klid a mír.

„Co teď?“ pronesl Calvin.

„Teď domů,“ řekla vznešeně Jess.

„A jak? Ty jsi tady a nikdo tam nahoře není, kdo by nás odsud dostal.“

„To se pleteš. Nahoře je právě někdo, kdo nás odtud dostane. Jsem to totiž já!“

„Cože?“ nechápavě řekl TJ.

Jess už mu neodpověděla. Kolem všech pěti se začala tvořit mlha a pak Jess zmizela.

„No to je príma!“ zasmál se ironicky Alex. Pak pocítil lehkost a začal se vznášet. Viděl pod sebou Carlu, TJ a Calvina. Ti začínali stoupat za ním.

Alexovi oči viděly nad sebou záři a pak…….

Noc padla a nastal den. Konečně den, kdy slunce zase svítilo. I přes zimu a sníh se dalo říci, že je úžasně krásný den. Život v Laketown se probouzel a začínal další, pro mnohé obyvatele, obyčejný den.

Po chodbě komisařství šel mladý policista. Šel svižně. Něco ho očividně trápilo. Doufal, že svého šéfa najde v kanceláři. Nechtěl jet za ním, do jeho bytu. Do té temné díry, co mu vždy připomínala sluj, v níž sídlí zlý drak, co sežral princeznu a teď se chystá i na něj.

Zastavil se u jeho kanceláře a zaťukal. Nic se neozývalo. Zaťukal znovu a odvážil se vzít za kliku. Bylo otevřeno. Opatrně vstoupil dovnitř.

Dýchl na něj pach cigaret a ještě něco. Na zemi před pracovní deskou ležely složky záznamů a rozbitá lampa. Udělal pár kroků a začínal dostávat strach. Za stolem byl kus rukávu. „Že by ho někdo přepadl?“ napadlo ho. Jeho očí jely dál. Od židle, jenž ležela na zemi u stolu. Byl další kus oblečení, ale rozhodně nebyl jeho šéfa. Musel patřit ženě.

Jeho oči skončily na gauči, co tu Thomson měl pro případ náhlé únavy. Tam se také vršil i zbytek oblečení a pak mladý policista ztuhl. Viděl je. Viděl ženské nohy vyčuhující z pod deky a vedle nich…mužské chlupaté. Došlo mu to. Někoho tu jeho nadřízený má. Nesmí zjistit,ž e tu byl, že ho viděl. Opatrně se vracel zpět. Krok za krokem. Už byl u dveří. Už se jedna jeho noha dotýkala podlahy na chodbě. Stál teď celý mimo kancelář. Zavřel.

Spadl z něj obrovský balvan budoucích problémů, ale informace musel předat. Byly důležité. Hodně důležité. Znovu zaťukal a ještě jednou a to až do té doby, než uslyšel hluk.

Trvalo pár minut než uslyšel zlostné dále.

Thomson byl oblečený jen do půli těla. Až dnes ho viděl odhaleného. Tikal očima po místnosti. Snažil se dozvědět, kdo to byla ta žena s ním.

„Co potřebuješ. Nevidíš, že jsem…pracoval celou noc na těch případech?“

„Já..já…vám mám vyřídit, že volali z nemocnice.“

„A to souvisí s mými případy jak?“

„No. V celku nijak, ale jen, že přivezli ve velmi vážném stavu jednu dívku. Byla…“ Podíval se do zápisků. „Byla celá popálená a byly to převážně popáleniny druhého až třetího stupně.“

„Stále…nechápu, co to má společného s MÝMI případy???“ Vztekle došel ke skříni a vytáhl provizorní košili.

„No ta dívka se jmenovala Anna Jamesová. Kamarádila s Teem Garcíou, Sam Lakovou a dokonce Carlou Sternovou.“

„No vida. Další.“ Zamyslel se. „OK.Můžeš jít. Já si ostatní zařídím…no tak vypadni už. Nemáš nic jiného na práci,“ křikl na podřízeného Thomson. Ten rychle vyběhl strachy z kanceláře.

Takže Anna Jamesová,“ řekl potichu. Narovnal židli a rychle si sedl za stůl. Jeho tvořivost vyrušilo vrzání dveří.

„Ahoj Davide, dobré ráno,“ řekla Josie a zakrývala jisté partie odrbaným ručníkem.

„Ahoj. Můžu tě poprosit. Teď mi přišly nějaké informace a tak….“ Usmála se a souhlasně kývala hlavou. „Mohla by jsi už jít. Mám málo času. Uvidíme se večer.“ Dál už si jí nevšímal. Ani nevnímal, kdy odešla, ale nebyla tam dlouho.

Napsal na kus papíru jméno Anny a pak Carly, Tea a Sam. Na druhou stranu napsal Jeffa Greena. Zarazil se a zvedl z pod stolu složku, kterou si včera půjčil. Složka smrti Toma Jamese a složka o úmrtí Alice Tomeyové. Pak se opět podíval na svůj papír a musel ho zahodit.

Začal znovu. Od dob úmrtí. Hezky popořadě. Chtěl to vyřešit. Chtěl a musel na to přijít.

První paprsky dopadly také do sklepů místního kostela.Carla otevřela oči.Připadalo jí,že spala celou věčnost.Zahýbala nohama a vstala.Pomalu vyšla po kamenných schodech sklepení a otevřela dveře.Právě se konalo křtění novorozeněte.

Bez problémů k nim přišla a na všechny se usmívala.Pak se podívala na to malé stvoření a v tichosti odcházela.

Otevřela kostelní dveře a na její tvář dopadla záře.Nadechla se a vyrazila do města.

První paprsky dopadly i malým oknem do chatky v lesích. První se probral Alex. Před sebou měl hrnek s čajem. Hned se napil. Nemohl uvěřit tomu, že se jim to povedlo. Bylo to pro něj dosti zmatené. Uvědomil, že kdyby nezasáhla Jess, celé by se to zhroutilo. Oni by zabili Carlu a tmí se všichni pohřbili.

Vstal a podíval se oknem ven. Před chatkou stála Jess a usmívala se. Vyšel ven a postavil se vedle ní.

„Co teď?“ řekl a sledoval stromy před sebou.

„Teď, teď už budeme klidně spát. Dostudujeme a budeme si žít ty naše životy! Ty můžeš konečně začít pořádný vztah s Calvinem a já…..já asi pojedu do Evropy.“

„Proč do Evropy? Co škola?“

„To mi je teď jedno. Jdu nabrat energii, odpočinout si. Studovat můžu i tam. Vezmu sebou Taylor. Ať taky vidí po dlouhé době své rodiče.“

„Dobrej nápad,“ řekl potichu Alex a podíval se vzhůru. „Je Carla v pohodě?“

„Myslím, že je. Co kluci…ještě spějí?“

„TJ se už probral a Calvin docela slušně zařezával. Můžu se ještě zeptat? Jak si se dostala nahoru?“

„To je v podstatě jedno. Není to důležitý.“ Podívala se na hodinky. „Zvládnete to sami, že jo. Já musím domů. Sejdeme se buď ve škole a nebo se domluvíme na nějakém jiném čase.“

Řekla to na tak brzo ráno moc nahlas. Alex se díval na mizející dívku a pak si sedl na zmrzlou lavičku před chatkou. Díval se kolem. Sledoval sníh a přemýšlel.

Ze dveří vyšel TJ. Oklepal se a rychle vběhl zpět. Za minutku byl venku. Měl na sobě bundu, ale stále se klepal.

„To bylo teda něco,“ zašeptal. „Myslíš, že je už konečně konec?“

„V to doufám, ale jedno je jisté. Creant nám už život ztěžovat nebude.“ Oba se zasmáli.

TJ udělal pár kroků do lesa a před sebou spatřil v dálce Carlu. Šla rychle. Celá se třásla, ale když viděla boudu, zrychlila.

Hned jak je spatřila se zasmála a oba dva je objala.

„Carlo, chci se ti omluvit…“ začal Alex.

„To nech být. Mě by to taky vrtalo hlavou, kdybys umřel a pak se znovu ukázal.“

„Jak se ti to povedlo?“

„No, určitě to znáte do té doby, než mě Taylor poslala pár metrů nad pevnou zem. Bylo to zvláštní. V jeden okamžik jsem se dotýkala Jeffa a pak jsem náhle byla ve vzduchu. Vše se vzdalovalo a zmenšovalo. Jeffův křik mizel v dálce a Taylor stejně rychle zmizela v lese. Všimla jsem si i vás, jak běžíte k Jeffovi. Na a pak, když už jsem neletěla, jsem začala padat. Viděla jsem přibližující se hladinu. Nebezpečně rychle se smrtícím nádechem se blížil můj konec. Určitě bych se o hladinu tlakem roztrhla, ale právě v tento okamžik se do mě pustil tak silnej vítr, že jsem se otočila do polohy, při které jsem do vody spadla po nohou. Byl to šok. Ta ledová voda mi přišla jako jehla, Po tom velmi silném probuzení jsem měla fakt co dělat, abych odplavala od dvou nebezpečných a přibližujících se věcí. To první byly samy vodopády. Proud by mě pravděpodobně ubil a pak tu byly skaliska….jo a ještě něco mě ohrožovalo. Moje zraněná noha. Když jsem byla v bezpečné vzdálenosti, tak jsem pravděpodobně měla výpadek.

Probudila jsem se na pevné půdě, sice rozblácené, ale už mi nehrozilo utopení. Muselo to být někde mezi hotelem a přístavem. Nad sebou jsem zahlédla vrtulník. Už jste mě pravděpodobně začali hledat za pomoci záchranářů.

No a tam schovaná pod vrstvou bláta a ještě k tomu blízko křoví mě něco napadlo. Taylor si myslí, že jsem mrtvá. To samé si budete myslet i vy. Když se mi podaří dostat do deníku, budu moci tomu bastardovi nakopat ten jeho prohnilej zadek skrz na skrz.

Chtělo to ale plán. Za prvé dostat se do Laketown bez povšimnutí a za druhé najít a vzít deník, aniž by si toho všimla Jess. No a pak aby mě nezpozorovala Taylor.

Tam u toho křoví jsem ležela ještě několik hodin, když se na cestě nad ním objevilo děvče. Zprvu polekané, ale po vyslechnutí si mě, mi pomohla. Dala mi pár dolarů na cestu a půjčila mi své oblečení. Věděla jsem, že tady všude budou ještě hledat záchranáři, musela jsem se dostat do Erie jinak než autobusem. Trvalo mi asi pár hodin než jsem se odvážila využít stopu, ale nakonec jsem se do Laketown dostala. První úkol splněn.

Teď přišel těžší plán. Deník a hlídání Taylor. Bylo mi moc líto, že jsem nezabránila Teově smrti. Nemohla jsem ji sledovat až tak daleko. V té vánici jsem ztratila oba dva. Taylor i Tea. Alespoň jsem mohla Jeffa přesunout na lépe nalezitelné místo, tak aby ho TJ snáze našel.

V ten okamžik jsem musela zareagovat, rychle. Běžela jsem skryta ve vánici až k Jess. Tam jsem byla schovaná v přístřešku. Věděla jsem, že tam rozhodně nepůjde. Je zimomřivá a rodiče byly stále mimo Laketown.

Počkala jsem do rána. Probudil mě hluk, který způsobila Jess, když pospíchala asi za tebou TJ. Teď jsem tam konečně mohla jít. Vlezla jsem oknem do koupelny a rychle vyběhla po schodech nahoru. Musela jsem prohrabat celý pokoj, než jsem ho našla.

Jenže co teď. Nemohla jsem ho jen tak vzít. Napadlo mě, že by se vám mohl hodit, ale zároveň jsem se tam musela dostat i já. V tom mě napadla spásná myšlenka. Pokaždé stačilo přečíst jen prvních pár vět a už jsme tam byli. Bylo to tak vždycky. Prvních pár vět vnímáte a zbytek už je jen iluze a pak přijde otevírání očí a vy zjistíte, že iluze je realita.

Vzala jsem ze stolu rychle kus papíru a díky silně vyrytému písmu jsem si text prostě černou tužkou „zkopírovala“ na ten kus papíru.

Uslyšela jsem hluk a běžela rychle dolů a stejným způsobem jsem se dostala ven. Přemýšlela jsem, kde je nejbezpečnější místo a v tom jsem uslyšela kostelní zvon a nápad tu byl.

Bylo to lehký schovat se do sklepení kostela. Tam mě nikdo hledat nebude. Vzala jsem ten kus papíru a řekla nahlas první dvě věty.“ Přitom vzala onen papír a ukázala na první řádek. Nechtěla se opět dostat do deníku.

„No a fungovalo to. Byla jsem tam. Probíhala jsem bludištěm tak rychle, aby mě oni nenašli. Po asi půl hodině jsem narazila na mříže a v nich ležela na zemi dívka. Někoho mi připomínala. Mátlo mě to. Na první pohled neznámá dívka. Na druhý jsem v ní viděla Taylor. Jinou Taylor. Ne tu zrůdu, co přijela z Anglie. Spíš mi přišlo, že je to právě ta Taylor, kterou nám popisovala Anna. Od Taylořina příjezdu na ní bylo vidět, že jí nějak nesedí. Měla být přeci více introvertní citlivka než extrovertní „kráva“.

Došlo mi to, až když se ke mně otočila. Teprve teď jsem si všimla, že je průsvitná. Jako duch z televize. Něco jsem jí řekla, ale nemluvila. Asi nemohla. Nedokázala jsem to úplně pochopit, ale v ten moment mi bylo jasné, že jí musím pomoci. Mříže byly zamčené, jak jinak. Stála jsem u nich na pár centimetrů, když mě připlula. Její lehká ruka mnou projela. Chtěla mi pomoci pochopit to vše.

Její vnitřní mi něco říkal. Jsem Taylor. Měla jsem nehodu a pak jsem se probudila tady. Vím, je to divné, ale někdo mi ukradl mé tělo. Teď je nahoře a páchá zlo. Pomož mi. Jsem slabá. Chci pryč. Každou chvíli jsem chodí bytost, než mě zbavuje síly, aby ji mohla předat zloduchu sídlícímu v mém těle.

V tom ke mně přestala mluvit. Ta bytost, co jí okrádala o sílu, se blížila. Rychle jsem udělala pár kroků dozadu a skončila ve zbrojnici. Vzala jsem ihned nůž ležící na dřevěném stole a podívala se zpět.

Ta bytost natáhla ruku a z Taylor se začínala přelívat energie, jež přes to monstrum mířila nahoru skrz strop, asi sem nahoru.

Vyběhla jsem z úkrytu a jednou ránou jsem ho od Taylor odlepila. Vypadal naštvaně. Musela jsem se pokusit o zničit a dalšími údery ho po chvilce srazila k zemi. Ještě teď mě bolí záda.

Vzala jsem klíče a odemkla mříže. Proplula z vězení na chodbu a vzhlédla vzhůru. Nevím, co tam viděla, ale usmála se a duch Taylor se mohl vrátit do svého těla.

No a dál je to jednoduchý. Tušila jsem, a správně, že půjdete dolů zabít Creanta a ve správnou chvíli jsem zasáhla. Škoda, že se mi nepodařilo zachránit Jeffa. Ty psi byly lépe trénovaný než jsem očekávala.

Doufám, že Anna bude v pohodě. No a nakonec jste mě dostali, když jste si mysleli, že to peču s Creantem. To bylo fakt povedený. Ještě, že včas objevila Jess.“ Pak se konečně uvolnila.

Bylo po všem. Sešli se jednoho dne u Jess, kde to vše začalo. Zpráva o stavu Anny je nepotěšila. Byla v komatu, ale alespoň přežila a teď, když byl Joseph Creant mrtvý, jim nehrozilo, že by je Anna mohla nějak ohrožovat.

Deník byl uschován na místo, o kterém věděla jen Jess. Musela se pojistit. Nesměl ho nikdo najít. Napadlo ji, co by se stalo kdyby si ho teď někdo přečetl, ale pak tyto chmurné myšlenky poslala po proudu toku času do minulosti.

Všichni seděli v obývacím pokoji a na pár minut mlčeli. Každý se díval na každého a přemýšlel, co bude dál.

Alexovi oči se střetly s Calvinovými. Bylo to jasné jako facka. To, co začínalo mezi nimi odvíjet už nebylo jen pouhé přátelství. Byl v tom cit a láska. Začínalo mu bušit srdce a usmál se. Calvin úsměv opětoval a podíval se na Jess.

Byla trochu smutná, ale věděla, že má oporu, v TJ. Našla spřízněnou duši, kterou tak dlouho hledala. Nebyla v tom láska, ale čisté hluboké přátelství.

A Carla….

Byl večer toho samého dne. Slunce právě mizelo za obzorem a všude se začínal rozlézat klid a ticho. Pár bot klapal o chodník. Sebejistě a klidně, ale zároveň se smutkem šla Carla směrem ke kostelu.

Svítilo se v něm. Patrně probíhala nějaká bohoslužba a tak bylo okolí kolem svatostánku ozářeno lehkým světlem.

Před ním se zastavila a podívala se na něj. Zezdola si připadala tak bezvýznamná, ale byla to jen přetvářka. Věděla, že je důležitá a možná byla důležitější víc než si mohla sama kdy myslet.

Její kroky se otočily směrem k hřbitovu. Sníh pod jejíma nohama lehce křupal. Zastavila se až u jednoho hrobu. Po obličeji jí stekla slza a ona se posadila. Podívala se na náhrobek a vzpomněla si na něco z minulosti.

Seděla tam a ani se nehnula. V ruce držela kytici růží a pak konečně pohnula volnou rukou. Setřela špínu na náhrobku a teprve teď mohlo být jméno čitelné Jeff Green. Položila na jeho hrob květiny, ale stále zůstávala sedět.

„Nezapomenu na tebe, nikdy. Ať jsi, kde jsi,“ řekla potichu a podívala se vzhůru. Vítr se do všeho kolem ní pustil o něco silněji.

Pomalu drtil kytici na hrobu. Posílal do vzduchu rudé květy, až nezbyl na hrobu ani jeden květ.

Vstala. Na pár minut zůstala na místě. Pak se otočila a jako duch odešla.

Hrob osiřel. Hřbitov byl prázdný. Chatka v lese toužila po lidské společnosti víc než po čemkoli jiném. Všude šero. Měsíc jasně zářil do temnot……

Konec